

НОРА РОБЪРТС ПРОИЗХОД В СМЪРТТА

Част 21 от „В смъртта“

Превод от английски: Illusion, 2014

chitanka.info

Кръвта вода не става.

Джон Рей

Време да убиваш и да създаваш.

Т. С. Елиът

ПРОЛОГ

Смъртта ѝ се усмихна и нежно я целуна по бузата. Той имаше хубави очи. Тя знаеше, че са сини, но не като синьото в кутията ѝ с пастели. Разрешаваха ѝ да рисува с тях по един час всеки ден. От всичко най-много обичаше да оцветява.

Можеше да говори три езика, но с кантонския диалект имаше трудности. Умееше да пише йероглифи, обичаше да изписва чертички и фигурки. Но ѝ беше трудно да види в тях думи.

Не можеше да чете много добре на нито един от езиците и знаеше, че човекът, когото тя и нейните сестри наричат Татко, е притеснен.

Винаги забравяше това, което трябваше да помни, но той никога не я наказваше. Не като другите, когато той не беше там. Мислено ги наричаше така — Другите. Те помагаша на Татко като я учеха и се грижеха за нея. Но ако тя направеше грешка, когато той не беше наблизо, те правеха нещо с нея, което ѝ причиняваше болка и тялото ѝ подскачаше.

И не ѝ позволяваха да каже нищо на Татко.

Татко беше винаги добър и нежен, точно както сега, когато седеше до нея и държеше ръката ѝ.

Беше време за още един тест. Тя и нейните сестри бяха подлагани на множество тестове. Понякога, когато тя не можеше да се справи с всички стъпки, у човека, когото наричаше Татко, се появяваха бръчки по челото или тъжен поглед в очите. В някои от тестовете той трябваше да я бодне с игла или да прикрепя към главата ѝ някакви машинки. Тя не харесваше много тези тестове, но докато те продължаваха, тя си представяше, че рисува с цветните пастели.

Беше щастлива, но понякога ѝ се искаше да им разрешат да поиграят в двора, вместо само да *си дават вид*, че играят в двора. Харесваша ѝ холограмните програми, особено тази, в която бяха на пикник, с кученце. Но всеки път, когато попиташе възможно ли е да

има истинско кученце, човекът, когото наричаше Татко, се усмихваше и отговаряше: „Някой ден“.

Трябваше много да учи. Беше важно да научи всичко, което ѝ задаваха — да знае как да говори, как да се облича, да слуша музика и да обсъжда всичко, което бе запаметила, прочела или видяла на екрана по време на уроците.

Тя знаеше, че нейните сестри са по-умни и схващат по-бързо, но те никога не ѝ се подиграваха за това. Разрешаваха им да играят заедно всеки ден — един час сутрин и един час преди лягане.

Това беше много по-хубаво, отколкото на пикника с кученцето.

Би казала, че е самотна, ако знаеше какво е самота.

Когато Смъртта я хвана за ръката, тя притихна, готова да даде всичко от себе си.

— Това ще те накара да се почувстваш сънлива — каза той с мекия си глас.

Днес докторът бе довел своя син. Харесваше ѝ, когато момчето идваше, макар то да я караше да се чувства неловко. Беше по-голямо от нея и имаше същите сини очи като човека, когото тя наричаше Татко. То никога не играеше с нея или сестрите ѝ, но тя не преставаше да се надява, че някой ден ще им разрешат да си поиграят.

— Удобно ли ти е, скъпа?

— Да, Татко.

Тя се усмихна срамежливо на момчето, което стоеше до леглото ѝ. Понякога си представяше, че малката стаичка, в която спеше, се превръща в истинска спалня като в замъците, за които беше чела или видяла на екрана. Представяше си, че е принцеса в омагьосан замък, а момчето е принцът, който ще дойде да я спаси.

Но от какво да я спаси, просто не знаеше.

Едва усети убождането. Мъжът беше толкова внимателен.

На тавана над леглото ѝ имаше екран и днес човекът, когото наричаше Татко, беше избрал програма с известни картини. Като се стараеше да му достави удоволствие, тя започна да назовава картините по реда, по който се появяваха на екрана.

— „Градинска пътека в Живерни“, 1902-ра, Клод Моне. „Цветя и ръце“, Пабло Пикасо. „Фигура на прозореца“, Салвадор Да... Салвадор...

— Дали — подсказа ѝ той.

— Дали. „Маслинови дървета“, Виктор ван Гог.

— Винсент.

— Съжалявам. — Езикът ѝ започна да се заплита. — Винсент ван Гог. Очите ми са уморени, Татко. Главата ми тежи.

— Всичко е наред, скъпа. Можеш да затвориш очи. Почини си.

Той държа ръката ѝ, докато тя се унесе. Държеше я нежно, докато умря.

Тя напусна този свят пет години, три месеца, дванадесет дни и шест часа, след като беше дошла в него.

1.

Когато едно от най-известните лица на планетата е превърнато в кървава пихтия, това е новина. Дори и в Ню Йорк. Когато притежателят на това лице, прободете няколко жизненоважни органа на насилника с нож за месо, това е не само новина, но и работа.

Получаването на достъп до жената, притежател на лицето, пуснало на пазара хиляди козметични продукти, бе проклета битка.

Докато крачеше напред-назад в уморително чакане, из отворително луксозната приемна на Клиниката по реконструктивна и козметична хирургия на Уилфред Б. Айкоув, лейтенант Ив Далас бе напълно готова да тръгне на война.

Търпението ѝ бе на привършване.

— Ако смятат да ми откажат за трети път, те просто не могат да си представят величието на моя гняв.

— Тя беше в безсъзнание първия път. — Детектив Дилия Пийбоди кръстоса крака, доволна от възможността да се опъне в едно от луксозните меки кресла с чаша безплатен чай. — На път за операционната.

— Но втория път не беше в безсъзнание.

— Възстановяваше се под наблюдение. Минали са по-малко от четиридесет и осем часа, Далас. — Пийбоди отпи още една глътка чай и започна да си фантазира какво би направила, ако беше тук за моделиране на лицето или тялото си. Може би трябваше да започне с удължаване на косата. „Без болка, без усилие“, реши тя и разреса с пръсти тъмната си, подстригана на черта коса. — И версията ѝ за самозащита не предизвиква съмнение.

— Тя е направила осем дупки в него.

— Е, може би е малко прекалено, но и двете знаем, че нейните адвокати ще претендират за самозащита, страх от телесна повреда, временно умопомрачение, на което всяко жури ще се хване. — „Може би ще се направя блондинка, заедно с удължаването“, продължи да си

мисли Пийбоди. — Лий-Лий Тен е идол. Тя е идеалът за женска красота, а този тип е направил лицето ѝ на кайма.

„Счупен нос, раздробена скула, разбита челюст, отлепване на ретината.“ Ив прехвърляше наум списъка с нараняванията. Не изгаряше от желание да припише убийство на жената, за бога. Беше разговаряла с парамедиците, които бяха обработили Тен на място, после бе огледала и документирала самото местопрестъпление.

Ако не приключеше този случай днес, щеше за пореден път да си има работа с тълпата лаещи журналисти. А ако се стигнеше дотам, самата тя с удоволствие би направила на кайма лицето на манекенката.

— Лий-Лий ще поговори с нас днес и ние ще затворим случая. Ако не — ще ударя по нейната шайка адвокати и представители, за възпрепятстване на следствието.

— Кога се връща Рурк?

Ив спря непрестанното си крачене и намръщено погледна партньорката си.

— Защо?

— Защото в последно време си малко нервна... Е, повече от обичайното. Мисля, че страдаш от синдрома „липса на Рурк“. — Пийбоди въздъхна с копнеж. — Кой би могъл да те вини за това?

— Не страдам от никаква липса или от каквото и да било там — промърмори Ив и отново започна да се разхожда неспокойно.

Висока и дългокрака, тя се чувстваше неудобно в тази елегантна приемна, отрупана с тежки масивни мебели. Косата ѝ, по-къса от тази на нейната партньорка, беше червеникавокафява като кожата на сърна. Носеше я небрежно и неравно подстригана около слабото си лице с големи, кафяви очи.

За разлика от пациентите и клиентите на Клиниката на Уилфред Б. Айкоув, физическата красота не беше от приоритетите ѝ.

Смъртта беше с предимство.

„Може би Рурк наистина ми липсва — призна си Ив. — Но това не е престъпление!“ В действителност, това бе едно от правилата, които все още се опитваше да научи, след повече от една година в играта.

Напоследък Рурк рядко предприемаше пътувания за повече от ден или два, а това — последното — продължи цяла седмица.

„Но самата аз настоявах за това, нали така?“, напомни си Ив. Отлично осъзнаваше, че през последните месеци съпругът ѝ многократно трябваше да отлага своята работа, за да ѝ помага в разследванията, или просто да бъде там, когато тя имаше нужда от него.

И когато човек притежава или има интереси в почти всяка сфера на бизнеса, изкуството, развлеченията и строителството из цялата позната Вселена, той трябваше да умее да жонглира с много топки едновременно.

Тя можеше да се справи без жонгльора в продължение на една седмица. Не беше идиотка.

Но въпреки това не спеше много добре.

Ив реши най-после да седне. А креслото беше толкова голямо и толкова розово! Представи си, как някаква голяма лъскава уста я поглъща цялата. И се отказа.

— Какво е правила Лий-Лий Тен в кухнята на триетажния си мезонет в два часа през нощта?

— Може би е искала среднощна закуска?

— Тя има автоготвач в спалнята, в хола, във всяка една от стаите за гости, в домашния кабинет и във фитнес залата.

Ив приближи към един от големите прозорци. Скучният дъждовен ден навън беше за предпочитане пред тази розова приемна. Есента на 2059-та беше като всяка друга — студена и дъждовна.

— Всички, с които успяхме да говорим досега, посочват, че Тен е изхвърлила Брайгърн Спийгъл през вратата.

— Те бяха звездната двойка през изминалото лято — обясни Пийбоди. — Нямаше репортаж от светската хроника по телевизията или в илюстрираните списания, където да не ги покажат двамата... Само да не помислиш, че прекарвам цялото си време в преследване на клюки за знаменитостите.

— Не думай! Тя е изритала Спийгъл миналата седмица, според осведомени източници. И въпреки това го приема в кухнята си, в два часа през нощта. Двамата са облечени в халати и има доказателства за интимна близост в спалнята.

— Може би са искали да се помирят, но не се е получило?

— Според портиера, записите на дисковете от охранителните камери и домашния дроид, Спийгъл е пристигнал в 23:40. Той е бил

приет, а домашният дроид — изключен, но оставен в режим готовност.

„В хола бяха намерени винени чаши — припомни си Ив. — Също така обувки — неговите и нейните. И блузата ѝ. Ризата му беше захвърлена върху широката извивка на стълбището, което водеше към втория етаж. Сутиенът ѝ висеше на самия връх на перилата.“

И без помощта на ловджийско куче Ив можеше да проследи пътя им до спалнята и да подуши какво са правили там.

— Той идва, тя го пуска, пият няколко питиета долу, качват се за секс. Няма никакви доказателства, че всичко не е по взаимно съгласие. Липсват следи от борба и ако той е искал да я изнасили, нямаше да я влачи спокойно по стълбите и да я разсъблича. — Ив пренебрегна представата за поглъщащото я розово кресло и седна. — Значи отиват горе и веднага — хоп! — на матрака. И в крайна сметка се оказват в кухнята, целите в кръв. Дроидът чува подозрителни шумове, влиза и намира нея в безсъзнание, а него — мъртъв. Звъни на парамедиците и полицията.

Кухнята изглеждаше като бойно поле. Огромна стая, цялата в бяло и сребристо, и по-голямата част от нея бе оплискана в кръв. Спийгъл, най-желаното парче на годината, лежеше с лице надолу, плувнал в кръв.

Може би тази ужасна картина ѝ напомняше начина, по който бе изглеждал баща ѝ. Разбира се, стаичката в Далас не беше толкова лъскава, но струите кръв, когато престана да забива в него малкия нож, бяха точно толкова гъсти и лепкави.

— Понякога няма друг начин — каза тихо Пийбоди. — Няма друг начин да останеш жив.

— Не. — „Нервна? — помисли си Ив. — По-скоро губя разсъдък си, щом партньорката ми, може толкова лесно да прочете мислите ми.“ — Понякога няма друга възможност.

Ив с облекчение скочи на крака, когато лекарят влезе в стаята.

Беше подготвила домашното си за Уилфред Б. Айкоув-младши. Поел компетентно по стъпките на баща си, той ръководеше многочислените филиали на Клиниката. Беше известен като „скулптора на звездите“.

За него казваха, че е дискретен като свещеник, изкусен като магьосник и богат, почти колкото Рурк. На четиридесет и четири, той беше красив като филмова звезда. Ясни сини очи, високи скули,

квадратна челюст, изписани устни, тънък нос. Косата му — гъста, сресана от челото назад — падаше на златни къдри.

Беше с около три сантиметра по-висок от Ив, със стройно, дългокрако тяло, облечено в елегантен тъмносив костюм на перленосиво райе. Ризата му беше в тон с райето, а на врата си носеше сребърен медальон на тънка като косъм верижка.

Той протегна ръката си към Ив с извинителна усмивка, като демонстрира безупречни зъби.

— Толкова съжалявам. Знам, че ви накарах да чакате. Аз съм доктор Айкоув. Лий-Лий... Мис Тен — поправи се той — е под моите грижи.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди, Нюйоркска полиция. Трябва да говорим с нея.

— Да, знам. Известно ми е, че сте се опитвали да се срещнете с пациентката ми и по-рано, за което отново приеете моите извинения. — Гласът и маниерите му бяха изискани, както всичко останало у него. — Адвокатът ѝ е сега с нея. Будна и стабилна е. Тя е силна жена, лейтенант, но е преживяла тежка травма — физическа и психическа. Надявам се да сведете вашето посещение до минимум.

— Това ще бъде добре за всички нас, нали?

Докторът се усмихна отново, искрица хумор проблесна в очите му, после ги покани с жест.

— Поддържа ме я с обезболяващи — продължи той, докато вървяха по широк коридор, украсен с картини и скулптури, изобразяващи женската красота. — Но е в съзнание. Тя иска този разговор, колкото и вие. Аз предпочитам да изчака поне още ден, но нейният адвокат... Е, както казах, тя е силна жена.

Айкоув мина покрай полицаия, стоящ на пост, пред вратата на пациентката, сякаш беше невидим.

— Бих искал да присъствам по време на разговора, за да я наблюдавам.

— Няма проблем.

Ив кимна на униформения и влезе вътре.

Стаята беше по-люксозна от апартамент в петзвезден хотел, а цветята в нея бяха толкова много, че можеха да запълнят част от Сентръл парк. Посребрените бледорозови стени бяха украсени с картини на богини. Широки кресла и лъскави маси образуваха кът за

сядане, където посетителите можеха да поговорят или да убият времето си като гледат телевизия на мултимедиен екран. Огромните прозорци бяха защитени със специални екрани, предпазващи стаята от любопитните очи на медийните хеликоптери и пътниците във въздушните трамваи, които прелитаха в небето. Отвътре екраните бяха прозрачни, за да могат пациентите и посетителите да се радват на красивата гледка на големия парк.

В леглото, покрито с бледорозови чаршафи, чиито краища бяха поръбени с белоснежна дантела, лежеше известното лице, което изглеждаше така, сякаш се беше сблъскало с таран. Почерняла кожа, бели бинтове, превръзка, закриваща лявото око. Чувствените устни, благодарение на които бяха продадени моливи за очертаване на устни, червила и гланц за устни за милиони долари, бяха подути и покрити с някакъв зелен крем. Разкошната коса, спомогнала за производството и продажбата на безброй шишета шампоани, балсами и бои, беше опъната назад и наподобяваше употребяван червен парцал.

Окото, което не беше покрито — зелено като изумруд, обкръжено от синини, проследи Ив.

— Моята клиентка има силни болки — започна адвокатът. — Тя е стресирана и е под въздействието на лекарства.

— Млъквай, Чарли! — Гласът на жената от леглото беше дрезгав и напрегнат. Юристът сви устни и млъкна. — Погледнете хубаво — обърна се тя към Ив, — как ме подреди онзи кучи син. Особено лицето ми!

— Мис Тен...

— Хей, аз ви познавам! Виждала ли съм ви някъде? — чак сега Ив осъзна защо гласът беше дрезгав и съскащ. Защото Лий-Лий говореше през стиснати зъби. Челюстта ѝ беше счупена и вероятно болеше адски много. — Лицата са моята работа, а вашето... Рурк. Ченгето на Рурк! Ама че номер!

— Лейтенант Ив Далас. Детектив Пийбоди, моята партньорка.

— Блъскахме бедра с него преди четири, не, преди пет години. Един дъждовен уикенд в Рим. Мили Боже, ама че издръжливост има този човек! — Зеленото око примигна иронично. — Това притеснява ли ви?

— Да сте блъскали с него бедра през последните две години?

— За съжаление, не. Само един забравим уикенд в Рим.

— Е, тогава не ме притеснява. Защо не поговорим за онова, което се е случило между вас и Брайгърн Спийгъл миналата нощ?

— Шибано копеле!

— Лий-Лий — нежно я смъмри докторът.

— Извинявай! Извинявай! Уил не одобрява такъв груб език. Той ме нарани. — Тя затвори очи, бавно вдиша и издиша. — Боже, той наистина ме нарани! Може ли малко вода?

Адвокатът грабна сребърна чаша със сребърна сламка и я поднесе към устните ѝ. Тя смукна, пое си въздух, засмука втори път, после го потупа по ръката.

— Съжалявам, Чарли. Съжалявам, че ти казах да млъкнеш. Не съм в най-добрата си форма.

— Не си длъжна да разговаряш с полицията сега, Лий-Лий.

— Ти ми блокира стенния екран, така че не мога да чуя какво говорят за мен. Но нямам нужда от него, за да знам какво клюкарстват медийните маймуни и хиени. Искам всичко да се изясни. И аз имам право на глас, по дяволите!

Окото ѝ се напълни със сълзи и тя премигна яростно в опит да ги спре. Това неволно предизвика уважението на Ив.

— Вие и мистър Спийгъл сте имали връзка. Интимна връзка.

— Чукахме се като зайци през цялото лято.

— Лий-Лий — започна Чарли, но тя махна с ръка. Бърз, нетърпелив жест, който Ив идеално разбираше.

— Аз ти разказах какво се случи, Чарли. Вярваш ли ми?

— Разбира се, че ти вярвам.

— Тогава нека го кажа и на ченгето на Рурк. Запознах се с Брай тази пролет, през май. Той снимаше филм тук, в Ню Йорк, и аз получих роля. Не беше минал и половин ден от първото „здрости“, когато се оказахме в леглото. Той е... беше великолепен — поправи се тя. — Толкова прекрасен, че като го видиш, полата ти сама се вдига. Тъп като слонски задник, и както разбрах вчера, злобен като... дори не знам с какво да го сравня. Нищо не ми идва на ум. — Тя отново смукна от сламката и направи три бавни вдишвания. — Ние се забавлявахме, правехме страхотен секс и имахме прекрасната възможност да попаднем във всички клюкарски издания. И тогава той се взе за *голямата работа* — „искам това“, „не прави онова“, „ще отидем там и там“, „къде беше“ и така нататък. Реших да скъсам с него, което и

направих миналата седмица. Казах му: „Хайде да укротим нещата за известно време. Беше ни хубаво заедно, нека не го разваляме“. Той се ядоса, забелязах го, но се престори, че всичко е наред. И аз реших, че въпросът е приключен. Та ние не сме деца, за бога! И не сме били влюбени или нещо подобно!

— Той заплаши ли ви в онзи момент? Нарани ли ви физически по някакъв начин?

— Не. — Тя вдигна ръка към лицето си, и макар гласът ѝ да остана стабилен, Ив забеляза, че пръстите ѝ треперят леко. — О, той го изигра много добре: „Чудех се как да ти кажа същото. Вече ми е скучно с теб“. После излетя за Ню Лос Анджелис, където трябваше да снима реклама за нашия филм. Когато се обади, ми съобщи, че се е върнал в Ню Йорк и иска да дойде да поговорим. Казах му да идва.

— Малко преди единадесет вечерта ли ви се обади?

— Не мога да кажа със сигурност. — Лий-Лий успя да се усмихне накриво. — Бях на вечеря с приятелки в „Медоус“ — Карли Джо, Прести Баинг, Ейпъл Гранд.

— Говорихме с тях — каза Пийбоди. — Те потвърдиха, че са вечеряли заедно с вас и заявиха, че сте напуснали ресторанта около десет вечерта.

— Да, те искаха да отидем в някакъв клуб, но аз не бях в настроение. Неправилен ход от моя страна, както се оказа по-късно. — Тя отново докосна лицето си и отпусна ръка на леглото. — Прибрах се вкъщи и започнах да чета сценария за новия филм — моят агент ми го изпрати. Скучна, лайняна история. Ох! Съжалявам, Уил. Така че когато Брай ми позвъни, жадувах за компания. Пихме вино, поговорихме, той ме докосна няколко пъти, прелъстително. Наистина е много добър в това — каза тя с намек за усмивка. — И ние се качихме на горния етаж, в спалнята, където правихме необуздан секс. После той каза нещо от рода на това, че: „Жените не можели да му казват кога да успокоял топката, и че сам щял да ми даде да разбере кога е приключил с мен“. Кучи син!

Ив наблюдаваше лицето на Лий-Лий.

— Това ядоса ли ви?

— И още как. Дойде при мен и ме вкара в леглото, само за да може да ми го каже! — Гневна червенина се смеси със синините по лицето ѝ. — И аз го допуснах. Затова бях ядосана на себе си толкова,

колкото на него. Но не казах нищо. Станах, грабнах халата и слязох долу, за да се успокоя малко. В моята професия е дяволски важно да не си създаваш врагове. Затова отидох в кухнята да успокоя нервите и да реша как да се справя със ситуацията. Хрумна ми да направя омлет от яйчени белтъци.

— Извинете ме — прекъсна я Ив, — измъквате се от леглото, ядосана сте и решавате да правите омлет?

— Разбира се. Обичам да готвя. Помага ми да мисля.

— Във вашия мезонет има не по-малко от десет автоготвача.

— Обичам да готвя — повтори тя. — Нима не сте гледали някой от моите кулинарни клипове? Аз наистина умея да готвя, питайте когото искате. Е, отидох в кухнята и започнах да крача напред-назад, докато се успокоя достатъчно, за да мога да счупя няколко яйца. И ето го него, влиза с валсова стъпка, изключително горд от себе си.

Лий-Лий погледна към Айкоув, той приближи до леглото и я хвана за ръката.

— Благодаря ти, Уил. Копелето се заразхожда наперено като щраус, каза, че щом плаща за курва, той е този, който ще каже кога времето е изтекло, което се отнасяло и за нашия случай. Нима не ми бил купувал бижута и подаръци? — Тя успя да повдигне едното си рамо. — Нямало да ме остави да разправам, че аз съм го била изхвърлила. Щял сам да ме изостави, когато бъдел адски сигурен и готов. Казах му да се маха, да се разкара по дяволите. Той ме бутна, аз му отвърнах. Крещяхме си един на друг... Господи! Не го видях, че приближава. Следващото нещо, което си спомням, е, че лежах на пода и лицето ми изгаряше от болка. Вкусих кръвта в устата си. Никой никога не ме е удрял преди. — Гласът ѝ трепереше, стана дрезгав. — Никой никога не е... Дори не знам колко пъти ме удари. Струва ми се, че веднъж се надигнах и се опитах да избягам. Не знам, кълна се. Опитах се да пълзя, да крещя. Той ме дръпна да се изправам. Едва виждах, имаше толкова много кръв в очите ми и толкова много болка. Мислех си, че ще ме убие. Избута ме назад към кухненския плот, хванах се за него, за да не рухна. Почувствах, че ако падна, той ще ме убие. — Лий-Лий замълча, затвори за миг очи. — Не знам, тогава мислех така и после... не знам дали това е вярно. Мисля...

— Лий-Лий, достатъчно!

— Не, Чарли. Искам да кажа всичко! Мисля — продължи тя, — сега, като се връщам в спомените си назад, мисля, че беше готов да го направи. Може би спря да ме удря, може би разбра, че ме е наранил повече, отколкото е възнамерявал. Може би просто е искал да разкраси малко лицето ми. Но в този миг, докато се давех в собствената си кръв и почти нищо не виждах, а лицето ми гореше, аз се страхувах за живота си. Кълна се. Той пристъпи към мен и аз... Поставката за ножове беше точно под ръката ми. Хванах първия, който ми попадна. Ако бях в състояние да видя по-добре, щях да взема по-голям. Кълна се, че исках да го убия, за да не ме убие той. А той се засмя. Засмя се и вдигна ръката си така, сякаш искаше пак да ме удари — тя отново замълча, изумруденозеленото ѝ око наблюдаваше изпитателно Ив. — Забих ножа в него. Острието се плъзна като в масло. Извадих го и отново го забих. Продължих да го правя, докато не припаднах. Не съжалявам за постъпката си! — Едва сега една сълза се появи в ъгълчето на окоето ѝ и се спусна надолу по насинената ѝ буза. — Не съжалявам, че го сторих. Съжалявам, че му позволих да ме бие. Той унищожи лицето ми. Уил?

— Ще бъдеш по-красива от всякога — увери я той.

— Може би... — Тя избърса внимателно една сълза. — Но никога няма да бъда същата. Вие убивали ли сте някога? — попита тя Ив. — Убивали ли сте някога някой, без да съжалявате за това?

— Да.

— Е, значи ме разбирате. Вече не съм същият човек, както преди.

Когато напуснаха стаята, адвокатът ги последва в коридора.

— Лейтенант...

— Прибери си рогата, Чарли — каза Ив уморено. — Няма да повдигаме обвинение. Нейният разказ се потвърждава от доказателствата и свидетелите, които сме записали. Тя е била нападната, страхувала се е за живота си и се е защитавала.

Той кимна. Изглеждаше леко разочарован, че няма да му се наложи да яхне скъпия бял кон и да се втурне да спасява клиентката си.

— Бих искал да видя официалното изявление, преди да го пуснете в медиите.

Ив издаде звук, който можеше да мине за смях, и се обърна да си ходи.

— Обзалагам се, че би искал.

— Добре ли си? — попита Пийбоди, докато вървяха към асансьора.

— Да ти изглеждам сякаш не съм?

— Не, изглеждаш чудесно. Между другото, като говорим за външния вид, ако решиш да ползваш услугите на доктор Айкоув, с какво би започнала?

— Щях да си избира добър психиатър, за да ми помогне да разбере поради каква причина ще позволя на някого да реже лицето и тялото ми.

Проверката при излизане от отделението се оказва също толкова строга, както при влизане. Сканираха ги, за да се убедят, че не са взели нещо със себе си за сувенир, и най-вече да не изнесат снимки на някои от пациентите, на които е била обещана абсолютна конфиденциалност.

Когато сканирането приключи, Ив видя как Айкоув притича покрай тях, набра кода на, както изглеждаше, частен асансьор, замаскиран в розовата стена.

— Бърза — отбеляза Ив. — Явно някой се нуждае от спешно изсмукване на мазнините.

— Добре. — Пийбоди мина през скенера. — Да се върнем на темата. Имах предвид, ако имаше възможност да промениш нещо по лицето си, какво би направила?

— Защо трябва да променям нещо? Така или иначе, почти не го виждам.

— А аз бих искала повече устни.

— Че две не са ли ти достатъчни?

— О, боже, Далас, не! Искам да кажа пълни, секси устни. — Тя ги нацупи, когато влязоха в асансьора. — Е, може би и по-тънък нос. — Пийбоди прекара палеца и показалеца по носа си, сякаш измерваше дебелината му. — Мислиш ли, че носът ми е дебел?

— Да, особено когато се вре в моите работи.

— Виж нейния. — Пийбоди почука с пръст по един от автоматизираните плакати, с които бяха облицовани стените на асансьора — идеално лице, перфектно тяло — за реклама на

пасажерите. — Не бих се отказала от него. Това е фин нос. Твоят е такъв — фин.

— Това е просто нос. Намира се по средата на лицето и позволява да получиш въздух през две полезни дупки.

— Да, лесно ти е да го кажеш мис „Фин нос“.

— Знаеш ли, права си! Започвам да се съгласявам с теб. Трябват ти по-пълни устни. — Ив сви ръката си в юмрук. — Сега ще ти ги уредя.

Пийбоди само се ухили и отново заразглежда плакатите.

— Това място е като дворец на физическото съвършенство. Мога да се върна отново тук, за да присъствам на една от техните свободни морфинг програми. Просто да видя как ще изглеждам с пълни устни и тънък нос. Мисля да се консултирам с Трина за удължаване на косата.

— Защо, защо, защо всички трябва да си променят косата? Тя покрива главата и я предпазва от студ и намокряне.

— Теб просто те е страх, че когато говоря с Трина, тя ще те притисне и ще ти направи процедури.

— Не ме е страх! — Ив не просто се боеше, беше ужасена.

Изненада се, щом чу името си от микрофона на комуникационната система на асансьора. Намръщи се и приближи до интеркома.

— Далас.

— Лейтенант, доктор Айкоув ви моли да дойдете веднага на четиридесет и петия етаж. Това е извънредна ситуация.

— Разбира се. — Ив погледна към Пийбоди и сви рамене. — Връщане на четиридесет и пети — нареди и почувства как асансьорът забави ход, спря и тръгна на горе. — Нещо не е наред — изкоментира тя. — Може би някоя от неговите „красота на всяка цена“ е гушнала букета.

— Хората едва ли гушват букета при пластичния хирург. — Пийбоди отново прокара замислено пръсти по носа си. — Едва ли.

— Всички ще се възхищаваме на кльощавия ти нос, докато те опяват. „Адски съжаляваме за Пийбоди — ще казваме ние, докато трием сълзите си — но затова пък получи първокласен нос, който изглежда вълшебно в средата на мъртвото ѝ лице.“

— Стига! — Пийбоди, прегърбила рамене, сложи ръка на гърдите си. — Освен това, ти няма да бършеш сълзи. Ще изплачеш

цели кофи. Затова ще бъдеш заслепена и няма да можеш да видиш носа ми.

— Ето защо би било глупаво да умреш заради него. — Доволна, че е спечелила този рунд, Ив слезе от асансьора.

— Лейтенант Далас! Детектив Пийбоди! — Жена с... хмм... фин нос и кожа, с цвят на вкусен карамел, се втурна да ги посрещне. Очите ѝ черни като оникс, в момента бяха пълни със сълзи. — Доктор Айкоув! Доктор Айкоув! Това е ужасно!

— Ранен ли е?

— Той е мъртъв! Мъртъв е! Трябва да дойдете веднага! Моля ви, побързайте!

— Господи! Та ние го видяхме преди пет минути! — Пийбоди догони Ив и тръгна в крак с нея.

Почти им се наложи да тичат, за да настигнат жената, която се беше втурнала като спринтьор през пустата, величествена приемна. През стъклените стени се виждаше, че навън все още бушува буря, но тук беше топло. Приятна, приглушена светлина заливаше острови от буйна зелена растителност и изящни статуи и картини, които изобразяваха голи женски тела.

— Може ли малко да забавим? — предложи Ив. — Разкажете ни, какво се случи.

— Не мога! Нямам представа!

Как жената успяваше да балансира, и още повече — да спринтира, на тези тънки като игли токчета Ив никога нямаше да разбере, но тя се втурна през двойни врати от матирано, морскозелено стъкло в друга приемна.

Айкоув, бледен като смъртта, но очевидно жив, излезе от отворената врата насреща им.

— Радвам се да видя, че слуховете за смъртта ви са преувеличени — започна Ив.

— Не, аз... Не... Баща ми. Някой е убил баща ми!

Жената, която ги придружаваше, избухна отново в сълзи.

— Пия, искам да седнеш! — Айкоув сложи ръка на тресящото ѝ се рамо. — Трябва да седнеш и да се успокоиш. Нужна си ми! Без теб няма да се справя с това!

— Да, добре. Да. О, доктор Уил!

— Къде е той? — попита Ив.

— Тук. Зад бюрото му, тук. Можете да... — Айкоув поклати глава и посочи с ръка.

Кабинетът бе просторен, но създаваше усещане за интимност и уют. Топли цветове, удобни кресла... През високи, тесни прозорци, защитени със светлостатисти екрани, можеше да се види панорамата на града. В стенни ниши бяха поставени статуи, а на стените — семейни фотографии.

Ив видя кушетка, тапицирана с кожа в маслен цвят, на ниска масичка имаше поднос с чай или кафе, който изглеждаше недокоснат.

„Бюрото е от истинско старо дърво — прецени тя, — в мъжествен, модернистичен стил.“ То бе оборудвано с компютър и комуникационен център — малки и ненаатрапчиви.

Зад бюрото, в стол с висока облегалка, тапициран със същата кожа като кушетката, седеше Уилфред Б. Айкоув.

Косата му беше гъста, увенчала като дебел снежен облак силно лице с квадратна челюст. Бе облечен в тъмносин костюм и бяла риза с тънки червени ивици. Сребърна дръжка стърчеше от сакото му. Около нея се бе разляло неголямо червено петно във формата на триъгълник, което очертаваше джоба на гърдите му.

„Малко количество кръв — каза си Ив. — Ударът е бил точно в сърцето.“

2.

— Пийбоди!

— Отивам да взема работните комплекти и да докладвам за произшествието.

— Кой го намери? — попита Ив доктора.

— Пиа — неговата секретарка. — „Той изглежда — помисли си Ив — като човек, ударен с пневматичен чук в корема.“ — Тя... тя веднага се свърза с мен и аз се втурнах... Аз...

— Дали е докосвала тялото? А вие?

— Не знам. Искам да кажа, че не знам дали Пиа се е докосвала до него. Аз... аз — да. Исках да... Бях длъжен да проверя дали не мога да направя нещо.

— Доктор Айкоув, принудена съм да ви помоля да седнете. Ей там. Съжалявам за баща ви. Но точно сега имам нужда от информация. Искам да знам кой е последният човек, който е бил с него в тази стая. Искам да знам с кого е била последната му среща.

— Да, да. Пиа ще погледне в графика му.

— Няма нужда. — Секретарката се беше справила със сълзите, но гласът ѝ все още звучеше глухо. — Долорес Ночо-Алварес. Имаше среща за 11:30. Аз... самата аз, я доведох тук.

— Колко дълго остана тя?

— Не съм сигурна. В почивката отидох на обяд, както винаги. Клиентката сама настояваше за този час и доктор Айкоув ми каза, че мога да изляза както обикновено, той щял да я изпрати.

— Тя е трябвало да мине през охраната.

— Да. — Пиа се изправи на крака. — Мога да проверя кога е напуснала. Ще прегледам записите. О, доктор Уил, толкова съжалявам!

— Знам. Знам.

— Познавате ли тази пациентка, доктор Айкоув?

— Не. — Той разтри с пръсти очите си. — Не я познавам. Баща ми нямаше много пациенти. Почти се беше оттеглил. Консултираше и асистираше само, ако някой случай му беше интересен. Но остана

председател на борда на директорите на тази клиника и член на съвета на няколко други. Последните четири години рядко оперираше.

— Кой би му причинил това?

— Никой. — Айкоув се обърна към Ив. Очите му бяха пълни със сълзи, гласът му трепереше, но той се държеше. — Абсолютно никой. Моят баща беше обичан от всички. Пациентите му в продължение на петдесет години го обожаваха. Бяха му признателни. Най-почитаният член в медицинските и научните среди. Той променяше живота на хората, лейтенант. Не само ги спасяваше, той ги усъвършенстваше.

— Понякога хората имат нереални очаквания. Някой идва при него, иска нещо невъзможно, не го получава и го обвинява.

— Не. Ние много внимателно подбираме онези, които приемаме в клиниката. И за да бъда откровен, много малко са нещата на света, които баща ми смяташе за нереални. Той умееше да прави това, което другите считаха за невъзможно, и го доказва неведнъж.

— Лични проблеми? Майка ви?

— Майка ми почина, когато бях момче. По време на Градските войни. Баща ми никога не се ожени повторно. Имал е връзки, разбира се. Но той беше до голяма степен женен за своята наука, за работата си, за мечтите си.

— Вие единствено дете ли сте?

Айкоув едва забележимо се усмихна.

— Да. Аз и съпругата ми му подарихме две внучета. Ние сме много задружно семейство. Не знам как ще кажа сега на Аврил и децата. Кой би могъл да му причини това? Кой е способен да убие човека, посветил живота си в помощ на другите?

— Точно това възнамерявам да разбера.

Пиа се върна, следвана от Пийбоди.

— Разполагаме с преминаването на пациентката през контролния пункт на излизане в 12:19.

— Имаме ли снимки?

— Да. Помолих вече хората от охраната някой да качи дисковете тук, горе... Надявам се, че съм постъпила правилно — обърна се Пиа към доктора.

— Да, благодаря ви. Ако искате да си отидете вкъщи...

— Не — прекъсна го Ив. — И двамата сте ми нужни тук. Не искам да звъните на когото и да е или да отговаряте на позвънявания,

не бива да разговаряте с никого, дори и помежду си, докато не приключа с разпитите. Детектив Пийбоди ще ви заведе в отделни помещения.

— Униформените идват — каза Пийбоди. — Такава е практиката — поясни им тя. — Има неща, които трябва да свършим, тогава ще разговаряме с вас поотделно, за да вземем показанията ви.

— Да, разбира се. — Айкоув се огледа, като човек, изгубил се в гората. — Аз не...

— Защо вие двамата не ми покажете къде ще ви бъде най-удобно, докато ние тук се занимаваме с баща ви? — Пийбоди погледна към Ив и получи одобрително кимване.

Ив отвори работния комплект. Останала сама, тя напръска със запечатващ спрей ръцете и обувките си, включи записващото устройство и пристъпи към тялото, за да го разгледа отблизо.

— Жертвата е идентифицирана като Уилфред Б. Айкоув, доктор по реконструктивна и козметична хирургия. — И все пак извади устройството за идентификация, за да провери пръстовите отпечатъци и личните данни. — Жертвата е осемдесет и две годишен мъж, вдовец, един син — Уилфред Б. Айкоув-младши, също лекар. Няма други наранявания, освен смъртоносната рана. Няма признаци за борба, няма следи от самозащита. — Ив извади инструментите и измерителния уред. — Време на смъртта — по обяд. Причина за смъртта — руптура^[1] на сърцето, предизвикана от малък инструмент, който е преминал през този наистина хубав костюм и ризата — тя измери ръкохватката и сне изображението. — Прилича на хирургически скалпел.

„Нокти с маникюр — отбеляза Ив. — Скъп, но дискретен часовник. Очевидно, е използвал услугите на собствената си клиника. С мускулестото си тяло изглежда на шестдесет, а не на неговите осемдесет и отгоре.“

— Провери Долорес Ночо-Алварес — каза Ив, чула завръщането на партньорката си. — Или тя е намушкала нашия мил доктор, или знае кой го е сторил — чу как Пийбоди отваря флакона със защитния спрей и отстъпи назад. — Една рана. Напълно достатъчна, когато знаеш къде да удариш. Трябва да е приближила плътно до него, ръката ѝ не е треперила. Контролирана ярост. Но истинската ярост не ти позволява просто да вкараш острието между ребрата и да изчезнеш.

Може би е професионалист? Може би е поръчка? Ако е била ядосана, щяла е само да го осакати.

— При тази рана по убийцата не е имало кръв — отбеляза Пийбоди.

— Била е внимателна. Обмислила е всичко. Влязла е в 11:30, излязла... максимум в 12:05. На излизане охраната я е засякла в 12:19. Да слезе до долу и да мине през скенерите, не ѝ е трябвало по-малко време. Значи не се е бавила тук. Била е убедена, че той е мъртъв.

— Ночо-Алварес, Долорес, двадесет и девет годишна. Гражданка на Барселона, Испания. Освен адресна регистрация в този град, има и още една — в Канкун, Мексико. Симпатична жена, изключително красива. — Пийбоди вдигна глава от екрана на своя миникомпютър. — Не мога да разбера, защо ѝ е нужна консултация с пластичен хирург.

— Била ѝ е необходима, за да се приближи достатъчно до него и да го убие. Провери паспорта ѝ, Пийбоди. Нека видим къде е пребивавала Долорес в нашия прекрасен град. — Ив обиколи стаята. — Чашките са чисти. Не е сядала, не е пила. — Тя вдигна капака на сребърния чайник и се намръщи. — Цветен чай, кой може да я вини? Обзалагам се, че не е пипала нищо, освен ако е било абсолютно необходимо и е изтрила следите, когато е приключила. Експертите няма да открият нейни отпечатъци. Седяла е там — тя посочи към едно от креслата за посетители, поставено пред бюрото. — Трябвало е да седне за консултацията — да говори и да слуша. Трябвало е да запълни с нещо трийсетте минути, докато дойде време секретарката да излезе за обяд. Откъде знае кога отива на обяд секретарката?

— Може би е чула жертвата и неговата асистентка да говорят за това — отвърна Пийбоди.

— Не, знаела го е предварително. Специално го е проучила или е ползвала вътрешна информация. Била е запозната с порядките. Секретарката е в почивка до един, което ѝ дава достатъчно време да си свърши работата и да напусне сградата, преди тялото да бъде открито. И така, тя приближава към него — Ив заобиколи бюрото. — Може би флиртува или му разказва сърцераздирателна история как едната ѝ ноздра е милиметри по-малка от другата. „Погледнете как изглежда лицето ми, докторе. Можете ли да ми помогнете?“ И забива острието направо в аортата му. Тялото е мъртво, преди мозъкът да успее да го осъзнае.

— Няма паспорт издаден на името на Долорес Ночо-Алварес, Далас. Или на каквато и да е комбинация от тези имена.

— Мирише ми на професионалист — промърмори Ив. Ще пуснем лицето ѝ през Интерпол, когато се върнем в Централата. Да видим дали ще имаме късмет. Кой би поръчал убийството на симпатичния доктор Уилфред?

— Уил младши?

— Точно с това ще започнем.

Кабинетът на Айкоув-младши беше по-голям и по-модерен от този на баща му. Вместо прозорци имаше цяла стъклена стена, зад която се виждаше широка тераса. Сребърна конзола заместваше традиционното бюро. Кътът за посетители представляваше два дълги, ниски дивана, голям екран на настроение и напълно зареден бар, съдържащ, както забеляза Ив, само здравословни напитки. Никакъв алкохол, във всеки случай не и на видно място.

И тук имаше произведения на изкуството, но над всички доминираше портрет на жена. Висока блондинка с безупречна фигура, с кожа като полиран мрамор и очи с цвят на люляк. Беше облечена с дълга рокля в същия нюанс като очите ѝ, която сякаш плуваше около нея. В ръката си държеше широкопола шапка с лилави панделки. Жената беше заобиколена от цветя, на удивително красивото ѝ лице блестеше весела усмивка.

— Съпругата ми. — Айкоув прочисти гърлото си и посочи с брадичка към портрета, който Ив изучаваше. — Татко го поръча за мен. Сватбен подарък. Той беше като баща и за Аврил, не знам как ще го преживеем.

— Тя беше ли пациентка... клиентка?

— Аврил... — Докторът погледна с усмивка към портрета. — Не. Всичко ѝ е дадено от Бога.

— Бог не е бил пестелив. Доктор Айкоув, познавате ли тази жена? — Ив му подаде разпечатка на снимката, която Пийбоди беше извадила от миникомпютъра си.

— Не. Не я познавам. Тя ли е убила баща ми? Но защо? Боже милостиви, защо?

— Ние не знаем дали тя е убила някого, но най-малкото имаме основание да вярваме, че тя последна го е видяла жив. Нашата информация сочи, че е гражданка на Испания. Живее в Барселона. Вие или вашия баща имате ли връзка с тази страна?

— Клиентите ни са от цял свят. Нямаме официален филиал в Барселона, но аз и баща ми правим консултации навсякъде, ако случаят го изисква.

— Доктор Айкоув, клиника като вашата, с многобройни клонове, трябва да има значителни доходи.

— Да.

— Баща ви е бил много богат човек.

— Без съмнение.

— И вие сте единственият му син. Негов наследник, предполагам.

В кабинета настъпи мълчание. Бавно, много внимателно, мъжът се отпусна в едно кресло.

— Мислите, че съм убил собствения си баща заради пари?

— Би било полезно да изключим тази възможност още в началото на разследването.

— Самият аз вече съм много богат човек. — Гласът му беше пълен с отрова, лицето му почервения. — Да, аз ще наследя много повече, отколкото имам сега, също както жена ми и децата ми. Значителни суми ще получат различни благотворителни организации, и фондацията Уилфред Б. Айкоув. Веднага ще поискам този случай да бъде даден на друг разследващ.

— Ваше право — отвърна Ив, — но няма да го получите. А дори на мое място да дойде друг, ще ви бъдат зададени същите въпроси. Ако искате убиецът на вашия баща да бъде изправен пред съда, доктор Айкоув, ще трябва да ми сътрудничите.

— Искам да намерите тази жена, тази Алварес. Искам да видя лицето ѝ, да погледна в очите ѝ. Да узная защо... — той замълча, поклати глава. — Аз много обичах баща си. Всичко, което имам, всичко, което представлявам, дължа на него. Някой го отне от мен, от внуците му, от света.

— Не ви ли притеснява, че сте известен като доктор Уил, а не с пълното си име?

— О, за Бога! — този път той покри лицето си с ръце. — Не! Само персоналът ме нарича така. По-удобно е и по-малко объркващо.

„Сега вече няма да има никакво объркване — помисли си Ив. — Но ако доктор Уил е замислил, планирал и извършил убийството на баща си, то той си губи времето, като се занимава с медицина. Щеше да изкарва двойно повече във филмовата индустрия.“

— Във вашата област съществува голяма конкуренция — започна Ив. — Може би, поради някаква причина, някой е искал да отстрани един от най-успешните конкуренти?

— Не мога да се сетя за нищо такова. — Той продължаваше да седи, закрил лицето си с ръце. — Изобщо не мога да мисля. Искам да се прибера при жена си и децата си. Но тази клиника ще продължи да работи и без баща ми. Той я построи, за да пребъде във вековете, построи я с поглед в бъдещето. Винаги гледаше напред. Никой нищо няма да спечели от неговата смърт. Наистина нищо.

„Винаги има нещо — размишляваше Ив, докато се връщаха обратно в Централата. — Злоба, финансова изгода, тръпка, емоционално удовлетворение. Убийството винаги е предлагало награда. Защо иначе ще остане толкова популярно средство?“

— Обобща какво имаме дотук, Пийбоди.

— Уважаван, особено почитан лекар, един от бащите на реконструктивната хирургия, каквато я познаваме през този век, е убит с точен и хладнокръвен удар в собствения си кабинет, в клиника, оборудвана със солидна система за сигурност. Основният ни заподозрян за това престъпление е жена, която е влязла в този кабинет с уговорена среща и спокойно е излязла след консултацията. Въпреки че тя е гражданка на Испания и постоянно живее в страната, няма паспорт. Адресът, посочен в официалните ѝ документи, не съществува.

— Заключениеята?

— Нашата основна заподозряна е професионалист или много талантлив аматьор. Тя е използвала фалшиво име и лъжлива информация, за да получи достъп до кабинета на жертвата. Мотивът все още е мътен.

— Мътен?

— Ами да. Звучи някак си по-готино от „неизвестен“. Е, и като прочистим въздуха, ще го видим.

— Как е пренесла оръжието през охраната?

— Ами... — Пийбоди с жив интерес разглеждаше през обляното с дъжд стъкло подвижните реклами за празнични ваканционни пакети със залети от слънце плажове. — Винаги има начин да се заобиколи охраната, но защо да рискува? На подобно място скалпелите с лопата да ги ринеш. Може би е получила помощ отвътре, някой го е оставил на определено място. А може би е идвала и по-рано, откраднала е един и го е скрила. В клиниката имат засилени мерки за сигурност, да, но също така спазват и неприкосновеността на личния живот. Затова нямат камери в стаите на пациентите и в коридорите около тях.

— Те имат отделения за пациенти, чакални, магазин за подаръци, офиси, кабинети за прегледи и операционни. И това, без да се смятат прилежащите болници и зоната за спешни случаи. Мястото е един шибан лабиринт. Трябва да си достатъчно арогантен, за да влезеш, да забиеш скалпела в сърцето на стареца и да излезеш. За това е нужна подготовка. Тя е знаела разположението. Била е там преди или е тренирала адски много на симулатор.

Ив се провря през бавния уличен трафик и влезе в гаража на Централата.

— Искам да прегледам дисковете от охранителните камери. Ще пуснем заподозряната през архивите на Интерпол и през нашите собствени. Може би ще се появи име или псевдоним. Искам пълна информация за жертвата и само финансова — за сина. Тогава ще можем да го елиминираме от списъка или пък — не. Може да открием необяснимо големи суми, прехвърлени в последно време.

— Не го е направил той, Далас.

— Не. — Ив паркира и се измъкна от колата. — Не го е направил, но ние все пак ще го проверим. Ще поговорим с колегите му, с познатите от светското общество, с любовниците, с бившите любовници. Важното е да се доберем до мотива — облегна се на стената на асансьора, докато се изкачваха. — Хората обичат да съдят лекари или да се оплакват от тях, особено що се отнася до козметичните процедури. Никой доктор не остава пощаден. Все някога

по време на своята кариера обърква конците или някой клиент остава недоволен. Възможно е някой да е умрял под неговия нож и скърбящото семейство да си отмъщава. Най-вероятно е отмъщение. Убийство с медицински инструмент. Може би е символ. Рана в сърцето — също символизира нещо.

— Струва ми се, че ако е такъв вид възмездие, то нарязването на лицето или на други части от тялото, пострадали при операцията, щеше да е много по-символично.

— Иска ми се да не се съглася с теб, но може би си права.

Полицейски служители, лабораторни техници и Бог знае още кой, се натъпкаха в асансьора, щом спря на второ ниво. Когато стигнаха до пето, Ив реши, че ѝ е достатъчно. Проби си с лакти път навън и скочи на ескалатора.

— Почакай! Имам нужда да се подкрепя — слязла от подвижната лента, Пийбоди се отпрати към близкия автомат. Ив я последва замислена.

— Вземи и на мен нещо.

— Какво?

— Ами не знам, нещо — смръщила вежди, тя фиксираше възможностите за избор. „Как така има толкова много здравословен боклук в полицейския автомат? Ченгетата нямат нужда от него. Никой по-добре от тях не знае, че животът не е вечен.“ — Е, може би това подобие на шоколадче, с нещото вътре.

— „Гу-Гу“?

— Защо дават на тези неща такива глупави имена? Направо се притесних да го ям. Да, вземи ми от него.

— Все още ли избягваш автоматите? Така и не успя да се разбереш с тях.

Ив предвидливо държеше ръце в джобовете си, докато Пийбоди пускаше кредитите в машината и набираще необходимия код.

— Като работя с посредник, никой няма да пострада. Ако отново започна сама да се оправям с някое от тези копелета, един от нас ще бъде унищожен.

— Леле, колко много злоба! Но това е само един неодушевен предмет, който срещу кредити пуска „Гу-Гу“.

— О, те са живи, Пийбоди. Живеят и трупат злобните си мисли. Не вярвай на всичко останало!

Вие избрахте два броя шоколадови десертчета „Гу-Гу“. Това е вкусно, хрупкаво удоволствие с мек пълнеж. Пълен напред!

— Виждаш ли — каза мрачно Ив, когато автоматът започна да изброява съставките и съдържанието на калории.

— Да, и на мен ми се иска да млъкне, по дяволите, особено с тези калории — тя подаде едно от шоколадчетата на Ив. — Но те са програмирани така, Далас. Не са живи и не мислят.

— Те искат ти да вярваш в това. Но общуват помежду си чрез своите малки чипове и платки и вероятно са в заговор да унищожат цялото човечество. Един ден ще възникне въпросът те или ние.

— Поднасяш ме, лейтенант!

— Не забравяй, че съм те предупредила! — Ив захапа шоколадчето и двете се отправиха към отдел „Убийства“.

Поделиха си задълженията. Пийбоди седна зад бюрото в своята кабинка, а Ив се прибра в кабинета си.

Тя застана за миг на прага, изучавайки стаята, докато дъвчеше. В нея имаше място колкото за бюрото и стола ѝ, един разнебитен стол за посетители и шкаф за документи. Имаше и прозорец, който беше не по-голям от чекмеджетата в картонетката ѝ.

Лични вещи? Е, тук беше новото ѝ скривалище за лакомства, което досега — доколкото можа да прецени — не беше открито от злонамерения крадец, тровец нейното съществуване. Имаше и йо-йо, с което понякога играеше, докато разсъждаваше над проблемите. Разбира се, при заключена врата.

Ив бе доволна от своя кабинет. В действителност, нищо повече не ѝ трябваше. Какво, по дяволите, би правила в стая, голяма дори на половината на някой от офисите на Айкоув? Ако имаше повече място, при нея щяха да идват много хора и да я притесняват. Как тогава щеше да свърши някаква работа?

„Огромното помещение — реши тя — е друг символ. Аз съм преуспял, затова ми се полага цялото това пространство. Очевидно Айкоув е смятал така. Рурк също мисли така — трябваше да си признае Ив. — Той обича простора и го пълни с любимите си играчки.“

Също като нея, съпругът ѝ се бе издигнал от дъното, но двамата компенсираха онова, от което са били лишени в детството си, по различен начин. Той ѝ носеше подаръци от всяко свое пътуване.

Винаги успяваше да отдели време, за да ѝ купи нещо и като че ли се забавляваше от неудобството, с което Ив посрещаше този дъжд от подаръци.

„А как е било при Уилфред Б. Айкоув? — замисли се Ив. — Откъде е дошъл той? Как е компенсирал? Какви са неговите символи?“

Седна зад бюрото, включи компютъра и стартира процеса по изучаване личността на мъртвия. Докато машината събираше необходимите данни, тя позвъни на Райън Фийни, капитан на електронния отдел. Той се появи на екрана — със сбръчкано лице и посивяла червеникава коса, стърчаща във всички посоки. Ризата му изглеждаше така, сякаш бе спал с нея. Всичко това, странно защо, ѝ действаше успокояващо.

— Трябва да ми пуснеш нещо през файловете на Интерпол — каза му тя. — Едра риба в пластичната хирургия си отиде днес, в кабинета си. Последната му среща изглежда е нашия човек. Жена, края на двадесетте, име и адрес, който между другото е в Барселона, Испания...

— Оле! — мрачно каза той и я накара да се усмихне.

— Хей, Фийни, не знаех, че говориш испански!

— Изкарах отпуската във вилата ти в Мексико, така че съм запомнил нещичко.

— Е, добре. Как наричаш хладнокръвен удар с малко острие, точно в сърцето?

— Оле!

— Добре е да го знам. Няма паспорт, издаден на името Ночо-Алварес, Долорес. Адресът в слънчева Испания е фалшив. Влязла и излязла чиста през строгите мерки за сигурност.

— Мислиш, че е профи?

— Имам такова съмнение, но няма ясен мотив. Нищо не се вижда на хоризонта. Може би някое от твоите момчета ще може да я открие чрез системата или чрез фото.

— Изпрати ми снимка, да видим какво можем да направим.

— Оценявам го. Изпращам веднага.

Ив прекъсна връзката и изпрати по електронната поща фотографията и личните данни. След това, суеверно кръстоса пръсти, та компютърът ѝ да се справи с двете задачи едновременно и мушна диска от охранителната камера в слота за преглеждане.

Отиде до автоготвача, направи си чаша кафе и започна да го пие на бавни глътки, докато гледаше записа.

— Ето те и теб — прошепна Ив, наблюдавайки как жената, известна под името Долорес, приближава поста на охраната на първия етаж. Носеше тесни панталони и плътно яке, и двете в огненочервен цвят. Обувките ѝ с високи токчета бяха в същия нюанс. — Не се страхуваш, че ще те забележат, нали, Долорес? — рече Ив замислено. Косите — лъскавочерни и дълги — падаха свободно около лице с остри скули и пълни, чувствени, смело начервени устни, очите под гъстите мигли, бяха почти толкова тъмни, колкото и косата ѝ.

Тя премина през охраната — сканиране на чанта, сканиране на тялото — без проблеми, и с лека стъпка, поклащайки бедра, продължи пътя си към асансьора, който щеше да я отведе до нивото на Айкоув.

„Без колебание — отбеляза Ив, — не бърза. Не се опитва да избегне камерите. Не се поти.“ Беше студена като коктейл „Маргарита“, който пиеха под красиви плажни чадъри на тропически остров.

Ив пусна диска от камерата в асансьора и видя как жената се издига нагоре, спокойна. Беше невъзмутима, не правеше никакви движения, не спря никъде по пътя, докато не стигна нивото на Айкоув, и излезе. Приблужи до регистратурата, поговори с дежурното лице, разписа се в журнала, после, отново спокойно, отиде в близката дамска тоалетна.

„Там, където няма камери — помисли си Ив. — Където може да вземе оръжието, оставено от някой за нея, или да го извади от чантата или дрехите, където е замаскирано толкова добре, че скенерите не са го засекли. Не, по-скоро е оставено — реши Ив. — Има вътрешен човек. Може би онзи, който е желал неговата смърт.“

Минаха близо три минути, след което Долорес излезе и директно отиде в чакалнята. Седна, кръстоса крака и започна да прелиства списъка на дискове с книги и списания. Преди да е успяла да си избере един, Пиа излезе през двойните врати и я покани в кабинета на Айкоув.

Ив видя как вратите се затварят и проследи секретарката, която седна на бюрото си. Превъртя записа, като отчиташе времето и го спря в момента, когато стана обедна почивка и Пиа взе чантата си от чекмеджето на бюрото, облече си сакото и отиде на обяд.

Шест минути по-късно Долорес излезе, също толкова небрежно, както бе влязла. Лицето ѝ не изразяваше нищо — никакво вълнение, удовлетворение, вина, или страх. Премина покрай регистратурата без да каже и дума, спусна се долу, мина през охраната и излезе от сградата.

„И се разтвори във въздуха — помисли си Ив. — Ако не е професионалистка, би трябвало да си помисли за смяна на професията.“ Никой друг не влезе или излезе от кабинета на Айкоув, докато секретарката му не се върна от обяд.

С втора чаша кафе в ръка, Ив прочете подробните данни за Уилфред Б. Айкоув.

— Този тип е бил шибан светец! — каза тя на Пийбоди. Дъждът беше намалял до дразнещ ръмеж, образувайки сива мъгла в студения въздух. — От скромно семейство, издигнал се е сам. Родителите му са били лекари, работили са по клиники в изостанали райони и страни от Третия свят. Майка му е получила тежки изгаряния, докато е спасявала деца от горяща сграда. Оживяла е, но е била обезобразена.

— И затова се е заел с пластична хирургия — завърши Пийбоди.

— Очевидно това обстоятелство му е повлияло. Самият той е работил в полева клиника по време на Градските войни. Пътувал е до Европа, помагал е на различни места да се справят с последствията от войната. Именно там е загинала жена му, била е доброволка. Синът му, още юноша, е бил на път да стане лекар, на двадесет и една е завършил Медицинския факултет в Харвард.

— Бърз старт!

— Несъмнено. Айкоув-старши работил съвместно с родителите си, но не е бил с тях, когато е обгоряла майка му. Поради тази причина не е пострадал в пожара. Години по-късно, когато умира жена му, той бил по работа в друга част на Лондон.

— Този или наистина е имал късмет, или изобщо не му е вървяло.

— Да. Бил е вдовец по времето, когато е станал известно име в реконструктивната хирургия. Нещастиято с майка му го е подтикнало да я превърне в своя професия. Жената е била, според мнението на всички, зашеметяваща красавица. Извадих нейна снимка от файла. Там

има и фотографии направени веднага след пожара, изглежда ужасно. Лекарите са спасили живота ѝ и са поработили значително по нея, но така и не успели да върнат предишния ѝ вид.

— Като Хъмпти Дъмпти.

— Какво?

— Всички кралски хора и кралските коне? — Пийбоди видя озадачения поглед на Ив. — Няма значение.

— Самоубива се три години по-късно. Айкоув се посвещава на възстановителната хирургия и продължил доброто дело на родителите си, станал доброволец по време на Градските войни. Загубил жена си, сам възпитава своя син; посветил живота си на медицината — създава клиники; основава фондации; поема случаи, за които се счита, че са безнадеждни. Често се отказва от хонорарите като преподавател, четял лекции, давал пари за благотворителност, правил чудеса и хранил бедните с хляб и риба от бездънната си кошница.

— Това последното си го съчини, нали?

— Така ли мислиш? Няма медик, който да практикува близо шестдесет години и нито веднъж да не е подведен под съдебна отговорност за лекарска небрежност. И против него са подавани искове за неправилно лечение, но количеството им е много по-ниско от средностатистическото. Много по-малко, отколкото може да се очаква, особено като се има предвид областта, в която практикува.

— Според мен имаш предразсъдъци, Далас.

— Не, не съм предубедена. Просто мисля, че е глупаво. В пластичната хирургия исковете сами по себе си, никнат като гъби, а в неговата практика те почти липсват. Не мога да намеря нито едно петно в досието му, няма политически връзки, които биха могли да го подкрепят. В миналото му няма хазартни игри, проститутки, наркотици, блудство с пациентки. Нищо!

— Някои хора наистина са просто добри.

— Всички, които са толкова добри, имат ореол и крила — Ив почука по диска с файловете. — Тук има нещо. Всеки има своите дълбоко скрити тайни.

— Цинизмът ти отива, лейтенант.

— Любопитното е, че той е бил законен настойник на момичето, станало съпруга на сина му. Майка ѝ, също лекар, е била убита по време на въстание в Африка. Бащата — художник, зарязва малкото си

семейство след като Аврил Хенсън Айкоув е родена. Впоследствие е бил убит в Париж от ревнив съпруг.

— Толкова много трагедии в едно семейство!

— Нали? — Ив спря пред градската къща в Горен Уест Сайд, където доктор Айкоув-младши живееше със семейството си. — Кара те да се замислиш.

— Понякога трагедиите преследват семействата, това е нещо като карма.

— Нима хипитата вярват в кармата?

— Разбира се! — Пийбоди излезе от колата. — Ние просто го наричаме космическо равновесие — изкачи се по входните стъпала и застана пред масивна дървена врата. — Ама че местенце! — каза тя, прокарвайки пръсти по дърворезбата, когато системата за сигурност попита за целта на посещението им.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди — Ив поднесе значката си, за да може системата да я сканира. — Нюйоркска полиция. Искаме да разговаряме с доктор Айкоув.

Един момент, моля — чу се в отговор.

— Имат още една къща в Хемптънс — продължи Пийбоди. — Вила в Тоскана, градска къща в Лондон и малка сламена колиба на остров Мауи. След смъртта на баща му добавят към имуществото си още два прекрасни имота. Защо Макнаб не беше богат лекар?

Иън Макнаб, ас от електронния отдел, живееше заедно с Пийбоди и очевидно бе любовта на живота ѝ.

— Може да се отървеш от него и да го замениш с богат доктор — предложи ѝ Ив.

— Не. Прекалено луда съм по кльощавия му задник. Виж какво ми даде — тя бръкна под ризата си и извади медальон с четирилистна детелина.

— За какво?

— За да отбележи завършването на физическата терапия и моето пълно оздравяване след раняването ми при изпълнение на служебните задължения. Каза, че този талисман щял да ме пази от нови беди.

— Бронезилетката ще те предпази най-добре. — Ив видя намусеното лице на Пийбоди и си спомни, че партньорството, както и приятелството, имат определени изисквания. — Красиво е — добави,

като взе малкия медальон в ръка и го приближи към очите си. — Много мило от негова страна.

— Той е едно съкровище, ако искаш да знаеш. — Пийбоди пъхна обратно талисмана под ризата си. — Когато нося този медальон, просто ми става топло на сърцето.

Ив си спомни за диаманта, голям колкото бебешки юмрук, който самата тя носеше под дрехата си. Караше я да се чувства глупаво и неловко, но също стопляше сърцето ѝ. Във всеки случай, откакто привикна с тежестта му. „Не физическото му тегло — призна си тя, — а емоционалното.“ Отне ѝ време, докато свикне с тежестта на любовта, която символизираше този камък.

Вратата се отвори. Жената от портрета стоеше в рамката на входа, сноп златиста светлина падаше зад нея. Дори подпухналите ѝ от плач очи не можеха да я лишат от невероятната ѝ красота.

---

[1] Руптура — разкъсване на сърдечния мускул. — Б.пр. ↑

3.

— Съжалявам, че ви накараха да чакате в дъжда. — Гласът съответстваше на външността ѝ — мелодичен, с богати тонове, макар и приглушен от мъка. — Аз съм Аврил Айкоув. Моля, влезте! — Тя отстъпи назад във фойето, осветено от кристален полилей. Във всяка скъпоценна капка играеше мека златиста светлина. — Съпругът ми е на горния етаж. Най-после легна да си почине. Много ми е неприятно, че трябва да го безпокоя.

— Съжаляваме, че се натрапваме в този труден за вас момент — каза Ив.

— Но... — Аврил успя да изобрази тъжна усмивка. — Разбирам. Децата са вкъщи. Взехме ги от училище и ги доведохме у дома. Бях горе с тях. Много им е тежко, на нас всички ни е тежко. Ах... — тя притисна ръка към сърцето си. — Последвайте ме на втория етаж. На първия приемаме гости, но случаят очевидно не е такъв.

— Няма проблем.

— Горе е семейното ни жилище — започна младата жена, когато се обърна към стълбите. — Не знам мога ли да ви задам подобен въпрос... Имате ли допълнителна информация за лицето, което е убило Уилфред?

— Разследването е в начален етап, но се провежда много активно.

Стигнала до площадката на втория етаж, Аврил хвърли поглед през рамо.

— Вие наистина казвате такива неща! Обожавам криминалните филми — обясни тя. — Значи и в живота полицаите говорят по този начин. Моля, настанете се удобно! — въведе ги в хола, целият в лавандулово и горскозелено. — Мога ли да ви предложи чай или кафе? Всичко, което пожелаете.

— Не, благодаря. Моля ви, извикайте доктор Айкоув — каза Ив. — Бихме искали да говорим и с двама ви.

— Добре. Това ще отнеме няколко минути.

— Мило — изкоментира Пийбоди, когато останаха сами. — Очаквах, че ще бъде изискано като на първия етаж, но тук е приятно и уютно — тя огледа диваните, дълбоките кресла, полиците със семейни снимки и сувенири. Едната стена беше заета от семеен портрет в почти естествена големина. Айкоув, съпругата му и две прекрасни деца се усмихваха от картината.

Ив се приближи до рисунката и прочете подписа в долния десен ъгъл.

— Нейна работа.

— Красива и талантлива... Бих могла да я намразя.

Ив започна да обикаля из стаята, като изучаваше, оценяваше и анализираше.

„Семейна обстановка — реши тя. — Чувства се влиянието на жената. Истински книги, а не аудио дискове, мултимедиен център, скрит зад декоративен панел. И всичко подредено точно, в пълен порядък, като сценичен декор.“

— Според досието ѝ е учила изобразително изкуство в някакъв скъп колеж — Ив мушна ръце в джобовете. — Айкоув-старши е бил обявен за законен настойник, съгласно последната воля на майка ѝ. Тогава Аврил е била на шест. След като завършва колежа се омъжва за Айкоув-младши. Първите шест месеца живели в Париж. Тя става професионален художник, дори прави самостоятелна изложба, преминала с голям успех.

— Преди или след нещастната смърт на баща ѝ?

— След. После се върнали в Ню Йорк и се нанесли в тази къща, родили им се две деца. След появата на първото дете придобива статут на професионална майка. Продължава да рисува, основно портрети, но рядко изпълнява поръчки; получените пари дарява на фондация Айкоув, запазвайки по този начин официалното си положение на професионална майка.

— Колко много данни си успяла да събереш за толкова кратко време!

— Чиста е като сълза — Ив сви рамене. — Няма криминално досие, нито дори дребни нарушения. Няма предишни бракове или съвместни съжителства, никакви извънбрачни деца.

— Е, като изключиш мъртвите ѝ родители и близките на съпруга ѝ, животът ѝ е направо идеален.

Ив огледа отново помещението.

— Да, така изглежда.

Когато Айкоув влезе в стаята, тя бе с лице към вратата. В противен случай нямаше да го чуе. Килимът беше толкова дебел, че заглушаваше стъпките му. Вместо костюм носеше свободни панталони и пуловер. „И в домашни дрехи изглежда елегантен — забеляза Ив.“

„Рурк също го умее — помисли си тя, — дори и небрежно облечен излъчва властност.“

— Лейтенант. Детектив. Съпругата ми ще се присъедини към нас след няколко минути. Трябва да нагледа децата. Освободихме прислугата за днес — той приближи към един шкаф, зад вратата на който се откри мини автоготвач. — Аврил спомена, че ви е предложила напитки, но вие сте отказали. Аз ще пия кафе. Ако все пак промените решението си...

— Благодаря, едно кафе би било добре. За мен черно.

— С мляко и захар за мен — добави Пийбоди. — Благодаря ви, че ни приехте, доктор Айкоув. Разбираме колко ви е тежко.

— По-скоро нереално — той програмира устройството. — В клиниката, в неговия кабинет всичко беше ужасно. Да го видя мъртъв и да знам, че нищо не мога да направя, за да го върна... Но тук, у дома... — поклати съкрушено глава, извади чаши. — Това е някакъв кошмар. През цялото време си мисля, че ей сега линка ми ще звънне и татко ще попита защо да не обядваме всички заедно в неделя.

— Често ли го правехте? — поинтересува се Ив. — Това с обедите.

— Да — той им подаде кафетата. — Веднъж седмично, понякога — два пъти. Или просто минаваше да види внуците си. Жената? Открихте ли жената, която...

— Търсим я. Доктор Айкоув, документите показват, че всички служители в клиниката на баща ви, са работили с него три или повече години. Има ли хора от персонала, които да са били уволнени или да са напуснали недоволни?

— Не, доколкото знам.

— Той е работил по случаите съвместно с други лекари и медицински персонал.

— Разбира се. Хирургически екип, психиатри, социални работници и така нататък.

— Известно ли ви е, дали има някой, от свързаните с дейността на баща ви, който би могъл да му създава проблеми или неприятности?

— Не. Той работеше само с най-добрите, защото държеше неговите пациенти да получават само най-доброто.

— И все пак е имало недоволни пациенти.

Айкоув се усмихна безрадостно.

— Невъзможно е да се угоди на всички и със сигурност не можеш да удовлетвориш адвокатите. Но баща ми и аз се научихме да подбираме много внимателно пациентите си, като отказвахме на онези, които искаха повече, отколкото е възможно да им се даде, или които са психически склонни да водят дела. Освен това, както споменах, в последно време почти не практикуваше.

— Той е провеждал консултации с жената, която се нарича Долорес Ночо-Алварес. Необходими са ми записките му.

— Да — мъжът въздъхна тежко. — Нашите адвокати изобщо не са доволни. Искаха да изчакам, докато не се предприемат съответните мерки. Но Аврил ме убеди, че е глупаво в такъв момент да се мисли за юридически тънкости. Разпоредих се да ви дадат всички дискове на баща ми. Позволете ми да ви напомня, лейтенант, че тяхното съдържание е строго поверително.

— Ако няма отношение към убийството, изобщо не ме интересува кой е опъвал кожата на лицето си във вашата клиника.

— Извинете ме, че се забавих — Аврил забързано влезе в стаята. — Децата се нуждаеха от моето внимание. О, вие все пак решихте да пиете кафе! Прекрасно! — тя седна до съпруга си и го хвана за ръката.

— Госпожо Айкоув, в продължение на години вие сте прекарвали много време в компанията на вашия свекър.

— Да. Той бе мой настойник, беше ми като баща — тя стисна устни. — Беше изключителен човек!

— Сещате ли се за някой, който би желал смъртта му?

— Изобщо нямам представа! Кой е способен да убие човек, така отдаден на живота?

— Изглежда ли е притеснен за нещо напоследък? Угрижен? Разстроен?

Аврил поклати глава и се обърна към съпруга си.

— Преди два дни вечеряхме заедно тук. Беше в страхотно настроение.

— Госпожо Айкоув, познавате ли тази жена? — Ив извади разпечатката от чантата си и ѝ я подаде.

— Тя... — Ръката на Аврил се разтрепери. Ив моментално застана нащрек. — Тя ли го е убила? Тази жена е убила Уилфред? — Очите ѝ плувнаха в сълзи. — Много е млада и красива. Не прилича на човек, който да... Извинете ме. — Тя върна снимката обратно и избърса сълзите по бузите си. — Бих искала да можех да помогна. Надявам се, когато я намерите, да я попитате „защо“. Надявам се... — отново млъкна, притисна ръка към устата си и направи видимо усилие да се овладее. — Надявам се, да я попитате защо го е направила. Ние имаме право да знаем. Светът заслужава да знае.

Апартаментът на Уилфред Айкоув се намиреше на шестдесет и петия етаж на небостъргач, на три пресечки от дома на сина му и на пет — от клиниката, която беше построил. На входа на сградата ги посрещна портиерка, която се представи като Донатела.

— Не можах да повярвам, когато чух, просто не можах!

„Жената е в началото на четиридесетте — прецени Ив, — в отлична форма, стегната и стройна, облечена в скъп черен костюм.“

— Доктор Айкоув беше най-добрият човек! Такъв един внимателен, вежлив! Работя тук от десет години, последните три — като портиер. Никога не съм чула да кажат и една лоша дума за него!

— Някой е направил повече, отколкото да каже лоша дума. Много хора ли го посещаваха?

Жената се поколеба.

— Предполагам при тези обстоятелства това няма да е клюка. Да, той общуваше много. Роднините му, разбира се, го посещаваха редовно — поотделно или всички заедно. Даваше малки партита за приятели и съдружници, макар по-често да използваше дома на сина си за това. Обичаше женската компания.

Ив кимна на партньорката си, която извади снимката.

— Какво ще кажете за тази? — попита Пийбоди, портиерката взе снимката и я разгледа внимателно.

— Не, съжалявам. Но е негов тип, ако ме разбирате, какво искам да кажа. Той се наслаждаваше на красотата и младостта. Все пак, такава му беше професията. Разкрсяваше хората като им помагаше да

запазят своята младост. Имам предвид, че той правеше невероятни неща с жертвите на катастрофи. Невероятни!

— Записвате ли някъде посетителите?

— За съжаление, не. Естествено, звъним на обитателите и питаме очакват ли гости. Но не изискваме да се разписват някъде, освен ако не става въпрос за доставки.

— Той много ли получаваше?

— Не повече от всички останали.

— Искам копие от дневника за доставките за последните шестдесет дни, както и дисковете от охранителната система за последните две седмици.

Донатела трепна.

— Ще ги получите по-бързо и с по-малко усложнения, ако отправите официално искане към ръководството на сградата. Мога да ви свържа веднага. Това е „Ню Йорк Мениджмънт“.

Името говореше нещо на Ив.

— Кой е собственикът на сградата?

— Всъщност това е собственост на „Рурк Ентърпрайз“ и...

— Няма значение — каза тя, когато Пийбоди изсумтя зад нея. — Аз сама ще се погрижа. Кой почиства тук?

— Доктор Айкоув не поддържаше прислуга — дроиди или хора. Използваше фирмата за почистване към сградата. Ежедневно пращаме един дроид в апартамента му. Той ги предпочиташе за домакинската работа.

— Добре. Трябва да огледаме жилището. Близките му дадоха своето съгласие.

— Да, влезте. Няма да ви преча.

— Това е една наистина хубава сграда — каза Пийбоди, когато вратата се затвори зад гърба на портиерката. — Знаеш ли, може би е добре да получиш от Рурк списък или нещо подобно на сградите, които притежава, така че да си подготвена, преди да попиташ.

— Да бе, само списъци ми липсват. Той купува разни глупости на всеки десет минути или ги продава с неприлична печалба. И следващия път, без пръхтене пред свидетелите.

— Съжалявам.

„Огромно място — помисли си Ив. — Значи на това му викат отворено жизнено пространство.“ Хол, столова, кът за отдих — всичко

в едно голямо помещение. Без врати, с изключение на единствената, която тя предположи, че е за банята. Имаше още едно ниво, на което бяха разположени голяма спалня, спалня за гости и кабинет. Тук стаите можеха да се разделят при желание, чрез изтегляне на подвижни панелни стени от различни ниши, за да се осигури неприкосновеност на личния живот.

Идеята я накара да се почувства притеснена.

— Хайде да огледаме навсякъде, най-напред първо ниво, после — второ — реши тя. — Провери входящите и изходящите разговори на всички линкове за последните седемдесет и два часа. Обърни внимание на електронната поща, гласовата поща, личните бележки. После, ако е необходимо, ще оставим на момчетата от електронния отдел да копаят по-дълбоко.

„Пространство — помисли Ив, когато започна да претърсва, — и височина.“ Изглежда богатите ценяха и едното, и другото. Самата тя не се вълнуваше от възможността да работи на шестдесет и петия етаж със стени от стъкло, които да са единственото нещо, разделящо я от претъпкания с хора тротоар, далеко там долу.

Обърна се с гръб към прозореца и започна да оглежда гардероба, докато Пийбоди издърпваше чекмеджетата. Ив намери три скъпи палта, няколко сака, шест шала — от кашмир и коприна, три черни чадъра и четири чифта ръкавици — два черни и по един в кафяво и в сиво.

На видеолинка на първо ниво откриха записан разговор с внучката, която търсеше подкрепата на дядо си в кампания за набиране на средства за бездомно кученце, а след това — разговор със снаха му.

На горното ниво Ив установи, че това, което бе взела за дневна или втора спалня за гости зад подвижна стена от матово стъкло, в действителност е дрешникът на голямата спалня.

— Господи! — Двете с Пийбоди стояха, загледани в огромното пространство, пълно с рафтове, шкафове, стелажи, кръгли, въртящи се стойки. — Голям е почти колкото на Рурк.

— Това сексуален евфемизъм ли е? — Пийбоди наклони глава и сега Ив беше тази, която изсумтя. — Този тип наистина харесва дрехите. Обзалагам се, че тук има стотици костюми.

— И погледни как са подредени. Според цвета, материята, аксесоарите. Обзалагам се, че Майра ще изпадне във възторг от

възможността да изследва подобен, обсебен до такава степен от гардероба си, екземпляр.

„В действителност — помисли си Ив, — може би трябва да се консултирам с психиатърката точно за това. Оpozнаеш ли жертвата, ще хванеш убиеца — реши тя.“

Обърна се и видя, че гърбът на стъклената стена представлява огромно огледало с елегантно оформена тоалетка, монтирана в него.

— Външният вид — каза, — това е главното за него. В личен и в професионален план. Виж дори дома му. Идеален ред. Всичко е на мястото си, подбрано по цвят.

— Жизненото пространство е прекрасно оформено. Безупречен вкус във всичко. Първокласно градско жилище. Висша степен на комфорт.

— Да, красотата и съвършенство, това е нашият човек. — Ив се върна в спалнята, отвори чекмеджето на едно от нощните шкафчета до леглото. Намери четящо устройство и три аудио книги, няколко неизползвани кубчета с листчета за бележки. Второто нощно шкафче от другата страна бе празно. — Няма секс играчки — изкоментира тя.

— Е, хайде и ти сега! — отвърна Пийбоди и погледна леко смутено.

— Здрав, привлекателен мъж, който има най-малко още четиридесет години пред себе си.

Ив влезе в банята към спалнята. В нея имаше вана джакузи, просторна душ кабина, облицована с девствено бели плочки, отделна тръба за изсушаване, а на тъмносивите плотове от двете страни на мивката бяха подредени малки градини от ярки цветя в блестящочерни саксии.

Имаше и две статуетки — голи женски фигури, високи и стройни, с прекрасни лица.

Цяла една стена беше покрита с огледала.

— Този тип е обичал да се любува на себе си, искал е да бъде сигурен, че всичко по него е безупречно. — Ив отвори всички чекмеджета и шкафчета. — Шикозни парфюми, лосиони, еликсири, стандартни медикаменти и скъпи лекарства за удължаване на младостта. Грижел се е за своята външност. Може дори да се каже, че е бил обсебен от това.

— Възможно е — коментира Пийбоди. — Ти считаш всеки, който прекарва повече от пет минути да се издокарва пред огледалото, за луд.

— Думата „издокарва“ обяснява всичко. Във всеки случай ще кажем, че е бил прекалено внимателен към здравето и външността си. И му е харесвало да вижда около себе си голи жени... макар и само под формата на изкуство. Но тук няма сексуален подтекст или поне в последно време — не. Няма секс играчки, нито порнофилми или списания. Всичко е чисто.

— Някои хора оставят секса на заден план в определен период от живота си.

— Жалко за тях!

Ив се върна от банята в спалнята. Друга стена отделяше стаята от прекрасно оборудван домашен тренажор, до който се намираще кабинетът. Младата жена опита да включи компютъра.

— Необходим е код за достъп. Логично. Нека момчетата от електронния отдел си поиграят с него. А ние ще вземем всички дискове с нас в Централата, за да ги прегледаме. Няма нещо, което да не е на мястото си — промърмори тя под нос. — Всичко е точно там, където трябва да бъде. Чисто, подредено, нагласено, стилно. Като в холограмна програма.

— Да, нещо такова. Прилича на онези, с които можеш да си поиграеш, докато си фантазираш за къщата на своите мечти — хвърли кос поглед към Ив. — И аз понякога го правя. Ти си добре, имаш си вече своя дом на мечтите.

— Огледай се наоколо — Ив пристъпи до стъкления парапет — и ще разбереш как е живял. Сутрин е ставал... мисля — рано. Тридесет минути тренировка — искал е да бъде в добра форма, душ, масаж с разните там лосиони и кремове. Пред огледалото се е завъртал на триста и шестдесет градуса, за да провери не виси ли нещо отнякъде. После е гълтал дневната доза лекарства, слизал е долу за здравословна закуска, докато чете вестник или някое глупаво медицинско списание. Може би е гледал сутрешните новини на екрана. После се е връщал тук, докато вървят репортажите, и си е избирал костюм, според настроението. След това, както ти каза, се е издокарвал, проверявал е електронния си бележник за дневните задачи. В зависимост от това е

оставал да поработи малко или направо се е отправял към клиниката. По принцип е отивал пеша, ако времето е позволявало.

— Или е опаковал куфара, взимал е чантата си и е викал такси до летището — добави Пийбоди. — Правил е консултации, изнасял е лекции. Значи е пътувал.

— Да. Пътувал е в комфорт, хранил се е в изискани ресторанти, любувал се е на забележителностите. Провеждал е срещи тук и там, четял е доклади, заседавал е в разни бордове. Няколко пъти в седмицата е навещявал семейството си. От време на време, вечеря или коктейл с приятелка или с бизнес партньори. Връщал се е в този, както ти го нарече „дом на мечтите“, малко четене в леглото и „лека нощ“.

— Имал е хубав живот.

— Да, така изглежда. Но с какво се е занимавал?

— Току-що каза...

— Това не е достатъчно, Пийбоди. Този тип е бил голяма клечка. Гениален мозък. Създава клиники, основава фондации, движи напред науката в своята област почти сам. А какво прави той? Рядко консултира или приема пациенти, понякога пътува, за да изнася лекции. Играе с внуците няколко дни в седмицата. Това не е достатъчно — повтори тя и поклати глава. — Къде е тръпката? Никакви признаци, че е сексуално активен, поне не редовно. Никакво оборудване за хоби или спорт, освен тренажора. Нищо в данните за него не показва каквито и да са интереси в тези области. Дори не играе голф или други пенсионерски игри. Практически, само хаби хартия и купува костюми. Необходимо му е нещо повече от това.

— Като например?

— Не знам. — Ив се обърна и намръщена огледа кабинета. — Нещо. Свържи се с електронния отдел. Искам да знам какво има на този компютър.

Повече по навик, отколкото от необходимост, Ив се отправи към моргата. Откри Морис — главният съдебен лекар — да се мотае пред един от автоматите за напитки в коридора. И ако можеше да вярва на очите си, той флиртуваше с изумително надарена блондинка.

Въпреки големите гърди и дългите гъсти мигли, Ив веднага разпозна ченгето. Когато приближи, двамата прекъснаха своя

вълнуващ разговор и се обърнаха към нея. Очите им искряха от страст.

Това я накара да настръхне, дори малко я разтревожи.

— Хей, Морис!

— Далас! Да навестиш своя мъртвец ли си дошла?

— Не, просто ми харесва празничната атмосфера тук.

Той се усмихна.

— Лейтенант Далас, детектив Колтрейн, наскоро прехвърлена в нашия прекрасен град от Савана.

— Детектив!

— Тук съм само от две седмици, но вече съм чувала за вас, лейтенант — тя имаше глас като гъст мед и очи като сини езера, в които да се удавиш. — Приятно ми е да се запознаем.

— Не думай! Моята партньорка, детектив Пийбоди.

— Добре дошли в Ню Йорк!

— Да, тук е по-различно, отколкото у дома. Е, аз ще тръгвам. Благодаря за отделеното време, доктор Морис, и за кока-колата. — Тя извади една кутия от автомата, отново примигна с дългите си мигли и плавно се отдалечи по коридора на моргата.

— Магнолиев цвят — въздъхна Морис. — Напълно разцъфнал.

— А ти скоро ще се пръснеш, като гледам как си се насмукал с всичкия нектар.

— Просто отпих малко. Обикновено стоя на разстояние от ченгетата в това отношение. Но в този случай може би ще направя изключение.

— Това че няма да те гледам влюбено, не означава, че няма да ме почерпиш едно питие.

Той се ухили.

— Кафе?

— Животът ми е мил все още, а кафето тук е чиста отрова. Пепси. И едно за моята партньорка, която между другото, също няма да пърха с мигли заради теб. Имай предвид, че Пийбоди винаги употребява нещо от сорта „аз съм вечно на диета“.

Мъжът поръча на автомата две кутии.

— Първото й име е Амарилис.

— О, Боже!

— Накратко — Ами.

— Морис, ще повърна!

Той подхвърли на Ив едната напитка, а втората подаде на Пийбоди.

— Хайде да видим твоя мъртвец. Това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Морис тръгна напред. Както винаги беше облечен елегантно — костюм в орехов цвят и тъмnozлатиста риза. Тъмната му коса бе изтеглена назад в две плитки, с преплетен златен шнур в тях и подредени една върху друга. Този жизнерадостен стил на обличане удивително подходдаше на острите черти и тъмните му, живи очи.

Те минаха през двойните врати в хладилната камера, Морис отиде до стената с чекмеджетата и изтегли едно от тях. Заедно с него, отвътре излезе облаче бяла пара.

— Доктор Уилфред Б. Айкоув, известен още като Икона. Той беше брилянтен човек!

— Познаваше ли го?

— Лично — не. Но репутацията му ми бе известна. През годините съм посещавал някои от неговите лекции. Наистина обаятелен. Както се вижда, имаме мъж на възраст приблизително осемдесет години. Отличен мускулен тонус. Единствената прободна рана е в аортата. Обикновен хирургически скалпел. — Той извика на екрана увеличена снимка, за да покаже раната и мястото около нея. — Едно пробождане, право в десетката. Няма наранявания от самозащита. Токсикологичният анализ показва пълна липса на наркотици. Основно витамини и биологични добавки. Последна консумация на храна приблизително пет часа преди смъртта — пълнозърнесто хлебче, сто грама натурален портокалов сок, чай от шипки, банан и малко малини. Твоят доктор е бил фен на собствената си професия — подлагал се е на няколко пластични операции на лицето и тялото. Като съдя по мускулите му, придавал е голямо значение на здравето и младежкия си вид.

— Колко дълго е умирал?

— Минута или две, не повече. Практически умрял е незабавно.

— Дори при наличието на нещо толкова остро като скалпел, е необходима изключителна сила, да не говорим за точността, за да пронижеш костюма, ризата, плътта и да улучиш право в сърцето.

— Правилно. Който го е сторил е стоял много близко и интимно до него и което е по-важно, знаел е какво прави.

— Добре. Метачите не намериха нищо на местопрестъплението. Шибаното място, освен че се чисти редовно се и стерилизира. Няма отпечатъци и по оръжието. То бе покрито със защитен слой. — Ив разсеяно барабанеше с пръсти по бедрото си, докато изучаваше тялото. — Видях я как минава през сградата на записите от охранителните камери. Никъде нищо не докосна. Системата не прави аудиозапис, така че нямаме запечатан гласа ѝ. Удостоверението ѝ за самоличност е фалшиво. Фийни пусна образа ѝ по каналите на Интерпол, но тъй като не съм чула досега нищо от него, значи не е имал късмет.

— Умно момиче!

— Съвсем точно. Благодаря за питието, Морис. — Ив реши да го разсмее и запърха с мигли.

— Що за име е това? Амарилис — попита Ив, когато с Пийбоди се върнаха в колата.

— На цвете. А ти ревнуваш!

— Аз какво?

— Между теб и Морис има нещо. Повечето от нас, момичетата, са малко влюбени в него. Той е страхотно сексапилен. Но вие двамата имате нещо специално помежду си и изведнъж се появява Барби — знойна южняшка красавица, и ти го отнема.

— Аз нямам нищо с Морис! Приятели сме по служба. И нейното име е Амарилис, а не Барби.

— Кукла, Далас! Нали знаеш, куклата Барби? Боже, никога ли не си имала кукли?

— Куклите приличат на мъртви малки човечета. На мен ми стигат и моите мъртъвци, благодаря! Но да, сега те разбрах. Накратко Ами?! Как може да си полицай с такова име?! „Здравейте, казвам се Ами и съм дошла да ви арестувам.“ Моля ти се!

— Сега вече съм сигурна, че между вас с Морис има много трогателна привързаност.

— Нищо няма, Пийбоди!

— Да бе, повярвах ти! Никога ли не ти се е искало да се чукаш с него на една от онези неръждаеми маси — когато Ив се задави с пепсито, партньорката ѝ повдигна рамене. — Е, добре де, значи това са

си само мои фантазии. Хей, виж, дъждът спря! По-добре да сменим темата, преди да съм се унизила още повече.

Затаила дъх, Ив гледаше право напред.

— Никога повече няма да говорим за това, чуваш ли?

— Да, така ще бъде най-добре.

Когато Ив се върна в кабинета си, натоварена със своя дял от дисковете, иззети от дома на жертвата, до бюрото ѝ стоеше доктор Майра.

„Днес ми върви на шикозно облечени лекари“, помисли си Ив.

Майра изглеждаше много елегантна в един от нейните маркови костюми. Този беше в нежнорозово, с къс жакет без ревери, закопчан високо до шията. Косата ѝ с цвят на норка бе опъната назад и събрана в кок на тила. Малки златни триъгълници блестяха на ушите ѝ.

— Ив! Тъкмо щях да ти оставя бележка.

„Тъга — отбеляза Ив. — В меките сини очи и на гладкото ѝ, красиво лице.“

— Какво се е случило?

— Имаш ли минутка?

— Разбира се! Разбира се! Искаш ли... — понечи да предложи кафе, но си спомни, че психиатърката пие само жасминов чай, а в нейния автоготвач нямаше такъв — ... нещо за пиене?

— Не, благодаря. Не. Ти водиш разследването по убийството на Уилфред Б. Айкоув, нали?

— Да, поех го следобед. Вече бях на местопрестъплението по друг повод. Мислех си да ти представя материалите, които съм събрала, за да изготвиш портрет на заподозрения и... Ти си го познавала?! — разбра изведнъж Ив.

— Да, познавах го. Аз... Просто съм съкрушена — призна Майра и седна на стола за посетители. — Умът ми не го побира. Двете с теб отдавна трябва да сме свикнали, нали така? Смърт има всеки ден и тя невинаги заобикаля онези, които познаваме, обичаме, уважаваме.

— А при теб какво е? Любов или уважение?

— Уважение, и то огромно. Никога не сме имали романтична връзка.

— Както и да е, той е твърде стар за теб.

Лека усмивка докосна устните на лекарката.

— Благодаря ти. Запознах се с него преди години, тогава бях в началото на своята практика. Моя приятелка се замеси с един насилник. Дълго го търпя, но най-накрая намери сили в себе си и прекъсна връзката, започна да се връща към нормалния си живот. Тогава той я похити, изнасилвал я многократно по най-извратени начини, пребил я до смърт и я изхвърлил от колата до Централна гара. Тя остана жива по чудо. Лицето ѝ бе обезобразено до неузнаваемост — счупени зъби, спукано тъпанче, повреден ларинкс и какво ли още не. Тогава потърсих Уилфред и го помолих да я поеме като пациентка. Знаех, че го смятат за най-добрия в града, ако не и в цялата страна.

— И той го направи.

— Да, прие я. Дори повече от това, той прояви безкрайна доброта и търпение с една жена, на която не само тялото бе пострадало, а в по-голяма степен бе сломен духът ѝ. С Уилфред прекарахме много време заедно, стараяйки се да излекуваме моята позната и станяхме добри приятели. Неговата смърт, още повече насилствена... много е трудно да се приеме. Разбирам, че личната ми връзка с убития може да ти повлияе и да се откажеш от моите услуги. Моля те да не го правиш!

Ив се замисли за минута.

— Пиеш ли кафе понякога?

— От време на време.

Тя отиде до автоготвача и програмира две чаши.

— Мога да използвам помощта ти, за да разбера характера на жертвата и в съставянето на психологическия портрет на убиеца. Ако считаш, че си в състояние да работиш по този случай, така да бъде!

— Благодаря!

— Често ли се срещахте с жертвата през последните години?

— Не съвсем. — Майра пое предложената ѝ чаша. — Два-три пъти в годината по светски мероприятия. Вечери, коктейли, понякога на някоя медицинска конференция. Предложи ми да оглавя психиатричното отделение в клиниката му и беше разочарован, а може би и малко раздразнен, когато му отказах. Затова отдавна не сме общували на професионално ниво, но поддържахме социални контакти.

— Познаваш ли семейството му?

— Да. Синът му е още един брилянтен ум и изглежда е идеалният избор за продължаване на бащиното дело. Снаха му е талантлив художник.

— В последно време май изобщо не използва дарбата си?

— Не, не мисля така. Притежавам една от ранните ѝ творби. Уилфред има двама внуци, на девет и на шест, ако не се лъжа. Момиче и момче. Беше луд по тях. Винаги носеше със себе си нови холограми или снимки, за да ги показва. Той обожаваше децата. Клиниката му тук има най-доброто детско отделение по реконструктивна хирургия в света според мен.

— Имаше ли врагове?

Майра се облегна назад в стола. „Изглежда уморена — забеляза Ив. — Скръбта — помисли си — или те пречупва напълно или ти дава неочаквана сила.“

— Имаше хора, които завиждаха на таланта му и на мащабния му размах. Други още от началото бяха предубедени, поставяха под въпрос постиженията му и не бяха съгласни с неговите действия. Но не, не знам за някой от нашата общност, който да иска да му навреди. И в кръга от общи познати също.

— Добре. Може би ще се нуждая от малко помощ, когато преглеждам медицинските му файлове. Превод на непознатите термини.

— Ще се радвам да ти отделя толкова време, колкото е необходимо. Това, разбира се, не е от моята професионална област, но мога да ти помогна при четенето на бележките му и материалите по случая.

— Убийството изглежда професионално. Прилича ми на поръчка.

— Професионално?! — Майра остави недокоснатото кафе настрана. — Но това е невъзможно! Дори нелепо!

— Може би не е. Лекарите, които строят медицински империи — финансово изгодни империи — генерират не само много пари, но и огромна власт и влияние в политиката. Някой е решил да го извади от голямата игра. Заподозряната използва фалшива самоличност, представя се за гражданка на Испания. Това говори ли ти нещо?

— Испания... — Майра прокара длан по косата, по лицето си. — Не, нищо не ми идва на ум.

— В края на двайсетте, зашеметяваща външност. — Ив бръкна в чантата и подаде на психиатърката копие на снимката. — Минава през охраната без да ѝ мигне окото. Забива скалпел в сърцето му, когато по график секретарката е на обяд, което ѝ дава време да напусне сградата, отново без да трепне. Бих си помислила, че е дроид, но щеше да се отчете при сканиране на тялото. Въпреки това се държи хладнокръвно и невъзмутимо преди, вероятно по време и със сигурност след изпълнението.

— Действа по план, организирана, контролирана. Никаква реакция. — Майра кимна. Включвайки се в работата, тя сякаш се успокои малко. — Възможни наклонности на социопат. Единственият точен удар също потвърждава контрол, съсредоточеност, липса на емоции.

— Вероятно оръжието е било скрито някъде. В дамската тоалетна. Което означава, че някой вътрешен или имащ право на достъп в клиниката, е неин съучастник или е самият поръчител. Всяка седмица се прави електронно прочистване на зданието, а всяка вечер стерилизират помещенията. Оръжието не е стояло дълго в скривалището.

— Имаш ли дневника на посещенията му?

— Да. Проверявам го. Няколко пациенти, личните му сътрудници. Но другите служители на клиниката не са длъжни да се регистрират, ако идват при него. Освен това има чистачи, поддръжка... Ще прегледам дисковете от охранителните камери четиридесет и осем часа преди убийството. Може и да открия нещо. Съмнявам се, че оръжието е преседяло по-дълго в тайника. Ако изобщо е било там. Може би просто ѝ се е припикало. — Ив вдигна рамене. — Съжалявам за приятеля ти, доктор Майра.

— Аз също. Ако можех да избирам кой да отговаря за моя приятел при дадените обстоятелства, това щеше да си единствено ти — тя се изправи. — Ако ти потрябва нещо, аз съм насреща.

— А твоята позната... онази, която са пребили, какво стана с нея?

— Той ѝ върна лицето обратно. Това ѝ помогна да възстанови живота си, макар да ѝ бяха нужни няколко години психотерапия. Премести се в Санта Фе и отвори малка художествена галерия. Омъжи се за художник акварелист и имат дъщеря.

— А типът, който я е обезобразил?

— Задържан, съден и осъден. Уилфред свидетелства за нараняванията ѝ. Копелето още е в Райкърс.

Ив се усмихна.

— Харесва ми щастливия край.

4.

Ив нахлу с широка крачка в електронния отдел, където детективите се обличаха по-скоро като посетители на клуб или кинозвезди, отколкото като държавни служители. Дрехите им бяха супермодерни, а косите — разноцветни, навсякъде по тях висяха най-различни джаджи.

Няколко детектива наперено се полюшваха или танцуваха из стаята, говорейки в слушалките или набираха неразбираеми кодове на преносимите си компютри. Малцината, които работеха зад бюрата или в кабинките си, сякаш не обръщаха внимание на постоянната шумотевица от гласове, тракането и бръмченето на оборудването.

„Прилича на кошер със свръхактивни пчели“ — помисли си Ив уверена, че ще полудее, ако изкара дори и една смяна в електронния отдел.

Фийни, обаче, когото тя считаше за най-разумен и стабилен от ченгетата, изглежда вирееше добре тук. Той седеше зад бюрото си в омачканата си риза и пиеше кафе, докато работеше.

„Добре, че има неща, на които човек винаги може да разчита“ — рече си Ив и влезе в кабинета му.

Капитанът беше дотолкова погълнат от това, което правеше, че тя успя да заобиколи бюрото и да надникне през рамото му към екрана на компютъра, преди той да забележи присъствието ѝ.

— Ама това не е работа! — възкликна поразена тя.

— Така си е. Край...

Без да се церемони, младата жена затисна с ръка устата му, за да прекрати командата за изключване на програмата.

— Това не е симулатор и не е реконструкция на местопрестъплението! — Той измърмори нещо глухо в шепата ѝ. — Това е игра! „Полици и апаши“! И Рурк я има!

В крайна сметка той успя да отблъсне дланта ѝ и я погледна с израз на обидено достойнство.

— Технически погледнато, да, това е игра. Но тя тренира координацията око-ръка, тества рефлексите и познавателните умения. Помага ми да се поддържам във форма.

— Ако мислиш да ръсиш още глупости, Фийни, първо ми дай ботуши, да не си изцапам краката!

— Край на програмата! — Той се намръщи. — Не забравяй чий е този кабинет и кой тук е с по-висок чин!

— А ти не забравяй, че някои от нас работят, за да хванат истинските лоши момчета!

Капитанът посочи с пръст към стенния екран.

— Виждаш ли това? Все още търся съвпадение на фотото, което ми даде. Минах името и изображението на твоето момиче през архивите на Интерпол — нищо. Макнаб я прекара през стандартно търсене — нищо. Така, че започнах всичко от начало. Дал съм на няколко момчета да работят върху устройството от местопрестъплението. Пратил съм екип да донесе компютъра от апартамента на жертвата. Има ли още нещо, малката, което мога да направя за теб?

— Не се ядосвай! — Ив приседна накрая на бюрото му и си взе няколко захаросани ядки от купичката. — Коя по дяволите е тя? Жена, която убива без да остави дори и светеща точица на екрана.

— Може би е таен агент? — Фийни загреба шепа захаросани бадеми. — Може би премахването на твоята жертва е наказателен удар.

— Не се връзва нито с данните, които имам за Айкоув, нито с начина на действие. Ако си дълбоко законспириран правителствен агент, защо ти е да преминаваш през засилени мерки за сигурност? Да показваш лицето си на камерите? По-лесно и по-чисто е, ако го направиш някъде на улицата. Или в апартамента му. Там охраната не е така дяволски строга, както в клиниката.

— Двоен агент?

— Ако е такъв, има още по-малко смисъл в това, че осветява лицето си на екрана.

Фийни сви рамене и схруска една ядка.

— Просто ти подхвърлям версии, хлапе.

— Тя си записва час за посещение, преминава през охраната, използва фалшива лична карта, която системите им не засичат. Знае кога секретарката отива на обяд. Това ѝ дава цял един час време да се

измъкне, преди тялото да бъде открито. Оръжието е било предварително скрито — иначе не може да бъде. Всичко е минало като по масло. Но... — Фийни раздвижи уморените си рамене, докато я чакаше да продължи — ... защо точно там? Както да го въртя и суча, все излиза, че да го премахне в кабинета му е много по-сложно, отколкото в дома му. Плюс това старецът ходи на работа пеш, освен ако не е студено. Щом си толкова добър в занаята, прободи го на улицата и си продължавай по пътя. Е, наистина днес беше с колата, от сутринта вали. Но той има гараж под сградата. Може да го хване и там. Разбира се и в гаража има охранителна система, но все пак е по-просто, отколкото на работното му място.

— Значи е имала причина да бъде точно на това място.

— Да. Не е изключено да е трябвало да му каже нещо, преди да го убие. Или е искала той да признае нещо. Както и да е, но ако това ѝ е било за първи път, то тя е имала огромния късмет на начинаещите. Нито една погрешна стъпка, Фийни, нито една! Пробожда човека в сърцето, без капчица пот на изящното си чело. Умъртвила го е с един удар. Сякаш е имал на себе си нарисувана мишена „Вкарайте острието тук“.

— Упражнявала се е.

— Можеш да си заложиш задника за това. Но да практикуваш на дроид, на труп, на компютърна симулация или холограма, каквото и да е, не е същото като при човек от плът и кръв. Знаеш това. И двамата го знаем. — Ив замислено дъвчеше захаросаните ядки. — А жертвата? Той е също толкова нереален, колкото и тя. За осемдесет години живот и повече от половин век медицинска практика нито петно, нито прашина. Разбира се, в течение на годините има няколко съдебни иска, заведени срещу него, но те се компенсират от добрите дела и професионалната слава. Ами апартаментът му? Той е като театрален декор. Всяка вещ е точно на мястото си и съм уверена, че човекът има повече костюми, отколкото Рурк.

— Хайде бе, не е възможно!

— Напълно съм сигурна. Е, той е с петдесет години по-възрастен от Рурк, така че разликата може би идва оттам. Не играе хазарт, не мами, не е пожелавал съпругата на ближния си или поне не го е показвал. Синът има финансова полза от смъртта му, но като версия издиша. Има достатъчно пари, и към момента на смъртта на баща си,

практически управлява клиниката еднолично. Персоналът, който досега успяхме да разпитаме, възхвалява жертвата сякаш е светец.

— Разбрах накъде клониш. Той трябва да има скелет в гардероба или поне прах, заметен под килима.

Ив засия щастлива и дружески удари с юмрук Фийни по рамото.

— Благодаря! Точно това казвам и аз! Никой не е толкова чист. Наистина никой. Не и в моя свят! С купищата пари, които е имал старецът, може да е намазал правилните ръце, за да изчистят досието му. Плюс това, той има прекалено много свободно време, според мен. Не мога да разбера какво е правил с него. В кабинета и в апартамента му няма нищо, което да ме насочи. Дневникът с ежедневните му ангажименти показва най-малко два дни и три вечери в седмицата, в които не е бил зает. Какво прави, къде ходи? — Тя погледна часовника на китката си. — Време е за отчет пред командира. После си вземам играчките и отивам у дома да си играя. Ако откриеш нещо, готова съм да го чуя.

През лабиринта от коридори на централното полицейско управление Ив се добра до кабинета на командир Уитни и веднага бе пусната вътре. Той седеше зад бюрото си — едър мъж с широки рамене, които носеха бремето на поетата отговорност. С течение на времето то беше издълбало дълбоки бръчки на тъмното му лице и посребрило черната му коса.

Мъжът посочи един стол и Ив трябваше да прикрие недоволството си. Уитни беше неин командир повече от десет години и прекрасно знаеше, че тя предпочита да изнася рапортите си права.

Ив седна.

— Преди да започнете — каза той, — има един деликатен въпрос, който трябва да разрешим.

— Сър?

— В хода на разследването най-вероятно ще ви се наложи да прегледате списъка на пациентите на клиника Айкоув, за да сравните имената на лекуваните от жертвата и сина.

„Ооо... Започва се.“

— Да, сър, такова е намерението ми.

— По време на тази проверка ще откриете, че младият доктор Айкоув...

„По дяволите!“

— ... младият доктор Айкоув и жертвата, като консултант, са извършили някои дребни козметични процедури за госпожа Уитни.

„Госпожа Уитни?! Благодаря на Бога!“ — рече си Ив и стомахът я поотпусна. С ужас бе очаквала признания от командира, че самият той се е възползвал от услугите на клиниката.

— Добре. Извинете ме. Да, сър!

— Жена ми, както подозирате, предпочита този факт да не се огласява. Искам да ви помоля, лейтенант, като лична услуга, ако не намерите пряка връзка между... хм... козметичните процедури на госпожа Уитни — каза с видимо смущение, — и вашето разследване, да запазите информацията, както и този разговор за себе си.

— Абсолютно, сър. Определено не виждам връзка между споменатите... хм... процедури и убийството на Уилфред Айкоув-старши. Ако това ще я успокои, моля ви, уверете госпожа Уитни в моята пълна дискретност.

— По дяволите, така и ще направя! — Притисна с пръсти очите си. — Тя не ме оставя на мира, откакто е чула за него по новините ми звъни постоянно по линка. Суетността, Далас, струва дяволски скъпо! И така, кой е убил доктор Перфектен?

— Сър?

— Анна спомена, че някои от медицинските му сестри предано го наричали с това име. Той е известен като перфекционист и очаква същото от онези, които работят с него.

— Интересно! Това пасва идеално на всичко, което съм научила за доктора до момента.

Решила, че личният аспект на разговора е свършил, Ив се изправи на крака и направи своя доклад.

Беше доста след края на дежурството, когато се запъти към дома си. „Няма нищо необичайно в това“, реши Ив. В отсъствието на Рурк не ѝ се прибираще в къщи. Там нямаше никой, освен онзи трън в задника — Съмърсет, икономът на Рурк.

„Разбира се, той ще пусне някоя забележка, веднага щом вляза“, помисли си Ив. Вероятно, задето пак е закъсняла, без да го информира. Сякаш би разговаряла доброволно с него! Или пък щеше да се усмихне и да я поздрави за това, че се е прибрала у дома без кръв по ризата. Е, на това имаше готов отговор. О, да! Щеше да му каже: „Вечерта още не е свършила, тъпако“. Не, не! Грозник. „Вечерта още не е свършила, грознико. Ако забия юмрук в тънкия ти нос, все ще пръсне малко кръв по ризата ми.“ След това ще започне да се изкачва по стълбището, ще спре, сякаш току-що си е спомнила нещо, и ще добави: „Не, чакай малко. Откъде у теб кръв? Ако те ударя, цялата ще се опръскам с лепкава, зелена слуз.“

Ив се забавляваше с вариации по тази тема като усъвършенстваше репликите си по целия път до дома.

Порталът се отвори пред нея, светлините се включиха автоматично и осветиха алеята към къщата, която се виеше през обширните тревни площи.

Отчасти замък, отчасти крепост, отчасти фантазия, това беше нейният дом. Неговите върхове и кули, навеси и тераси, стърчаха гордо на фона на тъмното небе. Прозорци, безброй прозорци, блестяха в мрака на нощта и я приветстваха с добре дошла, нещо което никога не бе познавала, преди в живота ѝ да дойде той.

И никога не бе очаквала да научи.

Докато гледаше къщата, светлините, силата и красотата на онова, което беше построил, което беше създал, и което ѝ бе дал, тя изпита остър копнеж по съпруга си. Прииска ѝ се да направи обратен завой и да се върне към портала.

Можеше да отиде да навести Мейвис. Дали нейната приятелка — музикална звезда, беше в града? „Но тя е бременна, в последните месеци на бременността“, припомни си Ив. Ако отиде при Мейвис, ще трябва да изтърпи жестоко мъчение: да докосва плашещо огромния ѝ корем, да слуша разкази за това как протича бременността и да разглежда странни малки дръшки и причудливи предмети.

След това всичко щеше да бъде наред, щеше да бъде добре.

Но тя се чувстваше адски изморена, нямаше сили тепърва да преминава през кръговете на ада. Освен това имаше и работа за вършене.

Ив грабна натъпканата с дискове и папки с разпечатки чанта, остави колата пред входа — най-вече за да дразни Съмърсет — и се изкачи по стъпалата, предвкушвайки удоволствието от това как ще го залее с обидите, които бе репетирала по целия път.

Влезе в голямото, потънало в топлина, светлина и аромат фоайе. Съблече якето си и умишлено го хвърли върху долната колона на парапета — още едно малко предизвикателство към Съмърсет.

Той обаче не изпълзя като отровна мъгла от нишата в стената или от дървената дограма. Странно! Обикновено винаги изпълзяваше като отровна мъгла от различни дупки. В първия момент Ив се озадачи, после се раздражни, а след това леко се обезпокои: нима беше паднал някъде мъртъв през деня?

Изведнъж сърцето ѝ заби лудо, кожата ѝ настръхна. Погледна нагоре и на върха на стълбището видя Рурк.

Не би могъл да стане по-красив, отколкото преди седмица, но за нея, в блестящата светлина, той изглеждаше по-очарователен от всякога. Лицето му, обрамчено от гъста черна коса, излъчваше сила, властност и красотата на паднал, но непокаял се ангел. Устните му — чувствени, изписани и неустойими, се усмигнаха и той тръгна надолу към нея. И тези очи, невероятно брилянтно сини, я заслепиха и приковаха на място.

Накара я да почувства слабост в коленете. „Глупаво, глупаво“, помисли си тя. Но той беше нейният съпруг и тя го познаваше така добре, както никой друг. И въпреки това краката ѝ се подкосиха от слабост, а сърцето ѝ заигра в гърдите. Само от един поглед!

— Не трябваше да си тук — каза тя.

Той спря в подножието на стълбите и повдигна вежди.

— Да не сме се преместили, докато бях извън града?

Ив поклати глава, пусна чантата... И се хвърли в прегръдките му.

Вкусът му — това беше домът ѝ, който сърдечно я приветстваше. Допирът на тялото му — силни мускули и кадифено мека кожа — я възбуждаше и в същото време ѝ носеше утеха.

Подуши го като кученце. Неговият аромат. Долови и мириса на сапун. „Току-що се е изкъпал — помисли си и жадно потърси устните му. — Сменил е официалния костюм с дънки и пуловер.“

Това означаваше, че няма да ходят никъде и не очакват никого. Това означаваше, че ще бъдат само двамата.

— Липсваше ми! — Обхвана с ръце лицето му. — Наистина, наистина ми липсваше!

— Скъпата ми Ив! — Ирландия прозвуча в гласа му. Хвана я за китките, обърна лице и притисна устните си в дланта ѝ. — Съжалявам, че пътуването ми отне повече време, отколкото предполагам.

Тя поклати глава.

— Сега си тук, и си адски по-добър комитет по посрещането от онзи, когото очаквах. Къде е ходещият мъртвец?

Той прокара пръст по малката трапчинка на брадичката ѝ.

— Ако имаш предвид Съмърсет, дадох му почивка за тази вечер.

— О, значи не си го убил!

— Не.

— А може ли аз да го убия, когато се върне?

— Толкова е успокояващо да разбере, че нищо не се е променило в мое отсъствие. — Той погледна надолу към огромния котарак, който се умилкваше в краката им. — Очевидно съм липсвал и на Галахад. Вече успя да си изпроси от мен няколко парчета съомга.

— Ами щом котаракът е нахранен и икономът е далеч в ада, хайде тогава да се качим горе и да хвърлим монета.

— Всъщност имах други планове... — Когато тя се наведе да вдигне чантата си, той я пое от нея и трепна от тежестта ѝ. — Работа?

Някога работата бе всичко за нея. Освен работа, нямаше нищо друго. Но сега...

— Тя може да почака малко.

— Надявам се онова, което съм намислил, да отнеме повече от малко. Натрупал съм сили. — Плъзна свободната си ръка около талията ѝ и се заизкачва нагоре по стълбите, притиснати плътно един до друг. — За какво ще хвърляш монета?

— Ези — аз ще ти скоча, тура — ти ще ми скочиш.

Рурк се засмя. Наведе се и я ухапа по ухото.

— Майната ѝ на монетата. Ще си скочим взаимно.

Пусна чантата ѝ на горната площадка, завъртя я и притисна гърба ѝ към стената. В мига, в който устните му завладяха нейните, тя обви крака около кръста му. Пръстите ѝ стиснаха в юмрук косата му и дълбоко в нея избухна горещ, всепоглъщащ глад.

— Леглото е прекалено далече, прекалено много дрехи... — С усилие отдръпна устните си от неговите и го ухапа нежно за врата. —

Толкова хубаво миришеш!

С едно движение на бързите си ръце той намери кобура ѝ, натисна копчето и го разкопча.

— Ще те разоръжа, лейтенант.

— Няма да се съпротивлявам.

Той се обърна и почти се спъна в котарака. Когато Рурк изруга, Ив се разсмя толкова силно, че чак ребрата я заболяха.

— Нямаше да ти е толкова дяволски смешно, ако те пусна да паднеш по задник.

Смехът продължи да танцува в очите ѝ. Ив сплете ръце около врата на съпруга си, докато я носеше към спалнята.

— Обичам те! Мина повече от седмица, откакто последно те докосвах.

— Виждаш ли какво правиш с мен?! Как да те пусна да паднеш след тези думи? — Пренесе я по стъпалата на подиума, на който стоеше широкото им легло, а след това я положи върху чаршафи, меки като розови листенца.

— Вече си приготвил леглото?

Докосна с устни нейните.

— Така увеличих шансовете си.

Тя издърпа ризата му през главата.

— Аз също.

Привлече го надолу към себе си, наслаждавайки се на топлината на неговото тяло и на нетърпеливите му, горещи устни. Беше толкова прекрасно да го докосва, да почувства формите му, тежестта му да я притиска към леглото. Любов и желание се смесиха в сърцето и в кръвта ѝ и тя се почувства безкрайно щастлива.

Рурк беше отново при нея.

Той прокара пътечка от целувки надолу по шията ѝ, изпълни се целия с аромата на кожата ѝ. От всичките му апетити, гладът му към нея бе единственият, който никога не можеше да засити. Тя му принадлежеше, но на него все му бе недостатъчно. През изтеклите дни и нощи, макар и затрупан с работа и задължения, се чувстваше празен без нея.

Притисна я към себе си, смъкна кобура и го избута настрани, разкопча ризата ѝ, докато зъбите, устните и ръцете му нетърпеливо и жадно шареха по тялото ѝ. Обхвана гърдите ѝ през тънкия потник,

който тя носеше, и погледна към лицето ѝ, когато палците му подразниха зърната.

Обичаше очите ѝ, формата им, богатия им цвят на отлежало уиски, и как го наблюдаваха, когато тялото ѝ започваше да трепери.

Ив вдигна ръце, той изхлузи потника ѝ и го запрати надалеч. След това пое в устата си топлата ѝ мека гърда. Тя се притисна в него, от гърлото ѝ излезе тихо мъркане, изви гръб, за да му предложи повече. И двамата взимаха и даваха, трескаво сваляха един от друг дрехите, така че плът да се срещне с плътта. Докато устните му пътешестваха надолу по нея и я проучваха, устата ѝ шепнеше неговото име.

Нуждата се трупаеше в нея, удари я юмрук от шеметна наслада, тя изстена и потръпна от освобождаването. После сграбчи съпруга си с нова сила, здраво и плътно, докато палците ѝ се впиха в раменете му, дръпна го обратно към себе си. В себе си.

Бедрата ѝ се повдигаха и падаха в плавен ритъм, който сливаше телата им в едно, и се ускоряваше заедно с биенето на сърцата им.

Дълбоко, потъна дълбоко в нея, разтвори се и се изгуби, както можеше да го направи единствено с Ив. Сладостта на мига го накара да свърши.

Когато устните му се притиснаха до рамото ѝ, тя го погали по косата. Хубаво беше да се носят по тихите вълни на задоволството. Ив наричаше тези моменти на пълно блаженство „откраднато щастие“, те ѝ помагаха — може би помагаха и на двамата — да оцелеят сред грозотата на външния свят, който неминуемо се стоварваше върху тях ден след ден.

— Направи ли всичко, което беше запланувал?

Той вдигна глава и ѝ се усмихна лениво.

— Ти ми кажи.

— Имах предвид работата ти — развеселена го сръга в ребрата.

— Достатъчно, за да ни стигне за риба и пържени картопки за известно време. Като заговорих за храна, умирам от глад. Ако съдя по тежестта на чантата, която едва домъкнах до горе, бих казал, че шансовете ни да ядем в леглото и после още един рунд за десерт, са равни на нула.

— Съжалявам.

— Не е необходимо. — Той се наведе и я целуна, леко и нежно. — Защо да не хапнем в кабинета ти и да ми разкажеш за нещата, които са в чантата ти.

„Винаги мога да разчитам на него за това“, помисли си Ив, докато вадеше широки панталони и стара тениска с логото на нюйоркската полиция. Не само търпеше ужасната ѝ работа, която поглъщаше цялото ѝ време, сили и внимание, той я разбираше. И ѝ помагаше винаги, когато го помолеше.

Е, и когато не го молеше, пак ѝ помагаше.

Имаше време — всъщност по-голямата част от първата година на брака им — когато с всички сили се стараеше да не го допуска до работата си. Неуспешно. Но не само липсата на успех я принуди да го използва за разрешаването на случаите.

Човекът мислеше като ченге. „Това трябва да е обратната страна на престъпния ум“, реши Ив. Факт е, че тя често мислеше като престъпник. Как иначе да влезе в главите им и да ги спре?

Бе се омъжила за човек с тъмно минало, пъргав ум и повече ресурси от Международния съвет за сигурност. Защо да губи това, което е под носа ѝ?

Настаниха се в домашния ѝ кабинет, който Рурк бе обзавел по подобие на апартамента ѝ, където някога бе живяла. Ето такива трогателни малки неща — грижата, която преди никога не бе познавала, да пресъздаде една позната, удобна среда — покориха сърцето ѝ още при първата им среща.

— Какво да бъде, лейтенант? Случаят, по който работите допуска ли червено месо?

— Мислех си за риба и пържени картопки — повдигна рамене, когато той се разсмя. — Ти сам вкара тази идея в главата ми.

— Е, добре, значи ще бъде риба и пържени картопки. — Рурк се скри в кухнята, докато Ив вадеше от чантата дисковете и папките. — Кой е мъртъв?

— Уилфред Б. Айкоув — лекар и светец.

— Чух за него на път за вкъщи. Веднага си помислих, че ще го дадат на теб. — Той излезе от кухнята, понесъл в ръце две чинии с пържена треска и картофи, току-що извадени от автоготвача. От тях се вдигаше апетитна пара. — Познавам го бегло.

— Така си и мислех. Живял е в една от твоите сгради.

— Това е новост за мен. — Докато говореха, Рурк се върна обратно в кухнята. — Срещал съм го на благотворителни мероприятия. Сина и снаха му — също. В репортажите казаха, че е бил убит в собствения му кабинет в построената от него клиника тук, в Ню Йорк.

— Този път имат право.

Рурк се върна със сос за картофките, сол — жена му посипваше планини от сол върху всичко, и няколко бутилки студена бира „Харп“.

— Намушкан, нали?

— Един път. Право в сърцето. Не е бил късметлийски удар.

Докато вечеряха, Ив му разказа от начало до край. Говореше стегнато, ясно и кратко, все едно докладваше пред своя командир.

— Не мисля, че синът му стои зад всичко това — заяви Рурк, докато поднасяше към устата си парче риба, което съживи спомени от собствената му младост в Дъблин. — Ако те интересува странично мнение.

— Ще го приема. Защо мислиш, че не е синът?

— И двамата са се посветили на тяхната област в медицината. Гордеели са се с нея и един с друг. Парите тук не играят никаква роля. А властта? — Посочи с вилицата, а след това набоде още едно парче. — Доколкото ми е известно, бащата, с течение на времето, постепенно е прехвърлял пълномощията си на сина. Тази жена според теб е професионалист?

— Убийството изглежда професионално. Чисто, бързо, лесно, добре планирано. Но...

Съпругът ѝ леко се усмихна и взе бирата си. Ив знаеше, че той яде треската и пие бирата със същото удоволствие, с което консумира вино за две хиляди долара бутилката и деликатесно филе.

— Но — продължи Рурк вместо нея, — убийството до голяма степен е символично. Рана в сърцето, смърт в собствения му кабинет, в клиниката, която е основал. Мястото на убийството е добре охранявана стая, непристъпна като крепост, за подобно нещо трябва железни топки. Още една точка в нейна полза.

„Да — помисли си Ив, — не мога да загубя такъв ценен кадър, като държа Рурк далече от работата си.“

— Може да е професионалист, може и да не е. Нямаме нищо за нея. Фийни пусна сравнително търсене по снимка и нищо — нито в Интерпол, нито в нашите данни. Но ако е била наета, мотивът е личен.

И мисля, че е бил свързан с работата му. Можело е да бъде убит бързо и лесно на всяко друго място.

— Провери ли преките му подчинени?

— Чисти са като планински сняг, всички до един. И никой не каза лоша дума за него. Апартаментът му прилича на холограма.

— Извинявай, не те разбрах?

— Знаеш ли онези рекламни програми за обзавеждане на дома, които използват брокерите. Перфектното градско жилище. Всичко беше толкова чисто и подредено, че чак ме хвана страх. Ти щеше да го намразиш.

Заинтригуван, той наклони глава.

— Наистина ли?

— Ти имаш висок стандарт на живот, също като него. Постигнали сте го по различен начин, но и двамата се давите в пари.

— О — изрече той спокойно, — аз мога да плувам във водата много добре, достатъчно дълго време.

— Докато ти плуваш по гръб, той има апартамент на две нива, където всичко е опънато като по конец; хавлиите в банята съвпадат с цвета на плочките, такива неща. Искам да кажа, никакво творческо въображение. Ти си построил това място, в което можеш да побереш населението на малък град, но тук има стил, има живот. Този дом прилича на теб.

— Приемам го като комплимент. — Вдигна бирата в знак на поздрав.

— Това е само наблюдение. И двамата сте перфекционисти, но при него това се е превърнало в мания — всичко трябва да е точно така, а не иначе. А ти обичаш промените, експериментите. Може би потребността му от съвършенство го е накарала да нарани някой, или да го уволни, или е отказал да го приеме за пациент — „не мога да направя това, просто ей така, тъй че забрави за него“.

— Бих казал, че трябва да го е наранил твърде много, за да предприеме убийство.

— Хората убиват и за счупен нокът, но ти си съвсем прав. Явно е било нещо голямо, за да го извърши толкова показно. Защото при тази ефективност и чисто изпълнение, това си е фукня. — Ив си открадна пържено картофче от чинията му. — Разгледай я. Компютър — нареди,

— покажи фото от личната карта на Ночо-Алварес, Долорес на стенен екран едно.

Когато изображението се появи, Рурк повдигна вежди.

— Красотата често пъти може да бъде смъртоносна.

— Така че, защо му е на някой, който има такова лице и изваяно тяло, консултация с пластичен хирург? И защо докторът се е съгласил да я приеме?

— Понякога красотата е чисто ирационална. Може да го е убедила, че иска нещо повече, нещо различно. Той е мъж, освен това е любител на изящното и съвършеното, може би е бил достатъчно любопитен, за да поеме ангажимента. Ти каза, че почти е престанал да практикува. Значи е имал достатъчно време, за да отдели час на жена, която изглежда по този начин.

— Това е един от проблемите. Твърде много свободно време. Човек, посветил целия си съзнателен живот на работата, направил революция в своята област, влязъл в историята, какво прави, когато не работи? Не мога да разбера как този тип е прекарвал свободното си време. Ти какво би правил?

— Ще правя любов с жена си, ще я отвлека за един дълъг уикенд някъде надалеч. Ще ѝ покажа света.

— Той няма съпруга или постоянна любовница. Във всеки случай, не открих. Дълги периоди в календара му не са запълнени с нищо. Трябва да е правил нещо през това време. Нещо, което е на тези дискове. Но къде?

— Ще се наложи да ги погледнем после. — Той пресуши бирата си. — Как спа, докато ме нямаше?

— Добре. Нормално. — Ив стана, решила, че след като Рурк бе приготвил храната, тя трябва да разчисти и измие чиниите.

— Ив! — Той сложи ръка върху нейната, за да я спре, и я принуди да го погледне в очите.

— Прекарах някои от нощите в специалния стол за спане. Не бива да се тревожиш за това. Ти имаш бизнес извън града, налага ти се да пътуваш. Мога да се справя сама.

Рурк поднесе ръката ѝ към устните си.

— Имала си кошмари. Много съжалявам.

Кошмарите продължаваха да я мъчат, но те бяха по-ужасни, когато той не беше до нея.

— Мога да се справя. — Тя се поколеба. Беше се заклела, че ще отнесе тази тайна в гроба, но знаеше, че той ще се измъчва от чувство за вина. — Спах с една твоя риза. — Издърпа ръката си, събра съдовете от масата и поясни умишлено небрежно: — Миришеше ми на теб, така че спях по-добре.

Рурк стана, взе лицето ѝ в дланите си и тихо каза:

— Скъпата ми Ив!

— Да не ставаме сантиментални. Това е просто една риза — отстъпи назад и го заобиколи. На входа на кухнята спря. — Но се радвам, че си си у дома.

Той се усмихна зад гърба ѝ.

— Аз също.

5.

Разделиха си дисковете. Рурк отиде в кабинета си, а Ив остана на бюрото, където прекара десет изнервени минути в безуспешни опити да накара устройството да прочете данните, които се оказаха закодирани.

— Блокирал е дисковете! — извика тя. — Някакъв специален код за защита на личните данни. Моят компютър не може нито да го приеме, нито да го заобиколи.

— Разбира се, че може — заяви Рурк, при което тя вдигна глава и се намръщи. Бе влязъл без да го усети. Той само се усмихна, сложи ръка на рамото ѝ, разтри го леко и погледна монитора. — Ето така и после... — С натискането на няколко клавиша бързо преодоля блокиращия режим и нещо подобно на текст се появи на дисплея.

— Все още е кодирано! — отбеляза тя.

— Търпение, лейтенант. Компютър, започни дешифриране и активирай програмата за превод. Покажи резултатите.

РАБОТЯ...

— Предполагам, че ти вече си се справил с твоите — недоволно отбеляза Ив.

— Този модел е снабден с декодер, скъпо мое, технически изостанало ченге. Трябва само да му кажеш какво да прави. И...

ЗАДАЧАТА ИЗПЪЛНЕНА. ТЕКСТ НА ЕКРАНА.

— Чудесно! Сега всичко ми е ясно. Или щеше да е, ако бях шибан лекар. Това са някакви медицински глупости.

Рурк я целуна по върха на главата.

— Късмет! — пожела ѝ и се върна обратно в кабинета си.

„Закодирал е достъпа до компютъра си — промърмори тя. — Кодирал е данните в дисковете. Причини? — Облегна се назад в стола и забарабани с пръсти по ръба на бюрото. — Може би идва от перфекционистичната му природа. Вманиаченост. Натрапчивост. Пълна поверителност в отношенията между лекар и пациент“.

Но младата жена чувстваше, че тук се крие нещо повече.

„Дори текстът е засекретен. Без имена — отбеляза Ив. — В целия запис пациентът е упоменат само като «Пациент А1». Осемнадесетгодишна, женски пол — зачете тя. — Височина: метър и седемдесет. Тегло: петдесет и два килограма.“

После бяха изброени жизнените показатели — кръвно налягане, пулс, биохимичен състав на кръвта, кардиограма, томография на мозъка, всички в границите на нормалното, доколкото можеше да прецени.

Съдържанието на диска представляваше медицински картон с подробни тестове, резултати, изследвания. „И оценки“, осъзна Ив. Пациент А1 имаше отлична физическа издръжливост, висок коефициент на интелигентност, когнитивни способности.

„Защо му пука за тези неща?“ — зачуди се тя.

„Зрението коригирано 20/20.“

Имаше подробности за тест, касаещ остротата на слуха, стрес тест, няколко изследвания — дишане, плътност на костите.

След това Ив пак прочете с изумление бележки за математически способности, езикови умения, художествени таланти и умения за решаване на пъзели.

Прекара един час в проучване на записите от наблюденията върху Пациент А1, които обхващаха три години на подобни тестове, оценки, резултати.

Текстът завършваше с един последен коментар.

„А1. Лечението приключено. Настаняването успешно.“

Ив прегледа бързо още пет диска и намери същите тестове, същите бележки, понякога придружени с допълнения за хирургични корекции. Ринопластика, стоматологични подобрения, увеличаване на бюста.

След това се облегна назад, вдигна крака на бюрото и се загледа замислено в тавана.

Анонимни пациенти, закодирани с букви и цифри. Без имена. Всичките жени, поне в нейния куп дискове. Лечението е завършено или прекратено.

Трябваше да има още. Повече бележки, по-пълни записи. Ако бе така, може би имаше друго място — кабинет, лаборатория, нещо от този род. Пластиката на лицето и тялото, което всъщност беше специалността на убития, в тези случаи бе маловажна.

„Настройка“ — помисли си Ив.

Според записите, непрекъснато бе извършвана оценка на физическото състояние и на способностите им — умствени, творчески, познавателни.

Настаняване. Къде са ги настанявали след завършване на процедурите? И къде са отивали в случай, че са били прекратени?

Какво, по дяволите, е правил добрият доктор с повече от петдесет пациенти от женски пол?

— Експерименти — изрече тя, когато Рурк влезе през вратата. — Прилича на експерименти, нали? И ти ли смяташ така?

— Опитни мишки — съгласи се той. — Безименни. Според мен тези записки са неговият кратък справочник, а не служебни медицински картони.

— Точно така. Просто нещо, което може да прелисти, за да провери детайлите или да опресни паметта си. Всичко е много неясно и въпреки това е двойно закодирано. Нещо ми подсказва, че някъде съществуват по-подробни записи. Но тези данни се вписват точно в оценката ми за неговия характер. Във всеки от случаите, по мое мнение, той се стреми към съвършенството. Само че нещо не се връзва — телосложение, структура на лицето — това е в неговата сфера. Но защо се интересува от познавателните им способности и дали могат да свирят на туба?

— Можеш ли да свириш на туба?

— Беше само пример — махна с ръка тя. — Какво го интересува? Какво значение има, дали пациентът може да прави сложни изчисления, да говори украински или нещо такова? Доколкото ми е известно, той никога не се е занимавал с изследвания на мозъка. О, и всички са десничари — всеки един, което противоречи на закона за средните стойности. И са само жени, като любопитното е това, че са на възраст между седемнадесет и двадесет и две. Приключването на всеки случай е отбелязано с „настаняване“ или „лечението прекратено“.

— „Настаняване“ е интересна дума, нали? — Рурк седна на ръба на бюрото й. — Човек може да си помисли, че става въпрос за работа. Ако не се придържа към по-циничните възгледи за живота.

— Към които се придържаш и ти. Затова те ценя. Доста хора биха платили много пари за перфектната жена. Може би малкото хоби

на доктор Айкоув е търговия с жива стока?

— Не е изключено. Откъде е взимал първоначалния материал?

— Ще направя проверка. Ще сравня датите от тези медицински картони с данните за изчезнали и отвлечени лица.

— Като за начало не е лошо, Ив. Да държиш толкова много хора под контрол и всичко това в пълна тайна изисква огромни усилия. Не допускаш ли, че те може да са били съгласни?

— Доброволно ще се съглася да бъда продадена на онзи, който предложи най-високата цена?

Рурк поклати глава.

— Помисли! Младо момиче, поради някаква причина, недоволено от външността си или от съдбата си или иска нещо повече. Може би той им е плащал? „Спечелете пари, докато ние ви правим красива. След това ще ви намерим партньор. Той има достатъчно пари, за да си позволи да плати услугата, избира теб сред всички останали.“ Главозамайващи неща за впечатлителни натури.

— Все едно създава лицензирани компаньонки с тяхно съгласие?

— А може би съпруги. Или и двете. Или — ако развихря въображението си — хибриди.

Очите ѝ се разшириха.

— Наполовина — проститутка, наполовина — съпруга. Еротичната мечта на всеки мъж.

Той се засмя и поклати глава.

— Уморена си. Имах предвид съвсем друго. Старият класически сюжет — Франкенщайн.

— Човекът — чудовище?

— Не, Франкенщайн е лудият доктор, създал чудовището.

Ив спусна краката си от бюрото.

— Хибриди? Полу-дроиди, полу-хора? Впрочем и едното, и другото е незаконно. Мислиш, че той се пробва в хибридизация на хора? Но това е абсолютна фантастика, Рурк!

— Съгласен съм, но преди няколко десетилетия са правени подобни опити. Основно от военните. А и ние сме свидетели на такива, но на друго ниво — изкуствени органи, крайници, сърца. Той си е създал име във възстановителната хирургия. Изкуствените органи често се използват в тази област.

— Мислиш, че той е създавал жени? — Сети се за Долорес, абсолютно спокойна преди и след убийството. — И една от тях се обръща против него. Една от тях не е доволна от своето настаняване и се връща при Твореца. Той се съгласява да я види, защото тя е негово произведение. Не е зле — реши Ив. — Звучи фантастично, но като цяло не е зле.

Предпочете да преспи с мисълта за това и да отложи работата за следващия ден.

Събуди се толкова рано, че видя как Рурк облича спортния си екип.

— Разсъни ли се? Добре тогава, хайде да тренираме и после да поплуваме!

— Какво? — премигна унесено. — Още не е съмнало.

— Вече мина пет. — Той се върна обратно до леглото и я издърпа. — Това ще проясни мислите ти.

— Защо няма кафе?

— После. — Натика я в асансьора и поека към домашната фитнес зала, преди мозъкът ѝ да се е събудил напълно.

— За какъв дявол трябва да тренирам още в пет сутринта?

— Всъщност е пет и петнадесет. И защото ще ти е от полза. — Подхвърли ѝ чифт шорти. — Обличайте се, лейтенант!

— Кога ще заминаваш отново извън града?

Рурк хвърли в лицето ѝ тениска.

Ив навлече дрехите и зададе на тренажора програма за тичане по морския бряг. Щом се налагаше да спортува преди изгрев-слънце, то поне можеше да си представя, че е на плажа. Обичаше усещането на пясъка под краката си, мириса на морето и шума на прибоя.

Рурк се настани на съседния тренажор и нагласи същата програма.

— Бихме могли да превърнем това в реалност след празника.

— Какъв празник?

Развеселен, когато тя увеличи скоростта, той направи същото.

— Наближава Деня на благодарността. Всъщност исках да обсъдя нещо с теб.

— Пада се четвъртък. Ядеш пуйка, независимо дали ти харесва, или не. Знам за Деня на благодарността.

— Също така е официален американски празник. И... по традиция — семеен. Мислех, че може би е уместно да поканя моите ирландски роднини на вечеря.

— Ще ги доведеш в Ню Йорк да ядат пуйка?

— Общо взето, да.

Ив го наблюдаваше с крайчеца на окото си и забеляза, че той леко се смути. А това беше рядкост за него.

— Колко са горе-долу все пак?

— Около тридесет или нещо такова.

Тя едва не се задави.

— Тридесет?

— Повече или по-малко. Не съм напълно сигурен, но се съмнявам да дойдат всички. Някой трябва да остане във фермата, там има много работа. А пък и децата. Но предполагам, че Шиниъд и семейството ѝ могат да отделят един или два дни, за да дойдат тук. Струва ми се, че празникът е най-подходящото време за това. Можем да поканим Мейвис и Леонардо, Пийбоди и други. Когато пожелаеш. Ще направим грандиозно празненство.

— Ще ни е необходима дяволски голяма пуйка.

— Мисля, че храната ще бъде най-малкия проблем. Как би се чувствала с всички тях тук?

— Малко странно, но става. Ами ти?

Той се отпусна.

— Малко странно, но става. Оценявам го.

— Стига да не трябва да пека пай.

— Боже опази!

Бягането наистина проясни ума ѝ. Ив добави вдигане на тежести и двадесет дължини в басейна. Искаше да направи двадесет и пет, но Рурк я хвана при обръщането за двадесет и първата. И тя завърши тренировката с друг вид водно упражнение.

По времето, когато взе душ и си наля първата чаша кафе, младата жена вече размишляваше ясно и се чувстваше гладна като вълк. Избра си вафли и хвърли заплашителен поглед на Галахад, който се опитваше да доближи до чинията ѝ.

— Необходимо му е място.

— Та котаракът разполага с цялата проклета къща!

— Не на котарака. На Айкоув — каза Ив и получи само разсеяно „Мхм“ от съпруга си, който следеше сутрешните борсови котировки на екрана в кътчето за хранене в спалнята им. — Не е в апартамента — продължи тя. — Твърде много пациенти влизат и излизат. Лаборатория. Може би в клиниката или на съвсем друго място. Необходима му е дискретност. Дори, ако действията му не са незаконни, все пак си остават странни. Не би си играл да кодира компютъра и файловете си, а после да прави всичките тези тестове или експерименти, или практически изследвания на открито.

— Клиниката е огромен обект — започна Рурк, когато на екрана се появиха новините. — В нея има много хора. Пациенти, служители, посетители, акционери. Много е възможно, ако е бил достатъчно внимателен, да си е отделил лична зона. Но по-разумно, струва ми се, би било тази работа, особено ако не се вписва в рамките на закона, да се върши извън територията на клиниката.

— Синът навярно знае. Ако са били толкова близки лично и професионално — а ми се струва, че е така — то и бащата и синът са участвали заедно в това... в проекта. Ще го наричаме проект. Пийбоди и аз ще направим още едно посещение, да видим какво може да измъкнем от младши по директния начин. Ще трябва да разгледаме по-подробно и финансите им. Ако това е реален проект, в него вероятно се въртят големи пари. Да, ще проверя и недвижимите имоти: на името на убития, на сина му, на снаха му, на внуците, клиниката, филиалите, всичко. И ако има такова място, ще го открием.

— Искаш да ги спасиш. Момичетата — поясни Рурк, когато тя не каза нищо. — Искаш да предотвратиш настаняването, ако наистина е това, което си мислим. — Извърна се от екрана и я погледна. — Ако е някакъв вид училище или тренировъчен лагер, ти ще гледаш на тях като на жертви.

— Не е ли така?

— Не в онзи смисъл, в който ти си била — хвана я за ръката. — Много се съмнявам, че става въпрос за нещо подобно, но съм сигурен, че ще го възприемеш точно по този начин, каквото и да стане. И ще бъдеш наранена.

— Винаги ме боли. Дори когато няма нищо общо с онова, което се случува с мен. Всичко ми оказва влияние.

— Знам. — Целуна ръката ѝ. — Но някои случаи те засягат по-дълбоко от други.

— Ти ще поканиш твоите роднини за Деня на благодарността и това ще те нарани, защото майка ти не може да бъде тук и ти ще мислиш за това. Няма да можеш да се спреш и ще си спомняш какво е станало с нея, когато си бил все още бебе. Ще те боли, но няма да ти попречи да ги поканиш. Ние правим това, което трябва да направим, Рурк. И двамата.

— Да, правим това, което трябва.

Ив се изправи и посегна към кобура си.

— Тръгваш ли вече? — попита я той.

— Е, след като съм станала рано, по-добре да започна отрано.

— Тогава най-добре сега да ти дам подаръка. — Рурк наблюдаваше смяната на емоциите върху лицето ѝ — изненада, досада, примирение. И избухна в смях. — Мислеше, че този път ще ти се размине, нали?

— Добре, давай го тук и да приключваме!

— Любезна, както винаги. — За нейна изненада той отиде до гардероба си, отвори го и извади голяма кутия. Сложи я на дивана. — Е, хайде, отваряй!

„Още една шикозна рокля“, предположи тя. Като че ли вече си нямаше достатъчно; можеше да облече цяла армия манекени. Сравнена с тях, тя беше цялата изпотрошена, скрита на най-горния рафт. Но купуването на дрехи доставяше удоволствие на Рурк.

Тя отвори кутията и застина.

— О! О! Уау!

— Нетипична реакция за вас, лейтенант! — отбеляза той с усмивка, но тя вече не го слушаше. Ив извади от кутията дълго, черно кожено манто и завря нос в дрехата, за да я подуши.

— О, Боже! О, Боже! — повъртя мантото в ръцете си, после го облече, докато съпругът ѝ я наблюдаваше. Дрехата стигаше на сантиметър от глезените ѝ и имаше дълбоки джобове. А кожата беше блестяща и мека като масло.

— Изглеждаш като картинка — одобрително рече Рурк, изключително доволен, че Ив веднага се завъртя пред огледалото да се огледа.

Мантото бе с мъжка кройка — съзнателен избор от негова страна. Без излишни украшения, никакви женски финтифлюшки. В него тя изглеждаше секси и опасна, и малко надменна.

— Е, добре де, манто като манто! Ще го съсия още преди да е свършила смяната, но пък ще изглежда много по-добре с няколко драскотини. — Тя се завъртя и дрехата се развя около глезените ѝ. — Върха е! Благодаря ти!

— Удоволствието е мое. — Рурк потупа устните си с пръст. Ив се приближи и го целуна. После той плъзна ръце под мантото и я прегърна. „Господи — помисли си, — колко е хубаво да се прибереш у дома!“ — Има куп вътрешни джобове, за всеки случай, ако на някой му се наложи да крие оръжие.

— Жестоко! Човече, Бакстър направо ще напълни гащите, когато ме види да влизам с... това!

— Мила картинка, благодаря ти!

— Наистина е страхотно! — Ив го целуна отново. — Много ми харесва! Трябва да тръгвам.

— Ще се видим довечера.

Рурк я проследи с поглед и си помисли, че съпругата му прилича на воин.

Тъй като излезе почти час преди да започне дежурството ѝ, Ив реши най-напред да се отбие в кабинета на доктор Майра. Както очакваше, тя беше зад бюрото си, а драконът, който бе нейна секретарка, още не бе дошъл.

Ив почука на отворената врата.

— Може ли?

— Ив? Не знаех, че имаме уговорена ранна среща.

— Нямаме. — „Майра изглежда уморена — отбеляза Ив. — И тъжна.“ — Знам, че обикновено идваш час по-рано, за да наваксаш с бумацината или нещо такова. Извинявай, ако ти преча!

— Всичко е наред! Влизай! Заради Уилфред, нали?

— Искам да те питам едно-друго. — Ив се чувстваше отвратително, че трябва да го направи. — За отношенията лекар — пациент. Ти пазиш ли всички досиета?

— Разбира се.

— Освен като консултант към полицията, сигурно имаш и частна практика — консултации, терапия, такива неща. Понякога лечението на някои пациенти продължава дълго време. В продължение на години, да речем.

— Да, точно така.

— Как съхраняваш файловете, данните?

— Не те разбирам, Ив.

— Кодираш ли компютъра си срещу нежелан достъп?

— Задължително. Всички файлове от частната ми практика са поверителни. До служебните достъп имат само онези, които са оторизирани.

— А самите дискове? Тях също ли кодираш?

— За някои файлове, за които сметна, че е необходимо, въвеждам допълнителен код.

— В записките си използваш ли шифър?

— Шифър? — този път психиатърката се усмихна. — Това прилича малко на параноя, не мислиш ли? Ив, притеснена си за изтичане на информация от моя страна ли?

— Не. Но ако предположим, че не става въпрос за параноя, защо един лекар би закодирал компютъра си, дисковете с досиетата и шифровал самите данни?

Усмивката на Майра избледня.

— Бих предположила една от двете възможности: или този лекар работи в област, където е необходима такава секретност, или самите данни са свръх поверителни. Има възможност лекарят да подозира, че някой се опитва да получи достъп до данните. Или работата, която е документирана, има строго експериментален характер.

— Незаконен!

— Не съм казала незаконен!

— А би ли го нарекла така, ако не знаеше, че говоря за Айкоув?

— Съществуват много причини, както току-що споменах, поради които тези данни биха могли да бъдат специално защитени.

Ив седна без покана, за да бъдат очите ѝ на едно ниво с тези на нейната събеседничка.

— Той е дал на пациентите си номера вместо имена. Всички са били жени на възраст от седемнадесет до двадесет и две. Споменава се за съвсем малко операции от вида, в който се е специализирал.

Пациентките са тествани и оценявани за познавателни умения, езикови и артистични таланти, физическа сила. В зависимост от развитието им и постигнатото ниво, лечението — какво е то не се уточнява — бива продължено или се прекратява. Ако продължи, завършва с тъй нареченото „настаняване“, с което файлът приключва. Какво означава това?

— Не мога да кажа.

— Ами предположи!

— Не ми причинявай това, Ив — гласът на Майра трепереше. — Моля те!

— Добре! — Далас скочи на крака. — Добре, извинявай!

Психиатърката само поклати глава. Ив напусна кабинета ѝ и я остави на мира.

По пътя към отдел „Убийства“, младата жена бръкна в джоба на мантото и извади видеолинка. Беше още рано, но тя реши, че лекарите, както и ченгетата, нямат график. Затова с чиста съвест събуди доктор Луиз Димато.

Луиз изглеждаше свежа, въпреки разрошената руса коса и замъглените от съня сиви очи.

— Уф! — изпухтя тя.

— Имам няколко въпроса. Може ли да се срещнем?

— Сутрин е! Искам да спя! Изчезни много, много далеч!

— Ще дойда при теб — Ив си погледна часовника — до тридесет минути.

— Мразя те, Далас!

Екранът трепна за миг, после красиво и сънено мъжко лице се появи до Луиз.

— Аз също!

— Хей, Чарлз! — Чарлз Монро беше лицензиран компаньон, но с Луиз го свързваше истинска любов. — Тридесет минути — повтори тя и прекъсна връзката, за да пресече евентуалните спорове.

Върна се обратно, решила, че ще бъде по-лесно да вземе Пийбоди от дома ѝ и да отидат направо у Луиз. Партньорката ѝ се появи на екрана. Косата ѝ бе мокра, а към гърдите си притискаше хавлия.

— Ще те взема след петнадесет минути — каза ѝ Ив.

— Някой е мъртъв?

— Не. Ще ти обясня по пътя. Просто бъди... — Макнаб излезе от онова, което тя чак сега забеляза, че е душа, и Ив благодари на Бога, че екрана режеше картината на нивото на гърдите му. — След петнадесет. И в името на всичко свято, научи се да блокираш видеото.

„Пийбоди наистина успя да се приведе в бойна готовност за петнадесет минути“ — отбеляза със задоволство Ив.

Партньорката ѝ изскочи стремително през вратата, в тъмнозелените маратонки на въздушни подметки, които предпочиташе пред другите обувки. Те си отиваха по цвят със самото на зелено-бяло райе, което падаше свободно около бедрата ѝ.

Пийбоди се вмъкна в колата и очите ѝ се разшириха от удивление.

— Мантото! Мантото! — Ръката ѝ се стрелна да потърка кожата и Ив я плесна.

— Не го докосвай!

— Може ли да го подуша? Моля те, моля те? Моля те!

— Носът ти на сантиметър от ръкава. Един път.

Пийбоди послушно изпълни нареждането и театрално завъртя очи.

— Рурк се е прибрал по-рано, нали?

— Може сама да съм си го купила.

— Да бе, точно така. Може би малките розови прасенца летят с ефирни крила. Добре, щом никой друг не е мъртъв, защо застъпваме на смяна толкова рано?

— Необходимо е да се консултирам с медик. За Майра е болезнено — лични отношения с жертвата. Така че ще използвам Луиз като подкрепление. Отиваме там.

Пийбоди извади от чантата си червило за устни.

— Нямах време да довърша — каза тя, когато Ив ѝ хвърли кос поглед. — Нали ще видим Чарлз при Луиз?

— Може би.

— Искам да изглеждам добре.

— А хода на разследването случайно не те ли интересува?

— Разбира се. Мога да слушам, да разсъждавам и да правя изводи, докато се гримирам. Да правя изводи, докато се гримирам — повтори Пийбоди жизнерадостно.

Без да обръща внимание на червенето на устните, ресането на косата и парфюмирането, Ив предаде цялата информация, докато се бореше с уличното движение.

— Кодиране на данни и потенциално незаконни експерименти — проговори замислено Пийбоди. — Синът му трябва да знае.

— Съгласна съм.

— Секретарката?

— Канцеларска мишка. Никакво медицинско образование в досието, но ще я разпитаме от тази гледна точка. Искам първо да чуя мнението на специалист — медик. И компетентно лице да види данните. Майра е била близка с този тип.

— Ти каза, че пациентите са били около петдесет. Изглеждат твърде много, за да се справи сам.

— Това, с което разполагам, обхваща повече от пет години. Различни етапи на тестване или подготовка, или каквото и да е там, по дяволите. Имаше някакви групи А1, А2, А3. Така. Но не, дори и с това описване, някой трябва да му е помагал. Синът му със сигурност. Вероятно лабораторни техници, други лекари. Ако това „настаняване“ е бизнес с парично заплащане, трябва да има данни за доходите и някой, който да се занимава с финансовите въпроси.

— Снахата? Тя е била под негова опека.

— Ще я проверим. Но и в нейното досие няма медицинско образование. Без делови опит, никакви технически умения. Защо, мамка му, никога няма нито едно свободно място за паркиране наоколо?

— Въпросът на века.

Ив се замисли, дали да не направи двойно паркиране — зад някой автомобил. После разгледа вероятността сравнително новата й кола да бъде блъсната от някой разярен идиот от предградията и обиколи, докато намери пролука в една малка уличка, отдалечена на две пресечки от сградата на Луиз.

Нямаше нищо против кратката разходка, особено със страхотното си ново манто.

6.

„Приличат на двойка сънливи котки — помисли си Ив. — Отпуснати и лениви, сякаш всеки момент ще се сгушат една в друга за малка утринна дрямка на припек.“ Луиз носеше някаква дълга бяла туника и според Ив приличаше на древна богиня. Стоеше ѝ прекрасно. Краката ѝ бяха боси, а пръстите — лакирани в блестящо розово. Чарлз също не си бе направил труда да обуе обувки, но поне ноктите му не бяха розови. Той също бе избрал бяло — широки панталони и свободна риза.

Изглеждаха толкова поруменели, че Ив се зачуди дали не са успели да откраднат време за едно бързо чукане, след като им се бе обадила, и веднага си пожела мозъкът ѝ да не бе задълбавал в тази посока.

Обичаше ги и двамата, дори започна да свиква с идеята за тях като двойка. Но не искаше да мисли за онази част, свързана с търкалянето им между чаршафите.

— Свежа и ранобудна, лейтенант Сладурче! — Чарлз целуна Ив по бузата, преди тя да успее да го избегне. — Виж ти, кой е тук! — Той прегърна Пийбоди и бързо и топло я целуна по устните. — Вкусната детектив Делия!

Пийбоди се изчерви и запърха с мигли, докато Ив я смушка в ребрата.

— Тук сме по служба!

— Ние сме на кафе. — Луиз се върна в дневната, отпусна се на дивана и вдигна чашата си. — Не ме питай нищо по служба, докато не съм си взела първата доза. Вчера в клиниката и приюта откарах пълни четиринадесет часа. Днес е ден за мързел.

— Ти познаваше ли Уилфред Айкоув?

Луиз въздъхна.

— Поне седни! Пийни от кафето, което моят красив любовник бе така любезен да направи. Вземи си поничка!

— Вече закусих.

— Е, аз не съм — Пийбоди седна и си взе една. — Измъкна ме направо изпод душа.

— Изглеждаш страхотно — изкоментира Луиз. — Съвместното съжителство ти се отразява много благоприятно. Как се чувстваш физически?

— Добре. Завърших терапията, показателите са в норма.

— Справи се наистина чудесно! — Луиз потупа Пийбоди по коляното. — Нараняванията ти от нападението, което се случи само преди няколко седмици, бяха дяволски сериозни. Явно си се трудила упорито, за да се върнеш толкова бързо.

— Здравата физика помага — тайно Пийбоди желаше да е по-деликатна, по-фина като Луиз.

— Ако сте приключили с любезностите... — Ив присви очи.

— Да, познавах доктор Айкоув и бегло познавам сина му, професионално. Случилото се е трагедия. Той бе пионер в своята област. Би могъл още десетилетия да работи и да се наслаждава на живота.

— Познаваше ли го лично?

— До известна степен чрез моето семейство. — Луиз беше със синя кръв, от богатата фамилия. — Възхищавах се на работата му и неговата всеотдайност. Надявам се бързо да намерите кой го е убил.

— Прегледах някои от неговите записки, по-специално делата на пациентите, които е съхранявал в домашния си кабинет. В компютъра му може да се влезе само с парола, дисковете са с код за достъп, текстът на записките е зашифрован.

Луиз сви устни.

— Много предпазливо.

— В тях той споменава пациентите си с букви и цифри, никога по име.

— Изключително предпазливо. Сред пациентите му бяха много влиятелни хора — политици, известни личности, магнати и така нататък. Но всъщност никой не знае кои са, тъй като той никога не разкри имена.

— Случаите, за които ти говоря, са съмнителни. Всички пациенти са жени на възраст между седемнадесет и двадесет и две.

Еlegantните вежди на Луиз се събраха.

— Всичките ли?

— Повече от петдесет. Записаните данни сочат, че са подлагани на лечение в продължение на четири — пет години.

Сега Луиз се изправи. Бе привлякла вниманието ѝ.

— Какъв вид лечение?

— Ти ми кажи — Ив извади от чантата си разпечатка на един от дисковете и подаде страниците през масичката за кафе.

Докато четеше, Луиз все повече се смръщваше. Започна да си мърмори нещо под нос, поклати глава.

— Експериментално — да, но подробностите са неясни. Тези данни не могат да бъдат фактическите му бележки. Това е като обзор: физически, умствени, емоционални характеристики, способности... Всъщност комплексен подход — това е неговият метод. Лечение на пациента, а не премахване на симптомите. Напълно съм съгласна. Но тук... Млада жена, отлично физическо състояние, висок коефициент на интелигентност, малки корекции на зрението и лицевата структура. Четири години на лечение и обучение, отразени в няколко страници. Трябва да има повече.

— Обектът човек ли е?

Луиз стрелна поглед нагоре, след това обратно към бележките.

— Жизнените показатели и лечението показват, че става въпрос за човешки женски индивид. Проверявали са я редовно и щателно, не само за дефекти и болести, но и за интелектуален и художествен напредък и спортни постижения. И има петдесет от тях?

— Толкова открих досега.

— Настаняване — каза Луиз тихо. — В някое училище? На работа?

— Далас не мисли така — каза Чарлз без да сваля очи от Ив.

— Тогава какво... — Луиз млькна, видяла погледа, който си размениха любовникът ѝ и Ив. — О, Боже!

— За получаването на лиценз за професионална компаньонка е необходимо да бъдат преминати тестове — започна Ив.

— Точно така. — Чарлз поднесе към устните си чашата с кафе. — Проверка на здравословното състояние, за да се изключат болести и инфекции. Някои психологически тестове, за да се елиминират сексуалните отклонения или извращения. И за да запазиш лиценза си, трябва редовно да се подлагаш на проверки.

— И има различни нива, с различна таблица на таксите.

— Разбира се. Нивото на лиценза се определя не само според предпочитанията, но и от уменията. Интелигентност, познания по изкуствата, способността да забавляваш, собствения ти... стил. Уличното ниво, например, не изисква уменията да обсъждаш с клиента история на изкуството или да знаеш Пучини на свински латински.

— Колкото по-високо е нивото, толкова по-голяма е таксата.

— Правилно.

— И колкото поставеното ниво е по-високо, толкова и хонорарите за агенцията, която е обучила, тествала и лицензирала компаньонките, са по-големи.

— Отново вярно.

— В това няма смисъл! — прекъсна ги Луиз. — Защо човек с възможностите, знанията и интересите на Айкоув ще подготвя и тества бъдещи компаньонки? С каква цел? А и тяхното обучение и сертифициране не отнема години. Хонорарите му биха били смехотворни, в сравнение с тези, които получава за основната си работа.

— Човекът се нуждае от хоби — добави Пийбоди, докато се чудеше дали да си вземе още една поничка.

Чарлз прокара нежно върховете на пръстите си по косата на Луиз.

— Тя няма предвид обикновените компаньонки, скъпа. Нали, Далас? Тук става въпрос за продажба не на обичайната услуга, а за целия пакет.

— Продажба... — Луиз пребледня. — О, Боже мой, Далас!

— Това е версия. Аз работя по няколко. Съгласна ли си като медик, че степента на защита на тези дискове е изключително висока?

— Да, но...

— Че самите бележки са непълни, а също и необичайни?

— Съгласна съм. Но трябва да видя повече данни, за да добия мнение за тяхното предназначение.

— Къде са снимките? — попита Ив. — Ако ти, като лекар, документиращ тази информация в течение на години, не би ли сложила снимки на този пациент? За извършената промяна в определени моменти. Най-малкото, преди и след процедурата?

За момент Луиз не каза нищо, а след това изпусна дълга въздишка.

— Да. Бих документирала подробно всеки етап от лечението, неговата продължителност, кой ми е асистирал. Щях да впиша имената на пациента, както и тези на медицинския и техническия персонал, помагал при тестването. Най-вероятно бих добавила свои лични наблюдения и коментари. Но това не са задълбочени медицински бележки и в никакъв случай — медицински картони.

— Добре. Благодаря — Ив протегна ръка за разпечатките.

— Мислиш, че е бил замесен в някаква... търговия с хора? Значи затова са го убили.

— Това е просто теория. — Ив се изправи на крака. — Много голяма част от лекарите си въобразяват, че са Господ.

— Някои — отвърна хладно Луиз.

— Дори и Бог не е в състояние да създаде перфектната жена. Може би Айкоув е решил да спечели точка срещу Всевишния. Благодаря за кафето — добави Ив и се отправи към вратата.

— Според мен до голяма степен ѝ съсипа деня — изкоментира Пийбоди, докато вървяха към асансьора.

— Е, така и така съм започнала, да отидем да разваля деня и на доктор Уил.

В дома на Айкоув вратата им отвори домашен дроид, който изглеждаше като жена в непретенциозните четиридесет, с приятно лице и стройна фигура. Заведе ги директно в официалната гостна, предложи им да седнат, попита ги дали искат нещо освежаващо и, след като двете отказаха, излезе от стаята. Секунди по-късно влезе Уилфред. Лицето му бе бледо и изпито от умора, под очите му тъмнееха кръгове.

— Имате ли новини? — попита веднага той.

— Съжалявам, доктор Айкоув, но към този момент нямаме какво да ви кажем. Но имаме някои допълнителни въпроси.

— О! — потърка с пръсти нагоре-надолу основата на носа си. — Разбира се!

Когато мъжът приближи към тях и седна, Ив видя едно малко момченце да наднича от вратата. Русата му, почти бяла коса, беше сресана нагоре по последна мода и откриваше очарователно детско

личице. „Има очите на майка си — отбеляза Ив. — Тъмносини, почти виолетови.“

— Мисля, че може би ще желаете да обсъдим въпросите насаме — каза Ив на Айкоув.

— Да. Жена ми и децата все още закусват.

— Очевидно не всички. — Ив кимна към вратата и доктора успя да се обърне навреме, за да зърне сина си, преди момчето да успее да се скрие.

— Бен!

Рязката команда застави детето да излезе от своето скривалище. Той погледна виновно, а главата му клюмна засрамено на гърдите. „Но очите му — забеляза Ив — горяха с жадно любопитство, въпреки позата на разкаяние.“

— Нима не сме обсъждали, че е недопустимо да се подслушват чужди разговори?

— Да, сър.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди — каза Айкоув, — моят син.

— Уилфред Б. Айкоув Трети — обяви момченцето, изпъвайки раменете си. — Бенджамин е второто ми име. Вие сте от полицията.

Понеже познаваше добре своята партньорка, Пийбоди пое тежестта.

— Точно така. Много съжаляваме за дядо ти, Бен, и сме тук, за да говорим с баща ти.

— Някой е убил дядо ми. Намушкал го е в сърцето.

— Бен...

— Те знаят. — Лицето на детето изразяваше чувство на неудовлетвореност, когато се обърна към баща си. — Сега трябва да задават въпроси, да събират доказателства, за да тръгнат по следа. Имате ли заподозрени? — попита то.

— Бен — каза Айкоув по-нежно и обви ръка около раменете му. — Синът ми не иска да следва семейната традиция и да продължи в областта на медицината. Той се надява да стане частен детектив.

— Ченгетата са длъжни да следват прекалено много правила — обясни момчето. — Частните детективи ги нарушават, получават големи, тлъсти суми и се мотаят с тъмни личности.

— Той обича дисковете с детективски книги и игри — поясни Айкоув с лека усмивка.

„И с гордост в очите“, помисли си Ив.

— А щом вие сте лейтенант, значи може да командвате всички наоколо, да крещите по тях и такива неща.

— Да — Ив почувства как устните ѝ неволно потрепнаха в усмивка, — тази част ми харесва.

В коридора се чу шум от забързани стъпки и на вратата се появи Аврил с виновен израз на лицето.

— Бен! Уил, съжалявам! Той избяга от мен.

— Нищо лошо не е станало. Бен, върни се в трапезарията с майка си.

— Но аз искам...

— Без възражения!

— Бен — гласът на Аврил беше като шепот, но свърши работа. Главата на момчето кљюмна отново, то провлече крака и излезе от стаята. — Извинявам се за прекъсването — каза Аврил и изви устни в усмивка, която не стигна до очите ѝ, след това се отдалечи.

— Решихме да оставим децата вкъщи за няколко дни — обясни Айкоув. — Медиите невинаги спазват траура и не щадят невинните.

— Синът ви е истински красавец, доктор Айкоув — обади се Пийбоди. — Прилича на жена ви.

— Да, така е. И двете ни деца са изцяло на Аврил. — Усмивката му се стопли и стана искрена. — Успешно съчетаване на гените. Какво искате да знаете?

— Имаме някои въпроси относно информацията, записана на дисковете, които взехме от домашния кабинет на баща ви.

— О?

— Данните бяха кодирани.

Чертите му потрепнаха почти незабележимо, но изражението му коренно се промени. Недоумението в погледа му отстъпи място на шока, потиснат веднага и маскиран като леко любопитство.

— Медицинските бележки често пъти изглеждат като код за лаиците.

— Това е вярно. Но дори когато текстът стана достъпен, съдържанието е озадачаващо. Баща ви изглежда си е водил бележки за

лечението на около петдесет пациенти — от женски пол, на възраст от края на пубертета до началото на двадесетте им години.

Лицето на мъжа остана непроницаемо.

— Да?

— Какво знаете за тези пациенти, за това... лечение, доктор Айкоув?

— Нищо не знам — той разпери ръце. — Как мога да кажа, без да съм прочел записките? Не бях осведомяван за всичките случаи на баща ми.

— Очевидно тук става дума за специален проект и баща ви е взел специални мерки за защитата му. Останах с впечатлението, че неговата област е възстановителната и пластична хирургия.

— Да. Повече от петдесет години баща бе насочил своите умения в тази област. Той проправи пътя...

— Наясно съм с неговите постижения — Ив заговори умишлено грубо. — Аз питам за неговите интереси и работата му извън областта, в която той е публично известен. Питам за неговите странични занимания, доктор Айкоув. Онези, които включват обучение и тестване на млади жени.

— Боя се, че не ви разбирам.

Ив извади от чантата си една от разпечатките и му я подаде.

— Може би това ще освежи паметта ви?

Той прочисти гърлото си и прегледа страниците.

— Опасявам се, че не. Казвате, че сте намерили тези дискове в домашния му кабинет?

— Точно така.

— Вероятно са материали на някой колега — той вдигна глава, но не погледна към Ив. — Нищо тук не ми подсказва, че това са бележки на баща ми. Те са много непълни. Някакви научни експерименти, разбира се. И честно казано, не виждам какво общо могат да имат с разследването.

— Аз решавам какво има връзка с моето разследване. В дисковете, намерени в кабинета на жертвата, се съдържа информация за повече от петдесет неидентифицирани млади жени, които са били подложени на тестове и оценки, някои на операции, в продължение на няколко години. Кой са те, доктор Айкоув? Къде са?

— Не ми харесва тона ви, лейтенант!

— Много пъти са ми го казвали.

— Предполагам, че тези жени, са били част от доброволна група за тестване, която е заинтригувала баща ми. Ако знаете нещо за реконструктивната хирургия и пластика, щяхте да сте наясно, че тялото не е просто кутия, съдържаща някаква награда. Когато то е сериозно повредено, това се отразява на мозъка, на емоциите. Човешкото състояние трябва да се разглежда като едно цяло. Пациент, изгубил ръката си при катастрофа, губи повече от крайник и е необходимо да се лекува за тази загуба, да се учи и тренира, за да се адаптира към нея и да води спокоен и продуктивен живот. Възможно е баща ми да се е интересувал от този конкретен проект, тъй като експериментът му е давал възможност да наблюдава физически лица в продължение на няколко години, докато биват изследвани и оценявани на всяко ниво.

— Ако този експеримент се е провеждал във вашата клиника, вие щяхте ли да знаете за него?

— Със сигурност.

— Вие и баща ви сте били много близки — напомни Пийбоди.

— Да, бяхме.

— Мисля, че ако е бил заинтересуван от този проект дотолкова, че да държи дисковете в домашния си кабинет, рано или късно той е щял да го обсъди с вас. Като баща със син, като колега с колега.

Айкоув понечи да каже нещо, но се спря, сякаш за да го преосмисли.

— Може би е възнамерявал да го сподели с мен. Сега не мога да гадая по този въпрос. Нито да го попитам. Той е мъртъв.

— Убит — уточни Ив, — от една жена. Силен физически екземпляр, подобен на тези, документирани в дисковете.

Чу го как зададено си пое дъх и видя очите му да се разширяват от ужас и страх.

— Вие... вие наистина вярвате, че една от пациентките, документирани на тези дискове, е убила баща ми?

— Физически, заподозряната попада в описанието на повечето от субектите, чиито данни са документирани в дисковете. Ръст, тегло, телосложение. Да предположим, че някой от тези пациенти е против това, което тук се нарича „настаняване“. Ето ви мотив! Това също така може да обясни защо баща ви се е съгласил да я приеме.

— Това, което предполагате, е нелепо; и дума да не става! Баща ми помагаше на хората, подобряваше живота им. Спасяваше ги. Президентът на Съединените щати лично се свърза с мен да изкаже съболезнованията си. Моят баща беше икона, но преди всичко беше човек, когото обичаха и уважаваха.

— Някой не е изпитвал достатъчно уважение към него, след като си е позволил да забие скалпел в сърцето му. Помислете за това, доктор Айкоув! — Ив се изправи. — Известно ви е как да се свържете с мен.

— Знае нещо — изкоментира Пийбоди, когато бяха вече на тротоара.

— О, да! Какви, мислиш, са шансовете ни да получим заповед за обиск на къщата на живия доктор?

— С това, което имаме? Малки!

— Хайде тогава да видим дали можем да ги увеличим, преди да се е завъртяло колелото!

Когато влязоха в Централата, първото нещо, което Ив направи, бе да надникне при Фийни. Той я посрещна намръщен.

— Влязохме в компютъра. Без проблеми. Намерихме само някакви медицински ала-бала. Нищо подозрително според мен. Но се оказа, че циците на Жасмин Фрий не са дадени от Бога, нито пълните й устни и брадичката. Дори дяволският й задник!

— Коя е Жасмин Фрий?

— Исусе, Далас! Богинята на екрана! Участва в най-големия хит на миналото лято — „Край на играта“.

— През лятото бях малко заета.

— Взе „Оскар“ миналата година за „Не причинявай никому зло“.

— Предполагам, че миналата година също съм била малко заета.

— Работата е там, че момичето е наслада за очите. Сега, когато знам, че повечето й прелести са дело на хирургическия нож, цялото удоволствие пропада.

— Съжалявам, че трябва да охладя еротичните ти фантазии, Фийни, но и сега съм малко заета. Имам да разрешавам случай.

— Само ти разказах това, което съм открил, нали? — изръмжа той. — В списъка на клиентите му фигурират много от богатите и известните. Някои от тях са си направили съвсем малки корекции, други са минали пълен курс на пластика на лице и тяло.

— Имената им има ли ги в списъка?

— Да, разбира се. Това е пациентската му листа.

— Точно така — кимна тя. — Интересно. Продължавай!

— Проверих това-онова. Търсех някакъв друг, скрит списък. Да не би докторът да е имал странична дейност — промяна на външността за получаване на нова идентичност.

— Чудесна идея!

— Нищо не открих. Всичко е чисто. А знаеш ли колко е платила Жасмин за циците си? По двайсет бона за всяка! — лека усмивка докосна устните му. — И трябва да ти кажа, че са добре похарчени пари!

— Плашиш ме, Фийни!

Той повдигна рамене.

— Жената смята, че това е криза на средната възраст и няма нищо против. Ако един мъж не се вълнува от готин балкон — независимо дали е от Бога, или хирурга — по-добре да се самоубие.

— Е, щом казваш. Ако сред пациентите му има толкова много високопоставени, известни имена, тогава интересно защо държи кодирани файлове в домашния си кабинет?

Ив го запозна с последните събития, а след това му даде копия на файловете със слабата надежда, че той може да види или намери нещо, което тя е пропуснала.

Когато се върна в кабинета си, Ив бе достатъчно любопитна, за да потърси Жасмин Фрий в записките на Айкоув. Замислено изучи изображенията. Както бе казала Луиз, имаше по няколко снимки: преди и след всяка процедура, от различни ъгли. Не намираше нищо лошо в гърдите ѝ преди, но беше принудена да признае, че след това са станали истинска сила, с която човек трябва да се съобразява.

Сега, когато видя фотосите, си спомни за филмовата звезда. Предположи, че хората в тази професия гледат на напомпаните гърди и устни като на допълнителна гаранция за получаване на работа.

Много млади момичета мечтаят да станат филмови звезди. Или музикални звезди като Мейвис.

Настаняване.

Създайте перфектни екземпляри и след това ги поставете в тяхната фантазия. Но кой тийнейджър има достатъчно много пари за това?

Богати родители. Най-новия начин да изпълните съкровено желание на вашето любимо малко момиченце!

„Честит рожден ден, мила! Купихме ти най-невероятните нови цици.“

Като че ли теорията не е толкова безумна! Не по-фантастична, отколкото приказките на Рурк за доктор Франкенщайн.

Прецизна, както винаги, Ив извика на екрана официалните данни на Жасмин Фрий.

Родена преди двадесет и шест години в Луисвил, Кентъки. Едно от трите деца в семейството. Бащата — пенсиониран градски полицаи.

„За Жасмин Фрий тази теория не се отнася — реши Ив. — Полицаяте не заработват достатъчно, за да си позволят хонорара на звездния хирург.“

Разбира се, от човешка гледна точка, Айкоув би могъл да поеме някои от тях безплатно. Но тя прочете данните до края и не намери никакви пропуски.

Все пак си заслужава да се прибави тази версия към списъка с останалите. Ще е необходимо да поработи и върху нея.

Обхваната от любопитство, Ив извика файла на Лий-Лий Тен. Тя и Уил Айкоув изглеждаха адски дружелюбни един към друг.

Родена в Балтимор, единствено дете. Отгледана от майката след прекратяване на законното съжителство с бащата. Първа работа като професионален модел, възраст шест месеца.

„Шест месеца? Какво, по дяволите, може да демонстрира на шест месеца?“ — учуди се Ив.

Работила като модел, снимала реклами, детски роли в киното.

„Исусе! — помисли си Ив, докато четеше. — Жената е работила през целия си живот. Тук изобщо не може да става въпрос за настаняване!“ — реши тя. В нито една от записките на Айкоув не фигурираше настаняване преди седемнадесетгодишна възраст.

Но все пак пусна името ѝ през архивите на клиниката и отбеляза, че Лий-Лий е имала редица процедури през годините.

„Нима никой не е доволен от опаковката, която Бог му е дал?“

Ив заложи няколко вероятности в компютъра и си поигра с различни сценарии. Нищо не я удовлетвори. Направи си кафе и седна отново зад бюрото, за да провери многобройните имоти на Айкоув, филиалите на клиниките му, основаните от него изследователски центрове и други институции, свързани с името му, в търсене на място, което можеше да му осигури уединение за страничните проекти.

Откри десетки места: жилища, болници, офиси, лечебни и оздравителни заведения, изследователски институти, центрове за физическа, психическа и емоционална рехабилитация, както и комбинации от тях. Някои той притежаваше изцяло, други бяха собственост на неговата фондация, в трети имаше дялово участие или съвместна собственост, в четвърти бе работил като гостуващ специалист.

Ив сортира всички имоти по приоритети, като се съсредоточи най-вече върху първите места — онези, в които Айкоув имаше пълен контрол.

Тогава стана и започна да се разхожда напред-назад. Не трябваше да пренебрегва обектите, които са извън страната, дори извън планетата. Но не беше и абсолютно убедена, че не е избрала грешен път, като разглежда нещата само от този ъгъл.

„Не, не греша — помисли си Ив, загледана през малкото прозорче на своя кабинет в мрачното ноемврийско небе. — Докторът е държал нещо в тайна. А тайните имат свойството да преследват. И да причиняват болка.“

Това тя знаеше най-добре!

„Дал им е номера — помисли си тя. — Като ги е лишил от имена, той ги е обезличил.“

И на нея не ѝ бяха дали име, когато се е родила. Никой не ѝ даде такава през първите осем години от живота ѝ, докато я използваша и злоупотребяваша с нея. Бяха я лишили от идентичност. Подготвяха я. Обучаваха я чрез изнасилвания, побоища и страх, за да я направят курва. Била е инвестиция, а не дете.

И това лишено от индивидуалност, не изцяло човешко същество, в края на краищата не бе издържало и бе убило своя мъчител и тъмничар.

„Не, не е едно и също. Рурк беше прав, не може да се прави аналогия. В бележките не бе споменато за изнасилване. Изобщо за

каквото и да е вид физическо насилие. Напротив, за тях са били полагани грижи, за да ги поддържат в перфектна физическа форма.“

Но съществуваха и други видове насилие и някои от тях отстрани изглеждаха като благоденяния.

Някъде в тези записки се криеше мотивът. Някъде имаше по-специфична документация. Именно там имаше вероятност да открие Долорес.

— Ив?

Тя се обърна в посоката, откъдето дойде гласът. Майра стоеше в рамката на отворената врата, с тъмни сенки под очите.

— Дойдох да се извиня, че отказах да те изслушам тази сутрин.

— Няма проблем!

— Да, има. И проблемът е мой. Може ли да вляза и да затворя вратата?

— Разбира се.

— Бих желала да видя онова, което искаше да ми покажеш.

— Посъветвах се с друг специалист — медик. Не е необходимо ти...

— Моля те! — Майра седна и сложи ръце в скута си. — Може ли да видя?

Без да каже нищо, Ив извади распечатките и ѝ ги даде.

— Загадъчно — каза психиатърката след няколко минути мълчание. — Непълно. Уилфред беше педантичен човек във всяко едно отношение. А тези бележки са умишлено откъслечни и неясни.

— Защо не ги е записал с имената им?

— За да се държи на разстояние, да запази обективността си. Това е дългосрочно лечение. Бих казала, че не е искал да рискува да настъпи емоционална обвързаност. Те са били подготвяни.

— За?

— Не мога да кажа. Но са били подготвяни за нещо, обучавали са ги, тествали са ги, давали са им възможност да изучат собствените си силни и слаби страни, подобряване на показателите, отстраняване на недостатъците. Тези с най-малък процент на показателите са били изключвани от групата, тъй като възможността за подобряване явно е била считана за малко вероятна. Поставил е летвата високо. Това е типично за него.

— Какво му е било нужно, за да осъществи проекта?

— Не съм много сигурна какво е това. Но са му били необходими медицинско и лабораторно оборудване, помещения или общежития за пациентите, кухненска зона за приготвяне на храна, площадки за физически упражнения, стаи за обучение. Той винаги е искал най-доброто. Настояваше за това. Ако тези момичета наистина са били негови пациентки, той би искал да им е максимално удобно, средата им да е стимулираща, да се отнасят към тях добре. — Тя вдигна поглед към Ив. — Той не би злоупотребил с дете. Не би му навредил. Не казвам това, защото ми е приятел, Ив. Казвам го като експерт — профайлър. Той беше лекар до мозъка на костите си.

— Би ли правил експерименти извън рамките на закона?

— Да.

— Казваш го без колебание.

— Научните постижения, ползите и възможностите, които предлага развитието на медицината, за него бяха по-важни от закона. Често пъти това е така. На някакъв етап би могъл да повярва, че самият той е над закона. Не беше агресивен или склонен към насилие, но имаше огромно самочувствие.

— Ако е бил начело или дори само участник в проект, който е подготвял, както ти каза, млади момичета да станат перфектни жени, синът му би ли знаел за това?

— Без съмнение. Тях ги свързваше искрена и дълбока любов. Синът се гордееше с баща си и бащата се гордееше със сина.

— Съоръжение от такъв вид, който ти описа, продължително лечение, както показват данните, оборудване, сигурност. Всичко това изисква огромни разходи.

— Предполагам, че е така.

Ив се наведе напред.

— Той би ли се съгласил да се срещне с... нека го наречем възпитаник на този проект? За него тя е била просто номер в списъка, обект на изследване, но все пак е работил с нея в течение на години, следил е успехите ѝ. Ако тя влезе във връзка с него известно време след „настаняването“, той би ли се срещнал с нея?

— Професионалният инстинкт би му подсказал да откаже, но неговото его и любопитството му ще се съпротивляват на това. Медицината е ежедневен риск. Мисля, че той би приел този риск, за да се полюбува на собственото си творение. Ако тя е била такава.

— Мислиш ли, че не е? Според начина на убийството може да се предположи с голяма вероятност, че двамата са се познавали много добре. Трябвало е да се доближи съвсем до него, именно така е искала. Един-единствен удар, право в сърцето. Не от ярост, а заради контрола. Както той е имал контрол над нея. Медицински инструмент като оръжие на убийството, чисто срязване. Безпристрастна, както той е бил към нея.

— Да... — Майра затвори очи. — О, Боже, какво е направил?!

7.

Ив намери Пийбоди в нейната кабинка.

— Сега ще завъртим колелото. Майра ще състави психологически портрет на жертвата, за да придаде тежест на онова, което имаме. После ще настояваме за заповед за обиск.

— Нищо подозрително не открих във финансите им — доложи Пийбоди.

— Снахата, внуците?

— Нищо.

— Някъде има пари. Винаги има. Човекът работи с такъв размах, че най-вероятно тайно е скътал нещичко. Сега отиваме в клиниката, за да разговаряме с персонала. Ще започнем от секретарката.

— Може ли да облека новото ти манто?

— Разбира се, Пийбоди!

Лицето на партньорката ѝ засия като слънце.

— Ама наистина ли?

— Не! — Ив извъртя очи и тръгна, а кожените поли на мантото ѝ се развяха около нея.

Пийбоди се намуси.

— Не трябваше да ми даваш напразни надежди.

— Ако не бях ти ги дала, как щях да ги разбия после? Къде е моето удовлетворение?

Ив отстъпи встрани, за да направи път на двама униформени, които влачеха по коридора един побойник, пеещ цинизми с цяло гърло.

— Този го докарва на мелодия — отбеляза тя.

— Много приятен баритон. А може ли да пробвам мантото, когато го съблечеш?

— Разбира се, Пийбоди!

— Отново ми даваш надежди, само за да ги разбиеш след това, нали?

— Продължавай да учиш така бързо и един ден може да станеш детектив втора степен. — Когато скочи на ескалатора, Ив подуши

въздуха. — Надушвам шоколад. Ти имаш ли шоколад?

— И да имах нямаше да ти дам — промърмори партньорката ѝ.

Ив подуши отново, след което проследи ароматната следа. Забеляза Надин Фърст върху претъпкания срещуположен ескалатор. Репортерката от Канал 75 бе събрала своята боядисана на кичури коса в сложен възел и бе облякла яркожълт шлифер над тъмносин костюм. В ръцете си носеше светлорозова сладкарска кутия.

— Ако мъкнеш подкуп за моя отдел — извика Ив, — по-добре да остане нещо и за мен!

— Далас? — Надин разбута хората и се притисна към перилото. — Дявол да го вземе! Чакай! Чакай ме долу! О, Боже мой, мантото! Чакай! Нужни са ми пет минути.

— Тръгвам. По-късно.

— Не, не, не! — Докато се разминаваха, почти рамо до рамо, Надин успя да отвори кутията. — Какаов сладкиш. С троен шоколад.

— Кучка! — въздъхна Ив. — Пет минути.

— Изненадана съм, че не изтръгна кутията от ръцете ѝ след което да ѝ се изплезиш — коментира Пийбоди.

— Помислих си го, но се отказах. Прекалено много свидетели. — Освен това Ив реши, че може да се възползва от Надин така, както и от сладкиша с троен шоколад.

Обувките на репортерката, в същия цвят като шлифера ѝ, имаха токчета, достатъчно остри да пробият югуларна вена. И все пак, тя някак си успяваше да крачи с тях бързо, сякаш бяха удобни колкото маратонките на Пийбоди.

— Покажи ми сладкиша — каза Ив без предисловие. Надин послушно вдигна капака на кутията. Ив кимна отривисто. — Добър подкуп! Ще говорим в движение.

— Мантото! — простена репортерката в молитвен екстаз. — Изключително е!

— Предпазва от дъжда. — Ив отдръпна рамото си, когато репортерката погали черната кожа върху него. — Не го докосвай!

— Прилича на гладка черна сметана. Готова съм да задоволя всяка сексуална фантазия за манто като това!

— Благодаря, но не си мой тип. Мантото ми ли ще бъде темата на разговора ни през следващите пет минути?

— Бих могла да говоря за него с дни, но не. Айкоув.

— Мъртвият или живият?

— Мъртвият. Получихме биографичните му данни и скоро ще ги излъчим в ефир. Уилфред Бенджамин Айкоув, пионер в пластичната хирургия, лечител и хуманист. Филантроп и философ. Любящ баща, грижовен дядо. Теоретик и практик, дъра-бъра, дрън-дрън. Животът му ще бъде обрисуван в най-малки подробности по всички медии, включително и тези извън планетата. Кажете ми как е умрял?

— Прободен с един удар в сърцето. Дай ми сега от сладкиша!

— Мечтай си! — Надин обхвана кутията с две ръце, за да я предпази. — Дадох един сладкиш за аудиодиск със запис на гласа му от негов доклад в университета. Шоколадът не е евтин. Сега повече ме интересува темата за загадъчната красива жена. Охраната, медицинският персонал и секретарката ми разказаха всичко, което исках да знам, без подкуп. Ти какво имаш за нея?

— Нищо.

— Хайде де! — Репортерката откряна капака на кутията и размаха длан, за да може съблазнителният аромат да достигне до носа на Далас.

Ив неволно се разсмя.

— Установихме, че жената, която най-вероятно последна е видяла Айкоув жив, използва фалшив документ за самоличност. Разследващите, с помощта на електронния отдел, работят усърдно, за да я идентифицират, така че да може да бъде разпитана за смъртта на хирурга.

— Неизвестна жена с фалшива лична карта е минала през свръхстрогата охрана на клиниката, влязла е в кабинета на Айкоув, убила го е с един удар в сърцето и си е отишла. Разбрах.

— Няма да потвърдя нищо. Ние сме извънредно заинтересувани от идентифицирането, откриването и разпита на тази личност. Дай ми вече този проклет сладкиш! — Когато Надин вдигна капака, Ив грабна две парчета и за да предотврати възможни протести, връчи едното на Пийбоди. — Освен това — продължи тя с уста, пълна със сладкиш, толкова богат на шоколад, че всичките ѝ вкусови рецептори запяха от наслада, — ние следваме версията, че жертвата е познавала нападателя си.

— Той я е познавал? Това е новина!

Сладкишът си струваше информацията.

— Все още не сме установили дали убиецът е мъж, или жена. Въпреки това, смъртоносният удар е нанесен от близко разстояние; няма доказателства за борба или принуда, няма рани от самозащита. Няма следи от обир или друг вид нападение. Има голяма вероятност жертвата да е познавала нападателя. Разбира се, доказателствата не сочат, че се е чувствал застрашен.

— Мотив?

— Работим по въпроса. — Достигнаха нивото на гаража. — Извън протокола...

— Мразя това! — изсъска Надин. — Извън протокола!

— Мисля, че докторът е бил замесен в някакви тъмни дела.

— Секс?

— Вероятно. Ако следите, по които сме тръгнали, ни доведат до това, ще стане горещо. Репортерът, съобщил пръв тези новини, може да се опари.

— Ще си изровя топлинните щитове.

— Вместо това ми изкопай информация, спести ми време. Искам всичко, което имате в архивите за Айкоув, че и повече. Всяко отклонение във всяка сфера, имаща отношение към медицината.

Надин сви устни.

— В коя посока?

— Всяка. Ако ми намериш нещо, което да ми помогне, когато дойде момента да се даде гласност на този случай, ще ти прехвърля топката. Пълна медийна серия, ексклузивни права.

Котешкозелените очи на репортерката заблестяха с интерес.

— Мислиш, че има нещо мръсно?

— Мисля, че всеки, който изглежда толкова чист, е успял да измие мръсотията от себе си. Но тя сигурно е останала някъде в канала.

Когато седнаха в колата и оставиха трофейната кутия на задната седалка, Пийбоди извади от чантата си салфетки.

— Ти не вярваш, че някой може да живее непорочен живот, нали? — попита тя. — Да е добър по природа, дори безкористен.

— Не и ако е човек от плът и кръв. Никой не е безупречен, никой!

— Моят баща никога не е наранявал никого. Просто като пример.

— Баща ти не се прави на светец. Няма PR фирма, която да му поставя ореол. Бил е арестуван няколко пъти, нали?

— Е, само за незначителни нарушения. Протестни демонстрации. Хората от „Свободна ера“ са считали участието в тях за свой дълг и не са вярвали в разрешителните. Но това не е...

— Това е петно — прекъсна я Ив. — Дребно, разбира се, но все пак е петно. Той не се опитва да го изтрие. А досието на нашия тип изглежда кристалночисто. Значи някой го е изчистил.

Докато разпитваха персонала в клиниката, досието на Айкоув си остана все така безукорно чисто. Говореха със секретарките, лабораторните техници, лекарите и санитарите. „Не досие, а олтар“ — помисли си Ив.

Накрая отново се върна при секретарката на Айкоув, като подходи от друг ъгъл.

— Прегледах графика с ангажиментите на доктор Айкоув и личния му календар. Видях, че е имал много свободно време. Как го използваше той?

— Прекарваше много часове в посещение на пациентите, в клиниката и на другите места, където го канеха. — Пиа беше в черно от главата до петите, в дланта си мачкаше хартиена носна кърпичка. — Доктор Айкоув силно вярваше в личния подход.

— Но според графика му, не е имал много консултации, а операции — още по-малко.

— О, той навестяваше и пациенти, които не бяха негови. Считаше всеки, който влезе в клиниката или в някой от филиалите му, за свой собствен пациент или клиент. Посвещаваше няколко часа седмично на, така да се каже, неофициални визити. Обичаше да ги нарича „да държиш пръста си на пулса“. Също така отделяше много време за четене на медицински списания, държеше да бъде в течение на последните новости. Самият той пишеше статии за тях. Подготвяше поредната монография. Публикувал е вече пет. Беше непрекъснато зает, въпреки че се бе оттеглил от активна практика.

— Колко пъти седмично го виждахте?

— Различно. Ако не беше на път, два или три дни. Освен това присъстваше на холографски заседания.

— Вие пътувахте ли с него?

— Понякога, когато имаше нужда от мен.

— Налагало ли ви се е... да удовлетворявате личните му нужди?

Трябваше й миг, докато разбере за какво я питат, и Ив осъзна, че не е имала сексуална връзка с шефа си.

— Не! Не, разбира се! Доктор Айкоув никога не би... Никога!

— Но той е имал приятелки. Обичал е женската компания.

— Е, да. Но нямаше постоянна спътница. Нищо сериозно. Аз щях да знам. — Пиа въздъхна. — Иска ми се да имаше. Беше такъв прекрасен човек. Той продължаваше да обича жена си. Много пъти ми е казвал, че някои срещи, някои подаръци на съдбата, никога не могат да бъдат заменени или повторени. Него го поддържаше работата. Неговата работа и семейството му.

— Какво ще кажете за частните му проекти? Експериментални проекти, над които е работил, но които още не е бил готов да направи публично достояние? Къде е личната му лаборатория? Неговите лични записи?

Пиа поклати глава.

— Експериментални проекти? Не, доктор Айкоув използваше лабораторните съоръжения само тук. Смяташе ги за най-добрите в света. Всичко, върху което той или останалите изследователи работеха, се документираще. Доктор Айкоув беше педантичен при записването на данните.

— Обзалагам се — отвърна Ив. — Последната му посетителка. Как се поздравиха те помежду си?

— Когато я въведох, той седеше зад бюрото си. Изправи се. Не съм сигурна...

— Стиснаха ли си ръцете?

— Хм. Не, не мисля, че... Спомням си как той се изправи и се усмихна. Тя заговори първа, още преди да успее да я представя. Сега си спомням — продължи Пиа. — Да, спомням си. Жената каза, че се радва да се срещне с него и оценява, че е отделил от скъпоценното си време за нея. Нещо подобно. Май той отговори, че е много щастлив да я види. Да, мисля, че беше точно така. Той посочи към минибара в къта за сядане, дори тръгна да заобикаля бюрото, но тя поклати глава.

Благодари му, но отвърна, че не се нуждае от нищо. Тогава доктор Айкоув ми каза, че ще се справи сам. „Всичко е наред, Пиа, отивайте на обяд в обичайното време. Насладете се на почивката си.“ Това са последните му думи към мен. — Започна да плаче. — „Наслаждавайте се“.

Ив се затвори в кабинета на Айкоув заедно с Пийбоди. Експертите, обработвали мястото, бяха оставили след себе си слаб мирис на химикали. Ив вече бе проиграла вероятностите на компютърните програми, които реконструираха местопрестъплението, но искаше да го види и в реални условия, с хората.

— Ти си Айкоув. Седни зад бюрото — нареди на Пийбоди. Когато партньорката ѝ зае мястото, Ив отиде до вратата и се обърна. — Какво правиш? Какво е това на лицето ти?

— Опитвам се да изобразя блага усмивка. Като добрия доктор.

— Престани! Изглеждаш зловещо. Секретарката и Долорес влизат. Айкоув става. Жените приближават. Няма ръкостискане, защото тя е запечатала дланите си със защитен спрей и той ще го почувства.

— Ами... — седнала зад бюрото на Айкоув, Пийбоди се замисли. — Прави се на срамежлива? Свежда очи, кърши ръце, може би стиска в юмрук дръжката на чантата си. Нервна е. Или...

— Или го гледа право в очите, защото вече се познават. И лицето, и погледът ѝ му казват, че ще прескочат частта с ръкостискането и „как си“. Помисли за онова, което изрича той, според секретарката му. Щастлив е да я види — нея, Долорес. Не щастлив да се запознае, а да я види.

— Неизречено „отново“?

— И аз го чувам по този начин. Предлага ѝ напитка, тя отказва. Секретарката излиза, затваря вратата. Те сядат. — Ив се настани срещу бюрото. — Тя трябва да изчака докато стане време секретарката да излезе на обяд. Говорят си. Може би все пак ѝ предлага да отидат в къта за чаша чай. Но на нея ѝ е нужно той да остане зад бюрото си. Отказва му.

— Защо зад бюрото? — попита Пийбоди. — За нея би било по-лесно да се доближи до него, ако седяха ей там, на дивана.

— Символика. Зад бюрото командва той, той е силата. Тя го иска мъртъв на мястото на неговата власт. Така му я отнема. „Ето те и теб — сигурно си е мислила, — зад красивото бюро в големия ти кабинет, високо над града. Господстваш над клиниката, която сам си построил и нарекъл на свое име. Носиш скъп костюм. И не знаеш, че си мъртъв.“

— Студена — добави Пийбоди.

— Жената, излязла последна от тук, е била леденостудена. Времето минава, тя става.

Когато Ив се изправи, Пийбоди също се надигна.

— Трябва да е станал — обясни Пийбоди. — Той е от старата школа. Щом една жена стане, е длъжен да се изправи. Както е направил, когато е влязла.

— Добро попадение. Казва му: „Седнете моля“. Може би посочва с жест креслото. Тя трябва да продължи да говори, без конфликти. Не, той трябва да остане спокоен. Тя заобикаля бюрото му. — Ив възпроизведе сцената, която виждаше в главата си. Бавно заобиколи дървената мебел, погледът ѝ остана спокоен. Видя как Пийбоди инстинктивно се обърна във въртящия се стол с лице към нея. — След това тя трябва да... — Ив се наведе, докато лицето ѝ се окача почти на едно ниво с това на Пийбоди. И с писалката, която стискаше в ръката, леко бодна партньорката си в сърцето.

— Господи! — Пийбоди се дръпна назад. — Не ме мушкай! Струваше ми се... Беше ужасно странно, но за миг ми се стори, че ще ме целунеш или нещо такова. След това ти... О!

— Да. Ъгълът на проникване. Тя стои, а той седи, но като се има предвид нейния ръст и се отчете неговата височина в седнало положение, тя се е навела над него. Идва от тази страна, той се обръща в стола автоматично, също като теб. Криела е оръжието в ръката си. Той така и не го е видял. Погледът му е бил прикован в лицето ѝ. Намушка го и готово. Той я е познавал, Пийбоди. Тя е една от неговите „настанени“, залагам каквото искаш. Може би самият той ѝ е помогнал да получи фалшива лична карта, може би това е част от услугата. Вероятно е професионалистка, но аз все по-малко и по-малко вярвам, че е била наета.

— Синът не я е познавал. Обзалагам се.

— Той не я разпозна, което не означава, че не я познава — намръщена, Ив обиколи стаята. — Защо той не държи никакви данни

тук? Тук, където работи два или три дни в седмицата. Защо не съхранява закодираните файлове в своя кабинет, в центъра на своята власт?

— Ако това е странично занимание, може би е искал да го държи по-далеч от клиниката.

— Да.

Но Ив продължаваше да изучава бюрото, чекмеджетата на което бяха заключени. Тя бе получила съдържанието им, но това все още не означаваше, че се е сдобила с пълните данни.

Вратата се отвори. В кабинета влезе Уил Айкоув.

— Какво правите тук? — попита той.

— Вършим си работата. Това е местопрестъпление. Вие какво правите тук?

— Това е кабинетът на баща ми. Не знам какво ровите още и защо се опитвате да очерните името му, вместо да търсите неговия убиец, но...

— Точно залавянето на убиеца е нашата цел — прекъсна го Ив. — Но за да можем да го намерим, сме длъжни да изясним неща, които няма да ви харесат. Жената, която се нарича Долорес Ночо-Алварес, беше ли пациентка на баща ви?

— Вие преглеждахте записките му. Намерихте ли я там?

— Не вярвам, че сме видели всичките му бележки. — Ив отвори чантата на Пийбоди и извади снимката на Долорес. — Погледнете я още веднъж!

— Никога не съм я виждал — той не погледна подаденото му изображение. — Не знам защо е убила баща ми и още повече — защо така упорито се опитвате да обвините него самия за собствената му смърт?

— Не сте прав. Обвинявам за смъртта му този, който е пробол сърцето му със скалпела. — Ив прибра снимката обратно в чантата. — Аз търся отговор на въпроса „защо“, и ако в миналото баща ви е бил свързан по някакъв начин с убийцата, това вече говори нещо. Над какво работеше той? С какво се занимаваше в личното си свободно време, което е имал в излишък?

— Работата на баща ми беше революционна. И всичко е документирано. Която и да е тази жена, явно е психически неуравновесена. Ако я намерите, в което започвам вече да се съмнявам,

тя ще бъде призната за невменяема. А междувременно семейството ми и аз сме в траур. Съпругата ми и децата вече заминаха в къщата ни в Хемптънс и аз ще се присъединя към тях утре. Имаме нужда от уединение. Трябва да уточним плановете за погребението на баща ми — той замълча, като се стараеше да овладее чувствата си. — Нищо не разбирам от вашата работа. Но ми казаха, че вие сте най-компетентната. Ще се доверя на това и ще изчакам, докато се върнем отново в града. Ако през това време нямате никакъв напредък и продължавате да разследвате баща ми вместо неговата смърт, възнамерявам да използвам цялото си влияние, за да прехвърлят случая на друг следовател.

— Това е ваше право.

Айкоув кимна и се отправи към вратата. С ръка на дръжката, си пое дъх.

— Баща ми беше велик човек — каза и излезе от стаята.

— Нервен е — забеляза Пийбоди. — Скърби. Не смятам, че се преструва, но е нервен. Докоснахме чувствително място.

— Изпратил е съпругата си и дечицата надалеч — замислено каза Ив. — Осигурил си е време да изчисти всичко уличаващо. Ако започне веднага, няма да успеем да получим заповед, за да го спрем.

— Дори и да изтрие данни, отделът по електроника ще ги изрови.

— Говориш като фенка на електронния отдел. — Въпреки това кимна: — Ще настояваме за съдебна заповед.

В края на смяната Ив все още чакаше заповедта. Като крайна мярка, тя помъкна кутията със сладкиша на Надин в клетката, която служеше за кабинет на заместник-окръжния прокурор.

„Работната среда в окръжната прокуратура — отбеляза Ив — не е много по-добра, отколкото при ченгетата.“

Шер Рио бе известна със своята ненаситност — и то не само в гастрономическия смисъл на думата. Ив умишлено потърси именно нея, защото ако сладкишът не обърнеше хода на събитията, то тогава перспективата със сигурност беше огромен скандал, който щеше да генерира екранно време с дни.

Въпреки слънчево русата копринена коса, бебешко сините очи и пухкавите розови устни, Шер имаше репутацията на пираня. Беше облечена с тъмносива пола до коляното и обикновена бяла риза. Сакото на костюма ѝ висеше на облегалката на стола. Бюрото ѝ беше покрито с папки, дискове и бележки. Тя пиеше кафе от супер голяма картонена чаша.

Ив влезе в кабинета и тръшна на бюрото бонбоненорозовата кутия. Забеляза как ноздрите на Шер се разшириха.

— Какво е това? — Имаше лек южняшки акцент, от който гласът ѝ звучеше така, сякаш бе посипан с пудра захар. Ив все още не можеше да реши дали е истински, или симулиран.

— Какаов сладкиш.

Заместник-прокурорът се наведе по-близо до кутията и подуши. Затвори очи.

— На диета съм.

— С троен шоколад.

— Мръсница — Шер повдигна капака на кутията, надникна и изстена. — Гадна мръсница. Какво трябва да направя за това?

— Все още чакам заповед за обиск на дома на Айкоув-младши.

— Ще бъдеш късметлийка, ако изобщо я получиш. Ти забиваш игли в очите на светец, Далас — Шер се облегна назад и се завъртя. Ив видя, че на краката си бе обула меки маратонки. Модерните ѝ сиви обувки на високи токчета стояха акуратно подредени в ъгъла на стаята. — Моят шеф не възнамерява да подпише. Каза, че няма основание за това.

Ив приседна на ръба на бюрото.

— Убеди го в противното. Синът знае нещо, Рио. Докато твоят шеф си играе на политика, вместо да се нахвърли върху съдията, като подсигури своята тежест с мен и Майра, данните могат да бъдат унищожени. Нима от кабинета на окръжния прокурор искат да попречат на разследването на убийството на човек от ранга на Айкоув, а?

— Не. Но не искат да хвърлят кал по гроба му.

— Натисни шефа си за съдебна заповед, Рио. Ако се добера до това, което търся, ще бъде голяма бомба. И няма да забравя кой ми е помогнал да се добера до нея.

— А ако не намериш нищо? Никой няма да забрави кой ти е помогнал да прецакаш нещата.

— Ще намеря — тя се оттласна от бюрото. — Ако не можеш да ми се довериш, Рио, довери се на сладкиша.

Жената въздъхна шумно.

— Ще ми отнеме известно време. Дори да съумея да придумам шефа — а това никак не е лесно, повярвай ми — все още ни предстои да убедим съдията да подпише заповедта.

— Тогава какво чакаш? Започвай!

Този път, когато се прибра у дома, Съмърсет беше на своя пост, където и очакваше да го намери. Дебнеше във фойето като някой призрак. Ив реши да му даде правото на първия изстрел. Предпочиташе да се защитава, защото тогава имаше последната дума.

Съблече мантията си, вперила очи в Съмърсет, и реши, че метнато на колоната на парапета, то ще изглежда още по-красноречиво от обичайното яке.

— Лейтенант, необходима ми е минута от вашето време.

Ив се намръщи озадачено. Това не беше по правилата. Той не биваше да казва това, още повече с този вежлив, безобиден тон.

— За какво?

— Отнася се за Уилфред Айкоув.

— Какво за него?

Съмърсет — сух като пръчка мъж, в строг черен костюм, настойчиво се взираше с тъмните си очи в нейните. Лицето му, обикновено мрачно, сега се стори на Ив още по-обтегнато от обикновено.

— Бих искал да предложа помощта си за вашето разследване.

— Не е настъпил още денят... — започна тя, после присви очи.
— Ти си го познавал? Откъде?

— Познавах го малко. Служих като медик — до известна степен неофициално — по време на Градските войни.

Тя вдигна поглед към Рурк, който слизаше по стълбите.

— Ти знаеше ли за това?

— Научих преди малко. Защо не седнем? — Преди Ив да успее да възрази, съпругът ѝ я улови за ръката и я поведе към гостната. —

Съмърсет ми разказа, че се е срещнал с Айкоув в Лондон и е работил с него в една от клиниките там по време на войните.

— По-точно за него — коригира го Съмърсет. — Той дойде в Лондон да помогне да се открият повече клиници и мобилни медицински единици, които в крайна сметка се превърнаха в универсални лаборатории „Унилаб“. Той е бил част от екипа, който ги е създал тук, в Ню Йорк, където са избухнали първите бунтове, преди да се прехвърлят в Европа. Това беше преди около четиридесет години — добави той. — Преди да сте били родени. Преди да се роди дъщеря ми.

— Колко време е бил в Лондон? — попита Ив.

— Два месеца. Може би три — Съмърсет разпери костеливите си ръце. — Не помня точно, в паметта ми всичко е замъглено. Тогава той спаси живота на безброй хора, работи неуморно. Много пъти рискува собствения си живот. Някои от неговите нововъведения в реконструктивната хирургия приложи направо на бойното поле. Такива бяха градовете тогава. Бойно поле. Вие сте виждали снимки от този период, но това не е нищо в сравнение с действителността. Благодарение на неговата работа хората, които можеха да изгубят ръка или крак, или цял живот да останат осакатени, бяха спасени.

— Според теб експериментирал ли е?

— Той изобретяваше. Твореше. Според съобщенията в пресата, убийството му може би е било професионално. Все още имам контакти в някои кръгове.

— Ако искаш да ги използваш, добре. Ослушай се наоколо. Внимателно! Колко добре го познаваш лично?

— Не много. Когато хората се срещат при подобни ситуации, те бързо се сближават. Но когато обстоятелствата се променят и нямат вече никаква връзка, старото приятелство изчезва. А той винаги се държеше... резервирано.

— Надменно.

На лицето на Съмърсет се изписа неодобрение, но той кимна.

— И така може да се каже. Работихме заедно, ядахме и пиехме заедно, но той винаги поддържаше дистанция между себе си и подчинените си.

— Каж ми какво знаеш лично за него, освен факта, че е светец.

— Трудно е да се каже с някаква точност. Беше война. Тя оставя своя отпечатък върху личността — едни се справят, други се пречупват, трети стават герои.

— Но ти имаш мнение за него като човек.

— Той беше брилянтен. — Съмърсет погледна с известна изненада, тъй като Рурк му подаде малка чаша уиски. — Благодаря.

— Това го има в биографията му — каза Ив. — Аз не търся брилянтно.

— Търсите недостатъци. — Икономът отпи от питието. — Аз не приемам като недостатък това, че един млад, блестящ хирург е нетърпелив и разочарован от обстоятелствата, свързани с оборудването и лошата материална база, с които работихме. Той изискваше много и обикновено го постигаше, така както и даваше прекалено много от себе си.

— Ти каза, че се е държал настрана. Само с другите лекари, медици и доброволци ли или и с пациентите също?

— Първоначално се опитваше да запомни името на всеки свой пациент и бих казал, че преживяваше всяка смърт като лична загуба. А загубите бяха... ужасно много. После въведе системата да заменя имената с номера.

— Номера — промърмори Ив.

— Доколкото си спомням, той наричаше това необходима обективност. За него те бяха тела, които се нуждаеха от ремонт. Тела, в които трябваше да се поддържа живота или да бъдат оставени да умрат. Беше трудно, но обстоятелствата го изискваха. Онези, които могат да отстъпят пред ужаса, са безполезни за тези, които са пострадали от него.

— Съпругата му е била убита в този период.

— Аз работех в другата част на града по това време. Доколкото си спомням, той напусна Лондон веднага, след като бе уведомен за нейната смърт, и се върна при сина си, който бе на безопасно място в страната.

— И оттогава не сте се виждали.

— Не. Малко вероятно е да си спомни за мен, ако се бяхме срещнали. Следях работата му и се радвах, че толкова много от онова, което мечтаеше да направи, се сбъдна.

— Той е говорил за тези неща? Разказвал е какво мечтае да направи?

— На мен? Не — нещо като усмивка премина по лицето на Съмърсет. — Но го чувах да говори с другите лекари. Той искаше да лекува, да помага, да подобри качеството на живота.

— Бил е перфекционист.

— По време на война не е възможно да се постигне съвършенство.

— Трябва да е бил разочарован.

— Всички ние бяхме разочаровани. Навсякъде около нас умираха хора. Без значение колко сме спасили, имаше повече, до които не можехме да достигнем, на които не можехме да помогнем. Убиваха човек, само защото имаше прилични обувки на краката, а на друг прерязваха гърлото, защото нямаше никакви. Разочарован е слабо казано.

Ив се замисли.

— Значи синът му се е намирал на закътано място в провинцията, а съпругата му е работила до него.

— Не до него, не. Тя беше доброволка в болница, където лекуваха пострадалите деца. Към нея имаше приют за безпризорни и сираци.

— Не е ли криввал встрани?

— Моля?

— Война е, той е далече от семейството си. Животът му е бил заложен на карта. Спал ли е с някого?

— Не виждам смисъла в подобен груб въпрос, но не. Доколкото ми е известно, не. Той беше посветен на семейството и на работата си.

— Добре, ще се върнем пак към това — тя се изправи на крака. — Рурк?

На излизане от стаята чу как съпругът ѝ прошепва нещо, преди да я последва. Тя изчака да стигнат до горния етаж, преди да заговори.

— Не си му казал нищо за данните, които намерихме?

— Не и това е дяволски неудобно положение.

— Е, за известно време ще се наложи да бъде неприятно. Не знам дали убийството има някакви корени назад в миналото, свързани с Градските войни, но това е нещо, върху което искам да помисля. Възможно е, разбира се, да се предположи, че убийцата е успяла с

помощта на хирургията или чрез подобрения да се отърве от десетина години, но по-скоро тогава още не е била родена. Но...

— Има майка, баща. Те са били.

— Да. Обаче има и друга възможност. Война, сираци. Може би вече е бил започнал да експериментира — лечение, настаняване... — Тя закрочи из спалнята. — Нали не бива да се оставят децата да се скитат по улиците по време на войната и след нейното безумие? Много от тях не оживяват, а той се е занимавал с проблема на оцеляването. Интересувал се е и от подобряване качеството на живота. Но също и на външния вид. Видял е много кръвопролития. Може би това го е извадило от релси — Ив погледна часовника на ръката си. — Къде, по дяволите, ми е заповедта? — отпусна се на дивана и замислено погледна Рурк. — Как се почувства, когато Съмърсет те прибра от улицата?

— Започнах редовно да се храня, да спя в легло. И никой вече не избиваше ежедневно дяволите от мен — „Съмърсет ми даде много повече от ядене и чисти чаршафи“ — помисли си Рурк. — Аз бях полумъртъв, когато ме взе при себе си. Когато бях в състояние да мисля ясно, да ставам от леглото и се възстанових от първоначалния шок, ми хрумна, че би било хубаво да го „ощипя“. Съмърсет ме избави от тази идея още при първия ми опит да му бръкна в джоба. И аз се научих да бъда благодарен, за първи път в живота си.

— Значи, когато те прибра в дома си, започна да те учи, да установява правила и ти започна да го слушаш?

— Той не ме окова във вериги. Бих избягал, независимо от ключалките. Но да.

Ив отметна глава назад и погледна нагоре към тавана.

— И тогава той стана твоето семейство. Баща, майка, учител, лекар, свещеник. Всичко в едно.

— По принцип — да. А, като говорим за семейство, няколко от членовете на семейството ми от Клеър ще дойдат за празника. И сега, след като ги поканих, не знам какво да очаквам.

Тя отново го погледна.

— Е, значи ставаме двама.

8.

„Тик-так — помисли си Ив, — времето изтича“ — и погледна намръщена видеолинка на масата в трапезарията. В камината гореше весел огън, а в чинията пред нея имаше фантастично приготвена пържола.

— Знаеш ли, когато наблюдаваш телефона, той никога не звъни. — Тя вдигна поглед към съпруга си, който набоде на вилицата си късче месо от порцията ѝ и го поднесе към устата ѝ. — Бъди добро момиче, хапни го!

— Мога да се храня и сама — въпреки това лапна хапката и бе принудена да признае, че свинското е дяволски вкусно. — Той вече е изтрил всички файлове.

— Можеш ли да му попречиш?

— Не.

— Тогава се наслади на вечерята си.

За гарнитура към апетитното месо имаше хрупкави златисти картофи. Реши да ги опита.

— Трябва да имат скрити пари някъде. Имаш ли желание да ги откриеш?

Рурк отпи от виното си и замислено наклони глава.

— Лейтенант, аз винаги се интересувам от намирането на пари.

— Независимо от това дали ще получи тази заповед, или не аз ще проследя пътя на парите. Финансирането на проекта, без значение за какво се отнася, хонорарите и печалбата, получени от него.

— Добре. Планирам да вечеряме тук.

Ив го погледна с недоумение.

— Ние вече вечеряме тук. — Тя набоде парче месо на вилицата си и го вдигна към него. — Виждаш ли това!

— Денят на благодарността, Ив. — Рурк трябваше да признае, че става все по-нервен, тъй като нямаше никаква представа какво да направи.

Знаеше как да се справя с хората, да организира партита и срещи, също и как да се справя с тежкия характер на съпругата си.

Можеше да управлява огромната си междупланетна империя и въпреки това да намира време да ѝ помага при разплитането на случаите на убийство. Но как, по дяволите, ще се справи с куп роднини?

— О, да! Пуйката. — Ив разсеяно огледа стаята с огромната маса, великолепните картини, полираното до блясък сребро и топлия блясък на дървото. — Да, тук е правилното място! Та, как мислиш да изпълниш задачата? Обаче официално, без тарикатски номера!

— Ама ти винаги гледаш да ми развалиш удоволствието, нали?

— Мога да получа разрешение за пълна финансова проверка. Имам няколко работни версии за убийството на Айкоув. Изнудване, отмъщение на недоволен пациент, поръчково убийство по професионални причини или терористичен акт.

— Но нито една от тях не ти се струва вероятна.

— Не ги отхвърлям — отговори Ив, — но те са в края на списъка ми. Освен това имам шифровани дискове с кодиран достъп, което придава тежест на искането ми за разрешение. Мога да твърдя, че каквото и да е този проект, той е довел до убийството. Като събера всичко това на едно място, мога да получа разрешение, без да оскърбявам нечии нежни чувства. Няма да споменавам, че Айкоув е правил нещо тайно, а само че нещо, свързано с работата му и получените от това доходи, са довели до неговото убийство.

— Умно!

— Аз съм умно момиче. Докато не се докопам до нови данни, няма да вдигам шум за вероятността за хибридизация на хора, за секс робини или обучение на лицензирани компаньонки. Намери ми парите и тогава ще се развихря.

— Добре, смятай, че съм ги открил!

Рурк се опита да се наслади на вечерята си, без да се тревожи за организацията около предстоящото посещение на роднините. Транспортът не е проблем. Вече се беше погрижил. Настаняването в къщата също не е проблем. Мястото бе достатъчно голямо, за да побере всички, и пак щеше да остане, дори ако пристигнеха със совалката в пълен състав. Но какво, по дяволите, щеше да прави с тях,

след като пристигнат? Това съвсем не беше като да забавлява бизнес партньори или дори приятели.

Господи, той имаше роднини! Цял живот бе живял без да подозира за тяхното съществуване! Как да свикне сега с идеята, че ги има, или с това, че ги приема на гости в дома си?

И ето, те пристигат, ще живеят под неговия покрив, а той дори няма представа какво да очаква от тях.

— Мислиш ли, че трябва да организираме нещо отделно за децата?

— Какво? — изненада се Ив, докато ровеше из яденето в чинията си. — О, това ли?! По дяволите, не знам! Ти би трябвало да си наясно как се правят тези неща.

На лицето му се изписа недоволство.

— И откъде мога да знам как да направя нещо, което никога не съм правил преди? — гневно се взря в чашата си с вино. — Това ме изнервя, ако искаш да знаеш!

— Можеш да се свържеш с тях и да им кажеш, че е изникнало нещо. Откажи.

— Аз не съм проклет страхливец — измърмори Рурк и Ив веднага заподозря, че именно за такъв се мислеше. — И освен това ще бъде грубо.

— Мога да бъда груба. — Тази мисъл й хареса, дори забрави за работата. — Харесва ми да съм груба.

— Така е, защото си много добра в това.

— Точно. Можеш да им кажеш, че заради моята безумна заетост по нов случай на кърваво убийство, Денят на благодарността се отменя. Няма пуйка за вас! Прехвърли всичко върху мен: „Моята проклетата жена ме докарва до лудост — изрече Ив с подчертан ирландски акцент, размахвайки чаша с вода. — Лейтенантът работи по цял ден и през половината от нощта, като не ми отделя дори пет минути от ценното си време. Как да се оправя с това?! Отвратително е!“.

Рурк помълча за миг, загледан в нея.

— Аз изобщо не говоря така, нито пък някой от познатите ми.

— Защото не си се чувал, когато си пиан. А се напиваш от чувство на неудовлетвореност към моето егоистично поведение. — Тя сви рамене и отпи малко вода. — Проблемът е решен!

— Ни най-малко. Но благодаря за необичайното щедро предложение. Добре. Нека да се върнем към убийството, което, както се оказва, е по-елементарен въпрос, с който и двамата можем да се справим.

— Точно така!

— Защо мислиш, че човек от ранга на Айкоув би се занимавал със „сивата“ медицина, ако теорията ти е вярна?

— Защото би могъл да си го позволи, това първо. И освен това е искал да изгради — как му казвате? — по-добър капан. Човешкото тяло е несъвършено, нали така? То се поврежда, нуждае се от редовни ремонти и поддръжка. Крехко е. Той е израснал, виждайки тази крехкост при работата на родителите си. По-късно — с нараняванията на майка му и последвалото ѝ самоубийство. Смъртта на жена му и целия грозен кошмар на Градските войни. Представяш ли си колко е съблазнително да се опита да го направи перфектно — по-силно, по-издържливо, по-интелигентно? Той вече е постигнал значителен напредък в тази насока и се е прославил с това. Спечелил е много пари. Защо да не го издигне на ново ниво?

— Само с жени?

— Не знам — тя поклати глава. — Може би има предпочитания към жените. Заради майка му, съпругата му. Вероятно се е фокусирал върху тях, защото неговите жени са се оказали твърде крехки. Богат или не, той трябва да получава добри доходи от тази работа, за да може да продължи. Е, това е повече по твоята част. Все още е по-лесно да се продават жени, отколкото мъже. И все още има повече женски лицензирани компаньонки, отколкото мъжки. Сексуалните хищници са обикновено мъже. Вие, момчета, отъждествявате секса с властта, с мъжествеността, дори с живота. Дори с наказание, ако сте луди. За жените сексът е най-вече емоция. Или стока за продан, средство за договаряне.

— Или оръжие.

— Да, това също. Именно така работи системата. Виж... — Сега, когато парченцата на мозайката се подреждаха, Ив започна да яде, без дори сама да забележи. — Да вземем нашия доктор — голяма работа, велик мозък, известно име, големи пари. Голямо его. Е, това ти е познато.

Рурк се усмихна.

— Естествено.

— Постигнал е много, натрупал е куп добри дела, слава, важните особи го потупват приятелски по рамото. Има адски добър живот. Но винаги има още. На човека все му се иска много повече. И колкото повече прави, толкова повече му се иска. Ето например този, Франкенщайн, той сигурно е бил много умен.

Рурк обожаваше да я наблюдава как работи, как умът ѝ подбира детайлите и ги свързва в едно.

— Какво, да създава нов живот от мъртви части на тяло?

— Добре де, отвратително е, но не е глупаво. Много медицински, научни, технологични постижения в действителност се дължат на проява на лудост и егоцентризъм.

— Или на случайни инциденти — добави Рурк.

Тя кимна към запалените на масата свещи.

— Обзалагам се, че първият човек, запалил огън, се е самопровъзгласил за Бог, а пещерните му събратья са му се кланяли.

— Или са му разбили главата с камък и са му откраднали горящия клон.

Ив не можа да се сдържи и се засмя.

— Да. Е, да, но ти ме разбра. Така, ти запалваш огън, а след това: „Хей, я вижте това! Нека да пробваме какво можем да направим с него. Ура, повече няма да ядем суров мастодонт! На мен средно препечен, моля! Мамка му! Подпалих Джо!“. — Сега Рурк се разсмя, а Ив му се усмихна ободрена. — „Опа, извинявай, Джо!“ — продължи тя. — Така... Сега ти се налага да разбереш как да лекуваш изгарянето. И как да се справиш с онзи, на когото му доставя удоволствие да подпали Джо, а може би и цялото населено място. И преди да се усетиш, вече има болници, полиция, контрол на климата и... — тя бодна на вилицата си парче месо — свинско печено.

— Една впечатляваща кратка история на цивилизацията.

— Мисля, че се отклоних малко от темата; някъде около мастодонта. Както и да е! Та, това, което искам да кажа, е да допуснем, че си направил нещо голямо, нещо, което може да повлияе върху хода на живота във Вселената. И заради което си се прославил. После какво следва?

— Нещо още по-голямо.

В този момент лежащият на масата линк иззвъня. Ив го грабна.

— Далас.

— Само се надявам да си права — топлият южняшки глас на Рио звучеше сухо и делово. — Защото заложих главата си в един капан заедно с твоята.

— Просто ми пусни заповедта.

— Не, аз лично ще я донеса. Ще се срещнем пред къщата на Айкоув-младши след двадесет минути. О, и, Далас, ако капанът щракне, да знаеш, че ще набутам вътре теб, за да спася себе си.

— Става! — Ив прекъсна връзката и погледна към съпруга си. — Е, да се залавяме за работа! — каза и позвъни на Пийбоди.

Ив пристигна преди Рио и партньорката си и докато чакаше, използва времето да изучи къщата на Айкоув. През прозорец на третия етаж струеше светлина. Дали беше домашния кабинет или пък спалнята? През друг — на втория етаж — едва мъждукаше. Вероятно лампата в коридора бе оставена за удобство.

На основното ниво беше тъмно, с изключение на блещукането на системата за сигурност и червеното примигване на заключващото устройство на входната врата.

Това означаваше, че докторът си е в къщи, което щеше да улесни влизането, но и да затрудни самата процедура по обиска. Реши да остави дипломацията на заместник-прокурора.

Минаваше вече девет часа, беше се стъмнило съвсем и духаше остър, студен вятър.

Ив забеляза, че вратата на съседната къща е украсена с някаква фолклорно-артистична декорация, изобразяваща угоена пуйка. Това я подсети за Деня на благодарността, когато домът ѝ щеше да бъде наводнен от многобройни непознати ирландци.

„Семейството на Рурк“ — напомни си тя. Трябваше да реши как да се държи с тях или може би да измисли как да ги избягва. Харесваше Шиниъд, лелята на съпруга си, единствената от роднините му, с която се бе запознала лично. Но това не означаваше, че знае как да общува с нея или с останалата част от фамилията, когато започнат да обикалят из къщата.

Отношенията в семейството излизаха далеч извън сферата на познанията ѝ.

Рурк не каза за колко време ще им гостуват, а нея — сега можеше да го признае пред себе си — я беше страх да попита. Може би щеше да е само за ден. Или за една нощ, нещо такова. Ами ако останеха по-дълго? Седмица?

Може би щеше да ѝ излезе късмета да ѝ възложат разследването на масово убийство, което да я държи по-далеч от дома през по-голямата част от престоя им.

„Това е направо нелепо“, помисли си с въздишка.

Съпругът ѝ също беше нервен заради посещението, припомни си тя. А той, през повечето време, имаше лед вместо кръв. Това показваше, че е важно за него. Жизненоважно. Следователно трябваше да го подкрепи. Нали беше негова съпруга?!

Господи! Всъщност, ако действително ѝ възложат някое жестоко масово убийство, вината няма да бъде нейна, нали? Тя не беше в състояние да контролира тези неща!

Забеляза приближаващата се от запад Пийбоди, придружена от кльощава върлина в неоновозелен еластичен клин и дълъг до глезените лилав шлифер.

— Мантото е трепач! — каза Макнаб. — Има ли го и в ярки цветове?

— Откъде да знам! Да съм ти казала да си домъкнеш и играчката?

— Реших, че може да ни потрябва електронен специалист — отвърна партньорката ѝ.

Макнаб се усмихна и зелените очи заблестяха дяволито на красивото му лице.

— Не че имам нещо против, когато си играе с мен. Хей, Мейвис ти праща поздрав. Срегнахме я на излизане от къщи. Продължава да расте — добави той, като с ръце показва колко е напреднала бременността на певицата. — Какъв размер е мантото?

— Лейтенантски! Ще помагаш по време на обиска — нареди Ив. — Никаква работа по електрониката, докато не ти заповядам. Тъй като си тук, ще отговаряш за товаренето и транспорта до Централата на всички устройства, данни и комуникации, ако сметнем за уместно да ги приберем.

— Разбрах.

— О, я вижте каква пуйка! — с умиление възкликна Пийбоди, като посочи декорацията на съседната врата. — Ние също правехме подобни неща, когато бях дете. Но не сме яли пуйка за Деня на благодарността, тъй като я считаха за символ на потисничеството и комерсиализацията на обществото.

„Къде, по дяволите, е Рио“ — чудеше се Ив, мушнала ръце в джобовете си.

— Ще имаме гости за Деня на благодарността. И двамата сте поканени, ако проявявате интерес.

— Наистина ли? — Изненада и вълнение обхванаха Пийбоди. — О, това е толкова мило! С удоволствие бихме дошли, но отиваме при нашите за няколко дни. Е, ако не се случи нещо извънредно, де. За първи път ще присъстваме на семейно събиране като двойка.

Макнаб се усмихна, показвайки зъбите си, но Ив забеляза, че е изнервен. Какво толкова имаше в семейството, щом дори смелите и преданите се бояха от него?

— Ние вече спестяваме за пътуване до Шотландия, за да прекараме няколко дни с фамилията на Макнаб, веднага след Коледа. — Сега на лицето на партньорката ѝ имаше същата болезнена усмивка. — Ако успеем да си позволим цената на билетите, за една година ще се отчетем и на двете места.

— Е, не е кой знае какво! — но Ив бе разочарована. Това щеше да намали броя на близките ѝ хора на домашното събиране.

Избута проблема настрана, когато видя малка, удобна за градските условия, кола да спира до бордюра. От нея излезе Рио в своя строг делови костюм и съответстващи обувки на токчета. Подаде заповедта на Ив.

— И гледай да намерим нещо! Детектив Пийбоди, нали? — Погледът на Рио закачливо се стрелна към Макнаб — И?

— Детектив Макнаб — тесните му рамене се изправиха. — От електронния отдел.

— Шер Рио — подаде му ръка, преди да се понесе към входа.

Пийбоди го сръга в ребрата, зад гърба на заместник-прокурора.

Когато Ив позвъни, охранителната система примига и отговори:

Съжаляваме. Съпрузите Айкоув нито очакват, нито приемат гости по това време. Ако искате да оставите съобщение, някой от

семейството или от обслужващия персонал ще се свърже с вас, ако сметнат за необходимо.

Ив вдигна значката и заповедта към „окото“ на камерата.

— Далас, лейтенант Ив. Нюйоркска полиция, придружавана от детективи Пийбоди и Макнаб, и Рио, заместник-окръжен прокурор. Имаме заповед за обиск на жилището. Информирайте доктор Айкоув или член от обслужващия персонал. Ако ни бъде отказан доброволен достъп до помещенията, ще предприемем съответните мерки.

Един момент, моля, докато значката ви и документа бъдат сканирани и проверени.

— Давай! Времето тече.

Бледа зелена светлина обля значката и печата на заповедта. Измина цяла минута, докато механизмът на електронното устройство тихо забръмча.

Автентичността на вашите документи е потвърдена. Един момент, моля. Главният домакински дроид ще бъде активиран. Доктор Айкоув все още не е изразил отношение към вашето посещение.

„Интересно“ — помисли си Ив.

— Пийбоди, включи записващото устройство — нареди тя и включи своето собствено.

Три от петте определени минути изтекоха, преди сигналната светлина на охранителната система да светне в зелено. Вратата отвори същият спретнат дроид, който Ив бе видяла при първото си посещение.

— Лейтенант Далас, извинявам се, че трябваше да чакате. Бях оставена в режим „готовност“. — Тя учтиво отстъпи назад. — Доктор Айкоув е горе в кабинета си. Страхувам се, че преди да бъде деактивирана ми беше разпоредено да не го безпокоя до сутринта.

— Всичко е наред. Аз не се боя!

— Но... — Когато Ив се запъти към стълбището, икономката склучи ръце. — Доктор Айкоув е забранил строго да бъде обезпокояван, когато е в кабинета си. Ако е необходимо задължително да разговаряте с него, позволете ми първо да го предупредя по системата за вътрешна комуникация — тя посочи към един домашен скенер и блок за връзка, подобни на онези, които Ив имаше в дома си.

— Рио, огледай тук! Макнаб, провери системата за сигурност! Пийбоди, с мен! — Ив продължи нагоре по стълбите.

— Рио му хвърли око — промърмори Пийбоди, когато стигнаха на втория етаж.

— Какво?

— На Макнаб. Изпи го с жаден поглед. И по-добре да си остане с това, иначе ще сритам малкия й южняшки задник.

— Може ли поне за малко да се престориш, че действително си на работа? — предложи Ив. — Поне заради шибания запис.

— Просто споделих. — На площадката на третия етаж Пийбоди се огледа. — Просторно. Приятен интериор, красиви картини. Тишина.

— Спомена, че е изпратил жена си и децата в лятната им къща. Обзалагам се, че кабинетът му е звукоизолиран. Изключил е домакинския дроид за през нощта. Поставил е охранителната система на забранителен режим. Да, той наистина не иска да го безпокоят.

Третият етаж бе разпределен на три помещения. Ив обърна внимание на зоната за детски игри: скъпи игрални автомати, развлекателен център, дивани, кът за хранене. Съседното помещение беше един вид дамска всекидневна в съчетание с офис. Според Ив тук изцяло господстваше женският вкус — пастелни цветове, арки и извивки.

Отсрещната врата бе затворена. Ив беше сигурна, че е звукоизолирана, затова не почука, а веднага натисна копчето на интеркома.

— Доктор Айкоув, тук е лейтенант Далас. Придружават ме двама детективи и заместник-прокурор. Влязохме в жилището със заповед за обиск. Вие сте законно задължен да отворите вратата и да ни сътрудничите — изчака за миг, но отговор не последва. — В случай, че откажете да ни съдействате, имаме право да разбием ключалката и да влезем. Можете да се свържете с вашия адвокат или представител за проверка на пълномощията ни. Можете да поискате от вашия адвокат или представител, да присъстват на обиска.

— Мълчание — изкоментира Пийбоди след малко.

— За протокола: доктор Айкоув бе информиран и отказа да отговори устно. Влизаме без негово разрешение. — Далас извади своята универсална кодова карта и я плъзна през процепа на стандартната ключалка. — Доктор Айкоув, полиция! Влизаме!

Отвори вратата.

Първото нещо, което чу, бе тиха музика — безсмислена какофония от звуци, която често пускаха в асансьорите и по линковете в режим на изчакване. Бюрото бе разположено пред троен прозорец. Столът до него бе празен. Вратата вляво бе полуотворена и, както се убеди Ив, водеше към банята. В непосредствена близост до вратата бе разположен екран на настроението, на който вървяха абстрактни безсмислици в размити меки цветове, съответстващи на музиката.

Имаше картини и книги, семейни фотографии и — както тя предположи — дипломи и награди.

Прозорците бяха с включени защитни екрани, светлината бе приглушена, в стаята беше приятно топло.

В предния десен ъгъл бе обособен удобен кът за разговори. На масичката за кафе, върху поднос, бяха наредени лъскав черен термочайник, плато с плодове и сирена, голяма бяла чаша и чиния с бледозелена платнена салфетка.

На дълъг диван, тапициран със същата луксозна кожа като мантото й, само че в бургундскочервено, лежеше Уилфред Б. Айкоув-младши. Краката му бяха боси, а чифт черни чехли, акуратно подредени, стояха в края на дивана. Носеше тъмносиви домашни панталони и лек пуловер в по-светъл тон.

На дрехата имаше петно, изтекла от сърцето кръв, а дръжката на скалпел блестеше на светлината като сребро.

— Работен комплект! — рязко заповяда Ив, обръщайки се към партньорката си. — Съобщи в управлението. Кажи на Макнаб да се запечата и веднага да из земе дисковете от охранителната система. Запечатай жилището!

— Веднага!

— Мамка му! — тихо промърмори Ив, когато остана сама. — Мамка му! Жертвата визуално идентифицирана от разследващия като доктор Айкоув-младши, Уилфред Б., намерен мъртъв. Смъртта е установена визуално. Докато разследващите не се запечатат с изолиращ спрей, тялото няма да бъде подложено на оглед, в стаята няма да бъде допуснат никой, за да се избегне замърсяване на местопрестъплението. Входящата рана на гърдите е причинена от хладно оръжие, както се вижда — медицински скалпел, подобен или от същия тип като при убийството на Айкоув-старши. От сърцето е

изтекла кръв. Както се вижда от записа, жертвата се намира в легнало положение, на дивана в собствения си кабинет. Вратата на помещението бе заключена, осветлението намалено до минимално, защитните екрани на прозорците задействани.

Ив вдигна ръка, когато чу потропване на високи токчета.

— Заместник-окръжният прокурор Рио приближава мястото на престъплението. Нито крачка повече, Рио! Първо трябва да се запечатаме.

— Какво се е случило? Пийбоди каза, че Айкоув е мъртъв. Но аз не... — Тя млъкна и погледна през рамото на Ив. Огледа стаята — от банята, през другия край на помещението, до дивана.

После подбели очи и издаде странен звук, като от спукан балон, изпускащ въздух. Ив бързо я подхвана, за да не падне, след това положи изпадналия в безсъзнание заместник-прокурор на пода в коридора и продължи устния си доклад за инцидента.

— Достъпът до жилището е обезпечен със заповед за обиск. Един домашен дроид бе активиран чрез автоматизираната система за сигурност. На местопрестъплението няма признаци за влизане с взлом, нито следи от борба.

Ив протегна ръка за комплекта си към върналата се Пийбоди. Партньорката ѝ прекрачи проснатата на пода жена.

— Какво ѝ стана?

— Припадна. Виж, направи каквото можеш.

— Изглежда южняшките дамички са много деликатни.

Ив запечата ръцете и обувките си с изолиращ спрей и влезе в стаята, понесла работния си комплект. За протокола провери жизнените показатели. Нямахше такива.

— Смъртта потвърдена. — Сканира пръстовите отпечатъци. — Идентификация потвърдена. Пийбоди, претърси жилището, но първо подсигури дроида!

— Вече го обезопасих. Ще огледам къщата, щом събудя „спящата красавица“. Той изглежда по същия начин като баща си, нали?

— Определено е така. — Измери телесната му температура. — Мъртъв е от по-малко от два часа. По дяволите! — Изправи се, огледа положението на тялото и ъгъла на проникване на оръжието. — Отново от непосредствена близост. Дори е легнал. Той деактивира дроида,

като оставя охранителната система в режим „не ме безпокойте“. Лежи си тук и не се притеснява, че някой може да се наведе над него. Транквиланти може би. Ще направим токсикологичен анализ. Но аз не мисля така. Не мисля. Той я познава. Не се страхува от нея. Не се страхува за живота си, когато тя влиза в стаята.

Отстъпи назад до вратата и мислено се опита да си представи цялата картина. Рио вече седеше, обхванала с ръце главата си. Пийбоди стоеше над нея и се усмихваше самодоволно.

— Претърсването, детектив!

— Да, шефе. Просто искам да се убедя, че цивилното лице е наред.

— Добре съм. Добре съм. Само малко съм потресена — махна с ръка Рио по посока на Пийбоди. — Вършете си работата. Никога преди не съм виждала труп — каза на Ив. — На снимки или на видео — да. Но никога не съм се натъквала на истински мъртвец. Просто ме изненада.

— Слез долу и изчакай експертите!

— Ей сега, след минута! Чух те да казваш, че е умрял само преди два часа. — Погледът ѝ бе все още стъклен, но се взря в очите на Ив. — Не можах да получа заповедта по-рано. Наложих ми се да правя дяволски премятания, за да я получа изобщо. Не успях да задвижа нещата по-бързо.

— Не те обвинявам.

Рио облегна глава назад на стената.

— Може би не. Но не е и необходимо, аз сама се обвинявам. Е, поне намерихме нещо. Очакваше ли това?

— Не. И сега не мога да си го простя. Слез долу, Рио. Имам работа тук.

Заместник-прокурорът се изправи на крака.

— Мога да се свържа с най-близките роднини.

— Направи го! Но не ѝ казвай, че е мъртъв. Просто ѝ кажи, че трябва да се върне обратно в града. Сега. Направи още едно премятане и осигури полицейския хеликоптер, искам я тук до час. И я дръж далеч от медиите, Рио! И без това достатъчно скоро ще настъпи ужасна бъркотия.

Ив отвори термочайника и подуши. Кафе. Маркира чашата и платото с плодове и сирена за лабораторията.

Изоставяйки тялото, отиде до бюрото и започна да проверява входящите и изходящи повиквания, електронната поща, наскоро въведените или изтрити файлове. Опакова всички дискове и маркира компютъра за транспортиране до електронния отдел.

— Къщата е празна — докладва Пийбоди. — Три домашни дроида бяха деактивирани. Всички врати и прозорци са напълно обезопасени. Няма следи от взлом. Макнаб ми каза, че в текущия диск на охранителната система — бил е задействан в девет часа сутринта — липсват два часа.

Ив се извърна и се намръщи.

— Два часа?

— Точно така. Липсват данни от системата за излизане или влизане в помещенията през това време. Записът е спрял в 18:30 и се е възобновил в 20:42. На диска ясно се вижда как ние приближаваме, минаваме проверката и влизаме в жилището в 21:16.

„Минути — помисли си Ив, — разминали сме се за няколко минути.“

Тя посочи видеолинка на бюрото.

— Той го е превключил в текстови режим. Настроил го е в 17:00. В паметта няма никакви записи. Да проверим другите линкове.

Тръгнаха да слизат в същия момент, в който „метачите“ се заизкачваха нагоре.

— Отидоха да вземат съпругата на Айкоув. Ще бъде тук след около двадесет минути — съобщи Рио. — Съдебният медик е на път. Поръчах ти Морис.

— Това е добре. Трябва да поговоря с моя електронен експерт. Може да останеш тук или да си отидеш.

— Да си отида? — Рио се изсмя. — Как ли пък не! Никога не съм била на мокър случай от самото начало. Ще се опитат да издърпат стола, на който седя, когато приключиш случая. Ще са ми нужни амуниции, за да се задържа на него. Оставам!

— Както искаш. Къде тук е стаята с техниката? — попита Ив Пийбоди.

— До кухнята, в задната част на къщата.

— Започни проверка на линковете. Събери всички дискове за преглеждане. Маркирай всички компютри за изземане — на жена му,

на децата, на прислугата — погледна назад към Рио. — Лично със съпругата ли говори?

— Да. Проследих номера, който ми даде домашният дроид. Хемптънс.

— Добре. — Ив кимна и тръгна да търси Макнаб.

Макар че изглеждаше като жертва на модните тенденции, Макнаб беше ас в електрониката. Той седеше пред една конзола, приличащ на тънка неонова тръба в странното си облекло, стремително превключваше екраните и мърмореше команди на ръчния си компютър.

— Какво правиш? Какво става?

Той удостои Ив с бегъл поглед и отметна дългата си златиста коса.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Само резултата. На английски.

— Проверявам системата за нарушения, проблеми, прескачания. Оборудването е от супер класа. Многофункционално, с пълно сканиране и детектори за движение, глас и образ. Достъпът е чрез код и анализ на гласа. В момента разполагам само с ръчния си компютър, който наистина е супер, и не откривам никакви слаби места в охранителната система. Защитата е непробиваема!

— Тогава как са проникнали в къщата?

— Добър въпрос. — Той се завъртя с гръб към конзолата и потърка бузата си. — Разбира се, в отдела ще се заровим по-надълбоко, но изглежда са влезли при зелена светлина.

— Искаш да кажеш, че някой ги е пуснал или сами са минали през системата за сигурност?

— Прегледах устройството на вратата, няма следи от намеса. В повечето случаи остават следи, макар и не винаги. Ние ще се поразровим и тук, разбира се, но ако искаш моето мнение — да. Лошият е влязъл с валсова стъпка. Или системата го е разпознала, или е имал помощник отвътре. Може би жертвата го е пуснала сама?

— И след това се е качил горе, заключил е вратата на кабинета си и се е изтегнал на дивана, за да бъде по-удобно на лошия да забие скалпела в сърцето му?

Макнаб изду бузи и издиша шумно. Потупа джобовете си, намери сребърния пръстен, събра и промуши косата си през него, за да я върже на опашка.

— Добре, може би не. Във всеки случай, лошият, който и да е той, е спрял диска през времето, когато е бил пред камерите. Просто го е извадил. Няма следи от търсене или ровичкане в стаята. Самият аз трябваше да използвам универсалната си кодова карта, за да отворя вратата. Заключил е след себе си. Старателно.

Ив огледа помещението на охранителната система. Беше приблизително с размерите на кабинета ѝ в Централата, но изглеждаше адски елегантно и модерно. Серия от екрани показваха картина от различни стаи и входовете към къщата. Макнаб ги бе оставил включени и тя можеше да наблюдава как „метачите“, облечени в защитните си костюми, работят на местопрестъплението, как Рио говори по своя линк на основното ниво, а Пийбоди проверява и маркира комуникационния център в кухнята.

Ив остана още минута, загледана в мониторите.

— Добре — каза тя, когато видя Морис да влиза през входната врата. Той размени няколко думи с Рио, след което заместник-прокурорът го упъти нагоре по стълбите. — Добре — рече отново и остави Макнаб с електронните му играчки.

Домашният дроид стоеше в кухнята на режим „изчакване“. Ив го активира.

— Доктор Айкоув имаше ли някакви посетители днес, след като съпругата му замина?

— Не, лейтенант.

— Да е напускал отново жилището, след като се върна от работа днес?

— Не, лейтенант.

„Едно нещо трябва да се признае на дроидите — помисли си Ив, — прецизни са до съвършенство.“

— Кой включи системата за сигурност тази вечер? Кой я приведе в режим „не ме безпокойте“?

— Доктор Айкоув лично включи режима в 17:30, преди да ме дезактивира за през нощта.

— А другите дроиди?

— Дезактивира ги преди мен. Аз бях последна. Включи ме в режим „покой“ в 17:35 с нареждане „не ме безпокойте“.

— Какво вечеря той?

— Не бях помолена да му сервирам вечеря. В 13:15 му поднесох пилешка супа с ориз. Доктор Айкоув консумира съвсем малко от порцията с чаша чай от женшен и три пшеничени бисквити.

— Сам ли беше на масата?

— Да, лейтенант.

— По кое време замина жена му?

— Госпожа Айкоув и децата напуснаха къщата в 12:30. Госпожа Айкоув ме инструктира да сервирам на доктор Айкоув супа и чай. Тя изрази загриженост, че той не се храни правилно и може да се разболее.

— Знаете ли дали са разговаряли за нещо?

— Разговорите между членовете на семейството и гостите са лични.

— Това е разследване на убийство. Функциите ви „личен живот“ се отменят. Е, разговаряха ли за нещо?

Дроидът изглеждаше толкова смутен, колкото само един дроид можеше да бъде.

— Госпожа Айкоув изрази желание доктор Айкоув да ги придружи или да ѝ позволи да изпрати децата с бавачка-дроид, за да може тя да остане с него. Доктор Айкоув настоя тя да отиде с децата и обеща да се присъедини към тях след един или два дни. Каза ѝ, че има нужда да остане сам.

— И нищо друго?

— Те се прегърнаха. После той прегърна децата. Пожела им приятно пътуване. Аз приготвих и поднесох храната, която госпожа Айкоув ми бе поръчала за него. Малко след това той отиде в клиниката, информира ме, че ще се върне в седемнадесет часа, което и направи.

— Сам?

— Да, той се прибра сам. След това започна дезактивирането на домашната прислуга и включи охранителната система на пълна изолация.

— Вие ли сервирахте плодовете и сиренето тази вечер?

— Не, лейтенант.

— Добре. Това е всичко засега.

На горния етаж Морис вече привършваше с огледа на мястото. Под защитната прозрачна престилка носеше блестяща тъмнолилава риза и тесни черни панталони. Косата му бе вързана на три перфектно подравнени, подредени една над друга опашки.

— Заради мен ли си се издокарал така?

— Късна среща със сериозна възможност за горещ край. — Той се изправи. — Но заради теб, най-напред ще започна с него. Тук имаме, както се казва, какъвто бащата, такъв и сина. Същият метод, същия вид оръжие, същата причина за смъртта.

— Само че в легнало положение.

— Да. — Морис се наведе над тялото. — Убиецът е стоял ето тук, наведен под такъв ъгъл и приблизително на това разстояние. Отблизо и интимно.

— Трябва да се направи токсикологичен анализ.

— Да. — Той се изправи отново и погледна към подноса. — Нищо от това не изглежда докосвано. Жалко за хубавите плодове.

— Домашният дроид каза, че е хапнал малко пилешка супа с ориз, няколко бисквити и чай около един след обяд. Минути след седемнадесет часа е дезактивирал дроидите за през нощта. Така че нито един от тях не е могъл да донесе тук подноса с тези неща.

— Е, тогава си го е донесъл сам. Или го е направил убиецът.

— Може би плодовете са натъпкани с транквиланти, а може би не. Така или иначе, човекът просто си е легнал и е позволил да му забият скалпела.

— Познавал е убиеца.

— Познавал го е и му е имал доверие. Достатъчно, за да полегне и да се отпусне. Може би сам е пуснал убиеца и той го е довял тук горе. Но не го виждам така. — Тя поклати глава. — Защо да си създава всички тези проблеми — да мъкне жертвата догоре, да подрежда подноса и да го занесе в кабинета? Защо просто не го е намушкарал на долния етаж и да си спести неприятностите? Може би е искал първо да поговорят, но, по дяволите, и това е можел да направи на основното ниво. Вратата е заключена. Отвътре.

— Ааа, мистерията на заключената врата! И ти си нашият Поаро, но без мустаци и акцент!

Ив знаеше кой е Поаро. Бе изчела всичко от Агата Кристи след забравения спектакъл „Свидетел на обвинението“, който бе завършил с истинско убийство.

— Нищо загадъчно няма тук — възрази тя. — Убиецът знае кодовете. Просто си свършва работата, задава кодовете отвътре, затваря вратата и се отдалечава. Взима дисковете със записите за изтеклото време. Дори пуска отново охранителната система.

— Познавал е мястото като петте си пръста.

— Жена. Обзалагам се, че е жена. И съм убедена, че е така. Когато го откараш в моргата, искам пълен оглед на тялото — други рани, контузии, натъртвания, следи от игли, всичко. Макар да съм сигурна, че няма да намериш нищо. И транквиланти също. Каквато бащата, такъв и синът — повтори тя. — Да, точно така.

9.

Ив си взе кратка почивка, за да се обади на Рурк.

— Дойдох в дома на Айкоув и го намерих мъртъв. Ще закъснея.

— Докладът ви беше много изчерпателен, лейтенант. Как е умрял?

— По същия начин като баща си. — Излезе навън, докато говори, за да държи под око пристигането на новоизлюпената вдовица. — Порано днес съпругата му и децата заминали за дълъг уикенд в лятната им къща. Той беше сам, всички врати — заключени, а домашната прислуга деактивирана. После се излегнал на дивана в собствения си кабинет със скалпел в сърцето. Стаята беше заключена, на масата имаше поднос с вкусна, здравословна храна.

— Интересно — отговори Рурк.

— Да. По-интересното е, че досега специалистите от електронния отдел не откриха никакви пропуски или вмешателство в охранителната система. Записът от времето на убийството липсва. Когато пристигнахме, системата за сигурност беше активирана и включена в режим „не ме безпокойте“. Домашният дроид каза, че лично докторът я е включил, след като се прибрал. Убиецът е влязъл около деветдесет минути по-късно. И всичко е минало като по масло.

— Мислиш, че отново е действал професионалист?

— Всички признаци са налице, никакви емоции. Както и да е. Ще се видим по-късно.

— Има ли нещо, което мога да направя оттук?

— Намери ми парите — каза тя и затвори, докато гледаше как един седан паркира зад полицейските коли.

Ив тръгна към спрелия автомобил, за да посрещне Аврил Айкоув.

Аврил бе облечена с гълъбовосиви панталон и пуловер, на раменете си бе наметнала тъмночервено палто. Ботушите, в същия цвят като връхната дреха, бяха с високи токчета.

Тя изскочи от колата, преди шофьорът да успее да слезе и да ѝ отвори вратата.

— Какво се е случило? Какво става? Уил!

Ив блокира пътя ѝ, сложи ръка на рамото на жената и усети треперенето ѝ.

— Госпожо Айкоув, трябва да дойдете с мен.

— За какво е всичко това? Какво се е случило? — гласът ѝ се пречупи, тя не откъсваше очи от входната врата на дома си. — Нещастен случай ли е имало?

— Хайде да влезем вътре и да седнем.

— Позвъниха ми... Обадох ми се и казаха, че трябва веднага да се върна у дома. Никой не пожела да ми каже защо. Опитах да се обадя на Уил, но не отговаря. Той тук ли е?

Зад полицейските заграждения вече се бяха събрали много зяпачи. Ив просто ги разбута и поведе Аврил към къщата.

— Напуснали сте дома си днес в ранния следобед?

— Да, да, с децата. Съпругът ми искаше да ги отведе далеч от... всичко. Желаше да остане сам. Аз не исках да го оставям. Къде е той? Ранен ли е?

Ив я въведе в жилището и я настани във всекидневната.

— Седнете, госпожо Айкоув.

— Трябва да говоря с Уил!

Ив я погледна твърдо в очите.

— Съжалявам, госпожо Айкоув. Съпругът ви е мъртъв. Бил е убит.

Устните на Аврил се раздвижиха, но от устата ѝ не излезе нито звук. Тя се отпусна се в едно кресло. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че се наложи да ги стисне в скута си.

— Уил! — В очите ѝ блеснаха сълзи, превръщайки ги в течен аметист. — Нещастен случай ли е било?

— Бил е убит.

— Как е възможно това? Как е възможно? — Сълзите бавно потекоха по бузите ѝ. — Ние бяхме само... щеше да се присъедини към нас утре. Той искаше малко спокойствие.

Ив седна.

— Госпожо Айкоув, бих искала да запиша нашия разговор за доклада ми. Имате ли нещо против?

— Не. Не.

Ив включи диктофона и издиктува лични данни, дата и час.

— Госпожо Айкоув, трябва да проверя местонахождението ви от 17:30 този следобед до 21:00 тази вечер.

— Какво?

— За протокола, госпожо Айкоув. Можете ли да ми кажете къде бяхте в този отрязък от време?

— Взех децата. Отведох ги в лятната ни къща. В Хемптънс — несъзнателно посегна и свали палтото от раменете си. На фона на блестящите цветове в тази стая то заприлича на локва кръв. — Тръгнахме... тръгнахме малко след обяд.

— С какво пътувахте?

— С хеликоптер. С нашия личен хеликоптер. Изведох ги на разходка на плажа. Надявахме се да си направим пикник, но беше студено, затова поплувахме в закрития басейн. Лиси, нашето малко момиченце, много обича водата. После отидохме в града, ядохме сладолед. Там срещнахме наши съседи. Те дойдоха с нас. Дон и Хестър. Дойдоха да пийнем по нещо у дома.

— В колко часа беше това?

Докато говореше, погледът на Аврил остана празен. Сега тя премигна, сякаш се събуждаше от сън.

— Моля?

— По кое време се срещнахте със съседите?

— В шест, мисля. Някъде около шест или малко преди това, и те останаха... останаха за вечеря. Желаех да бъда в компания. Уил искаше да бъде сам, както той подчерта, но аз обичам общуването. Вечеряхме в седем, децата си легнаха в девет. Играхме карти. Бридж за трима. Дон, Хестър и аз. После позвъни някаква жена, не мога да си спомня името ѝ. Тя се обади и каза, че трябва да се върна у дома. Хестър остана вместо мен с децата. Моите деца!

— Заради какво беше разстроен съпругът ви?

— Баща му. Баща му беше убит. О, Боже! — скръсти ръце върху корема си. — О, Боже!

— Съпругът ви боеше ли се от нещо? Беше ли в опасност? Известно ли ви е някой да го е заплашвал?

— Не. Не. Той скърбеше. За баща си. Разбира се, беше разстроен. — Аврил обхвана лактите си, потри ги, сякаш ѝ беше студено. — И той

смяташе... Съжалявам, но той мислеше, че не си вършите много добре работата. Беше ядосан, защото му се струваше, че вие по някакъв начин се опитвате да компрометирате репутацията на баща му.

— И как съм го направила?

— Не мога да кажа. Не знам. Беше разстроен и искаше да остане сам.

— Какво знаете за неговата работа?

— За работата му ли? Той е хирург. Един много опитен и известен хирург. Клиниката е сред най-добрите в света.

— Той обсъждаше ли с вас работата си? По-специално своя частен проект и личните си изследвания?

— Човек, ангажиран с толкова трудна и отговорна дейност, не обича да носи вечер у дома своята работа. Той се нуждае от убежище, където да си почине.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Не разбирам.

— Какво знаете за проектите, които съпругът ви и вашият свекър са разработвали, така да се каже, незаконно.

Аврил вече не плачеше, но очите ѝ все още бяха пълни със сълзи. Те замъгляваха погледа ѝ и се усещаха в гласа ѝ.

— Не знам за какво говорите.

— Интересувам се от дългосрочен частен проект, който вашият мъж и свекър ви са развивали активно. Този проект изисква много място и сложно оборудване — в клиниката или извън нея. Става въпрос за лекуване на млади жени.

Две сълзи отново се стекоха по бузите ѝ и за миг — само за миг — лавандуловосините ѝ очи се проясниха. В тях проблесна нещо остро и хладно. След това изчезна, заменено от нов поток сълзи.

— Съжалявам, не знам нищо по въпроса. Не бях посветена в делата на Уил. Искате да кажете, че работата му по някакъв начин е отговорна за смъртта му?

Ив смени темата.

— Кой има кода за достъп на охранителната система на дома ви?

— А... Уил и аз, разбира се. Баща му... баща му също. Домашната прислуга.

— Някой друг?

— Не. Уил се отнасяше много сериозно към безопасността на жилището ни. Сменяхме кодовете на всеки няколко седмици. Това ми създаваше проблеми — призна тя със слаб намек за усмивка. — Не съм много добра с числата.

— Какво ще кажете за вашия брак, госпожо Айкоув?

— Какво за брака ни?

— Някакви проблеми? Търкания? Съпругът ви беше ли ви верен?

— Разбира се, че ми беше верен! — Аврил извърна глава. — Какъв ужасен въпрос!

— Този, който го е убил, е бил пуснат в къщата или е знаел кода. Един мъж, подложен на стрес, може да изпрати жена си и децата си извън града за един или два дни, за да прекара времето с любовницата си.

— Аз бях единствената му любовница — гласът на Аврил спадна до шепот. — Той искаше единствено мен. Беше ми предан. Той беше любящ съпруг и баща, всеотдаен лекар. Никога не би наранил мен или децата. Никога не би опетнил брака ни с изневяра.

— Съжалявам. Знам, че ви е трудно.

— Всичко ми изглежда нереално. Струва ми се невъзможно. Какво трябва да направя сега? Не знам какво да сторя.

— Трябва да вземем тялото на мъжа ви за експертиза.

При тези думи Аврил потрепери.

— Аутопсия?

— Да.

— Разбирам, че е наложително. Но не ми харесва мисълта за това, което ще се случи. Една от причините рядко да обсъждам работата на Уил е точно тази, че не ми харесва идеята за... разфасоването и лазерната обработка.

— Отвратително? И това го казва лекарска съпруга и жена, която обича криминалните романи?

Аврил се поколеба, но накрая се усмихна, макар и едва забележимо.

— Предполагам, че ми харесват като краен резултат, но ако може да е без кръв. Трябва ли да подпиша нещо?

— Не. Не сега. Има ли някой, на когото искате да се обадим? Някой, с когото искате да се свържете?

— Не. Нямам си никого. Трябва да се върна при децата — тя отпусна ръце и притисна пръсти към треперещите си устни. — Моите бебчета... Трябва да кажа на моите бебета. Длъжна съм да се погрижа за тях. Как ще им обясня?

— Искате ли консултант-психолог?

Аврил отново се поколеба, след това поклати глава.

— Не. Не още. Мисля, че сега те се нуждаят от мен. Само аз съм им необходима. Аз и време. Трябва да отида при децата си.

— Ще уредя да ви върнат обратно. — Ив се изправи на крака. — Но ви съветвам да останете на разположение, госпожо Айкоув.

— Разбира се. Разбира се, че ще го направя. Тази вечер ще останем в Хемптънс. Далеч от града. Далеч от това. Медииите няма да ни оставят на мира, но там е по-спокойно. Не искам децата да бъдат излагани на показ. Уил би желал децата да бъдат защитени.

— Необходимо ли ви е да вземете нещо оттук?

— Не. Имаме си всичко, което ни трябва.

Ив я проследи с поглед, докато Аврил седна в седана и отпътува, този път с полицейски ескорт. След това, убедила се, че на местопрестъплението е извършено всичко необходимо, направи знак на Пийбоди.

— Домашният ми кабинет е по-близо. Отивам там да напиша доклада си и ще ти осигуря транспорт до вас.

— Искаш да дойда с теб ли?

— Да. — Тя тръгна към автомобила, подавайки на партньорката си диска с разпита на Аврил Айкоув. — Прослушай го. След това ми кажи впечатленията си.

— Разбира се.

Пийбоди се настани в колата и включи възпроизвеждащото устройство, а Ив подкара към къщи.

Докато слушаше гласа на Аврил и собствените си въпроси, тя стигна до портите на дома си.

— Нестабилна — заяви Пийбоди. — Плаче, но се държи.

— Какво липсва?

— Изобщо не попита как е умрял.

— Не попита как, не попита къде, защо и кой. И не пожела да го види.

— Което е странно, съгласна съм. Но може би това се дължи на шока?

— Какъв въпрос задава най-напред член от семейството, когато му е съобщено за смъртта на близък човек?

— Първия? Най-вероятно: „Сигурни ли сте?“.

— Тя въобще не попита, не настоя за доказателства. Започна направо с: „Нещастен случай ли е било?“. Банален въпрос, но приемлив. Потресена е, опитва се да си възвърне равновесието. Добре, допускам го. Тя трепереше, когато я въведох в къщата, това също е плюс за нея. Но така и не попита как е умрял.

— Защото е знаела? Това е малко пресилено, Далас!

— Възможно е. Но тя не попита как сме влезли в къщата. Как сме го намерили? Въобще не каза: „О, Боже, да не е имало взлом? Ограбили ли са ни?“. Не попита дали случайно не е излязъл на улицата и там да са го нападнали. Аз изобщо не й споменах, че е бил убит в дома им. Ако изгледаш видеозаписа на разпита, ще видиш, че тя на няколко пъти погледна нагоре към стълбите през отворената врата на стаята. Знаеше, че той лежи мъртъв там. Нямаше нужда да й го казвам.

— Можем да проверим дали е била в Хемптънс по време на убийството.

— Била е. Погрижила се е за това. Осигурила си е желязно алиби, но по някакъв начин е замесена във всичко.

Те седяха в колата пред входните стъпала на къщата. Ив намръщено гледаше през предното стъкло.

— Може би той е залитал встрани — предположи Пийбоди. — Вдъхновила се е от убийството на баща му и е наела някой, който да го извърши по същия начин. А може би тя е кръшкала и е решила да го отстрани от пътя си, за да може на спокойствие да си развява коня. Дала е на любовника си кода, вкарала е анализа на гласа му в охранителната система. Той убива мъжа й, като копира точно начина на първото убийство.

— А от къде е дошъл подносът с плодовете и сиренето?

— По дяволите, Далас! Може Айкоув да си е поръчал закуска.

— Подносът и продуктите са взети от кухнята. Проверих.

— И?

— Защо му е да слиза до долу, да подрежда подноса, да го мъкне нагоре. Искаш ли да закусиш, използвай автоготвача в кабинета!

— Лий-Лий Тен — припомни й Пийбоди. — Може би и той обича да се мотае из кухнята, когато нещо го тревожи.

— Не е от тези, които обичат да се мотаят из кухнята. Аврил — да, вероятно, но не и той. Не и доктор Уил.

— Възможно е просто да е бил долу, да е решил да се качи в кабинета и е взел със себе си подноса. После, когато е бил горе, си е казал: „Не, не съм гладен“. Ляга и заспива. А любовникът на жена му, красив, но коварен, влиза в жилището, качва се горе, пронизва сърцето му със скалпела, взима диска, включва отново системата за сигурност и си отива.

Ив неопределено изсумтя.

— Ще поговорим с приятелите, съседите, познатите. Ще проверим отново личните им финанси. Трябва да разберем как протича един неин ден.

— Но моята версия с красивия коварен любовник не ти хареса.

— Не подценявам красивия и коварен любовник. Но ако той съществува, значи им се е наложило да действат адски бързо. Как тогава е минало толкова гладко? Обзалагам се, че всичко е било планирано много внимателно, също като убийството на стария доктор, а може би е било замислено едновременно с него. Същите хора, същия мотив и при двамата.

— А може би Долорес да е нейният красив, но коварен любовник.

— Възможно е. Във всеки случай ще трябва да проучим по-подробно Аврил и да намерим връзката. — Ив отвори вратата. — Вземи колата ми. Утре точно в седем да си тук! Ще пореботим няколко часа у дома, преди да отидем в Централата.

Пийбоди погледна часовника на ръката си.

— Леле! Изглежда ще мога да поспя пет часа.

— Искаш да спиш повече? Иди да продаваш обувки.

Ив не беше изненадана, че откри Съмърсет във фойето, все още облечен в своята униформа.

— Синът на Айкоув сега е толкова мъртъв, колкото и той. — Тя съблече мантията и го хвърли върху парапета. — Наистина ли искаш да помогнеш? Качи се тогава на сладката вълна на носталгията и се

постарай да си спомниш някакви подробности. Той е бил замесен в нещо.

— Трябва ли всеки, когото срещнете, да е опетнен?

Тя погледна през рамо, докато се качваше нагоре.

— Да. Но ти сам решавай за себе си какво искаш повече: да продължаваш да го канонизираш или да намеря убиеца му?

Стигнала на етаж, Ив отиде направо в кабинета си. Рурк влезе през междинната врата.

— Ако се прибера вкъщи и едно ченге ме пресрещне на вратата — започна тя без предисловие — и ми каже, че си убит, какво мислиш, че ще направя?

— Ще се потопиш в бездната на отчаянието и ще останеш там до края на тъжния си, празен живот.

— Да! Да! Да! А сега сериозно!

— Какво, не те ли устройва? На мен такъв вариант ми харесва. — Той се облегна на рамката на вратата. — Е, добре. Първо си представям как ще сригаш горкия пратеник — и всеки друг, достатъчно глупав да се изпречи на пътя ти, по твоя си начин. Ще искаш да се убедиш със собствените си очи. Надявам се, че ще изплачеш океан от горещи, горчиви сълзи над мъртвото ми тяло. Тогава ще се постарая да разбереш всичко, което може да се открие и ще се втурнеш да преследваш убиеца ми като бясно куче до края на света.

— Добре. — Тя приседна на ръба на бюрото и се вгледа в него. — Ами ако аз не те обичам вече?

— Тогава животът ми ще изгуби всякакъв смисъл и ще трябва да се самоубия. Или просто ще умра от разбито сърце.

При тези му думи тя неволно се усмихна, но веднага се намръщи и поклати глава.

— Тя не го обича. Вдовицата. Разигра истински театър, според правилата, но не всичко ѝ се получи и тя... как се нарича когато актьорът... — тя протегна напред ръце, залепи ужасено изражение на лицето си и плесна длан напречно на гърдите си.

— Имитира? Моля те, не прави това отново! Доста е стряскащо.

— Не е имитира. Хората трябва да имат възможност — не, те трябва да бъдат задължени — да гонят с палки мимовеите по улицата. Преиграва, ето това е думата. Аврил преиграваше. Не, не във всичко.

Гласът ѝ звучеше по един начин, когато говореше за него, и съвсем по друг — когато говореше за децата. Тя обича децата си. Но не обича баща им. Може би някога го е обичала, но вече — не. Пийбоди смята, че тя си има някой друг.

— Струва ми се разумно. А ти имаш ли си друг?

— Че как да намеря време за друг, когато ти ме заковаваш при всяка възможност, която ти се отдаде?

Той се протегна и игриво разроши косата ѝ.

— Бързо съобразяваш тази вечер, така ли?

— От адреналина е, чувствам, че нещата се задвижват. Може би тя наистина си има някой друг. И вероятно е много умна, бърза и пресметлива. Копирала е убийството на свекъра си, за да размъти водата. Но аз мисля, че всичко е точно така, както изглежда. Двете убийства са свързани, извършени са от един и същи човек или са поръчани от един и същи човек. И тя е замесена в това.

— Защо? Пари, секс, страх, власт, гняв, ревност, отмъщение. Нали това са основните мотиви?

— Властта я има. И двамата са били могъщи мъже, убити са с инструмента на своята професия. Ако е гняв, то той е леденостуден. Не виждам страх, парите също не играят роля. Ревност — едва ли. Отмъщение — това е неизвестното.

— Парите са в изобилие, добре разпределени. Не съм намерил досега никакви съмнителни суми. Всичките им сметки са подредени, изключително добре организирани и поддържани.

— Някъде трябва да има още.

— Ако е така, аз ще ги открия.

— Ето и основното.

Ив бързо и накратко му изложи събитията. Докато разказваше, Рурк отиде до стената, отвори една вградена вратичка и извади бренди. Наля си малко в чаша, и понеже прекрасно познаваше съпругата си, програмира чаша черно кафе. Надяваше се да ѝ е последната за този дълъг ден.

„Не харесва жертвите — помисли си Рурк. — Ще преследва всеки, отговорен за смъртта им, но този път кошмарите няма да я измъчват, както става при всеки случай. Този път това, което повишава адреналина ѝ, както тя бе споменала, беше загадката — убийство в

заклучена стая. И този адреналин ще я поддържа, докато не намери отговорите.“

Но сега не я преследваха мъртвите, а младите жени, които вярваше, че са били използвани. Той знаеше, че заради тези безименни жени, тя ще гори, докато не намери отговорите. И ще се изтощи до край.

— Не е изключено охранителната система да е била манипулирана — каза той, когато Ив свърши. — Всичко зависи от уменията на онзи, който е влязъл — подаде ѝ кафето. — Но в подобен квартал, по това оживено време на вечерта, способностите му трябва да са били изключителни. Особено след като експертите от електронния отдел не са открили следи от намеса.

— По-вероятно е да е имал кодовете и гласът му да е бил записан в системата, а после изтрит. Взехме всички дроиди. В електронния отдел ще ги разглобят на части, за да проверят дали не са били манипулирани. Ако командите на Айкоув са били отменени от съпругата му в някакъв момент по-рано през деня, възможно е един от дроидите да е отворил на убиеца и после да са изтрили паметта му.

— Това ще се види, освен ако не е бил изключително опитен.

— Той не е ял — Айкоув. Няма е апетит. Да допуснем, че коремът му е изкъркорил и е решил малко да си хапне. Работи в кабинета си. Заключен. Три данни — залагам страхотния си задник, че е така. — Ив скочи и започна да се разхожда из стаята. — Не слиза долу в кухнята да си приготви сам подноса. Това не е в неговия стил. И знаеш ли какво — красив поднос с вкусни плодове, изкусно подредени парченца сирене и какво ли още не. Това е почеркът на съпругата му.

— Не, не мога да знам — каза сухо Рурк. — Не си спомням жена ми някога да е подреждала изкусно поднос сирена за мен.

— Целуни ме отзад. Знаеш какво искам да кажа. Женско и суетно. От нещата, които правят педантичните женски, за да придумат някой да яде. Но това не е съпругата му. Тя е в Хемптънс, яде сладолед с дечицата, забавлява съседите. По дяволите, направила е така, че да има някой, който да се закълне върху планина от Библии, че е била другаде, когато скалпелът е потънал в сърцето на Айкоув. А може би Айкоув е шавал и някак си съпругата му и любовницата му са се сблъскали, без той да е разбрал.

— Връщаме се на секса.

— Да. Може би е изневерявал и на двете. А може би баща му — светецът, е бил перверзник и го е правил и с трите. Не, не е това! — Тя поклати глава. — Не мисля, че е секса. Това е проект. Работа. Тя ме излъга като каза, че не знае нищо за неговата работа и за някакъв частен проект. Лъжеше изкусно, но тук се издъни! Видях го в очите ѝ — моментно трепване, изпълнено с ярост — отпи от кафето си. — Имала е възможност да скрие оръжието в клиниката. Кой ще задава въпроси на съпругата на доктор Уил, ако тя обикаля наоколо? Доста лесно е да вземе скалпел и да го скрие. Тя е основната връзка между двете жертви. Бивша повереница на единия и съпруга на втория. Може би, ако този проект е започнал достатъчно отдавна, тя е част от него.

— Чакала е много дълго, за да си отмъсти — отбеляза Рурк. — За толкова продължително време човек се обвързва с емоционални връзки. Тя не може да бъде принудена да се омъжи за Уил Айкоув, да живее с него, да има деца, Ив. Изборът трябва да е бил неин. Ако е замесена, не е ли логично да се предположи, че наскоро е узнала за този проект и се е ужасила или разярила?

— Тогава все още е имала възможност за избор. Ако е била ужасена, защо не е съобщила. Можела е да го направи анонимно. Било е достатъчно да даде малко информация на властите, за да започнат разследване. Не може да убие бащата на децата си, защото е била разстроена от страничната му работа. Може да го зарече или да го изпържи законно. Но да убие и двамата, и то по този начин? Това е акт на лично отмъщение, основан на индивидуални подбуди — тя сви рамене. — Мисля, че трябва да поговоря с Майра за това.

— Вече е късно. Хайде да си лягаме!

— Искам първо да запиша всичко, докато е все още в главата ми.

Съпругът ѝ се приближи и я целуна по челото.

— Не пий повече кафе!

Останала сама, Ив написа доклада си и добави собствени бележки по хода на разследването. След това допълни и няколко въпроса:

Аврил Айкоув — живи роднини?

Точна дата и обстоятелства около настояничеството на Айкоув над Аврил?

Дневен, седмичен график. Самостоятелни излизания от къщи? Къде? Кога?

Възможна връзка с жена, известна като Долорес Ночо-Алварес?

Пластични операции — лице, тяло?

Последно посещение в клиниката преди смъртта на свекъра ѝ?

„Той искаше единствено мен.“

Дали е взела нещо със себе си в Хемптънс? Ако — да, какво?

Отпусна се назад в стола и обмисли подробностите още веднъж.

Допи ѝ се кафе.

Накрая изключи компютъра и се отправи към спалнята. Рурк бе оставил да свети една лампа, та съпругата му да не се озове сред пълен мрак. Ив се съблече и нахлузи тениската, която ѝ служеше за нощница. Когато се плъзна между завивките, Рурк я прегърна и я привлече към себе си.

— Пиеше ми се още кафе.

— Да, разбира се. Заспивай!

— Тя не е искала те да страдат.

— Добре.

Започна да се унася, затоплена в обятията му.

— Искала ги е мъртви, но не е искала да страдат. Любов. Омраза.

Много е сложно.

— Несъмнено.

— Любов. Омраза. Но без страст — прозя се широко. — Ако исках да те убия, щях да искам да страдаш. Много.

Рурк се усмихна в тъмното.

— Благодаря ти, скъпа.

Ив също се усмихна и потъна в сън.

10.

В седем часа сутринта Ив пиеше втората си чаша кафе и изучаваше данните за Аврил Айкоув.

Отбеляза си рождената ѝ дата, датата на смъртта на родителите ѝ и кога Айкоув-старши е получил правата на неин законен настойник. Тя му бе станала повереница преди да навърши шестата си година.

След това прочете информацията за образованието ѝ. От първи до дванадесети клас посещавала училището за девойки „Брукхолу“ в Спенсървил, щата Ню Хемпшир. После продължила в колежа „Брукхолу“.

Значи добрият доктор я бе затворил веднага в пансион. „Как е реагирала Аврил на това? — зачуди се Ив. — Загубила майка си... Между другото, къде е било хлапето, докато майката е работила? Къде е работила? Африка. Кой се е грижил за момиченцето, докато тя е спасявала човешки животи, и накрая е изгубила своя собствен в Африка?“

И така, губи майка си и веднага е изпратена на училище.

„Няма живи роднини. Наистина лош късмет“ — помисли си Ив. Няма братя и сестри, родителите — и двамата единствени деца. Баби и дядовци — починали, преди тя да се роди. Няма данни за лели и чичовци, нито за някакви проклети братовчеди.

„Доста странно — продължи мисълта си Ив. — Почти всеки има някакви роднини, някъде. Макар и съвсем далечни.“

В действителност, самата тя нямаше никакви близки, но всяко правило си има изключения.

Господи, ами ето например Рурк. Цял живот човекът си мисли, че е абсолютно сам на този свят, и изведнъж — бам! Оказва се с достатъчно роднини да напълни малък град.

Но данните за Аврил не показваха да има други кръвни роднини, освен двете ѝ деца.

Така че, осиротява трагично, когато още не е навършила шест, и Айкоув — законният ѝ настойник, я затваря в скъп пансион. Тогава той

— активно практикуващ лекар — се превръща в иконата Айкоув и отглежда сам сина си, който по това време е бил... на колко?... Седемнадесет.

Момчетата на тази възраст имат навика да си търсят белята, да създават неприятности, да причиняват главоболия. Но събраните сведения за доктор Уил показваха, че и той е безупречен също като баща си.

Междувременно Аврил прекарва шестнадесет години в едно и също училище. Според Ив това приличаше по-скоро на лишаване от свобода. Разбира се, тя бе предубедена, призна си го сама, отпивайки от кафето. За нея училището винаги е било един вид затвор.

Бе броила дните до пълнолетието си, спомни си Ив, бе мечтала да се освободи от оковите на социалната система, погълнала я след намирането ѝ на мръсната уличка в Далас. Вече свободна, бе постъпила направо в полицейската академия. „Друг вид система“, призна си тя. Но беше неин избор. Най-накрая нещо по нейно желание.

А Аврил дали е имала избор?

„Основен предмет в колежа — четеше Ив — изобразително изкуство, допълнителни — домакинство и театър. Омъжва се за Уилфред Б. Айкоув-младши през лятото, веднага след дипломирането си. По това време той е вече в средата на тридесетте. Официалното му досие е без петънце. Преди брака няма регистрирани други връзки.“

Ще трябва да натисне Надин, за да види дали репортерката ще може да намери в своите бездънни архиви нещо за социалния живот на богатия млад лекар.

Аврил никога не бе работила. Официален статут на професионална майка след раждането на първото дете.

Няма криминално досие.

До ушите на Ив достигна лекото съскане на маратонки на въздушни подметки. Докато си наливаше друга чаша кафе, Пийбоди влезе в стаята.

— Аврил Айкоув — започна направо Ив. — Оценка на личността.

— Е, по дяволите, не предполагам, че ще започнем толкова рано с въпросите. — Пийбоди свали чантата от рамото си, присви очи. — Елегантна и овладяна — започна тя. — Добре възпитана, прекрасни маниери, и както изглежда много коректна. Ако приемем, че къщата е

нейна територия, а това най-вероятно е така, тъй като тя е професионална майка, а той — зает лекар, бих казала още — приветлива и дискретна.

— Беше облечена в червено палто — изкоментира Ив.

— А?

— Нищо. Вероятно не означава нищо. При тази идилична елегантност на къщата, тя носи яркочервено палто — вдигна рамене Ив. — Нещо друго?

— Е, също така ми се струва, че е зависима от него.

Ив бързо я стрелна с поглед.

— Защо?

— При първото ни посещение у тях Айкоув ѝ казваше какво да прави. Е, не чак от рода на „Ей, кучко, закарай си задника в кухнята!“. Не беше толкова грубо, дори не директно, но напрежението се усещаше. Той е командвал, той е взимал решенията. А тя е ЖЕНА с големи букви. — Пийбоди погледна с надежда към кафето, но продължи: — И това ме наведе на мисълта, че тя е привикнала той да се справя с всичко, да се уповава на него. Логично е да се предположи, че се е почувствала изгубена, когато ѝ каза, че е мъртъв. Няма кой да ѝ дава нареждания сега.

— Тя има зад гърба си шестнадесет години в скъпо частно училище, което е завършила с отличие.

— Много хора са умни и завършват успешно училище, но нямат никакви практически умения.

— Налей си кафе, че лигите ти започнаха да текат!

— Благодаря.

— Баща ѝ изоставя семейството си, а майка ѝ е обсебена от мисионерската кауза, отива в джунглата, където умира — Ив повиши глас, когато Пийбоди се скри в кухнята. — Единствената връзка, която намерих между Айкоув и майката, е професионалното сътрудничество. Може да са били любовници, но това едва ли има значение. — Ив наклони глава и започна да изучава снимката на Аврил от личната ѝ карта, показана на екрана. „Елегантна — помисли си тя. — Зашеметяваща.“ И на пръв поглед, би казала мека. Но тя бе видяла пламъка, проблеснал за миг в очите ѝ. И те бяха станали ледени и твърди като стомана. — Връщаме се на местопрестъплението — продължи. — Искам да разгледам цялата къща, стая по стая. Да

поговорим със съседите, с другата домашна прислуга. Трябва да проверим алибито ѝ. И искам да знам кога за последен път е била в клиниката преди смъртта на свекъра си.

— Пълна програма, а? — попита Пийбоди, докато дъвчеше поничка с глазура. — Те просто си бяха там — промърмори тя, когато Ив се намръщи.

— Къде?

— В менюто на автоготвача, под буквата Д — преглътна набързо. — Вчера Макнаб отиде заедно с електрониката до Централата и се прибра у дома след мен. Много по-късно. Каза, че ги е маркирал за спешна обработка. Днес сутринта ще въведе Фийни в нещата, за да ти спести неприятностите.

— Тя не се притеснява от електрониката. Изобщо не ѝ мигна окото заради охранителната система, телефонните записи, компютрите. — Ив поклати глава. — Или е направена от лед, или там няма нищо, което да ни насочи към нея.

— Аз все още клоня към версията за прелюбодеяние. Ако Аврил е замесена, би трябвало да има партньор. Няма да убиеш заради някого, когото не обичаш. Или ако не те е стиснал за гърлото поради някаква причина.

— Или му плащаш.

— Да, и това. Но аз си мислех... Знам, че звучи наистина гадно, но какво ще стане, ако Айкоув-старши ѝ е бъркал под полата? От неговия проект личи, че той има интерес към млади жени. Тя му е била повереница. Да допуснем, че я е използвал сексуално. След това я предава на сина си, за да... хм... да му е винаги под ръка. Може би са я ползвали и двамата.

— Минавало ми е през ума.

— Тогава какво ще кажеш за тази версия? Била е контролирана и използвана от мъжете. Затова се обръща към жена. Емоционално, а може би и сексуално. И двете правят заговор.

— Долорес.

— Да. Да допуснем, че те се запознават, стават любовници — Пийбоди облиза захарта от пръстите си. — Измислят как да премахнат и двамата Айкоув, без подозренията да паднат върху Аврил. Долорес се сближава с младши, съблазнява го.

— Той видя снимката ѝ след убийството на баща си. Не трепна.

— Добре. Безчувствен е. Но не е невъзможно. Или тя е променила външността си и той не я е познал. Променила си е косата, такива неща. Ние сме сигурни, че Долорес е убила старши. Същият метод и същото оръжие използва при сина. Вероятността да е извършила и двете убийства е над деветдесет и осем процента.

— Деветдесет и осем и седем десети. И аз проверих същата версия — каза Ив. — Като съдим по това, и добавим моето убеждение, че Аврил е замесена, стигам до извода, че двете се познават. Това означава също, че след първото убийство Долорес е останала в града. Възможно е все още да е тук. Искам да я намеря.

Междинната врата се отвори и Рурк влезе в стаята. Костюмът с цвят на антрацит подчертаваше красиво стройната му фигура и по особен начин задълбочаваше потресаващото синьо на очите му.

— Лигите ти потекоха отново — промърмори Ив на Пийбоди.

— Е, и?

— Дами. Прекъсвам ли ви?

— Проверяваме някои неща — отговори му Ив. — Но след малко ще тръгваме.

— Значи съм дошъл навреме. Как си, Пийбоди?

— Супер, благодаря. И благодарности за поканата за Деня на благодарността. Ужасно съжалявам, че не можем да дойдем. Отиваме за няколко дни при родителите ми.

— Е, празникът е семеен, нали? Предай им нашите поздравии. Ще ни липсваш. Харесва ми колието ти. Какъв е този камък?

Камъкът беше червеникавооранжев на цвят, доста тежък. Ив си помисли само за едно: ако им се наложи да преследват престъпник, камъкът вероятно щеше да заподскача нагоре-надолу и да извади окото на Пийбоди.

— Карнеол. Колието е направено от баба ми.

— Наистина ли? — Той пристъпи напред и вдигна висулката. — Прекрасна изработка. Дали продава бижутата си?

— Най-вече чрез хората на „Свободна ера“. Индийски магазини и панаири. Това ѝ е нещо като хоби.

— Тик-так — изръмжа Ив. И двамата обърнаха погледите си към нея. Пийбоди — омаяна, Рурк — развеселен.

— Много ти отива — продължи той и пусна медальона обратно на мястото му. — Но трябва да призная, че по-скоро ми липсва

униформата ти.

— О, така ли?! — тя почервения, а Ив завъртя очи зад гърба ѝ.

— Не искам да ви задържам и минута повече, но имам едно-две неща, които може да ви заинтересуват. — Рурк погледна към чашата с кафе, която Пийбоди, забравила всичко в пристъпа на хормонален транс, продължаваше да стиска в ръка. — Малко кафе няма да ми дойде зле.

— Кафе? — Младата жена въздъхна замечтано и изведнъж се стресна. — О, да, разбира се. Ей сега ще донеса. Веднага!

Рурк се усмихна след нея.

— Тя е съкровище — заяви той.

— Ти отново я провокира. Направи го нарочно!

Изражението му беше самата невинност.

— Нямам представа за какво говориш. Във всеки случай, радвам се, че си ги поканила двамата с Макнаб на празника, и съжалявам, че няма да присъстват. Между другото, и аз не си губих времето и изрових някои неща за теб след сутрешното ми заседание.

— Имал си заседание? Вече?

— Холограмна конференция с Шотландия. Те са с пет часа по-напред от нас и аз трябваше да се съобразя с това. Освен това имах нужда да поговоря с леля ми в Ирландия.

„Ето защо — помисли си тя — го нямаше на обичайното му място в къта за хранене в спалнята, когато стана в шест.“

— Намери ли ми парите?

— В известен смисъл. — Той замълча и се усмихна на Пийбоди, която в тоя момент влизаше с поднос в ръка.

— Нося прясно и за теб, Далас.

— В какъв смисъл? — нетърпеливо попита Ив.

Но Рурк не бързаше и се зае собственоръчно да разлее кафето по чашите.

— В смисъл, че намерих прехвърляне на крупни недвижими имуществва и ежегодни парични преводи, осъществявани чрез различни филиали на холдинга Айкоув. На повърхността всичко това прилича на изключително щедри благотворителни дарения. Но при внимателно вглеждане са съмнителни вложения.

— Как?

— Почти двеста милиона долара — това е, което успях да намеря досега за последните тридесет и пет години, които не съответстват на неговите доходи. Ако човек раздава такава купчина в зелено, това трябва да пробие дупки в джобовете му. Но не е така — отпи от кафето.

— Което показва друг източник на доходи. Скрит източник.

— Така изглежда. И подозирам, че това не е всичко. Току-що започнах да размотавам кълбото. Интересно как човек, получаващ съмнителни доходи, решава да ги дари — може да се каже без много шум, дори анонимно — за достойни каузи. Друг на негово място би си купил хубава малка страна.

— Анонимно.

— Положил е немалко усилия да се дистанцира от своите дарения. Вмъкнал е много междинни пластове. Тръстове, нестопански организации, фондации и всички се пресичат и преплитат с корпорации и организации — той вдигна рамене. — Съмнявам се, че имате нужда или искате урок за данъчните убежища или други подобни, лейтенант. Нека просто кажем, че има отличен финансов съветник и е избрал да дари всички тези средства, без да изтъква заслугите си. Могъл е да ги приспадне от своите облагаеми суми, но не го е направил. И не ги е отчел в графата на доходите.

— Укриване на данъци?

— В известен смисъл. Трудно е все пак, дори и за данъчните служби, да ги проследят, тъй като парите са били прехвърлени към благотворителни организации. Но със сигурност има нарушение.

— Значи трябва да намерим източника на доходите. — Ив взе кафето си и започна да обикаля из кабинета. — Винаги има следа.

Устните на Рурк се извиха в лукава усмивка.

— Не, няма. Невинаги.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Някой, който знае как да изтрие следите, трябва да бъде в състояние и да ги намери.

— Така мисля и аз.

— Може би е необходимо да се започне от другия край — предложи Пийбоди. — Местата, където са отишли парите.

— Дай ми, да речем, петимата най-облагодетелствани — каза Ив на Рурк. — Прати ми ги на служебния компютър в Централата.

— Ще го направя. Най-големият, който съм открил до момента, е малко частно училище.

— „Брукхолоу“? — Ив усети гъделичкаща възбуда.

— Златна звезда за вас, лейтенант. Училище за девойки „Брукхолоу“ и съпътстващ колеж „Брукхолоу“.

— Право в десетката! — Ив се обърна към стенния екран. На устните ѝ заигра доволна усмивка. — Познай кой е получил цялото си образование в тези институции.

— Звучи ми познато — съгласи се Пийбоди. — Но може да се твърди, че е изпратил там своята повереница, защото е вярвал в училището и е вложил парите си в него. Или е дарил парите, защото повереницата му учи там.

— Провери веднага! Кога и от кого е било създадено учебното заведение? Списъци на преподаватели, директори, както винаги, по дяволите. Намери ми списък с настоящите ученици. Както и имената на онези, които са учили заедно с Аврил Хенсън.

— Действам! — Пийбоди бързо седна пред компютъра и се залови за работа.

— Гореща следа — каза Ив, след това се обърна към съпруга си: — Отлично попадение!

— Радвам се да помогна — повдигна брадичката ѝ с пръст и докосна устните си до нейните, преди тя да възрази. — В личен план, искаш ли да се свържа с Мейвис вместо теб за Деня на благодарността? Датата приближава, а ти в момента имаш повече работа от мен.

— Би било чудесно!

— Кого друг да поканим?

— Не знам — размърда се смутено. — Предполагам, може би, Надин. Фийни вероятно ще бъде със семейството си, но аз все пак ще го попитам.

— Ами Луиз и Чарлз?

— Разбира се! Прекрасно! Боже, наистина ли ще го направим?

— Твърде късно е да върнем лентата назад — той я целуна отново. — Нали ще ме държиш в течение? Сега ме чака работа. — Върна се обратно в своя кабинет и затвори вратата след себе си.

— Обичам Макнаб.

Когато се обърна към партньорката си, Ив почувства как дясното ѝ око заигра.

— Мамка му, Пийбоди! Трябва ли да го казваш?

— Да. Обичам Макнаб — повтори младата жена. — Отне ми известно време, докато го разбера, или докато осъзная това, или както още се нарича там. Накратко, той е истинският за мен. Ако умреш внезапно и Рурк реши, че мога да го утеша с див секс, аз вероятно няма да го направя. Вероятно. Но дори и да се съглася, въпреки това ще обичам Макнаб.

— Добре, че поне съм мъртва в сексуалните ти фантазии.

— Така е честно. Не бих изменила на партньорката си. Тъй че по всяка вероятност няма да правя секс с Рурк, дори да се появи такава възможност. Е, освен ако и двамата с Макнаб не бъдете убити при някой гаден инцидент.

— Благодаря, Пийбоди. Сега се чувствам много по-добре.

— И евентуално ще изчакаме приличен срок. Например две седмици. Ако успеем да се контролираме.

— Става все по-хубаво и по-хубаво — отбеляза Ив.

— В известен смисъл ние ще прославяме живота ви и нашата любов към вас двамата.

— Може би не сме ние тези, които ще умрем при гадния инцидент? — отбеляза Ив. — И тогава аз и Макнаб... Не, Господи! Не! — тя видимо потрепери. — Не те обичам чак толкова силно.

— О, това не е много мило. Жалко за теб, защото Макнаб е като пневматичен чук в леглото.

— Веднага млъкни или ще стане жалко за теб!

— Училище „Брукхолду“ — каза Пийбоди и в гласа ѝ прозвуча наранено достойнство. — Основано през 2022-ра.

— Само няколко години преди раждането на Аврил? Кой е основателят? Покажи данните на екрана!

— Екран едно!

— Частна образователна институция — започна да чете Ив — за момичета. Само за момичета! Основана от Джона Делапорт Уилсън. Провери го, Пийбоди!

— Вече е направено!

— Класове — от първи до дванадесети, пълен пансион. Акредитирана от Международната асоциация на независимите

училища. Нарежда се на трето място в Съединените щати и на петнадесето в световен мащаб. Територия — осемдесет акра. Това е много земя! На шест ученика се пада по един учител.

— Сериозно обучение на индивидуална основа!

— Подготовка за колеж, напълно оборудвани жилища за настаняване на учениците, преподавателите и целия останал персонал. Многонационална общност. Ха, какъв израз! Предизвикателна, но благоприятна среда. Дрън-дрън. Фондът на училище „Брукхолоу“... Отново дрън-дрън. Таксата за обучение... Света Богородице!

— Ужас! — очите на Пийбоди се разшириха. — И това е само за един семестър! За шестгодишно дете!

— Дай ми за сравнение цените на другите частни училища от най-висока степен, с пансион.

— Веднага! Но какво всъщност търсим, Далас?

— Не знам. Но напредваме — отвърна тя. — Двойно! Обучението в „Брукхолоу“ е два пъти по-скъпо, в сравнение с другите училища от същия клас.

— Излязоха данните за основателя. Джона Делапорт Уилсън, роден на 12 август 1964, починал на 6 май 2056. Това е доктор Уилсън! — добави Пийбоди. — Доктор по медицина и философия. Известен със своята изследователска работа в областта на генетиката.

— Наистина ли? Хмм!

— Женен за Ева Хенсън Самюълс, от юни 1999. Няма деца. Тя също е лекар. Умира три години преди съпруга си. Катастрофа с частен самолет.

— Хенсън... Това е моминското име на Аврил. Сигурно имат връзка.

— Уилсън основава училището и става негов пръв председател за пет години. След това кормилото поема жена му. Тя остава на този пост до смъртта си. Настоящ председател е Евелин Самюълс — нейна племенница, и както се споменава тук, една от първите възпитанички на колежа „Брукхолоу“.

— Всичко остава в семейството. Обзалагам се, че когато помпаш пари в такава институция, получаваш всевъзможни привилегии. Като например да си направиш там лаборатория. И да изпращаш в нея своите обекти като ученици. Даваш им отлично образование и същевременно ги наблюдаваш. Учен — генетик, пластичен хирург и

частно училище — пансион за момичета. Разбъркай всичко добре и какво получаваш?

— Хмм. Супер високи такси?

— Перфектни жени. Генна манипулация, хирургически подобрения, определена образователна програма.

— О, Господи! Далас!

— Да, звучи отвратително! Но става още по-гадно, ако направим следващата крачка и си представим, че завършилите могат да бъдат „настанени“ при заинтересовани лица срещу астрономически такси. Какво каза Аврил снощи по време на разпита? „Той искаше само мен.“ Точно така! Нима грижовният баща няма да даде на любимия си син това, което той желае?

— Прилича ми на научна фантастика, Далас!

— ДНК!

— А?

— Долорес Ночо-Алварес.^[1] ДНК. Обзалагам се, че този псевдоним е малка лична шега. — В този момент линкът ѝ иззвъня. — Далас.

— Събрах цял проклет том с данни за Айкоув-старши. Благодарение на последните събития, вече имам и втори — за младши. Какво става, Далас? — попита Надин.

— В първия том има ли споменато нещо за негова връзка с някакъв доктор Джона Уилсън?

— Странно е, че питаш точно за това. — Погледът на репортерката прониза Ив от екрана на линка. — И двамата са отдали времето си и са предоставили уменията си по време на Градските войни. Станали приятели и сътрудници. Помагали за откриването на рехабилитационни центрове за деца по време и след войните. Има повече информация за това, както и други неща, но трябва да се зароя по-дълбоко. Добрах се до нещо — може би е имало вътрешни разследвания от Асоциацията на Американските лекари, но е погребано дълбоко.

— Аз също открих нещо, и ако съм на верен път, може би ще имаш историята на твоята кариера.

— Не си играй с мен, Далас!

— Прати ми всичко, което имаш. И продължавай да копаяш!

— Дай ми нещо за ефира. Искам...

— Не може! Трябва да тръгвам. О, хей, ако Рурк се свърже с теб, става въпрос за покана за Деня на благодарността.

— Така ли? Супер! Може ли да доведе някого?

— Предполагам, че да. До по-късно! — Ив прекъсна връзката. — Хайде да огледаме къщата на Айкоув още веднъж!

Пийбоди съхрани данните и скочи.

— Дали ще се наложи да отидем до Ню Хемпшир заради това?

— Не бих се изненадала!

В разкошна къща с изглед към морето специални защитни екрани на прозорците, заемащи цяла стена, предпазваха обитателите от любопитните погледи. Но през тях, отвътре, можеше да се наблюдава синьо-сивата водна повърхност, простираща се чак до хоризонта.

Ще я нарисува по този начин, помисли си тя. Мека, спокойна и безкрайна, само с морски птици на пустия плаж.

Ще рисува отново, с ярки цветове. Никога повече красиви нежни портрети, а диви, опасни, живи и смели картини.

Скоро, много скоро ще започне да живее по същия начин. Всички тези неща олицетворяваха свободата, която си представяше.

— Харесва ми да живеем тук. Ще се радвам, ако бихме могли да останем с децата и да бъдем просто това, което сме.

— Може би някой ден, на друго място като това. — Името ѝ не бе Долорес, а Дийна. Косата ѝ сега бе тъмночервена, а очите — яркозелени. Беше убивала, щеше да убива отново, но съвестта ѝ беше чиста. — Когато това свърши, когато направим всичко, което можем да направим, тази къща ще трябва да се продаде. Но има и други плажове.

— Знам. Просто се чувствам тъжна. — Тя се обърна със сдържана грация, после се усмихна. — Няма смисъл да тъгувам. Свободни сме. Не, още не, но сме по-близо до свободата от всякога.

Дийна приближи и улови ръцете на жената, която смяташе за своя сестра.

— Боиш ли се?

— Не много. Но също така съм и развълнувана. И мъничко тъжна. Нищо не мога да направя срещу това. Между нас имаше любов, Дийна. Макар и извратена още от самото начало, но имаше любов.

— Да. Погледнах в очите му, когато го убивах, и в тях имаше любов. Болна, егоистична и грешна, но любов. Забраних си да мисля за нея, не можех да си позволя — пое си дълбоко въздух. — Е, те ме обучаваха точно на това, да изключа чувствата и да си свърша работата. Но след като... — Тя затвори очи. — Искам спокойствие, Аврил. Тишина и спокойствие, дълги дни тишина и покой. Толкова много време мина. Знаеш ли за какво мечтая?

— Каж ми. — Тя стисна пръстите на Дийна.

— Малка къща, по-скоро вила. С градина. Цветя и дървета, и пеещи птици. Голямо, глупаво куче. И някой да ме обича. Мъж, който да ме обича. Дълги, спокойни дни, без да се крия. Без война, без смърт.

— Ще ги имаш.

Поглеждайки назад, към изминалите години, Дийна виждаше само едно — в живота ѝ нямаше ден, в който да не е трябвало да се крие и да не гледа смъртта в очите.

— Направих те убиец.

— Не! Не! — Аврил се наведе и целуна Дийна по бузата. — Ти ми подари свободата. — Застана отново до стената от стъкло. — Ще започна отново да рисувам. Истинска живопис. Ще се чувствам по-добре. Трябва да успокоя децата, бедните малки създания. Ще ги махнем от всичко това, веднага щом можем — извън страната, поне временно. Някъде, където да растат свободни. Каквито ние никога не сме били.

— Полицията. Ще искат да разговаряте отново. Ще задават още въпроси.

— Всичко е наред. Ние знаем какво да правим, какво да кажем. А и почти всичко е истина, така че не е трудно. Уилфред щеше да бъде респектиран от ума на тази лейтенант Далас. Съобразява бързо и е невероятно пряма. Тя е човек, когото бих искала да имам за приятел, ако бе възможно.

— С нея трябва много да се внимава.

— Да. Много. Колко глупаво от страна на Уилфред да държи личната документация в дома си. Ако Уил знаеше... Бедният Уил! И все пак, струва ми се, че е за добро, дето е научила за проекта. Или поне подозира нещо. Можем да почакаме и тя вероятно ще разбере сама? Навярно ще съумее да сложи край на това и няма да се наложи ние да правим нищо?

— Нямаме право да рискуваме. Не, и след като стигнахме толкова далеч.

— Предполагам, че е така. Ще ми липсваш — каза Аврил. — Искане ми се да можеш да останеш. Ще бъда самотна.

— Но ти не си сама! — Дийна отиде при нея и я прегърна. — Ще говорим всеки ден. Всичко това няма да продължи още дълго.

Аврил кимна.

— Ужасно е да желая смъртта на някого, нали? За да се свърши по-бързо. Макар и по един ужасен начин, тя все пак е една от нас.

— Вече не, дори и някога да е била. — Дийна леко се отдръпна и целуна сестра си по двете бузи. — Бъди силна!

— А ти се пази!

Аврил наблюдаваше, докато тя си сложи мека синя шапка с широка извита надолу периферия, за да скрие косите си, черните очила и метна през рамо чанта с дълга дръжка.

Дийна се измъкна през стъклената врата, изтича бързо през терасата и се спусна по стълбите на пясъка. Отдалечи се. Изглеждаше просто като жена на разходка по плажа през ноември. Никой не знаеше коя е тя и откъде идва. Или какво е направила.

Аврил дълго стоя сама, загледана в пясъка, морето и птиците.

На вратата леко се почука. С тих глас младата жена даде команда и освободи електронното заключване.

На прага стоеше малко момиче, русо и нежно като майка си. То разтърка очи.

— Мамо!

— Тук съм, скъпа! Тук съм, бебчето ми! — Сърцето ѝ бе преизпълнено с любов. Тя се спусна и взе детето на ръце.

— Татко!

— Знам. Знам — погали косата на момиченцето и целуна мократа от сълзи бузка. — Знам. На мен също ми липсва.

И по един странен начин, който Аврил не можеше да си обясни, казваше истината.

---

[1] На английски ДНК се изписва DNA, каквито са и инициалите на заподозряната. — Б.пр. ↑

11.

Ив освободи ума си от всички мисли и опита да се постави на мястото на убийцата. Тиха къща. Позната. Влязла е сама. В клиниката също е била сама. Убива сама.

Да тръгнем от кухнята. „За какво е подносът? — запита се, докато се движеше по маршрута, по който предполагаше, че е преминал убиецът. — За да се успокои жертвата и да ѝ отвлече вниманието.“

Значи, убитият я е познавал. Но ако е подозирал кой е убиеца на баща му, защо скри този факт от тях?

В кухнята застина за миг, загледана в пода.

— Домашната прислужница не е приготвила подноса. Малко вероятно е и Айкоув да го е направил сам.

— Може би той я е очаквал — предположи Пийбоди. — Затова е деактивирал домашните дроиди.

— Да допуснем, че е така, но тогава защо е заключил вратите? Защо включваш охранителната система в режим „не ме безпокойте“, ако очакваш гости? Може би се е случило така: той настройва системата, деактивира дроидите за през нощта и тогава тя му позвънява. Слиза долу и ѝ отваря сам. „Хей, хайде да хапнем!“

Тази версия не ѝ харесваше.

— Спомни си начина, по който лежеше на дивана в кабинета. Посетители не се приемат така. Позата му казваше: „Искам да полегна малко, за да си почина“. Сега да опитаме нещо друго. Тя влиза сама. Знае кода или системата разполага с отпечатък на гласа ѝ. Идва в кухнята и приготвя подноса с храната. Знае, че той е горе.

— Откъде?

— Защото го познава. Знае какви са навиците му. Лесно би могла да провери на домашния скенер, ако не е сигурна на сто процента. Вероятно го е използвала, да. И аз бих постъпила така. Потвърждава не само местонахождението му, но и че е сам в къщата. Проверява също и дроидите, за да е сигурна, че са деактивирани. Отнася подноса горе.

Ив се обърна и тръгна по пътя, изминат от убийцата.

„Била ли е нервна? — зачуди се тя. — Дали чинията е дрънчала в подноса, или е била спокойна като заледено море?“

Оказала се отново пред вратата на кабинета, Ив се престори, че държи поднос в ръката си и наведе глава.

— Ако той се е заключил вътре, тя е използвала гласова команда, за да отвори и влезе. Иначе трябва да остави таблата на пода, за да освободи ръцете си. От електронния отдел да проверят тази врата, да видим какво ще открият.

— Ще бъде направено.

Ив влезе, изучавайки обстановката от този ъгъл.

— Той не би могъл да я види, не и на първо време. Ако е бил буден, е щял да я чуе. Лежал е с гръб към вратата. Тя влиза в стаята и оставя подноса на масичката. Дали са разговаряли? „Донесох ти нещо за хапване. Трябва да се храниш, за да не се разболееш.“ Виж, това е присъщо на съпругата. Не е било необходимо да си прави труда да носи ядене. Направила е грешка.

Ив внимателно приседна на самия ръб на дивана. „Има достатъчно място да седне“ — помисли си тя, като си спомни в какво положение беше лежало тялото на Айкоув.

— Ако е седнала ето така, го е блокирала и му е попречила да стане. Това пак е типично за съпругата. И не е представлявало заплаха за него. После всичко, което трябва да направи, е да... — Ив се наведе напред, стисна длан в юмрук, сякаш държи скалпел, и със замах го стовари върху дивана.

— Хладнокръвно!

— Да, но не съвсем. Въпросът е в подноса. Може би в храната е имало някакъв транквилант, просто така, като резервен вариант. В противен случай, това е... не знам, вероятно чувство за вина — да донесе на осъдения последна храна. При първото убийство няма нищо подобно. Влиза, убива, излиза. Без излишни отклонения. — Ив стана от дивана. — Всичко останало е извършено ефективно. Заклучва вратата след себе си, взима дисковете, включва отново охранителната система. Само този поднос ме смущава, крещи ми. — Въздъхна. — Рурк прави подобни неща. Отрупва ме с храна. Това му е като инстинкт. Ако се чувствам зле или съм разстроена, обезателно навира под носа ми купа или чиния.

— Той те обича.

— Точно така. Който е приготвил тази храна, е имал чувства към него. Били са свързани по някакъв начин. — Ив обиколи с поглед стаята. — Нека да се върнем към доктора. Защо се е заключил тук?

— Да работи.

— Да. Но той ляга. Уморен е, без настроение, а може би мисли по-добре, легнал на гръб. Както и да е — Надникна в банята, като продължи да разсъждава. — Много малка баня за шикозна къща като тази.

— Тя е към кабинета, не е достъпна за останалите стаи. Няма нужда от разкош.

— Напротив, има — отвърна Ив. — Сравни я с останалата част от жилището. Просторни помещения, стилни мебели, картини. Личната му баня в клиниката е по-голяма от тази, а тук е неговият дом. — Сега любопитството ѝ се събуди и тя пристъпи в малката стая. — Пропорциите са нарушени, Пийбоди.

Далас излезе бързо, партньорката ѝ я последва и двете отидоха в кабинета на Аврил, от другата страна на банята. Загледаха се в стената, покрита с картини; точно по средата стоеше малка маса с два стола отстрани.

— Има нещо между тях. Между стената и банята.

Върна се отново в банята и започна да изучава малкото шкафче, в което бяха подредени чисти кърпи и тоалетни принадлежности. Отвори вратичките му и почука с юмрук по задната му стена.

— Чу ли това?

— Солидно. Тежко. Вероятно е армирана. Да му се не види! Открихме тайна стая, Далас!

Започнаха да търсят механизъм за отваряне, като прокарваха длани по стените и рафтовете. Накрая Ив седна на пети, изруга и извади линка си.

— Можеш ли да ми отделиш малко време между разработването на планове за световно господство и изкупуването на всички пуйки на планетата?

— Вероятно. Ако имам някакъв стимул.

— Открих тайна стая. Не мога да намеря входа. Навярно е с електронно задействане. Мога да се обадя в електронния отдел, но тъй като все още си у дома, си по-близо.

— Адресът? — Тя му го издиктува. — Десет минути.

Ив седна по-удобно на пода.

— Ще го почакам, а докато дойде, ще проверя алибито на вдовицата. Имаш ли нещо против през това време да поговориш с някои от съседите?

— Няма проблем.

Ив позвъни, без да става от пода, и не се изненада, когато алибито на Аврил в Хемптънс се потвърди. Просто ей така, без конкретна причина, се обади в заведението за сладолед, където госпожа Айкоув бе заявила, че е водила децата. И отново не се учуди, когато получи потвърждение.

„Дяволски добре си се подготвила“ — промърмори тя, стана и се спусна на долния етаж.

Свърза се с Морис.

— Точно се готвех да ти позвъня, Далас. Стомашното съдържание потвърди показанията за последното хранене. Токсикологичният анализ показва прием на болкоуспокояващи. От общоприетите. И лек транквилант. И двата медикамента са погълнати до час преди смъртта.

— Колко лек?

— Колкото да се отпусне, може би да стане малко сънлив. Дозата е стандартна и при двете лекарства. Подобен коктейл може да се вземе, ако имаш неприятно главоболие или искаш да си починеш.

— Съвпада. — Сети се за позата на тялото върху дивана. — Да, всичко пасва. Имаш ли нещо друго?

— Никакви други травми. Здрав мъж, първокласни корекции на тяло и лице. В момента на смъртта е бил в съзнание, но замаян. Идентично оръжие, една рана в сърцето.

Вратата се отвори и влезе Рурк.

— Добре. Оценявам бързината ти. До скоро. Не беше нужно да манипулираш ключалката — каза тя на съпруга си.

— Практика. Прекрасна къща. — Той огледа обстановката във фойето и всекидневната. — Малко прекалено традиционно за моя вкус, не особено креативно, но красиво по свой собствен начин.

— Със сигурност ще добавя това в доклада си. — Посочи с пръст към стълбите и сама тръгна нагоре.

— Страхотна система за сигурност, между другото — каза той небрежно. — Щеше да ми отнеме повече време, ако специалистите по електроника не си бяха поиграли с нея преди това. Както и да е, няколко от съседите ме огледаха с подозрение. Мисля, че ме взеха за ченге. Невероятно!

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Не, не са. Ченгетата не носят костюми за десет хиляди долара! Тук е.

Рурк огледа кабинета, видя следите от прах, оставени от „метачите“ и отбеляза липсата на електроника. „Откарали са я вече в електронния отдел“ — отбеляза той.

— Картините са най-добрата част от украсата — приближи до скица, рисувана с креда, изобразяваща непринуден семеен портрет. Айкоув седи на пода, свил единия си крак в коляното, жена му до него, склонила глава на рамото му, подвила крака под себе си, децата — сгушени пред тях.

— Прекрасна работа, нарисувана с любов. Прелестно семейство. Младата вдовица е талантива.

— Да, наистина, но... — Ив застана до него и заизучава портрета. — Нарисувана с любов?

— Позата, светлината, езика на тялото, линиите, извивките. Да, мисля, че тук е запечатан момент на щастие.

— Защо ще убиваш този, когото обичаш?

— Причините са безброй много.

— Тук си прав — съгласи се Ив и се отправи към банята.

— Ти вярваш, че го е направила.

— Знам, че е замесена. Не мога да го докажа точно в този момент, но съм сигурна — пъкна палци в предните джобове на панталоните си и кимна. — Стаята е ей там, от другата страна на шкафчето.

Също като нея, и той първо огледа помещението.

— Да, там е.

Рурк извади от джоба си малко устройство. Когато го включи, то излъчи тънък сноп червена светлина. Той прекара лъча по рафтовете и задната стена на шкафа.

— За какво служи това?

— Шшт! — Ив едва чуваше ниското жужене, което издаваше устройството. — Зад тази стена има стомана — каза съпругът ѝ, загледан в дисплея.

— Това го разбрах и без твоята играчка!

Той само повдигна вежда. Приближавайки още до стената, набра ръчно някаква команда. Бръмченето се превърна в тих, ритмичен сигнал. Рурк бавно движеше снопа светлина, сантиметър по сантиметър, а Ив заскърца със зъби от нетърпение.

— Какво ще стане, ако...

— Шшт — нареди той отново.

Тя се предаде, и когато чу входната вратата да се отваря, излезе да посрещне Пийбоди.

— Успях да открия няколко съседни. Никой не е забелязал нищо подозрително. Всички са потресени от смъртта на Айкоув. Мило, щастливо семейство според съседката Мод Джейкъбс. Хванах я преди да тръгне за работа. Двете с Аврил Айкоув посещават един и същ здравен клуб, понякога тренират заедно, след това изпиват по чаша зеленчуков сок. Описва я като приятна жена, добра майка, щастлива. Семействата им правили нещо като съвместна вечеря на всеки няколко месеца. Не е забелязала никакви търкания между съпрузите. — Пийбоди погледна нагоре. — Реших да се върна, тъй като видях, че Рурк дойде. По-добре да огледаме стаята, съседите можем да разпитаме и после.

— Той още работи по въпроса. Ще се свържем с електронния отдел — продължи Ив, докато се отправяха към кабинета. — Нека те да свалят... Няма значение!

Задната стена беше отворена. „Врата, по-точно“ — коригира се Ив. Вратата беше дебела петнадесет сантиметра и от вътрешната ѝ страна можеше да се види редица от сложни ключалки.

— Супер! — възкликна Пийбоди и тръгна към отвора.

Отвътре Рурк се обърна и ѝ се усмихна.

— Това е бивша паник стая, превърната в строго охраняван кабинет. Щом влезеш вътре, затваряш вратата, заключваш и тези отвън нямат шанс да те достигнат. Цялата електроника функционира автономно — посочи стенните екрани. — Пълно наблюдение на къщата, отвътре и отвън. Има и склад с провизии. Тук може да се преживее всякакво нашествие, дори ядрено нападение.

— Записи? — Ив погледна към празния монитор на компютъра.

— Достъпът е закодиран и блокиран с безотказно устройство. Мога да го заобиколя, но...

— Ще го вземем в Централата — прекъсна го тя. — Веществените доказателства трябва да бъдат напълно запазени.

— Е, можеш да го направиш, но отсега съм длъжен да ти кажа, че записите най-вероятно са заличени. И в помещението няма нито един диск.

— Значи е успял да ги унищожи. Или тя ги е взела. Ако последното е вярно, тогава убийцата е знаела за тайната стая. На съпругата му трябва да ѝ е било известно. Дори и Айкоув да не ѝ е казал, тя е знаела. Тя е художничка. Разбира от симетрия, размери, баланс. В банята пропорциите са нарушени. — Ив огледа внимателно стаята за последен път, излезе от нея и започна да изучава кабинета. — Той не е унищожил дисковете — реши тя. — Твърде организиран е, също като баща си. И знаеш ли какво, този проект е работата на живота им. Това е тяхната мисия. Не е мислил, че ще умре и освен това си има и тази тайна стая. Чувствал се е защитен, но когато аз започнах да задавам въпроси, е осъзнал, че баща му държи записите, макар и кодирани, на прекалено достъпно място. Така че може би проверява стаята просто, за да се успокои. Това му е в характера.

— Ако е познавал жената убила баща му, няма ли да се притесни, че тя ще дойде и за него? — Пийбоди вървеше подир Ив. — Може би затова е изпратил съпругата и децата си далеч. За да са в безопасност.

— Ако човек мисли, че към сърцето му е насочен скалпел, ще се поизпоти малко. Но младши не се потеше. Той се вбеси, защото ровя около баща му. Разтревожи се, дори се изплаши, че смъртта му е следствие от тяхната работа и че ние бихме могли да попречим. Когато се боиш за живота си, бягаш и се криеш. Не стоиш у дома и не пиеш успокоителни. Стандартни, леки. Морис — обясни Ив, преди партньорката ѝ да попита. — Ако е имало записи — добави тя, — убиецът ги е взел. Въпросът е какво има на тях? И за какво са ѝ нужни? — Тя се обърна към Рурк. — Нека разгледаме нещата по този начин. Искаш да премахнеш една организация, фирма. Да я унищожиш или да я погълнеш, все едно. Какво ще направиш?

— Има различни начини. Най-бързият и безмилостен е да ѝ отсечеш главата. Отделяш мозъка и тялото се срива.

— Да, точно така. — Устните ѝ се извиха мрачно. — И двамата Айкоув бяха много умни типове. Но дори и тогава ти ще искаш всички данни, всяка информация, която можеш да събереш. Особено вътрешната. Те не са били сами в тази дейност. Ще искаш да разбереш кои са и другите играчи. Дори и да ги познаваш или поне някои от тях, пак ще ти са необходими данни. И ще искаш да прикриеш следите си.

— Мислиш ли, че убиецът ще отстрани и други участници в този проект?

Тя кимна.

— На нейно място бих си помислила: „Хей, защо да спирам сега?“. Обади се на „метачите“ да дойдат тук, Пийбоди! А ние отиваме в Централата. Имаме да четем много материали. — Ив тръгна към долния етаж, докато Пийбоди звънеше в управлението. — О, и Надин ще дойде за Деня на благодарността — каза тя на Рурк. — Може би с кавалер.

— Добре. Говорих с Мейвис. Тя каза, че ще дойдат двамата с Леонардо със звънтене.

— Звънтене с какво?

— Със звънчета предполагам.

— Какво означава това, между другото? Защо хората ще идват в къщата ти и ще носят звънчета. Това просто е досадно!

— Ммм... О, и, Пийбоди, тя каза, че ако аз говоря с теб преди нея... Не, нека бъда точен. Ако се видя с теб, преди тя да ти е звъннала, да ти предам, че двете с Трина са готови, и ако искаш да разпуснете тази вечер сбирката е у Далас.

Ив пребледня.

— Какво у Далас? Трина? Не!

— Кротко, кротко — Рурк успокоително я потупа по ръката. — Бъди смело, мое малко войниче!

Вместо това тя се нахвърли върху Пийбоди като пантера.

— Какви си ги свършила?

— Аз... ами просто си мислех дали да не направя нещо с косата си и се посъветвах с Мейвис.

— Ах, ти, кучка такава! Ще те убия! Ще изтръгна вътрешностите ти с голи ръце, след това ще те удуша със собствените ти черва!

— Може ли преди това да си удължа косата? — попита Пийбоди с плаха усмивка.

— Ей сега ще ти удължа косата! — тя щеше да скочи, но Рурк я сграбчи изотзад, обви я с ръце и я задържа на място.

— По-добре бягай! — предупреди той Пийбоди, но тя вече тичешком напускате къщата. — Винаги можеш да убиеш Трина — предложи Рурк на съпругата си.

— Съмнявам се, че тя може да бъде убита — отвърна Ив, като си мислеше за специалистката по грижи за косата и кожата — навярно единственото същество в цялата вселена, което я ужасяваше. — Хайде да тръгваме! Няма да убия Пийбоди — засега — защото имам нужда от нея.

Рурк я обърна с лице към себе си и силно я прегърна.

— Има ли още нещо, което мога да направя за вас, лейтенант?

— Ще те уведомя.

На улицата нямаше и следа от партньорката ѝ.

Изпратила съпруга си, Ив седна на стълбите, за да изчака „метачите“. Тъй като денят ѝ вече бе съсипан от планираните за вечерта козметични процедури, тя се обади в лабораторията, за да проведе един рунд с шефа на техническата лаборатория Дик Беренски, известен с прякора Тъпака.

— Плодовете бяха чисти... и вкусни. — Кльощавото му лице ѝ се хилеше от екрана на видеолинка. — Сиренето, бисквитите, чая — всичко е чисто. Сиренето е натурално, от краве и козе мляко. Висша класа. Жалко за човека, имал е лошия късмет да умре, преди да хапне от него.

— Нима си ял от веществените ми доказателства?

— Само ги опитах. И те не са никакво доказателство, след като не са натъпкани с медикаменти. Имам няколко женски косъма — от естествена блондинка. Един — от пуловера, и два — от дивана. По оръжието на убийството — нищо. Напълно запечатано. По подноса няма отпечатъци. Нито по храната, чинията, салфетката, приборите. Никъде нищо.

„Няма отпечатъци — помисли си Ив, след като прекъсна връзката. — Ако Айкоув сам си е донесъл подноса, все щеше да остави отпечатъци по нещо.“ Това увеличаваше състоятелността на нейната теория.

— Тъъ, лейтенант? — Пийбоди стоеше на тротоара, на безопасно разстояние от нея. Пристъпваше неспокойно, като човек,

готов всеки момент да побегне. — Говорих с още една съседка. Пак същото. Направих проверка на показанията на домашния дроид относно семейното ежедневие и графика.

— Чудесно! Защо не дойдеш тук и не седнеш, Пийбоди?

— Не, благодаря. Искам да се поразтъпча.

— Страхливка!

— Без съмнение. — Лицето ѝ придоби израз на жално извинение. — Наистина, нищо не съм направила. Всъщност вината не е моя. Просто случайно се сблъсках с Мейвис и ѝ споменах, че мисля да си удължа косата, а тя пое топката и спринтира направо към голлинията.

— И ти не успя да вземеш топката от една бременна жена?

— Тя може да е напълняла, но е пъргава. Не ме убивай!

— Прекалено много неща занимават ума ми точно сега, нямам време да планирам и твоето убийство. По-добре се моли и занапред да съм все така заета.

Когато се върнаха обратно в Централата, Ив стовари на Пийбоди купища информация, открита от Надин. „Нека четете, докато очите ѝ започнат да кървят“ — злорадо си помисли тя.

Рязко се извърна от бюрото на партньорката си и сграбчи Бакстър за яката.

— Душиш ли ме?

— Мантото! Подушвах мантото!

— Престани! — пусна го. — Откачено копеле!

— Дженкинсън е откачено копеле.

— Хей! — Дженкинсън се обади от другия край на помещението.

— Щом не можеш да въведеш ред в отделението си, Далас, притеснявам се как ще командваш подчинените си?

Ив наклони глава на една страна и дари Бакстър с очарователна усмивка.

— Правил ли си някога корекция на лицето или на тялото си, Бакстър?

— Моята неотразима външност се дължи на изключителните ми гени. Защо? Нещо не е наред с лицето или тялото ми ли?

— Искам да посетиш клиниката на Уилфред Б. Айкоув. Облечен в официални дрехи. Ще искаш консултация с най-добрия специалист по лицева хирургия.

— Какво му е на лицето ми? Жените се разтапят, когато използвам силата на чаровната си усмивка върху тях.

— С най-добрия специалист по лицева хирургия — повтори Ив. — Искам да знам през какъв точно процес трябва да се премине, за да бъде приет човек за консултация. Нужен ми е ценоразписа, да усетиш атмосферата. Искам да знам в какво състояние са сега, когато и двамата Айкоув са в моргата.

— Ще се радвам да помогна, Далас, но нека да помислим върху следното — кой ще повярва, че искам да променя нещо по това лице? — Обърна глава и вдигна брадичката си. — Виж ми профила, ако смееш. Убиец е!

— Използвай го, за да притиснеш женския персонал. Докладвай ми за ситуацията. Поискай обиколка на цялото място, преди да оставиш лицето си в ръцете им, нещо такова. Разбра ли ме?

— Ясно! Ами моето момче?

Ив погледна към полицай Трой Трухарт — помощника на Бакстър, който седеше на бюрото си и се занимаваше с писмена работа. Той все още беше зелен като пролетна трева, но Бакстър действаше като тор върху неговото развитие.

— Как се справя с лъжите?

— Има напредък.

Може би, но момчето беше младо, снажно, красиво. По-добре ще е да изпрати опитно ченге — макар и, както той сам се изрази, с профил — убиец.

— Този път той ще пропусне. Задачата ще ти отнеме само няколко часа.

Ив позвъни на Фийни и му предложи да го почерпи с онова, което минаваше за обяд в столовата на Централата.

Напъхаха се в едно сепаре и си поръчаха сандвичи с фалшива пастърма и ръжени хлебчета. Ив се опита да подобри вкуса на своя, като го удави в горчица, която, за съжаление, имаше нездравословния цвят на урина.

— Първо Айкоув — започна Фийни, като потопа парчето пържено соево месо в локвичка разреден кетчуп. — Никакви входящи или изходящи обаждания от линка в домашния му кабинет вечерта преди убийството. Имам копия на разговорите от служебния и джобния му линк. Нищо до, от, или отнасящо се за заподозряната. — Той сдъвка и преглътна, после отхапа от влакнестото вещество, обявено за пастърма. — Проверих и линковете на доктор Уил. Съпругата му го е търсила по личния от Хемптънс, около 15:00 в деня на убийството му.

— Тя не спомена за това.

— Обикновен разговор — децата са добре, яли сладолед, приятели щели да дойдат по-късно за по едно питие. Иска да знае дали е хапнал нещо, дали е отдъхнал. Семейни неща.

— Обзалагам се, че ѝ е казал, че се прибира вкъщи и ще се заключи до сутринта.

— Да. — Фийни удави още едно парче соево месо. — Казва, че ще се опита да свърши малко работа, след това ще заключи. Че е уморен, с главоболие и е имал още един рунд с теб. Нищо, което да сметнеш за подозрително.

— Но е узнала плановете му за останалата част от деня. Какво друго имаш за стареца?

— Досиетата на пациентите и картоните са доста обширни. Едно от моите момчета има някакво медицинско обучение, дадох му да ги прегледа. Ето как стоят нещата... — Преглътна залъка с фалшиво кафе, чийто вкус беше ужасен. — Има лична записна книга, отделно от работния календар със срещите, който ни даде секретарката му. Лични неща. За напомняне — посещение при внуците, цветя за снахата, консултация с колега от клиниката, заседание на борда. Отбелязана е и срещата с нея. Само с един инициал — единствено Д, часа и датата. Във всички останали записи, било то за среща с друг лекар или за разговор с пациент, той използва име и фамилия, час, дата, някаква ключова дума, отнасяща се до целите. И така е всеки път, с изключение на този случай. А има и още нещо.

— Какво?

— Записната книга е разчетена за една година. Вече сме ноември, значи единадесет месеца. За цялото това време, освен когато е бил извън града по работа или за развлечение, всеки понеделник и

четвъртък вечер и сряда следобед той е бил свободен. Никакви ангажименти. Никакви срещи. Нито от личен, нито от служебен характер. Нищо.

— Забелязах същото и в работния му календар, но той не обхващаше цялата година. Да, това наистина е много интересно. Някаква редовна дейност, която не е отбелязвал.

— Толкова редовна, колкото и ежедневната доза фибри. — Фийни размаха соевото резенче. — Да допуснем, че се занимаваш с нещо, а ти си организиран човек. Отделяш за това една вечер в седмицата. Но две вечери и един следобед, всяка седмица през тези единадесет месеца? Това е адска съсредоточеност.

— Ще трябва да разшириш търсенето, да се върнеш назад в миналото. Направи същото и за Айкоув-младши. Виж имат ли съвпадащи си свободни вечери. И още, интересувам се от всяко споменаване на училище и колеж „Брукхолоу“. Всяко споменаване на Джона Д. Уилсън или Ева Хенсън Самюълс.

Фийни извади от джоба си електронен бележник и записа имената.

— Ще ми кажеш ли защо?

Докато привършиха обяда си, тя му разказа всичко.

— Дали паят става за ядене? — зачуди се той и въведе избора си на електронното меню, като поръча и още две кафета. — Добре, сега за доктор Уил. Ако някой е разбил ключалките или е бъркал в системата за сигурност, то той е имал невидими ръце. Никакви отпечатьци.

— Трябва да е минал през проверка на гласа. Можеш ли да свалиш гласовите отпечатьци от паметта?

— Не мога — поклати глава. — Системата не запаметява входящите гласове от съображения за сигурност. Не дава възможност да се извлече запис, да се презапише и клонира. Трябва да призная, че този, който е влязъл в жилището, или е бил пуснат, или е шибан гений.

— Тя е умна, но не е гений. Достатъчно находчива е, за да го направи да изглежда като взлом. По-объркващо е — обясни, когато Фийни вдигна вежди. — Съпругата му има желязно алиби, тя е в Хемптънс. Според нея и показанията на домашната прислуга, никой извън домакинството няма кодовете. Така че си имаме работа с призрак. Трябва да се съсредоточим върху съпругата, но колкото и да я проверяваме, има няколко свидетеля, които, независимо един от друг,

потвърждават, че тя е била на километри от дома, докато в сърцето на мъжа ѝ е бил забит скалпела. Търсим съучастник, връзка между нея и Долорес. Досега резултатите са нулеви.

— Освен този проект.

— И училището. — Ив кимна. — Да. Мисля, че ще ми се наложи да пътувам до Ню Хемпшир. Какво правят хората в Ню Хемпшир?

— Да ме вземат мътните, ако знам. — Фийни се намръщи на чинията, която се появи от прореза за сервиране. В нея лежеше кашкав кафяво-оранжев триъгълник.

— И на това му викат тиквен пай? — попита Ив. — Повече прилича на парче...

— Не го казвай! — Фийни смело грабна вилицата. — Ще го ям!

Решила, че Пийбоди още дълго ще се занимава с информацията от Надин, след обяда Ив отиде в кабинета на Уитни, за да докладва.

— Предполагаш, че „Брукголоу“ — училище с добра репутация, е параван за какво, търговия със секс робини?

— Мисля, че едното е свързано с другото.

Уитни прокара пръсти през късо подстриганата си коса.

— Ако не ме лъже паметта, това училище фигурираше в списъка на жена ми сред възможните учебни заведения за нашата дъщеря.

— Кандидатствахте ли?

— По-голямата част от този процес за щастие ми е като в мъгла. Но госпожа Уитни ще си спомни.

— Сър... като говорим за госпожа Уитни — „Чувствителен, много чувствителен въпрос...“ — Изпратих Бакстър неофициално в клиниката, под прикритието на потенциален клиент. Това ще му даде възможност да обиколи съоръженията, да провери как работи системата. Въпреки това се питах, ако се наложи, би ли се съгласила госпожа Уитни да разговаря с мен за нейния, хмм... опит?

За момент той впи в нея измъчен поглед.

— Това няма да ѝ хареса, но тя е жена на ченге. Ако имаш нужда от показанията ѝ, ще го направи.

— Благодаря ви, командире. Съмнявам се, че ще ми се наложи. Надявам се да не е необходимо.

— Аз също, лейтенант. Нямах представа колко много се надявам.

От кабинета на Уитни Ив отиде в този на Майра, като успя да убеди секретарката ѝ да я пусне да влезе между сеансите на двама пациенти. Не седна, макар психиатърката да ѝ посочи един стол.

— Добре ли си? — попита я Ив.

— Малко потресена, ако ще си говорим истината. И двамата ги няма. Познавах Уил и семейството му. Срецахме се понякога и тези срещи ми доставяха голямо удоволствие.

— Как би характеризирала неговите отношения със съпругата му?

— Любящ, малко старомоден, щастлив.

— В какъв смисъл старомоден?

— Моето впечатление е, че той командваше вкъщи. Всичко бе подчинено на неговите желания и нужди, но ми се струваше, че това положение устройва и двамата. Тя е много любяща и предана майка. Харесва ѝ да бъде съпруга на лекар. Има талант, но изглежда щастлива да се задоволява с ролята на аматьор, отколкото да се отдава страстно на изкуството.

— А ако ти кажа, че тя е замесена в убийствата.

Майра изненадано премигна, след това очите ѝ се разшириха.

— Въз основа на моята професионална оценка на характера ѝ, не бих се съгласила.

— Срещала си се с тях в обществото... от време на време. Виждала си ги такива, за каквито са искали да се представят. Съгласна ли си с това?

— Да, но... Ив, профилът, който направих на убиеца, показва хладнокръвен индивид със здрав самоконтрол и с професионална подготовка. Впечатленията ми от Аврил Айкоув — а те са се трупали през годините — са, че тя е добросърдечна, крехка жена, щастлива и доволна от своя живот.

— Той я е оформил такава за сина си.

— Какво?

— Знам го. Айкоув я е възпитал, образовал и обучил. По дяволите, той почти я е създал като идеалната партньорка за сина си.

Не е бил човек, който ще се задоволи с нещо по-малко от перфектното. — Тя седна и приведе цялото си тяло напред. — Изпратил я е в училище — малък частен пансион, над който е имал пълен контрол. Той и неговият приятел и сътрудник, Джона Уилсън. Генетик.

— Чакай! — Майра вдигна и двете си ръце. — Чакай! Да не би да говорим за генна манипулация? Но тя е била на пет или повече години, когато Уилфред ѝ е станал настойник.

— Може би, но аз не изключвам възможността той да е проявявал интереси към нея много по-рано. Има връзка между нея и съпругата на Уилсън. Имат обща фамилия, но все още не сме открили подробности. Трябва да съществува някаква връзка между майка ѝ и Айкоув, който е станал неин настойник. Уилсън и жена му са основали училището. Айкоув е изпратил в него Аврил.

— Тези връзки може би наистина съществуват и това обяснява защо той я е пратил именно там. Сам по себе си фактът, че е познавал или е имал нещо общо с генетик...

— Има забрана за генни манипулации, които излизат извън контролираните рамки на придобитите и вродените дефекти. Забраните са наложени, защото хората и науката винаги искат повече. Ако един ембрион може да бъде излекуван или поправен, защо да не бъде и създаден по поръчка? „На мен момиче, моля. Да, благодаря ви. Русо, със сини очи, и след като вече сте започнали, направете ѝ и малко чипо носле.“ Хората са готови да платят ужасно много за съвършенството.

— Твърде високо скачаш, Ив!

— Може би. Но имаме генетик, пластичен хирург и елитно частно училище. При тези налични елементи не трябва да правя много високи скокове, за да видя цялата картинка, която се доближава до моята теза. Знам какво е да бъдеш обучаван — отпусна се назад в стола и стисна с две ръце подлакътниците.

— Не мога да си представя, че човек като Уилфред би злоупотребявал физически и сексуално с дете.

— Жестокостта е само един от методите на обучение. Може да се направи и с доброта. Понякога той ми донасяше бонбони. Друг път ми даваше подарък, след като ме бе изнасилил. Също както дават на кучето лакомство, за това, че си е изпълнило номера.

— Тя беше привързана към него, Ив. Виждала съм го. Аврил възприемаше Уилфред като баща. Тя не стоеше под ключ. Ако пожелаеше да си тръгне, можеше да го стори.

— Ти знаеш много добре — отвърна Ив, — че светът е пълен с хора, които са заключени без ключалки и решетки. Питам те, би ли могъл той да направи нещо подобно. От чисто научен интерес, от жажда за съвършенство да бъде подтикнат да манипулира дете, и да го превърне в съпруга за сина си и майка за внуците си?

Майра затвори очи за момент.

— Научният аспект би го заинтригувал. В съчетание със стремежа му към перфекционизъм, тази идея би могла да го съблазни. Ако си права за част от нещата, дори само частица от това да е истина, той би смятал, че действа в името на общото благо.

„Да — помисли си Ив. — Самопровъзгласилите се богове винаги го правят.“

12.

Когато Ив скочи на ескалатора, Бакстър се метна точно зад нея.

— Мястото си е жив рекет!

— Защо? Какво имаш предвид?

— Със сигурност нямам проблем с асиметричен нос, който дебалансира пропорциите на челюстта ми, брадичката, челното съотношение. Това са глупости!

Намръщена, тя се вгледа в него.

— Не забелязвам да му има нещо на носа ти.

— Защото няма.

— Той е точно в средата на лицето ти, където му е мястото. — Далас слезе от ескалатора на техния етаж, посочи автомата с напитки, и му подаде кредити. — Вземи ми едно пепси!

— Рано или късно ще трябва да подновиш контактите си с автоматите за храна.

— Защо? Оказаха ли ти натиск в клиниката? Принудиха ли те да подпишеш договор?

— Зависи от гледната точка. Реших, че исках да се представя за някой богат задник, така че се подложих на електронно-лицев анализ. Струваше пет стотака и ги платих от собствения си джоб!

— Пет? Петстотин? Мамка му, Бакстър! — Ив се замисли за своя бюджет, грабна кутийката пепси и рестото от ръката му. — Сам си купи напитка!

— Ти пожела да огледам всичко — зоната за клиенти, рутината. — Той се намуси заради кредитите, набра номера на значката си и получи крем сода. — Имаш късмет, че не преминах към втория етап — електронен анализ на цялото тяло. Но беше велико! Показват лицето ти на екран, увеличено. Порите ми изглеждаха като лунни кратери, за бога! После нарисоваха по изображението разни линии, за да ми докажат, че носът ми не е на правилното място, и че ушите ми трябва да са по-близо до черепа. Ушите ми са си чудесни! А, и още — бил ми необходим пилинг. Никой няма да лъска кожата ми! — Ив просто се

облегна на стената и го остави да изпусне парата. — И след като унищожат напълно цялото ти самочувствие, ти показват как ще изглеждаш, след като си поиграят с теб. Престорих се, че съм във възторг: „Еха, трябва да го имам!“. Макар че в действителност нямаше никаква разлика. Е, почти никаква. Едва забележима. Това беше... Аз съм майстор на увъртанията. Завъртях главата на асистентката, уговорих я да ми покаже клиниката. Невероятен разкош! И би трябвало да бъде за парите, които взимат. Знаеш ли каква например е таксата, за онова, което искат да ми направят? Двадесет стотака! Двадесет! А сега ме погледни! — Той разтвори ръце встрани. — Аз съм дяволски добре изглеждащ кучи син!

— Съвземи се, Бакстър! Не забеляза ли нещо подозрително?

— Мястото беше като гробница. Петзвездна гробница, разбираш какво искам да кажа. Всички служители — до последния човек — носеха черна лента на ръкава. Попитах моята придружителка какво става и тя се удави в сълзи. Наистина. Разказа ми за убийствата. Е, тук включих на пълна скорост актьорските си умения. Тя вярва, че провалил се студент по медицина се е превърнал в сериен убиец и откъщава на лекарите от професионална ревност.

— Бъди сигурен, че ще го добавя към списъка с версии. Успя ли да говориш с някой от хирурзите?

— Да бъдеш очарователен, както и дяволски красив кучи син, си има своите предимства. Убедих асистентката да ме вкара без ред в графика за консултации на доктор Янис Петри. Или както аз я наричам доктор Сексбомба. Тя е ходеща реклама на професията. И както ми изтъкнаха — една от най-добрите. В разговора си с нея се върнах отново към убийствата; престорих се, че съм нервен, че се боя да се оперирам при тях, след като в клиниката се случват подобни неща. — Бакстър отпи глътка от крем содата. — Отново мокри очи. Тя ме увери, че клиниката на Айкоув е най-доброто заведение по пластична и реконструктивна хирургия в страната, и въпреки сполетялата ги трагедия, се намира в добри ръце. Аз продължих да нервнича и получих обиколка, за да разгледам системата за безопасност, придружен от двама пазачи. Системата им е солидна. Няма възможност да се промъкнеш, в която и да е част на служебните помещения. Там не се допускат абсолютно никакви пациенти, клиенти, или кандидат-пациенти.

— Добре, засега стига! Ще те уведомя, ако има още нещо. — Тя се отдръпна от стената и го изгледа с присвити очи. — Носът ти си е съвсем наред.

— Направо си е супер!

— Но като се замисля, може би ушите ти са малко встрани...

Ив си тръгна, като го остави да се опитва да види отражението си в автомата за напитки. Когато се върна в общото помещение, Пийбоди изскочи от своята кабинка и се спусна след нея. Щом влязоха в кабинета, младата жена отпрати към партньорката си виновен поглед.

— Не ме ли наказва достатъчно?

— Няма наказание, достатъчно голямо за престъпленията ти.

— Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че вероятно съм намерила допълнително свързващо звено между Уилсън и Айкоув, което потвърждава твоята теория, че си сътрудничат в съмнителни медицински процедури?

— Ако информацията ти струва, може да станеш кандидат за предсрочно освобождаване.

— Мисля, че е добра. Надин е събрала толкова много материал, че някъде около третия час имах чувството, че мозъкът ми ще изтече през ушите. Но тя ни спести много часове. Самите ние щяхме да прекараме дявол знае колко време, в събиране на тази информация. — Пийбоди събра длани като за молитва. — Моля ви, лейтенант, може ли да пия кафе? — Ив посочи с пръст към автоготвача. — Порових се в ранните години на Айкоув-старши — продължи по-младата жена, докато програмираше напитката. — Образование, научноизследователска дейност в реконструктивната хирургия, нововъведенията, които е направил в тази област. Върши много работа с деца. Добра работа, Далас. Печели научни степени, награди, стипендии, бонуси. Жени се за богатата наследница, чието семейство е било известно с благотворителните си проекти. Има син — спря, отпи малко кафе и въздъхна блажено. — Тогава избухват Градските войни — хаос, разпри, бунтове и той става доброволец; отдава своето време, умения и сръчност, както и немалка сума, за болниците.

— Не ми казваш нищо ново. Вече знам всичко това.

— Чакай малко! Искам да го поставя в контекста на онова, което знаеш. Айкоув и Уилсън са били важен фактор при формирането на „Унилаб“ — научноизследователски център, който предоставя

мобилни лаборатории и оборудване на групи като „Лекари без граници“ и „Право на здравеопазване“. За своята дейност „Унилаб“ получава Нобелова награда. Това се случва точно, след като съпругата на Айкоув е убита при експлозия в Лондон, където работи като доброволка в детски приют. Над петдесет жертви, предимно деца. Жената на Айкоув е била бременна в петия месец.

— Бременна? — очите на Ив замислено се присвиха. — Бил ли е установен полът на плода?

— Женски.

— Майка, съпруга, дъщеря. Загубил е три женски същества, които се предполага, че са важни за него. Много жестоко.

— Прекалено. Много е изписано за трагичната и героична смърт на съпругата му и за тях двамата като семейна двойка. Голяма любов, гаден край. Очевидно след това се изолира известно време, после работи в или за „Унилаб“, прекарва много време със сина си. От друга страна, Уилсън обиколил света във връзка с организираната от него кампания за премахване на ограниченията при използването на неконвенционални методи в генното инженерство.

— Знаех си — каза тихо Ив, — че е нещо в тази насока.

— Уилсън произнася речи, четете лекции, пише статии, хвърля в това много пари. Една от неговите платформи е самата война. С генетичната модификация и манипулация децата биха се раждали с повишени умствени способности и понижена склонност към насилие. Използваме генното инженерство за лечение или предотвратяване на вродени заболявания, така че защо да не се създаде една по-миролюбива, по-интелигентна раса? Висшата раса. Това е стар довод — продължи Пийбоди. — Привържениците на генното инженерство са го използвали в продължение на десетилетия. В атмосферата на всеобща умора от войната Уилсън успява да вербува няколко влиятелни поддръжници. Но тук възникват множество проблеми. Кой ще реши какво е „достатъчно интелигентен“ или колко насилие е приемливо, и дори необходимо, за самосъхранение и защита. И докато сме на тези глупости за висшата раса, трябва ли да се размножават само бели деца или и черни? Русокоси? И къде е границата между природата и науката? Кой ще плаща? Той държи на тезата, че човечеството има естественото право, дори задължение, да се усъвършенства, да се бори със смъртта и болестите, да сложи край на

войните, да направи следващия еволюционен скок. Благодарение на новите технологии ще създадем по-добра раса, ще разширим нашите физически и интелектуални способности.

— Нямахте ли друг един тип, който говореше за подобна игра през двадесети век?

— Да. Опонентите му не се поколебали да изиграят картата на Хитлер. Но Айкоув излиза от пещерата си и се застъпва за него. Той публикува снимки на бебета и деца, които му се е наложило да оперира, и попитал каква е разликата между премахването на генетичните дефекти преди раждането и отстраняването им след него? И тъй като законът, науката и етиката позволяват манипулирането на гени на ниво стволови клетки за лечение на заболявания, не е ли време да се продължи напред? Гласът му е бил чут и под негово влияние са вдигнати някои ограничения. Методите на генното инженерство започнали да се използват за премахване на вродени дефекти. Но започнали да се разпространяват слухове, че „Унилаб“ експериментира в забранени и незаконни области. Конструирани на деца например, селекция, генетично програмиране, дори репродуктивно клониране.

Ив слушаше, отпусната назад в стола си. Сега се изправи.

— Слухове или факти?

— Не са могли да докажат нищо. Имам неофициални данни — Надин ги е подчертала, — че и двамата мъже са били разследвани. В медиите не е писано почти нищо за това и не съществуват данни от разследването. Моето предположение е, че никой не е искал да очерни двама носители на Нобелова награда, единият от които е герой от войната, вдовец и самотен родител. Добави към това купищата пари и шумът скоро утихва. Когато вятърът започва да духа в друга посока — в следвоенния период настроенията се променят, и между другото, хипитата са най-популярни — Айкоув и Уилсън се отдръпват. Уилсън и съпругата му вече са основали училището, а Айкоув изцяло се посвещава на реконструктивната хирургия, като добавя и козметичните операции. Построява в Лондон клиника и детски приют в памет на жена си, продължава да изгражда медицинската си империя и започва работа по създаването на известната клиниката тук, в Ню Йорк.

— И по същото време, когато възниква „Брукхолоу“ и Айкоув проектира своите клиники и центрове, той става настойник на

петгодишната дъщеря на своя колежка. Моментът е доста удобен, за да я запише в училището. „Унилаб“ има представителства по цял свят...

— И две извън планетата. Главната база е в Ню Йорк и се намира в една и съща сграда с клиниката на Айкоув.

— Много удобно, когато цялата ти дейност е съсредоточена на едно място — замислено каза Ив. — Рисковано, но удобно. — „Две вечери и един следобед свободни, всяка седмица. Какъв по-добър начин да ги запълниш, от това да работиш над своя любим проект?“ — Би било по-разумно от негова страна да ги раздели, но ние ще трябва да огледаме всичко отново. Какво, по дяволите, ще търсим?

— Убий ме, но не знам! Провалих се по биология и едва-едва издържах по химия.

Ив остана загледана в пространството толкова дълго време, че Пийбоди най-накрая щракна с пръсти пред лицето ѝ.

— Хей, тук ли си?

— Измислих го! Свържи се с Луиз. Питай я дали се интересува от това цялото ѝ тяло да бъде намазано с лепкава гадост, или косата ѝ да бъде опържена, или каквото има още там в менюто за тази вечер. Притисни я.

— Разбира се. Но какво...

— Просто го направи — обърна се към бюрото си и посегна към линка. Вместо да минава през различните канали и секретарката на Рурк, тя набра личния му номер и му остави съобщение в гласовата поща.

„Обади ми се веднага, щом можеш. Имам тайно задание, което е точно за теб. Скоро се прибирам в къщи. Ако си зает в момента, ще ти разкажа всичко, когато се върнеш.“

На две пресечки от дома им тя го съзря в огледалото за обратно виждане. Толкова се зарадва, че използва линка в колата, за да се свърже с него.

— Мога да забележа, когато някой кара след задника ми, приятел!

— Винаги е удоволствие да го видя. Съобщението ти не изглеждаше спешно, но звучеше интригуващо.

— Ще ти разкажа след малко. Само за всеки случай, много ли е натоварена програмата ти за утре?

— Малко от това, малко от онова. Дреболии от безкрайния ми празник за установяване на световно господство и презапасяването с пуйки.

— Ще можеш ли да ми отделиш няколко часа?

— Съвръзано ли е евентуално с потен и незаконен секс?

— Не.

— Тогава просто ще трябва да си проверя графика.

— Ако ми отделиш време и ми помогнеш да приключа случая, ще получиш потен и незаконен секс по твой избор.

— Е, представям си! Мисля, че по някаква случайност, утре имам няколко свободни часа.

Тя се засмя и премина през портите на дома им.

— Не мисля, че сме го правили някога преди — каза Ив, когато и двамата излязоха от автомобилите си. — Прибираме се у дома по едно и също време.

— Тогава нека да направим още нещо, което правим рядко — да се разходим.

— Но вече се смрачава.

— Още е светло — възрази Рурк и я прегърна приятелски през раменете.

Тя тръгна в крак с него.

— Какво знаеш за „Унилаб“?

— Многофункционална организация, създадена по време на Градските войни. Хуманитарният отдел осигурява стационарни и мобилни лаборатории на медицински доброволчески групи — УНИЦЕФ, „Лекари без граници“, „Корпуса на мира“ и така нататък. Секторът за медицински изследвания с главна база тук, в Ню Йорк, се счита за един от най-добрите в света. Също така имат клиници в градските и селските райони по цял свят, които се грижат за здравето на бедните. Твоята първа жертва е един от основателите ѝ.

— И сега, когато той е мъртъв, синът му е мъртъв и съдружникът му също е мъртъв, „Унилаб“ може да се интересува от нов спонсор с купища пари.

— Повечето проявяват интерес към парите, но защо мислиш, че бордът на директорите на „Унилаб“ ще се заинтересува именно от моите?

— Тъй като те вървят заедно с мозъка, контактите и способностите ти. Струва ми се, че ако проявиш интерес, те ще се съгласят на среща и ще ти организират Голямата обиколка.

— По-вероятно е да получи топло посрещане, ако им обещаеш солидно дарение или годишна издръжка.

— Да речем, че приемеш тази роля, ще изглежда ли наред, ако вземеш със себе си свой медицински експерт?

— Напротив, ще бъда разбран погрешно, ако отида без антураж.

Докато вървяха, на нивото на земята една след друга светваха матови лампички, реагиращи на движение. Рурк се зачуди дали не трябва да организира някакви забавления на открито за децата, които щяха да им дойдат на гости. Може би някаква площадка оборудвана за игри? Или така щеше да си докара само лудост.

— Какво търсим? — попита той Ив.

— Всичко. Мястото е огромно. Никога няма да получи заповед за обиск на цялото съоръжение. Щом опитам, те ще извадят заповед за временно ограничение и ще ми вържат ръцете за месеци напред. Ако там има нещо за откриване, то ще изчезне, преди да успея да получа отмяна. Ако се занимават с незаконно генно инженерство или манипулации, най-вероятно го правят някъде другаде. На частна територия.

— Като училище например.

— Да. Или някакъв подземен бункер в Източна Европа. Или извън планетата. Шибаната вселена е огромна! Но струва ми се, че двамата Айкоув са предпочитали да работят близо до дома си. Клиниката е идеалното място.

Докато се разхождаха около къщата, Ив накратко му изложи всички нови данни по случая. Мекият сумрак постепенно се задълбочи, въздухът чувствително захладня.

— Перфектни деца! — възкликна Рурк. — Ето какво търсиш!

— Мисля, че това е била целта му. В началото на своята кариера той е работил с деца. Има дете. Изгубва второ, когато загива съпругата му. Дете от женски пол. Има възможност чрез операция не само да възстановява или коригира, но и да променя към подобряване. Да го

направи перфектно. Неговият близък приятел и сътрудник е генетик с радикални убеждения. Обзалагам се, че е научил много за генните изследвания и манипулации. Обзалагам се, че добрите доктори са водили много интересни разговори.

— И тогава в ръцете му попада още едно дете.

— Да. В роднинска връзка със Самюълс. Странното е, че Уилсън и съпругата му не са били определени за настойници. Тук трябва да разровя по-надълбоко. Но те я контролират. Възрастните контролират децата, особено когато ги изолират.

Рурк обърна глава към нея и я целуна по косата. Едно мълчаливо послание на разбиране и утеха.

— Може би Уилсън е експериментирал с Аврил още преди раждането ѝ. — Тази идея накара стомаха ѝ да се преобърне. — Дяволски съм сигурна, че, по един или друг начин, са правили с нея опити след това. Може би децата ѝ също са част от проекта. Вероятно това я е и пречупило. Не е искала да види децата си като обект на експерименти.

Точно бяха обиколили къщата — което според Ив се равняваше на обиколка на четири квартала, когато забелязаха проблясване на автомобилни фарове на входната алея.

— Мамка му! Предполагам, че циркът все пак пристигна в града.

„Цирк! — помисли си Рурк. — Вероятно той може да... спре лудостта“.

— Обичам парадите!

Ив можеше да се опита да побегне нагоре по стълбите и да се скрие за малко, но в подножието им, подобно на статуя, стоеше Съмърсет.

— Ордъврите са сервирани в салона. Първите ви гости вече пристигат.

Тя искаше да му изръмжи, дори вече бе оголила зъби, когато съпругът ѝ я хвана подръка и я повлече след себе си.

— Хайде, скъпа, ще ти наля чаша хубаво вино.

— Какво ще кажеш за отрова, двойна доза? — извъртя очи, когато той просто се засмя. — Да, да. Чаша хубаво вино преди изтезанията.

Рурк ѝ наля, наведе се и леко прокара устни по нейните, докато ѝ подаваше чашата.

— Все още имаш оръжието си.

Тя веднага засия.

— Да, у мен е — но оживлението ѝ бързо изчезна, щом чу властния глас на Трина, примесен с веселото цвърчене на Мейвис, когато Съмърсет пушна гостите ѝ вътре. — По-добре да го сваля — изръмжа Ив, — за да не се поддам на изкушението.

Не знаеше как щеше да издържи до края с тази група жени нито пък защо всички бяха толкова развълнувани от перспективата лицата, телата и косите им да бъдат наклепани със слуз. „Та между тях няма почти нищо общо“, помисли си Ив. Всеотдайна лекарка със синя кръв, амбициозна и опитна телевизионна репортерка и смела полицайка с хипи произход. И в добавка Мейвис Фрийстон — бивша джебчийка и настояща музикална сензация, и ужасяващата Трина с нейната бездънна чанта, пълна с хлъзгави гадости и лепкави мазила, се получаваше наистина странна компания.

Но те седяха, стояха и се излежаваха в луксозната, елегантна гостна на Рурк, щастливи като глутница кученца.

И бърбореха. Никога не разбираше защо си дърдорят жените, изглежда имаха безброен запас от неща, за които да си говорят. Храна, мъже, други жени, дрехи, мъже, прически. Дори и за обувки. Не бе знаела, че за обувките може да се каже толкова много и че всъщност нищо от това нямаше общо с прякото им предназначение да се ходи с тях.

И тъй като Мейвис бе бременна, бебетата бяха на челно място в приказките.

— Чувствам се страхотно! — Мейвис поглъщаше парчета редки сирена, бисквити, пълнени зеленчуци и всичко, до което успееше да се докопа, сякаш храната всеки момент щеше да бъде обявена за незаконна. — Ние сме на прага на тридесет и третата седмица и лекарите казват, че бебето може да чува разни неща и дори да вижда, а главата му е надолу, заело е вече позиция. Понякога усещам как ме удря с крачетата.

„Удря какво? — зачуди се Ив. — Бъбреците, черния дроб?“ Самата мисъл за това я накара да пропусне пастета.

— Как се справя Леонардо? — запита Надин.

— Супер! Сега взимаме уроци. Хей, Далас, ти и Рурк трябва да се запишете на курсове за помощ при раждане.

Ив изстена, не беше в състояние да изрази напълно своя ужас.

— Наистина ли ще помагате? — засия Луиз. — Това е чудесно! По време на раждането за майката е много хубаво да има около себе си хора, които обича, и на които се доверява.

Ив бе спасена от необходимостта да измисля отговор, защото лекарката започна да разпитва Мейвис къде възнамерява да роди и какъв метод планира да използва.

— Страхливец — промърмори тя под носа си, когато забеляза Рурк да се измъква тихомълком от стаята.

Това ѝ даде право да си налее втора чаша вино.

Въпреки странната си, закръглена фигура, Мейвис изобщо не престана да се движи. Бе заменила обичайните високи токчета с платформи, пълни с гел, но навярно и те бяха върха на модата, предположи Ив. Стигащите до коляното ѝ ботуши бяха изрисувани с някакъв абстрактен мотив в розово на зелен фон. Към тях певицата бе облякла лъскава зелена пола и плътно прилепнала зелена блуза, която по-скоро подчертаваше изпъкналия ѝ корем, отколкото да го прикрива. Ръкавите на блузата имаха същия абстрактен рисунък като ботушите и завършваха с множество розови и зелени пера. Косите ѝ бяха вдигнати високо, и в тях бяха вплетени розови и зелени ленти. От ушите ѝ висяха пера, в ъгълчето на едното ѝ око блестяха миниатюрни сърчица.

— Време е да започваме. — Трина, която беше превърнала косата си в бял водопад, спускащ се надолу по гърба ѝ, се усмихна злобно, както се стори на Ив. — Програмата е обширна. Къде ще се заемем с нея?

— Рурк е създал в този дом басейн — каза Мейвис и пъкна в устата си поредното лакомство. — Попитах го дали бихме могли да играем там. Плуването е полезно за мен и корема ми.

— Трябва да говоря с Надин и Луиз. Поотделно — уточни Ив. — Официално.

— Страхотно! Там ще се разделим. Можем да вземем храната, нали? — Мейвис грабна таблата за всеки случай.

„Не, така е невъзможно да се проведе официално разследване“ — помисли си Ив, седнала заедно с Луиз в сауната.

— В играта съм — каза лекарката и отпи от бутилката с вода. — Ще се договоря с Рурк за времето. Ако видя нещо подозрително, ще те уведомя. Ако се провеждат незаконни генетични манипулации или

конструиране, едва ли ще ги извършват на достъпни места, но вероятно ще получа усещане за нещо.

— Много бързо се съгласи.

— Това ще добави малко вълнение в деня ми. А в медицината и науката съществуват граници, които не бива да бъдат престъпвани. За мен тази е една от тях. Честно казано аз нямам проблем с неправомерността. По дяволите, та тук, в Щатите, преди по-малко от двеста години контролът над раждаемостта е бил смятан за незаконен. Без научния прогрес и масовите протести ние и досега щяхме да раждаме по дете на година, а телата ни щяха да изгорят, докато станем на четиридесет. Не, благодаря.

— Тогава какъв е проблемът с изчистването на гените, докато всичко не стане просто перфектно?

Луиз поклати глава.

— Вглеждала ли си се в Мейвис?

— Трудно е да не я забележиш.

Със смях Луиз отпи още една глътка от водата.

— Това, което се случва с нея, е чудо. Да оставим настрана анатомията и биологичния процес, да създадеш живот е чудо и така трябва да остане. Да, можем и трябва да използваме знанията си и съвременната технология за обезпечаване здравето на майката и детето, да отстраняваме вродените дефекти и заболявания винаги, когато е възможно. Но да пресечем тази линия, като конструираме бебета? Да манипулираме емоциите, външния вид, умствения капацитет, дори личностния характер? Това вече не е чудо. Това е егоизъм.

Вратата на сауната се отвори и Пийбоди подаде глава в пролуката. Цялото ѝ лице бе покрито със синя слуз.

— Твой ред е, Далас.

— Не, не е. Трябва да говоря с Надин.

— Аз ще отида! — Луиз скочи с ентузиазъм, който Ив считаше за нездрав.

— Изпрати Надин в кабинета ми — нареди Ив на партньорката си.

— Не може. Тя минава първи етап на детоксикация. Опакована е като мумия — поясни Пийбоди. — В морски водорасли.

— Пфу! Отвратително!

Ив си сложи халата. Районът около басейна, изолиран от буйна растителност и тропически дървета, се бе превърнал в ужасяващ лечебен център. Тапицирани маси с опънати върху тях тела. Странни миризми, странна музика. Трина бе облякла бяла престилка, по която вече имаше петна във всички цветове на дъгата. Ив би предпочела да са от кръв. Поне разбираше от кръв.

Мейвис бе прибрала колоритната си коса под прозрачна полиетиленова шапка, а останалата част от тялото ѝ бе покрито с вещество, в различни нюанси, което Ив предпочиташе да не знае.

Коремът ѝ беше... изумителен.

— Виж какви цици! — певицата вдигна ръце и с пръсти посочи гърдите си. — Сега са точно като дини. Бременността си има своите предимства.

— Чудесно! — Ив потупа приятелката си по главата и се насочи към Надин.

— Аз съм в рая — промърмори репортерката.

— Не, лежиш гола в купчина водорасли. Обърни ми внимание!

— Токсините изтичат от порите ми точно сега, докато си говорим. Което означава, еха, още вино за мен, след като свършим.

— Обърни ми внимание — повтори Ив. — Неофициално, докато не ти дам зелена светлина!

— Неофициално — изимитира я Надин, без да отваря очи. — Ще дам на Трина хиляда долара, за да татуира думата върху задника ти.

— Убедена съм, че двамата Айкоув са участвали активно в проект базиран на генни манипулации или са го оглавявали. Голяма част от финансирането на този замисъл вероятно е от продажбата на жени, които са били проектирани и обучени, за да отговарят на нуждите на бъдещи клиенти.

Очите на Надин се отвориха и заискряха със зелен пламък, рязко контрастиращ на кожата ѝ, която бе намазана с нещо бледожълто.

— Шегуваш ли се с мен?

— Не. А ти приличаш на риба. И миришеш на риба. Вони ужасно. Уверена съм, че Аврил Айкоув е била част от този експеримент и че е съучастник в убийството на свекъра си и съпруга си.

— Измъкни ме от това нещо! — Надин се опита да седне, но тънкото затоплящо одеяло бе закрепено към масата.

— Не знам как, но така или иначе, не бих го докоснала. Просто ме слушай. В момента разследвам няколко версии. Може би някои от тях са погрешни, но като цяло съм права. Искам ти да се заемеш с Аврил Айкоув.

— Ха! Опитай се да ме държиш на разстояние от нея!

— Придумай я да ти даде интервю, ти си добра в това. Накарай я да говори за работата, която е направила тези типове известни. Заобикаляй генетичните неща. Ти откри връзката с Джона Уилсън, така че можеш да засегнеш този въпрос. Но се старай да запазиш дружелюбно отношение, заиграй се около онова, което са направили за човечеството и всички останали глупости.

— Знам как да си върша работата.

— Ти умееш да получиш историята — съгласи се Ив. — Искам от теб факти. Ако съм права, че е замесена в двете убийства, и ако почувства че си близо до истината, мислиш ли, че ще се поколебае да те премахне? Измъкни всичко, Надин. Аз нямам нищо срещу нея, нищо, което да мога да използвам, за да я призова на официален разпит.

— Но тя вероятно ще се довери на една симпатична журналистка и ще каже нещо, което може да те насочи.

— Ти си умна. Ето защо те моля да направиш това, макар че сега лежиш тук и приличаш на пъстърва мутант.

— Ще ти изровя нещо. И когато извадя на бял свят тази история, проклетия ми рейтинг ще скочи до небето!

— Няма да я излъчваш, докато не приключи случая! Айкоув не са единствените, които участват в проекта. Не знам дали тя ще се задоволи само с тяхната смърт. Така че ти се обръщаш към нея, защото ти е нужен чисто човешкият аспект. Нейният свекър, заместил баща ѝ, и нейният съпруг — бащата на децата ѝ, са били убити от ръката на неизвестен убиец. Попитай я къде е учила, за творчеството ѝ. Интересува те портрета ѝ като жена, дъщеря, вдовица и майка.

Надин присви намазаните си с жълто устни.

— Различните страни на нейната индивидуалност. Ще потърся в нея личността, за да ми разкаже за отношенията си към мъжете. Искам да погледна на тях през нейните очи. Тя е в центъра на моето внимание. Да, това е умно. И между другото ще направя моя продуцент много щастлив.

Чу се тихо тройно звънене.

— Аз съм готова! — обяви Надин.

— Тогава отивам да донеса сос „Гартар“.

Бе невъзможно да избяга от мъченията. Докато Мейвис седеше до нея, потопила ръцете и краката си в пенлива синя вода, а наблизил Пийбоди тихо похъркваше под въздействието на видеопрограма за релаксация, Ив стоически издържа маска и масаж на лицето. Спермоподобна субстанция, за която Трина се кълнеше, че е лечебна, вече бе втрита в косата ѝ.

— Ще направя лицева обработка на цялото ти тяло, докато косата ти поглъща сока на щастието.

— В това няма никакъв смисъл. Тялото не е лице.

— За някои хора щеше да е по-добре, ако задникът им беше на мястото на лицето.

Ив прихна да се смее, преди да успее да се сдържи.

— Всички, освен Мейвис, ще минат обработка на косата. Нейната я оформих тази сутрин. Искаш ли нещо по-различно за своята.

— Не! — Ив инстинктивно посегна към косата си, и омаза ръката си със слюз. — О, мътните го взели!

— Мога да променя временно цвета ѝ или да опитам да я удължа. Просто така, за забавление.

— Не мога да понеса повече забавления. Не искам нищо по-различно.

— Не мога да те виня.

Ив отвори едното си око и я погледна подозрително.

— За?

— За това, че не желаеш да променям нищо. Твоята коса подхожда много на лицето ти. Но не се грижиш за нея, както между впрочем и за кожата си. Не е необходимо много време, за да се поддържаш във форма, нали знаеш?

— Аз се поддържам — промърмори Ив тихо.

— Тялото си, да. То е в отлична форма. Страхотен мускулен тонус. Вземи например някои от моите клиенти — само лайна под фантастичната им външност.

Ив отвори и двете си очи. Неразумният страх от Трина, помисли си тя с отвращение, я бе лишил от отличен източник на информация.

— Работила ли си с някой от пациентите на клиниката на Айкоув?

— Мамка му — изсумтя специалистката, докато продължаваше да работи, — почти половината от основните ми клиенти. Ти не се нуждаеш от услугите им, повярвай ми.

— Някога обслужвала ли си съпругата на Айкоув? Аврил.

— Тя посещава „Утопия“. Работих там преди около три години. Нейна специалистка е Лолета, но веднъж се наложи да ѝ направя цялостен масаж и да се погрижа за тялото ѝ, когато приятелят на Лолета ѝ бе насинил окото. Този тип е задник, казвала съм ѝ го често, но кой ме слуша? Не, не, докато той...

— Аврил Айкоув — прекъсна я Ив. — Би ли могла да забележиш, ако по нея е работено? Пластика, корекции, хирургически подобрения?

— Когато имаш голо тяло под скенера, веднага виждаш цялото меню. Разбира се, че има това-онова. Малка корекция на лицето, леко повдигане на гърдите. Отлична работа, но друго не бива и да се очаква.

„А мъжът ѝ твърдеше, че всичко ѝ е дадено от Бога“ — спомни си Ив.

— Сигурна ли си?

— Хей, ти разбираш от твоята работа, аз — от моята! Защо питаш?

— Просто съм любопитна. — Ив отново затвори очи. Докато размишляваше върху убийствата, козметичните процедури ставаха почти търпими.

13.

След безкрайната вечер и изпитото в повече вино — което вероятно не бе разумно, но й бе изключително необходимо, Ив се довлече до кабинета си. Навярно няколко чашки силно кафе ще неутрализират действието на алкохола и тя ще може да поработи поне час.

Номер едно в списъка й бе проверката на стандартните медицински прегледи на Аврил. Интересно й беше да провери точно какъв вид хирургическа интервенция ще открие. След това ще надникне по-отблизо в училище „Брукхолу“.

Отпиваше първата глътка кафе, когато съпругът й влезе в кабинета.

— Жълтокоремен страхливец!

— Моля?

— Коремът ти е жълт, също като този на Надин преди няколко часа.

— Дори не искам да знам какво означава това.

— Ти избяга и ме остави сама!

Той й отправи невинен поглед, който би минал пред всеки друг.

— Стори ми се очевидно, че събирането тази вечер е само за жени. Предпочетох дискретно да се оттегля, за да не преча на чисто женския ритуал.

— Цитирам любимия ти израз, жълт корем: „Глупости!“. Ти се измъкна веднага, след като Мейвис започна да плещи за курсовете по родилна помощ.

— Признавам се за виновен по всички точки от обвинението и не се срамувам. Въпреки това, бягството не ми помогна — взе чашата й и отпи от кафето. — Тя ме откри по-късно.

— Така ли?

— О, да. Не бъди толкова самодоволна! И ти си вътре, скъпа, толкова дълбоко, колкото и аз. Някъде между масажа на тялото и придаването на последен блясък на кожата, тя ме намери и ми връчи

телефоните за контакт и графика на занятията, които ще сме принудени да посетим, за да присъстваме в родилната зала. Няма спасение за нас!

— Знам. Обречени сме!

— Обречени — повтори той. — Ив, там показват филми!

— О, Боже!

— И симулации!

— Спри! Млъкни веднага! — Ив грабна чашата и изпи кафето на един дъх. — Има месеци до тогава.

— Седмици — поправи я Рурк.

— Едно и също е. От седмиците стават месеци. Не е сега, нали? Това е най-важното! Трябва да мисля за други неща. Налага ми се да работя. И знаеш ли — добави тя, като приближаваше към бюрото си, — може нещо да ни се случи! Като например... да ни отвлекат терористи, точно когато започне да ражда?

— О, де такъв късмет!

Ив се усмихна, докато извикваше в компютъра си файловете на пациентите и клиентите на докторите Айкоув.

— Оказа се, че веднъж, докато Трина е размазвала крем по тялото на Аврил, е видяла под скенера следи от пластични корекции. Логично е да се предположи, че са дело на единия от двамата Айкоув или най-малкото — някой от тях я е консултирал.

— По-вероятно е да са консултации. Доколкото си спомням, да оперираш член на собственото си семейство е неетично.

— Ако единият от тях или и двамата са я консултирали, то тя трябва да фигурира в списъците. Така изисква законът. Компютър, търсене на Аврил Айкоув, медицински консултации, вероятно процедури.

Работя... Името Аврил Айкоув не фигурира в избраните файлове.

— Виж ти, каква ирония! Живееш в семейство на хирурзи — при това първокласни, — и не използваш услугите им, за да ти направят операциите! Не допускаш любимия си съпруг да те консултира при процедурите, в които е водещ специалист? — забарабани с пръсти по бюрото. — Ако имах товарен кораб, пълен с пари, които да искам да инвестирам, аз щях да дойда при теб, а не при някой непознат. Ако исках да пробия в Държавната хазна...

— Това би било забавно!

— Щях да се обърна към теб.

— Благодаря ти, скъпа. Те може да са я прегледали и консултирали, без да я запишат в списъка.

— Защо? Ето в това е въпросът. Мога да разбера защо доктор Уил твърдеше, че перфектните лице и тяло на жена му са дадени от Бога — заради лекарската тайна. „Хей, любопитно ченге, това не е твоя работа!“. Но не мога да разбера този вид тайна по отношение на някои дребни корекции или нещо такова. Ако се е подлагала на процедурите — което е установено, и е използвала клиниката на Айкоув — което е логично, защо консултацията не е документирана? В крайна сметка, това би му предпазило задника пред закона.

— Има вероятност да си е направила корекциите, без да се регистрира в някоя от многобройните им клиники. На друго място.

— И аз мисля така, но това води до друго „защо“. Необходими са ми нейни снимки. Стари образи, за сравнение. Сега да се върнем към „Брукхолоу“. Логично е да се предположи, че Аврил и Долорес, ако са извършили убийствата заедно, са се запознали именно в училището. Но в техния регистър няма записана Долорес, поне в списъка на завършилите. Така че ще наредя на компютъра да извади снимки на всички, които са учили заедно с Аврил и след това ще пусна сравнителен тест с изображението на Долорес.

— Което отново е логично. Този процес ще отнеме малко повече време, а ти миришеш вкусно.

— Не съм аз... Това е от онези неща.

— Аз съм безпомощна жертва на козметичните препарати — за да го докаже, той се плъзна зад нея и я ухапа за врата.

Тя го ръгна с лакът и го избута обратно.

— Трябва да започна процеса.

— Аз също. Компютър, открит достъп до регистъра на „Брукхолоу“, училище и колеж...

— Хей, това е моят компютър!

Без да й обръща внимание, Рурк обви ръце около кръста ѝ.

— Търсене на идентификационни снимки на учениците, персонала...

— Съпруги и дъщери на персонала, жени служители, съпруги и дъщери на служители.

— Много подробно — отбеляза Рурк.

— Трябва да бъдем изчерпателни.

— Правя всичко по силите си — каза той и пъкна ръце под пуловера ѝ.

— Нямах предвид това. Ще го накарам да провери всички за времето, през което е съществувало училището. Може да се е запознала с Долорес на някоя сбирка на випускниците. Компютър, започни търсене на съвпадение с... Господи! Рурк, чакай малко!

Ръцете му бяха много заети.

— С какво те намаза Трина този път? Дай да купим цяла цистерна от него!

— Не знам. Губя нишката за тези неща. Компютър, започни търсене на съвпадение между идентификационните снимки от регистъра и изображението на Долорес Ночо-Алварес, свалено от записите на охранителните камери.

Множественото задание прието. Работа...

— А може да не са се запознали в училището, а в клиниката или в шибания салон за красота. Възможно е Аврил да я е наела. Варианти много.

— Трябва да започнем с един. — Рурк обърна Ив с лице към себе си. — Косата ти мирише на есенни листа.

— Мъртви?

— Златисти. А на вкус ми напомняш... дай да видя. — С леки ухапвания той очерта пътечка от слепоочието, през скулата, до устата ѝ. — Захар и канела, загрей заедно. — Като задълбочи целувката, той разкопча копчето на панталона ѝ. — Сега ще проведе собствено разследване. Да видим дали Трина е оставила някакви изненади за мен.

— Предупредих я, че ще завържа ръцете ѝ на възел, ако и този път ми направи някакви временни татуировки.

Дланите му бавно се плъзнаха нагоре и покриха гърдите ѝ. Сърцето ѝ заби учестено.

— Знаеш, че това я предизвиква още повече. Няма нищо тук — каза Рурк, като издърпа пуловера ѝ нагоре и го съблече, — освен прелестните, неукрасени гърди на моята съпруга.

— А на Мейвис са като дини. — Ив отметна назад глава, докато устните му се разхождаха по нея.

— Да, забелязах.

— Тя накара Трина да боядиса едното ѝ зърно синьо, а другото — розово.

Той повдигна леко глава.

— Мога да мина и без тази информация. Позволи ми просто да кажа, че предпочитам твоите.

Когато покри с устни зърното ѝ, стомахът ѝ се сви от сладост.

— Позволявам ти. Пих прекалено много вино, в противен случай нямаше да получиш своето толкова лесно.

Рурк разкопча второто копче и панталонът се плъзна надолу по бедрата ѝ.

— Прекрачи — прошепна той.

— Ти все още си облечен. — Главата ѝ се въртеше.

— Прекрачи — повтори той. Когато тя го направи, ръцете му плъзнаха по тялото ѝ. — Цялата си моя. Гола и мека. Харесва ми идеята да прокарам езика си по теб, от горе на долу и отдолу нагоре, докато не... Бре, бре! Какво имаме тук?

Мозъкът ѝ бе замаян, затова в началото само премигна, когато проследи погледа му надолу по тялото си.

Там, ниско долу, от двете страни на корема ѝ бяха изрисувани по три малки, блестящи червени сърчица, като всяка тройка бе пронизана от дълга сребриста стрела. Те сочеха, както Ив осъзна, право към целта.

— Мътните го взели! Ами ако някой ги види?

— Ако ги види някой друг, освен мен, ти си в сериозна беда! — Рурк прокара пръст по едната татуировка и това я накара да потрепери. — Много са красиви!

— Блестящи сърца, сочещи към чатала ми?

— Да, точно така. И макар да съм благодарен за помощта, все пак мога да намеря пътя сам. — И за да го докаже, плъзна пръсти надолу по нея. В нея.

Тя ахна и сграбчи раменете му, за да не падне.

О, Господи, колко беше гореща! Бърза, влажна топлина! Дори само това можеше да го подлуди.

— Обичам да гледам лицето ти, когато те галя. Когато влизам в теб. Обичам да те наблюдавам, когато те отвеждам във висините, Ив.

Коленете ѝ се разтвориха, тялото ѝ пулсираше от страст. Тя се изливаше от нея, докато ръцете му, устните, езикът и зъбите му изследваха кожата ѝ. А музиката в гласа му, повтарящ името ѝ, я подлудяваше не по-малко от ловките пръсти, които я дразнеха и измъчваха.

Тя се понесе по вълната на удоволствието и се разтвори в нея.

Винаги необикновено силна и волева, в тези моменти Ив ставаше покорна и мека и това ужасно го възбуждаше. Тя изцяло се съсредоточаваше в него, в тях, а всичко останало наоколо преставаше да съществува, пометено от удоволствието и страстта, любовта и желанието. Когато я повлече със себе си на пода, тя се плъзна надолу под него като коприна. Намери устата ѝ топла и щедра. Усети кожата ѝ гладка и ароматна.

Тогава проникна дълбоко в нея, където нямаше нищо друго, и смирен ѝ позволи да го вземе със себе си.

Тя можеше да се свие на пода и да заспи, без да се жалва. Всяка клетка на тялото ѝ бе отпусната и удовлетворена. Но когато усети, че се унася, отблъсна съпруга си и седна. Нададе изненадан вик, щом съзря котарака, седнал на бюрото ѝ, загледан в нея с немигащи разноцветни очи.

Рурк погледна Галахад, докато прокарваше леко ръка по гърба на Ив.

— Как смяташ, дали одобрява, или не? Никога не позволява да разберем.

— Изобщо не ми пука дали одобрява, но си мисля, че не трябва да ни гледа, докато правим секс. Това не е правилно.

— Дали да не му намерим приятелка?

— Нали е кастриран.

— Да, но все пак може да се наслаждава на компания.

— Но не и дотолкова, че да споделя парчетата съомга — и защото ѝ беше неловко, че котаракът се взира в нея, докато единственото, което носеше на себе си бяха малките, блестящи, червени сърца, Ив грабна панталоните си и ги нахлузи. Докато прокарваше пръсти през косата си, компютърът сигнализира. Галахад подскочи от страх, но не избяга. След това вдигна крак и започна да се ближе.

Задачите изпълнени...

— Хей, точно навреме! — тя скочи и взе ризата си. — Освен това си мисля, че сексът изгори алкохола в организма ми.

— Радвам се да услужа! — каза ѝ Рурк със смях, но за една година брак тя бе научила някои неща.

— Начинът, по който ме докосваш, неутрализира травмата, наречена Трина. Това е огромна сила. — Погледът му, прикован в нея, се затопли и той се изправи на крака. — Но сърцата ще изчезнат. Компютър, покажи съвпаденията на стенния екран.

Показвам единственото съвпадение...

— Точка! — извика Ив, когато на екрана се появиха две изображения. — Здравей, Дийна!

Флавия, Дийна, родена на 8 юни 2027, Рим, Италия. Баща: Димитрий — лекар, специализирал педиатрия. Майка: Ана Тревани — лекар, психиатър. Няма братя и сестри. Няма регистрирани брак или съвместно съжителство. Няма регистрирани деца. Няма регистрирано криминално досие. Последен известен адрес: училище „Брукхолоу“. Няма регистрирани данни след 19 — 20 май 2047. Показаната снимка е от удостоверението за самоличност, взето юни 2045.

— Очарователна млада жена — заяви Рурк. — Изключително красива.

— И е изчезнала. Преди дипломирането. Компютър, търси заявление за безследно изчезнали лица на името Флавия, Дийна. Интернационално търсене.

Работя...

— Допълнителна задача. Нейните родители все още ли са живи? Ако да, къде и какво работят?

Прието. Работя...

— Училището е регистрирано като неин адрес, а не като място за пребиваване. Няма криминално досие, няма бракове, няма съжителства, просто се е изпарила преди двадесетия си рожден ден.

— И отново се материализира — добави Рурк, — десет години по-късно, за да убие двамата Айкоув.

— По-млада е от Аврил с няколко години, но вероятно са били в училището по едно и също време. В този затворен първокласен пансион със сигурност трябва да са се сблъскали.

— Пътят от приятелки в училище до партньори в престъпление е дълъг.

— Да, но ги свързва общо минало. Тя видя снимката от клиниката и не каза: „Хей, това е Дийна от «Брукхолу»! Не съм я виждала от години!“ . Да, знам — каза тя и вдигна ръка, — адвокатът на защитата ще заяви, че Аврил не е длъжна да помни всеки, с когото е учила в училището. Че са минали повече от десет години от завършването ѝ, което случайно съвпада с изчезването на Дийна. Но фактът си остава факт била е по едно и също време, на едно и също място със заподозряната.

Допълнителната задача изпълнена. Флавия, Димитрий и Тревани, Ана пребивават в Рим, Италия. И двамата работят в Института за деца в този град...

— Насрещна проверка за съществуваща връзка между Института за деца и Айкоув, Уилфред Б. — старши и/или Уилфред Б. — младши, и/или Уилсън, Джона Делапорт.

Допълнителна задача. Работа...

— Мога да ти спестя време — каза Рурк. — Правил съм дарения на този институт чрез фирмите ми в Италия и знам, че преди време Айкоув-старши участваше в консултативния съвет.

— Става все по-добре и по-добре. Значи той е свързан със съпрузите Флавия, които са свързани с Дийна, известна още като Долорес, която е свързана с Аврил, а тя е свързана с „Брукхолу“. Получава се шибана схема!

Основната задача изпълнена. Заявление за безследно изчезнало лице на името на Флавия, Дийна не е регистрирано в нито един от съществуващите правоохранителни органи...

— Не са подали заявление, защото или знаят къде е тя, или не искат ченгетата да душат около тях. Ако е второто, те са наели частен детектив. Но така или иначе, тя е успяла да изчезне от лицето на земята за тези десет години. И...

Допълнителната задача изпълнена. Айкоув, Уилфред Б. — старши е бил член на консултативния съвет, гост хирург, гост преподавател в Института за деца от неговото създаване през 2025 до смъртта му. Уилсън, Джона Делапорт е бил член на консултативния съвет от...

— Добре, сега трябва...

Въпрос...

— Какво? — рязко попита Ив.

Желаете ли да прекратя задачата по търсене на съвпадение с изображенията от училище „Брукхолу“ в момента?

— Какви други снимки има там?

Второ съвпадение. Актуална регистрация в училище „Брукхолу“, връзка с Флавия, Дийна.

— Ти каза, че съпадението е единствено. Покажи го, тъпако!

Потвърждавам...

Лицето, което се появи на екрана, беше по-закръглено и по-меко от това на Дийна. Това бе лицето на дете.

Сърцето на Ив подскочи и затрептя в гърлото.

— Идентифицирай текущото изображение.

Родригес, Диана. Родена на 17 март 2047, Аржентина. Родители: Родригес, Хектор — лабораторен техник, и Круз, Магдалена — физиотерапевт.

— Месторабота?

Работя... Родригес, Хектор работи в „Джинидъйн ресърч“. Круз, Магдалена работи в „Св. Екатерина“ — възстановителен и рехабилитационен център.

— Свържи двете работни места с Айкоув, Уилфред Б. — старши, Айкоув, Уилфред Б. — младши, Уилсън, Джона и Самюълс, Ева или Евелин.

— Тя не е тяхно дете — заключи Рурк. — Не и биологично. Тя е копие на Дийна Флавия.

— Те ги размножават и ги продават. Размножават и продават. Копелета! Манипулират гените, за да ги направят перфектни, по поръчка. Обучават, тренират, програмират ги. След това ги продават.

Рурк протегна ръка и инстинктивно заразтрива раменете ѝ.

— Мислиш ли, че е искала детето? Или е просто отмъщение.

— Не знам. Всичко зависи от това, което я движи. Може би се надява да получи и двете.

Компютърът потвърди връзката на всичките четири имена с двете институции в Аржентина.

— Компютър, започни търсене на съвпадение на изображенията на всеки випускник на училище „Брукхолу“ с настоящите ученици. Покажи всички данни за всички резултати.

Работя...

— Нека да работи — каза тихо Рурк. — Хайде, трябва да поспим! За утре ще ти е нужен бистър ум. Предполагам, че ще отпътуваш за Ню Хемпшир.

— Дяволски си прав!

Ив се събуди на разсъмване. Рурк бе станал преди нея и вече се беше облякъл. Тя изсумтя нещо като поздрав и се затътри под душа. Нареди пълна мощност на струята, температура 39 градуса и се помъчи да се разсъни, като едва не се свари. После се мушна в тръбата за сушене, изпи първата чаша кафе и се почувства почти човешки.

— Хапни нещо — нареди ѝ Рурк и превключи екрана от финансовата борса на сутрешните новини.

— Нещо — повтори тя от вътрешността на гардероба си. Когато излезе, съпругът ѝ погледна към дрехите, които бе грабнала, и каза:

— Не!

— Какво не?

— Не това облекло.

Ако трябваше да се направи нагледно изображение на думата „страдалчески“, то лицето на Ив в този момент би било идеална илюстрация.

— О, я стига!

— Планираш да направиш официално посещение в елитно частно училище. Необходимо е да изглеждаш авторитетно.

Тя потупа кобура си, който висеше от облегалката на стола.

— Това е моят авторитет, умнико!

— Костюм.

— Какво?

Той въздъхна и се изправи.

— Този термин ти е познат, а и случайно притежаваш няколко от тях. Нужно ти е нещо представително, но семпло. Трябва да изглеждаш като влиятелна личност.

— Нужно ми е да покроя голия си задник.

— Което е жалко, но ти обещавам, че може да се покрие и добре. Ето този. Линията е изчистена, а тъмномеденият цвят ти придава внушителен вид. Облечи го с това — подаде ѝ копринена сиво-синя

блуза с кръгло деколте. — Позволи си малко безумие, Ив! Сложи си някое бижу.

— Това да не ти е шибано парти! — избухна тя, но нахлузи панталоните. — Знаеш ли какво ти трябва на теб? Имаш нужда от дроид — манекен. Може би ще ти купя един за Коледа.

— Защо ми е имитация, след като вече имам оригинала? — Отвори сейфа за бижута в гардероба си и избра обеци — гравирани златни халки, и сапфирен кабошон^[1] на верижка.

За да спести време и дразги, Ив се облече, както ѝ бе наредено. Но се запъна, когато Рурк направи с пръст малък кръг във въздуха.

— Не насилвай късмета си, приятел!

— Заслужаваше си да опитам. Все още изглеждате като ченге, лейтенант. Просто сега сте едно много елегантно ченге.

— Да бе, лошите ще бъдат възхитени от усета ми за мода.

— Ще останеш силно изненадана — увери я съпругът ѝ.

— Трябва да работя.

— Можеш да извикаш резултатите от търсенето на този екран и да хапнеш нещо за закуска. Щом компютърът има възможността да изпълнява по няколко задачи наведнъж, ти също можеш.

Да работи в спалнята ѝ беше малко непривично, дори неловко, също както и обличането на костюм. Но тъй като Рурк вече бе дал нареждане на компютъра, Ив си програмира поничка в автоготвача.

— Можеше да измислиш нещо по-добро от това.

— Не ми се яде, напрегната съм. — Кабинетът ѝ не бе единственото място, където можеше да крачи, напомни си тя и се заразхожда, докато отхапваше от поничката. — Със сигурност ще се появи нещо.

— Данните на екрана тогава!

Прието. Съвпадение първо от петдесет и шест...

— Петдесет и шест?! — Ив се закова на място. — Това не може да е вярно! Дори ако сметнем времето и броя на учениците, не може да има толкова много визуални съвпадения. Не е възможно... Я чакай малко! — втренчи се в първото съвпадение.

Дилейни, Бриан. Родена на 16 февруари 2024, Бостън, Масачузетс. Родители: Брайън и Майра Дилейни, по баща Копли. Няма братя и сестри. Омъжена за Алистър Джордж, 18 юни 2046.

Деца: Питър, 12 септември 2048; Лаура, 14 март 2050. Пребивава в Атина, Гърция.

Съвпадение с О'Брайън, Бриджит. Родена на 9 август 2039, Енис, Ирландия. Родители: Шеймъс и Маргарет О'Брайън, по баща Райън. И двамата починали. Няма братя и сестри. Настояничество: Самюълс, Ева, а след смъртта ѝ — Самюълс, Евелин. В момента учи и пребивава в училище „Брукхолоу“, Ню Хемпшир.

— Компютър, пауза. Родила е на петнадесет? — учуди се Ив.

— И това се случва — отвърна Рурк. — Но...

— Да, именно „но“. Компютър, покажи само снимките. Раздели екрана, увеличи с петдесет процента.

РАБОТЯ...

Когато изображенията се появиха на екрана, Ив пристъпи поблизо.

— Цветът съвпада, това е добре. Червена коса, бяла кожа, лунички, зелени очи. Е, бих казала, че шансовете са достатъчно добри тези наследствени черти да се повторят. Същият нос, същата уста, същата форма на очите, лицето. Обзалагам се, че ако преброиш проклетите лунички, броят им ще съвпадне точно. Хлапето е като миниатюрно копие на жената. Като...

— Клонинг — завърши тихо Рурк. — Исусе!

Ив си пое дъх, после още веднъж.

— Компютър, стартирай следващото съвпадение.

Процесът отне цял час, в края на който в стомаха ѝ се бе съсредоточила болка, тежка като тумор.

— Те клонират момичета. Не просто си играят с ДНК, за да увеличат интелекта или да подобрят външния вид. Не само проектират бебета или да ги манипулират физически и умствено, за да станат съвършени. Те ги създават. Показват среден пръст на международното право и ги сътворяват. Продават ги. Някои от тях подготвят за женитба — продължи Ив, загледана в екрана. — Лекари, учители, лабораторни техници... Предполагам, че проектират бебета и после ги обучават за проститутки. Но се оказа, че е по-лошо, много, много по-лошо от това.

— Сензационни репортажи за нелегално клониране се появяват доста често. От време на време една или друга нелегална групировка претендира за успех, но доказателства няма. Законите са толкова

строги, толкова тежки и универсални, че никой не се решава да излезе на открито.

— Как става това? Знаеш ли?

— Не точно. Всъщност изобщо не знам. Ние провеждаме някои изследвания за клониране на стволни клетки — строго в рамките на закона. За тъкани, за органи. Клетката се имплантира в изкуствено възпроизведени женски яйчници, с електронно управление. Ако става въпрос за частна фирма, както при нас, клетките се предоставят от самите клиенти, които плащат щедро за генерираната тъкан за присаждане, при която няма риск за отхвърляне след трансплантация. Предполагам, че при репродуктивното клониране използват клетки и действителни яйчници. След оплождането ги присаждат в матката.

— Чия?

— Е, това е добър въпрос.

— Трябва да докладвам на командира и да получа зелена светлина за посещението в училището. Можеш да информираш Луиз по въпроса.

— Няма проблем.

— Направил е милиарди от това — добави Ив.

— Грубо.

— Смяташ, че е действал грубо?

— Не, не — беше облекчение да се разсмее. — Имах предвид грубата оценка на брутната печалба. Но има и разходи, при това големи. Работата в лабораториите, разработването на технологиите, училището, мрежата — всичко това е безумно скъпо. Предполагам, че и чистата печалба също е значителна, но, Ив, трябва да забравяш разходите, риска. Мисля, че ги е движила любовта към делото, а не алчността.

— Така ли мислиш? — поклати глава тя. — Имаме почти шестдесет, които в момента се обучават в училището. Трябва да има още стотици, които вече са завършили. Какво се е случило с онези, които не са се получили свършени? Колко мислиш е обичал тези, които не са излезли идеални?

— Това е ужасна мисъл!

— Да. Имам купища от тях.

Ив отдели време да допълни доклада си, после позвъни на командир Уитни и поиска незабавна среща.

По пътя към Централата тя се обади на партньорката си и ѝ каза, че ще мине да я вземе.

Пийбоди скочи в колата и отметна коса, която бе с цели десет сантиметра по-дълга и със завити крайчета.

— Макнаб направо полудя като ме видя с тази прическа. Трябва да си напомням по-често да му поднасям изненади.

Ив ѝ хвърли предпазлив, кос поглед.

— Придава ти момичешки вид.

— Знам! — Очевидно доволна от коментара, Пийбоди се сгуши в седалката. — Когато се прибрах снощи, моят момичешки вид ми свърши чудесна работа. А кремът с папая за циците превърна Макнаб в разгонена маймуна!

— Млъкни веднага! Спаси и двете ни! Имаме работа.

— Ясно. А аз реших, че ме взимаш от къщи, за да ме отървеш от тъпканицата в метрото.

— По пътя ще те информирам за развитието на случая, после отивам при командира. Ще проведем брифинг, заедно с отдела по електроника, точно в 10:00.

Пийбоди не пророни нито дума, докато Ив я запознаваше с данните, събрани предишната нощ. Мълчанието ѝ продължи и когато влязоха в гаража на управлението.

— Никакви въпроси, никакви коментари?

— Просто... Опитвам се да го осмисля, предполагам. Това е в противоречие с природата ми, с моето ДНК — струва ми се, че би могло да се каже и така. Начинът, по който са ме възпитали и образovali. Създаването на живот е работа на висшите сили. Наша задача, наш дълг и наша радост е да се грижим за този живот, да го защитаваме и уважаваме. Знам, че звуча като хипи, но...

— Твоите разсъждения не са далеч от това, което мисля самата аз. Но да оставим личните чувства настрана, човешкото репродуктивно клониране е незаконно съгласно законите на Ню Йорк, законите на страната и законите, уреждащи научните изследвания и търговията на планетата и извън нея. Всички доказателства сочат, че двамата Айкоув са нарушили тези закони. И убийствата им, които са наш приоритет, са пряко следствие от това.

— Дали ще трябва да предадем случая на... Кой се занимава с тези неща? ФБР? Интерпол? Интерпланетната полиция?

Лицето на Ив се изкриви ожесточено, когато затръшна вратата на колата.

— Само през трупа ми! Искам да ми направиш някои проучвания. Намери всичко, което се отнася до клонирането на хора. Технически аспекти, правна страна, оборудване, технологии, дискусии, презентации, истории, митове. Необходимо е да знаем за какво става въпрос, когато отидем в „Брукхолоу“.

— Далас, според това, което си узнала, ние ще ги намерим там. Много от тях са просто деца. Просто деца!

— Ще се справим с това, когато му дойде времето.

Уитни, за разлика от Пийбоди, не беше толкова сдържан и засипа Ив с въпроси, докато тя изнасяше доклада си.

— Става дума за носител на Нобелова награда, лейтенант. На панихидата му, насрочена за четиринадесет часа днес, ще присъстват държавни глави от цял свят. Неговият син, чиято репутация и признание съответстват на бащините му, ще бъде погребан по същия начин следващата седмица. И двете събития ще се проведат в Ню Йорк и сигурността, медиите, дори проклетият трафик на информация, вече са кошмарни. Ако изтече дори и думичка от вашия доклад, това може да надхвърли кошмара и да се превърне в дявол знае какво от вселенски мащаб.

— Няма да изтече!

— По-добре да сте дяволски уверена в това и да сте сигурна във фактите.

— Петдесет и шест съвпадения, сър, и то само в училище „Брукхолоу“. Вярвам, че много от тях, ако не и всички, отговарят на закодираните файлове, намерени в апартамента на Айкоув-старши, неговият работен материал, така да се каже. Той си сътрудничи тясно с известен генетик и навремето се е изказвал в подкрепа на генетичните манипулации.

— Генетичните манипулации са трънлива област. Клонирането на хора е тъмна, усойна гора. Последниците...

— Сър, в последниците вече са включени два смъртни случая.

— Последниците ще надхвърлят рамките на убийствата и ще се превърнат в политически, морални, религиозни, медицински. Ако вашите твърдения са факт, то тогава вече съществуват клонинги, много от които непълнолетни. Част от хората ще видят в тях чудовища, за други ще бъдат жертви... — Той разтърка очи. — Ще имаме нужда от професионалното мнение на опитни юристи. Всяка агенция — от Глобалната безопасност до Вътрешното разузнаване, ще скочат по този въпрос.

— Ако ги уведомите за последните ми разкрития, те ще ни отнемат случая. Ще закрийт разследването.

— Да, ще го засекретят. Какво, имате възражения ли?

— Убийствата са мои, сър!

Той замълча за момент, като наблюдаваше лицето ѝ.

— Какви са вашите възражения, лейтенант?

— Освен това, което казах, и то беше първото ми възражение, има още нещо, сър. Това е... Това трябва да бъде спряно. Ако правителството — което и да е правителство — сложи лапите си върху този пай, то обезателно ще иска да обере сливите отгоре. Ще започнат да провеждат нови експерименти, да правят нови изследвания. Ще заметат всичко под килима и ще поставят фактите, които открихме, под микроскоп. Ще сложат код „Синьо“, ще блокират информацията и достъпа на медиите. На двамата Айкоув ще бъдат отдадени всички почести и дейността, която са развивали незаконно, никога няма да бъде оповестена. А създадените... субекти — каза тя, поради липса на по-подходящ термин — ще бъдат затворени в някоя тайна лаборатория, за да бъдат изучавани. Ще ги държат в изолация, ще ги разпитват, ще ги изтърбушат — и може би не само в преносния смисъл. Те са създадени изкуствено, сър, но са хора от плът и кръв, също като нас. Но няма да бъдат третираны като истински човешки същества. Най-вероятно процесът не може да бъде спрян и няма начин да се предотврати, но аз искам да отида до края. Докато не стигна до задънена улица.

Уитни положи длани върху бюрото.

— Трябва да информирам Тибъл по въпроса.

Ив кимна.

— Да, сър. — Тя знаеше много добре, че не могат да заобиколят закона, без знанието на шефа на полицията. — Мисля, че заместник-

прокурор Рио ще бъде полезна като юридически съветник. Тя е достатъчно умна и амбициозна, за да държи капака затворен, докато не стане време да го отвори. До този момент в хода на разследването съм ползвала доктор Майра и доктор Димато като медицински експерти. Техният принос също може да бъде полезен. Ще ми е нужна заповед за конфискуването на училищния архив и бих искала да взема Фийни или някой друг, посочен от него, за да проверим данните на място.

Шефът ѝ кимна.

— Считай, че разследването вече има статус код „Синьо“. Само тези, които трябва да знаят. Пълно блокиране на медиите. Събери екипа си! — погледна часовника на ръката си. — Брифингът е след двадесет минути.

---

[1] Терминът кабошон произлиза от старинната френска дума „sabote“ — глава. Отнася се до относително плосък скъпоценен камък, оформен с едно гладко куполообразно полирано лице и гладка основа. Кабошоните се използват най-често за изработване на пръстени, както и за други украшения от типа на обеци, гривни, висулки и колиета, като за това обикновено се вграждат в метално легло, за да може така образуваният елемент да се свърже с другите в накита. — Б.пр. ↑

14.

Отново бе променила външността си. Беше много добра в това. През последните дванадесет години бе имала много лица. И нито едно от тях не бе нейното. Удостоверенията ѝ за самоличност бяха безупречни — педантично изготвени и отлично фалшифицирани. В това също беше много добра.

Училище „Брукхолоу“ представляваше червена тухлена сграда, обвита с бръшлян. Без модерни стъклени куполи или стоманени кули, а със старомодно достойнство, солидност и благородни традиции. Огромни площи, вековни дървета, красиви градини, процъфтяващо стопанство. Имаше тенис кортове и конен център — само тези спортове се смятаха за подходящи за възпитаничките на „Брукхолоу“. Една от съученичките ѝ бе спечелила олимпийско злато по обядване на крехката възраст от шестнадесет години. Три години по-късно бе дадена за съпруга на млад английски аристократ, влюбен в конете, също като нея.

Създаваха ги с определена цел и те я изпълняваха. И все пак, съученичката ѝ беше щастлива, че напуска тези стени, спомни си Дийна. Повечето от тях се радваха на това.

Не завиждаше на щастието им. Тя щеше да направи всичко възможно да защити тези, чийто живот, както и нейния собствен, бе създаден изкуствено.

Всяка война си има цена и някои могат да станат нейни жертви. Затова пък останалите най-после ще вкусят свободата, която винаги им е била отказвана.

А какво да кажем за тези, които оказваха съпротива, или не издържаха теста, или попаднаха под съмнение? За тях, както и за тези, които щяха да се появят на бял свят, тя бе готова да рискува всичко.

Тук, в училището, имаше три плувни басейна — два от които закрити, три научни лаборатории, холографска зала, две големи аудитории и театрален комплекс, достоен да съперничи на всеки театър на Бродуей. Можеше да се похвали и с школата по доджо, трите

фитнес центъра и напълно оборудваната клиника за лечение и обучение. Стените му отвътре представляваха медиен център, където възпитаничките, предназначени за кариера в медиите, усъвършенстваха своите знания. Имаше още и студио за музика и танци. Двадесет класни стаи с живи преподаватели и дроидинструктори. Имаше зала за хранене, където сервираха балансирана, вкусна и здравословна храна, три пъти на ден: точно в седем сутринта, в дванадесет и тридесет на обяд и в деветнадесет часа вечерта. Предобедната и следобедната закуски бяха на разположение в солариума в десет и в шестнадесет часа.

Дийна обичаше кифлите. Винаги си спомняше с удоволствие за тях.

Жилищните помещения за ученичките бяха просторни и добре обзаведени. Ако на петгодишна възраст преминеш успешно всички тестове, те преместват в една от тези стаи. А спомените ти от тези първи пет години биваха... коригирани. С течение на времето бе възможно да се забравят — или почти да се забравят — преживяванията на една опитна мишка в лабиринта. Получаваш униформи и подходящ гардероб — специално подбран да отговаря на личността и на произхода ти.

Да, разбира се, че имаш произход, нали все пак си дошъл от някъде. Но истинският ти произход никога не съвпада с онзи, който са ти определили.

Изискванията са много високи. От един ученик в „Брукхолоу“ се очаква да бъде отличник във всичко, след това да следва в колеж и да продължи да се представя брилянтно до деня на „настаняването“.

Самата тя говореше свободно четири езика. Това ѝ беше много полезно. Умееше да решава сложни математически задачи, да разпознава и датира археологически артефакти, да изпълнява перфектно двойно салто, да организира официална вечеря за двеста човека.

За нея електрониката бе като детска играчка. Владееше до съвършенство различни методи на убийство. Знаеше как да достави удоволствие на мъж в леглото, а на сутринта да обсъжда с него междупланетната политика.

Тя не бе предназначена за съпруга или компаньонка, а за тайни операции. Трябваше да им се признае, че се бяха справили много

добре с тази част от обучението ѝ.

Беше прекрасна, без генетични дефекти. Прогнозираната продължителност на живота ѝ бе сто и петдесет години, които биха могли да се увеличат значително, благодарение на напредъка на науката.

Избяга, когато навърши двадесет. Дванадесет години живя в нелегалност, проправяйки си път в подземния свят, усъвършенствайки уменията, на които я бяха научили. Мисълта, че трябва да живее по подобен начин още сто години, я изпълваше с ужас.

Не беше хладнокръвен убиец, но действаше ефективно. Убиваше с отчаяние и със страстта на воин, защитаващ невинните.

За това убийство носеше строг черен костюм, ушит по поръчка в Италия специално за нея. Парите не бяха проблем. Беше откраднала половин милион, още преди да избяга. Оттогава многократно прибавяше още. Можеше да си живее добре, без да се страхува от разобличаване. Но тя имаше мисия. Една-единствена мисия през целия си живот. И беше близо до нейното осъществяване.

Строгата линия на костюма караше женствеността ѝ да изпъква още повече като подчертаваше яркочервената ѝ коса и дълбочината на зелените ѝ очи.

Тази сутрин прекара един час пред огледалото, за да промени едва доловимо контурите на лицето си. Малко по-закръглена брадичка, леко уголемен нос. Добави няколко килограма към теглото си, като придаде по-пищни форми на тялото си.

Оставаше само да се надява, че промените ще бъдат достатъчни.

Не се страхуваше от смъртта, но изпитваше ужас при мисълта, че може да я заловят. Ето защо винаги носеше в себе си капсула, в случай че я разпознаят и арестуват.

Татко се бе съгласил да се срещне с нея, бе ѝ позволил да влезе, бе повярвал на нейното признание за самотата и разкаянието. Не бе видял смъртта си в очите ѝ. Но тук, в този затвор, знаеха какво бе направила. Ако я познаеха, с нея щеше да бъде свършено. Но имаше други, които щяха да продължат напред, ако тя падне. Много други.

Гърлото ѝ се стегна от страх, но лицето ѝ остана спокойно и ведро. Бе научила и това. Да не им показва нищо. Да не им дава нищо. Срещна погледа на шофьора в огледалото за обратно виждане и се насили да му се усмихне.

Спряха пред портала, за да ги сканират. Сърцето ѝ заби неравномерно. Ако това беше капан, никога повече нямаше да излезе през тези порти. Жива или мъртва.

Автомобилът мина през вратите и се понесе по алеята, която се извиваше из живописната местност, пълна с дървета, градини и скулптури. Пред погледа ѝ се показа основната сграда. Пет етажа тъмночервени тухли, потънали в буен бръшлян. Блестящи прозорци, внушителни колони.

„Момичетата“, помисли си тя и ѝ се прииска да заплаче. Млади, свежи, прелестни. Те ходеха сами, по двойки или на групички и влизаха в останалите здания.

За тестове. За усъвършенстване. За оценяване.

Изчака шофьорът да паркира, да излезе и да ѝ отвори вратата. Той ѝ подаде ръка. Нейната бе хладна и суха.

Не си позволи никаква реакция, освен лека, вежлива усмивка, когато Евелин Самюълс излезе през парадния вход да я посрещне.

— Госпожо Фрост, добре дошли в „Брукхолу“. Аз съм Евелин Самюълс, директор на училището.

— За мен е удоволствие да се запознаем най-накрая — тя протегна ръка. — Вашите градини и сградите са още по-впечатляващи, когато ги види човек лично.

— Ще ви предложим пълна обиколка, но моля, заповядайте вътре да прием чай.

— Би било чудесно! — Мина през вратата и стомахът ѝ се сви, но не издаде чувствата си. Огледа се наоколо като родител, който избира училище за своята дъщеря.

— Надявах се да доведете Ейнджъл да се запознаем.

— Още не. Както знаете, съпругът ми се колебае относно изпращането на дъщеря ни да учи толкова далеч. Затова предпочетох първия път да дойда сама.

— Не се съмнявам, че двете заедно ще успеем да го убедим, че тук Ейнджъл ще бъде не само щастлива, но и ще получи превъзходно образование и отлични комуникативни умения. Голямата зала — директорката посочи с ръка наоколо. — Всички растения са разработени и се отглеждат по наши програми, както и градините ни. Произведенията на изкуството, които виждате, са създадени от наши възпитаници през годините. В тази сграда, на това ниво, са

разположени административните офиси, столовата, солариума, една от шестте библиотеки, кухня и кабинет за обучение по кулинария. Моите покои също са тук, където прекарвам по-голямата част от времето си. Ще се радвам да ви покажа помещенията сега, ако желаете.

Разумът ѝ крещеше да тича, да избяга, да се скрие, но Дийна се обърна и се усмихна.

— Ако нямате нищо против, бих искала първо да пием чай.

— Да, разбира се. Един момент — извади джобния си линк. — Абигейл, погрижи се чаят за госпожа Фрост да бъде сервиран в моята гостна. Веднага!

И Евелин продължи да я развежда, да показва, да обяснява.

„Изобщо не се е променила — помисли си младата жена. — Величествена и красива, възхвалява своето училище с култивирания си глас. Истинско въплъщение на деловитост и компетентност. Същите кестеняви коси и неизменната скромна, къса прическа. Очите ѝ — тъмни и проницателни. Същите очи. Очите на госпожа Самюълс. Ева Самюълс.“

Дийна пропускаше думите покрай ушите си. Всичко това го бе слушала преди, когато беше затворничка тук. Наблюдаваше момичетата, спретнати като кукли в своите синьо-бели униформи. Те разговаряха помежду си тихо, каквото бе изискването в Голямата зала.

Изведнъж видя себе си. Сладка и стройна, спускаща се грациозно надолу по стълбите на Източното крило.

Потрепери, само веднъж — толкова ѝ бе позволено — и умишлено отмести поглед.

Трябваше да мине покрай детето толкова близо, че усети аромата на кожата му. И чу собствения си глас, когато момичето заговори:

— Добро утро, госпожо Самюълс. Добро утро, мадам.

— Добро утро, Даяна. Как мина часът по готвене?

— Много добре, благодаря. Правихме суфле.

— Прекрасно! Госпожа Фрост ни е дошла на посещение днес. Тя има дъщеря, която може би ще се присъедини към нас в „Брукхолоу“.

Дийна се насили да погледне право в дълбоките кафяви очи. В своите собствени очи. Имаше ли в тях същата пресметливост, както в нейните? Съществуваше ли същата ярост, същата неистова решителност, кипящи под тази невъзмутимост или бяха намерили начин да потиснат вътрешния ѝ огън?

— Сигурна съм, че Вашата дъщеря ще обикне „Брукхолоу“. Всички го обикваме.

„Моята дъщеря — помисли си Дейна. — О, Боже!“

— Благодаря ти, Даяна.

Бавна, непринудена усмивка докосна устните на детето. Преди момичето да каже довиждане и да си отиде, погледите им се срещнаха за миг.

Сърцето ѝ неистово блъскаше. Те се познаха една друга! А можеше ли да бъде иначе? Нима бе възможно да погледнеш в собствените си очи и да не се познаеш?

Когато Евелин я поведе нататък, Дийна погледна през рамо. Същото направи и детето. Погледите им се срещнаха и момичето ѝ се усмихна отново, този път широко и пламенно.

„Ще се измъкнем — помисли си Дийна. — Те няма да ни задържат тук.“

— Даяна е едно от нашите съкровища — обясни Евелин. — Умна и любознателна. С отлични постижения в спорта. Стремим се да дадем на нашите възпитанички разностранно образование, като в същото време провеждаме щателни тестове, позволяващи им да покажат силните си страни и основните области на интересите си.

„Даяна“ — това бе единственото, за което можеше да мисли. Емоциите я задушаваша, но тя казваше правилните неща, правеше точните движения. И бе въведена в личните покои на Самюълс.

Учениците бяха допускани в това светилище, само когато покажеха изключително големи успехи или извършеха някое особено грубо нарушение. Самата тя никога не бе минавала през тази врата. Бе внимавала много да не се отличава от останалите.

Но ѝ бяха разказали какво трябва да очаква, дадоха ѝ точния план на помещенията, описаха и ѝ обясниха всичко подробно. Съсредоточи се върху онова, което ѝ предстоеше да извърши, и изхвърли от ума си всички мисли за дъщеря си.

Апартаментът бе декориран в цветовете на училището — бяло и синьо. Бели стени, сини драперии. Бял под, сини килими. Два прозореца на източната стена, двоен — на южната.

Пълна звукоизолация, никакви камери.

Прозорците и вратите, разбира се, бяха снабдени с охранителна система, а Самюълс носеше на китката си часовник с комуникатор.

Имаше два линка — служебен и личен.

Едната стена бе заета от голям екран, а зад него имаше трезор, в който се съхраняваха личните досиета на всички ученички.

Чаят бе сервиран на бяла маса. Сини чинийки, бели бисквити.

Седна на предложението й стол и изчака Самюълс да налее чая.

— Защо не ми разкажете нещо повече за Ейнджъл?

Въпреки усилията, мислите й непрекъснато се връщаха към Даяна.

— Тя е моят живот.

Евелин се усмихна.

— Разбира се. Споменахте, че тя проявява артистични способности?

— Да, обича да рисува. Това е най-голямото й удоволствие. Повече от всичко на света искам дъщеря ми да е щастлива.

— Естествено. Сега...

— Каква интересна огърлица! — „Сега! — нареди си тя. — Направи го сега, преди да ти стане зле!“ — Може ли?

Евелин инстинктивно погледна към висулката на гърдите си, докато Дийна се надигна от стола и се наведе напред, сякаш изучаваше камъка. Скалпелът вече бе в ръката й... И го заби в сърцето на директорката.

— Не ме ли позна, Евелин? — попита, когато Самюълс я зяпна учудено. Тънка струйка кръв обагри бялата й блуза. — Точно както всички предполагахме, ти виждаш само онова, което искаш да видиш. Ти удължаваш тази гнусотия до безкрай... но нали за това си създадена, може би не бива да те виним. Много съжалявам — каза, докато гледаше как Самюълс умира. — На това трябва да се сложи край.

Изправи се, бързо запечата ръцете си и се приближи до екрана. Намери контролния панел, точно където й бе казано, отвори го, след това използва декодера, който бе скрила в чантата си, за да отключи трезора.

Взе всички дискове, до един. Не се изненада, а и не беше недоволна, от значителната сума пари, която намери вътре. Въпреки че предпочиташе кредитните карти, парите в брой винаги бяха добре дошли.

Отново заключи и кодира сейфа, завъртя екрана обратно на мястото му и го подсигури. Излезе от стаята без да се обръща назад и постави системата за сигурност в режим „Не ме безпокойте“.

Пулсът ѝ препускаше, но напусна сградата без да бърза. Отпред я чакаше колата с шофьора.

Едва си поемаше дъх, докато пътуваха към портала. Когато вратите се отвориха, юмрукът, стиснал гърдите ѝ, малко я отпусна.

— Бързо се справи! — каза тихо водачът.

— Бързината е най-добрата тактика. Тя изобщо не ме позна. Но... срещнах Даяна и тя ме видя. Всичко разбра.

— Трябваше аз да свърша тази работа.

— Не! Камерите. Дори и с твоето алиби не можеш да победиш камерите. Аз съм въздух. Дезире Фрост не съществува вече. Но Аврил Айкоув... — наведе се напред и стисна рамото на Аврил — тя все още има работа за вършене.

Влиянието на името му и милиардите, които стояха зад него, осигуриха на Рурк среща в десет с изпълнителния директор на клиника Айкоув.

— Това ще бъде неофициална, предварителна среща — каза той на Луиз, докато лимузината си проправяше път в натоварения сутрешен трафик. — Но поне ще ни прекара през вратата.

— Ако Далас е на прав път, последствията ще бъдат потресаващи. Имам предвид не само технологията, разработена незаконно, но и унищожаването на репутацията на самия Айкоув, на клиниката и на всички замесени. Но за бога, Рурк, представи си каква етична, правна и морална дилема ще трябва да бъде решена, когато се наложи да се справим със самите клонинги. Медицинските, законодателни, политически и религиозни конфликти са неизбежни. Освен ако не се намери начин всичко това да се скрие, да се засекрети.

Рурк се обърна с лице към нея и въпросително повдигна вежди.

— Ти би ли избрала такъв вариант?

— Не знам. Да си призная честно, разкъсвана съм от противоречия. Като лекар, неволно се възхищавам на научната страна на проекта. Дори лошата наука е съблазнителна.

— Често пъти дори е повече от това.

— Да, понякога е и повече. Дискусии за изкуствено създадени близнаци избухват от време на време. По принцип съм категорично против, но изкушението е огромно. Прекалено огромно, макар и с катастрофални последици. Възпроизвеждането на човешки същества в лаборатория, подбор на някои наследствени черти, елиминирането на други. Кой решава какви са критериите? Как се справят с неизбежните при всеки научен експеримент загуби? И още, ако съпругата ти наистина е права, какво да кажем за изкушението, на което се е поддал, както се твърди, дори толкова авторитетен човек като Айкоув — да се използват клонингите в качеството на стока?

— И ако някога всичко това стане известно — добави той, — хората ще бъдат ужасени и едновременно с това — очаровани. „Дали моят съсед е един от тях? И ако да, и ме вбеси, имам ли право да го унищожа?“ Правителствата ще се съревновават за тази технология. И все пак, трябва ли виновните да влязат в историята неопетнени? Необходими ли са наказания, равносметка, справедливост? Ето за това ще мисли Ив.

— Нека да не прибързваме. Почти пристигнахме.

— Имаш ли представа какво ще търсим?

Луиз повдигна рамене.

— Предполагам, че ще разбере, ако го видя.

— Ти би ли искала?

Тя го погледна с недоумение.

— Какво?

— Да те клонират?

— О, Боже, не! А ти?

— Не, за нищо на света, дори и след милион години! Ние сме склонни да... преоткриваме себе си, не е ли така? Ние сме в постоянна еволюция и така трябва да бъде. И това е повече от достатъчно. Променяме се, такава е призиванието ни. Преобразяват ни хората, обстоятелствата, опита. Към по-добро или към по-лошо.

— Моят произход, моята кръв, моето възпитание и окръжаващата среда през първите години от живота ми, всичко това, според семейството ми, би трябвало да ме предразположи към определен начин на живот и работа — тя повдигна рамо. — Но аз го отхвърлих. Този избор и натрупаният опит ме промениха. Срещата ми с Далас доведе до нови промени в мен и ми даде възможност да работя

в „Дохас“. Запознанството с двама ви постави на пътя ми Чарлз и връзката ми с него отново ме промени. Открих в себе си нови неща. Каквато и да е нашата ДНК, животът е този, който ни формира. Мисля, че трябва да обичаме, — колкото и изтъркано да звучи това, трябва да обичаме, за да бъдем истински живи и човечни.

— Смъртта е тази, която ни събра с Ив. И макар да звучи неправдоподобно, понякога чувствам, че това беше моментът, в който за пръв път истински си поех въздух.

— Мисля, че звучи прекрасно.

Той се усмихна леко.

— И сега си имаме свой, макар и сложен, съвместен живот. Преследваме убийци и луди учени... и в същото време организираме вечеря по случай Деня на благодарността.

— На която, двамата с Чарлз сме щастливи, че сме поканени. Очакваме я с нетърпение.

— За първи път устройваме такъв... семеен празник. Предстои ти да се запознаеш с моите роднини от Ирландия.

— Нямам търпение.

— Майка ми е била близък — каза той почти на себе си.

— Наистина ли? Не знаех. Еднояйчни или разнаяйчни?

— Еднояйчни, доколкото мога да преценя. Този случай неволно ме кара да се замисля за някои неща. Какво общо има между моята леля и нея, освен физическите черти?

— Семейните отношения са като всички други. Необходимо е време, за да можеш да ги разбереш. Е, ето че пристигнахме.

Докато колата спираше до бордюра, Луиз извади малко огледалце, провери грима си и бухна с ръка косата си.

Посрещнаха ги трима души, облечени в костюми, бързо ги прекараха през охраната и ги ескортираха до частния асансьор. Рурк прецени, че единствената жена измежду тях — брюнетка, трийсетгодишна, с пронизателни очи и строг делови костюм, е шефът.

Догадката му се потвърди, когато тя пое нещата в свои ръце.

— Много сме доволни от интереса ви към клиника „Уилфред Б. Айкоув“ — започна тя. — Както знаете, наскоро преживяхме двойна трагедия. Панихидата за доктор Айкоув ще се проведе днес, тук, в параклиса ни. В знак на уважение нашите административни,

научноизследователски и експериментални съоръжения ще приключат работа по обяд.

— Да, разбираемо е. Оценявам, експедитивността, с която насрочихте срещата и то в такъв труден за вас момент.

— Ще бъда на разположение по време на цялото ви посещение, за да отговоря на всичките ви въпроси... или да потърся отговорите им — добави жената с ослепителна усмивка. — Готова съм да ви помогна с всичко, което мога.

Рурк установи, че си задава същия въпрос, който според неговите предвиждания, биха си задали и други: „Дали тя е една от тях?“.

— Какви са функциите ви в клиниката, госпожо Пуул?

— Аз съм изпълнителен директор.

— Млада сте — коментира Рурк — за толкова висок пост.

— Така е — усмивката ѝ не помръкна дори за секунда. — Постъпих в клиниката директно от колежа.

— Къде сте завършили?

— В „Брукхолоу“. Преминах ускорен курс на обучение. — Вратите се отвориха и тя ги покани с жест. — Моля, след вас. Ще ви заведа направо при госпожа Айкоув.

— Госпожа Айкоув?

— Да. — Отново с жест, Пуул посочи пътя и тръгна напред — покрай рецепцията и през стъклените врати. — Доктор Айкоув бе главен изпълнителен директор и след смъртта му доктор Уил Айкоув зае тази позиция. Сега... госпожа Айкоув изпълнява временно поста главен изпълнителен директор, докато бъде избран постоянен приемник. Независимо от трагедиите, клиниката работи ефективно и служи на нуждите на своите пациенти и клиенти. Грижите за тях и удовлетворяването на потребностите им е нашият най-голям приоритет.

Вратите на кабинета, който доскоро бе принадлежал на Айкоув, бяха отворени. Пуул влезе вътре.

— Госпожо Айкоув?

Тя седеше с гръб към стаята, изправена пред широките прозорци с изглед към Ню Йорк и намръщеното небе. Обърна се към тях. Русата ѝ коса бе опъната назад и хваната на тила в сложен кок. Бе облечена в черно, а лавандуловите ѝ очи изглеждаха уморени и тъжни.

— О, да, Карла. — Усмихна се насила, пристъпи напред и протегна ръка на Рурк, а след това и на Луиз. — Радвам се да се запознаем.

— Нашите съболезнования по повод двойната ви загуба, госпожо Айкоув.

— Благодаря ви.

— Баща ми се познаваше с Вашия свекър — започна Луиз. — Самата аз съм присъствала на серия негови лекции, докато учех в Медицинския факултет. Той много ще ни липсва.

— Да, така е. Карла, ще ни оставиш ли сами, моля?

Изненада проблесна за кратко по лицето на Пуул, но тя успя да я прикрие.

— Разбира се. Ще бъда отвън, ако имаш нужда от мен — директорката излезе и затвори вратата след себе си.

— Ще седнем ли? Това е кабинетът на моя свекър. Намирам, че е малко смущаващо. Искате ли кафе? Нещо друго?

— Не, не се притеснявайте!

Настаниха се в къта за сядане и Аврил склучи ръце в скута си.

— Аз не съм бизнес дама и нямам никакви амбиции в тази област. Далече съм от тази мисъл. Моята функция тук е, и ще продължава да бъде, на фигурант. Все пак нося името Айкоув — тя погледна надолу към дланите си и Рурк забеляза, че прокарва палец по брачната си халка. — Почувствах, че е важно да се запознаем лично, когато проявихте интерес към „Унилаб“ и клиниката. Искам да бъда откровена с вас.

— Моля, аз друго и не очаквам.

— Карла... госпожа Пуул вярва, че имате намерение да купите основния пакет акции на „Унилаб“. А това ви посещение е един вид разузнаване за постигането на тази цел. Вярно ли е?

— Имате ли нещо против?

— В дадения момент чувствам, че е важно да се оцени и възстанови, така да се каже, клиниката и всички нейни филиали и функциите им. Аз, като глава на семейството, ще се включа в този процес, колкото е възможно. В бъдеще, вероятно в близко бъдеще, ще се радвам, ако някой като вас, с вашата репутация и с вашите делови умения и инстинкти, има възможността да оглави работата тук. Но ми е необходимо време. Знаете по-добре от мен, че този комплекс, сам по

себе си, представлява един сложен, многостранен механизъм. Съпругът ми и баща му взимаха непосредствено участие в дейността на всички нива. Промяната няма да бъде много лесна.

„Честно казано — помисли си Рурк, — това е логично. Подготвила се е много добре за тази среща.“

— Вие нямате желание да участвате постоянно и активно в управлението на „Унилаб“ или клиниката?

Тя се усмихна. Сдържана, учтива, нищо незначеща усмивка.

— Никакво. Но ми е нужно време, за да изпълня дълга си и след това да предам дейността в добри ръце. — Тя се изправи. — Сега ви оставям на Карла. Тя е в състояние да ви осигури по-пълна обиколка на съоръженията и да отговори на въпросите ви много по-добре от мен.

— Тя създава впечатление на много способна млада дама. Спомена, че е учила в „Брукхолу“. Сигурен съм, разбирате, че проведох някои собствени проучвания преди нашата среща. Вие също сте завършили този колеж, нали?

— Да. — Погледът ѝ остана спокоен и твърд. — Въпреки че е по-млада от мен, Карла се дипломира по-рано. Премина ускорен курс на обучение.

В Централата, Ив провеждаше брифинг в конферентната зала. Присъстваха началникът на полицията, командир Уитни, заместник-прокурор Рио, доктор Майра, Адам Куинси — юрисконсулт на полицейското управление, Пийбоди, Фийни и Макнаб.

Както винаги, Куинси играеше ролята на адвокат на дявола и Ив се радваше, че рядко ѝ се налага да си има работа с него.

— Значи сериозно твърдите, че Айкоув — баща и син, тяхната клиника, „Унилаб“, училището „Брукхолу“ и потенциално всички другите съоръжения, свързани с имената на тези двама прославени лекари, са замесени в незаконна медицинска дейност, включваща клониране на хора, психологическо програмиране и търговия с жени?

— Благодаря за обобщението, Куинси.

— Лейтенант, нашият юрисконсулт е прав. — Тибъл бе висок, слаб мъж, с тъмно лице, чието сурово изражение би могло да се

определи като каменно. — Това са шокиращи и изключително сериозни обвинения.

— Да, сър, наистина са такива. И не ги отправям с лека ръка. По време на разследването на убийствата установихме, че Уилфред Айкоув-старши си е сътрудничил с доктор Джона Д. Уилсън, известен генетик, поддръжник за премахване на забраните в областта на генното манипулиране и репродуктивното клониране. След смъртта на съпругата си, Айкоув публично подкрепя своя съдружник. И макар протекцията му да е била временна, той никога не се е отказал от твърденията си. Двамата заедно са създали съоръжения...

— Медицински клиники — поправи я Куинси. — Лаборатории. Известната „Унилаб“, за която са получили Нобелова награда.

— Не споря за това — отрязва го рязко Ив. — Но те са основали също така и училище „Брукхолоу“. Уилсън става директор на заведението, после бива наследен от съпругата си, а след това — от нейната племенница.

— Още една уважавана институция.

— Аврил Айкоув — повереница на бащата, а впоследствие — съпруга на сина, е учила в тази уважавана институция. Майка ѝ е била колежка на Айкоув-старши.

— Което обяснява логично защо той е обявен за настойник.

— Жената, заподозряна в убийството на възрастния доктор и визуално идентифицирана като Дийна Флавия, също е учила в „Брукхолоу“.

— Първо — идентифицирана е визуално. — Куинси вдигна единия си пръст. — Второ...

— Ще ме изслушате ли поне до края?

— Куинси — намеси се Тибъл, — спестете ни възраженията си! Продължете, лейтенант!

Някой някога бе казал, че една снимка струва повече от хиляда думи. Ив знаеше, че юрисконсултът има в запас повече от милион думи. Но тя разполагаше с купища снимки.

— Пийбоди, първото изображение, моля!

— Да, лейтенант. — Партньорката ѝ зареди фотографите според реда, който бяха обсъдили предварително.

— Това е образ, генериран от охранителните камери в клиника Айкоув, на жената, наречена Долорес Ночо-Алварес, която излиза от

кабинета на доктор Айкоув-старши, няколко секунди след момента, за който е установен, че е времето на смъртта. В другата половина на екрана е снимката от удостоверението за самоличност на Дийна Флавия, малко преди нейното изчезване преди тринадесет години. За изчезването ѝ властите не са били информирани.

— Според мен това е едно и също лице — изкоментира Рио и повдигна вежди към Куинси. — Разбира се, има начини да се дублират изображенията или да промениш външността си — временно или постоянно. Но въпросът е защо? Ако Долорес е имала достъп до снимката от документа за самоличност на Дийна, то можем да предположим, че или тя ѝ е съдействала, или се е възползвала от него след смъртта ѝ. При всички случаи двете са свързани.

— Фийни? — попита Ив.

— Данните на Долорес Ночо-Алварес са фалшифицирани. Всичко, от началото до края: име, дата на раждане, място на раждане, родители, местоживееене, адрес. Наричаме това „ръкав“ — бързо, временно покритие, а вътре в него — нищо.

— Следващите снимки, Пийбоди — каза Ив, преди Куинси да успее да я прекъсне. — Това е изображение на една от ученичките в „Брукхолоу“. Възраст: дванадесет години.

— Вече установихме, че жена на име Дийна Флавия е учила в този колеж... — започна юрисконсултът.

— Да, точно така. Но това не е Дийна Флавия. Това е Даяна Родригес, в момента дванадесетгодишна. Понастоящем — възпитаничка на „Брукхолоу“. Идентифицирана е чрез компютърна програма за сравняване и състаряване на изображенията, също като при Дийна Флавия.

— Може да ѝ е дъщеря — промърмори Куинси.

— Компютърът ги определи като едно и също лице. Но дори това да е нейно дете, все още остава въпросът за фалшивата самоличност и записите с данни за тази непълнолетна. Остава открит въпросът как Дийна Флавия, също малолетна по онова време, е оставена да забременее и роди — без това да е регистрирано — в толкова уважавана институция. Не са открити записи за осиновяване или настояничество. Има още петдесет и пет аналогични съпадения на бивши възпитанички на „Брукхолоу“ с тези на момичета, които се обучават там в настоящия момент. Според вас, каква е вероятността

петдесет и шест ученички да родят петдесет и шест деца от женски пол, които копират перфектно физическите им черти? — Ив изчака продължителен момент, но в отговор получи всеобщо мълчание. — Всяка една от тези сто и дванадесет личности е получила своето образование или се обучава в момента в една и съща институция, като никъде в данните на потомството не се споменава за осиновяване, или настойничество, или грижа от страна на биологичните им родители.

— Не бих заложил парите си на тази вероятност — промърмори Тибъл. — Вие държите в ръцете си бомба, лейтенант! И ние трябва да помислим как да направим така, че да не изпържим задниците си. Куинси?

Юрисконсултът потърка носа си с пръсти.

— Налага се да видим всичките — вдигна ръка, преди Ив да заговори, — тъй като е възможно да бъдем изправени до стената. Трябва да проверим всяка една поотделно, преди това да се случи.

— Добре. — Ив усещаше как времето им бързо изтича. — Следващите изображения, Пийбоди.

15.

В клиниката, Карла Пуул развеждаше Рурк и Луиз през лаборатории за компютърна обработка на изображения и симулации, помещения за прегледи, обзаведени с най-съвременна техника и скъпо оборудвани операционни зали.

Рурк обърна внимание на камерите, особено на тези, които стояха на видно място. И на охраната на всеки изход. Правеше коментари, понякога задаваше въпроси, но основно се държеше настрана, като предостави водещата роля на Луиз.

— Кабинетите за преглед на пациентите са превъзходни — отбеляза тя, като оглеждаше голямата стая, оборудвана със специален стол за очертаване контурите на тялото, медицински и проекционни компютри, скенери за лице и тяло.

— В момента имаме дванадесет такива зали, всяка с индивидуално управление и гъвкав набор от опции за удовлетворяване на нуждите или желанията на пациентите. Всички жизнени показатели на субекта, моделът на мозъчните вълни и всичко останало, се наблюдава, анализира и документира по време на целия преглед.

— А възможности за виртуална релаксация?

— Както знаете, докторе, всяка процедура, дори и най-незначителната, причинява стрес у клиента или пациента. Считаме, че предлагането на релаксиращи виртуални програми по избор помага на пациентите ни да се отпуснат по време на прегледа. Можем също така да персонализираме програмата, за да има възможност клиентът да види и почувства как ще изглежда след края на лечението.

— Към клиниката имате функциониращо болнично крило и център за спешна помощ?

— Да. В случай на травми, ако реконструкцията е необходима или желателна, пациентът постъпва тук, след като е бил стабилизирал в болничното крило. За всеки пациент се определя пълен медицински и технически екип, избран съобразно анализа на нуждите му. Същата услуга се предоставя и на клиентите.

— Но всеки пациент или клиент може да избере сам своя водещ лекар, нали?

— Разбира се — невъзмутимо отвърна Пуул. — Ако след нашата препоръка пациентът избере друг състав на медицински персонал, ние се прекланяме пред желанието му.

— А правото на наблюдение?

— Ограничено, според нашата политика за конфиденциалност. Но със съгласието на пациента, разрешаваме наблюдение с образователна цел.

— Всички процедури се записват, нали?

— Така, както го изисква законът — отговори Пуул без да се смути. — След това тези записи се засекретяват и се отварят само по искане на пациента или в случай на съдебни спорове. А сега предполагам, ще ви бъде много интересно да видите една от нашите операционни.

— Да, с удоволствие — съгласи се Луиз. — Но ще бъда щастлива да разгледам и изследователските ви съоръжения. Постиженията на Айкоув и тази клиника са... просто легендарни! Бих желала да надникна в лабораториите.

— Разбира се. — Директорката дори не трепна. — Достъпът до тях е строго ограничен предвид секретността на провежданите уникални експерименти. Освен това, в тези помещения се поддържа режим на пълна стерилност. Но има няколко нива, които мога да ви покажа. Надявам се, че ще ви се сторят интересни.

Рурк и Луиз бяха поразени от огромното по размери пространство, броя на персонала и сложното оборудване. Лабораторната зона, която им показаха, беше оформена като слънчева корона: отделни коридори излизаха като лъчи от централното ядро, където шестима оператори работеха пред екрани, насочени по протежението на всеки проход. Пред входа на всеки коридор бе издигната висока преграда с гише, зад което имаше бюро, компютър и монитор. Стените на всеки сектор бяха боядисани в различен цвят, а техниците, работещи в тях, носеха престилки в съответния нюанс.

„Между лъчите, отбеляза си Рурк, няма общи връзки.“

Госпожа Пуул ги заведе до прозрачна врата в широкия край на синия коридор и я отвори като използва код-карта и сканиране на дланта.

— Всеки сектор е свързан с определена научна област и има свой собствен екип от специалисти. Не ми е разрешено да обясня същността на цялата дейност, която се извършва при нас, но ни е разрешен достъп до тази лаборатория. Както виждате, няколко медицински дроида са подложени на лечение или анализ. Те са програмирани не само да изпращат данни в главния център, където си сътрудничат всички ръководители на отдели, но и да симулират усещанията и реакциите на хората — пациенти. Именно благодарение на този процес бе разработена технологията за активно въздействие върху подкожния слой. Както ви е известно, доктор Димато, този метод направи революция при лечението на пациенти с изгаряния.

Рурк отдавна бе престанал да слуша, но запази на лицето си израз на вежливо внимание. Самият той притежаваше лаборатории и някои от програмите и експериментите тук му бяха познати много добре. В този момент повече го интересуваха структурата, организацията, охраната.

И още един любопитен факт, който му направи впечатление — в лицето на главния специалист в Синия сектор разпозна възпитаничка на училище „Брукхолу“.

— Петдесет и шест пълни съвпадения — заключи Ив. — Да добавим към това тридесет и осем процента от випускниците на „Брукхолу“, които в настоящия момент работят в различните клиники на Айкоув. Още петдесет и три процента от завършилите са се омъжили или са встъпили в съжителство веднага след дипломирането им.

— Много висок процент на браковете и съжителствата — коментира Рио.

— Над средния за страната — съгласи се Ив — и извън скалата на правдоподобност. Останалите девет процента от учениците, като Дийна Флавия, са изчезнали от радара.

— И няма никакви данни? — попита Уитни.

— Нищо. Капитан Фийни и детектив Макнаб провеждат търсене на съвпадения чрез изображения. Въпреки че в официалните данни не е посочена родствена връзка, Аврил Айкоув и Ева Самюълс имат една и съща моминска фамилия — Хенсън. Според единодушното заключение на разследващия екип, потвърдено от тестовете за вероятност, достъпът до жилището на Айкоув-младши в деня на убийството е бил осъществен с помощ от вътре, а самият доктор е познавал убиеца си с известна степен на интимност.

— Познавал е Дийна Флавия — кимна Рио. — В това има смисъл.

— Не, аз не мисля така. Според мен не Дийна Флавия е убила доктор Айкоув-младши. Направила го е съпругата му.

— Но тя отсъстваше от града — напомни Рио. — Алибито ѝ е желязно.

— На пръв поглед. А какво, ако тя е повече от една?

— Ооо! — челюстта на заместник-прокурора увисна. — Господи, прости ми! Проклятие!

— Мислите, че Айкоув е клонирал собствената си снаха? — Уитни се облегна назад толкова рязко, че столът му изскърца жалостиво. — Но дори да е стигнал толкова далеч, клонингът трябва да е все още дете.

— Не и ако я е клонирал в по-ранна възраст. От самото начало в работата му преобладава интересът към децата. По време на Градските войни е създал клиники специално за тях. Тогава е имало много пострадали деца, много сираци и безпризорни. Аврил е негова повереница още от детските ѝ години, което автоматически я отделя от общата маса. Нещо в нея може би му се е сторило специално или необикновено. Възможно ли е да не е устоял на изкушението и да я е пресъздал, да я е дублирал? Доктор Майра?

— Като се има предвид онова, което знаем и, което подозираме — не. Тя беше, във всеки смисъл на тази дума, негово дете. Той притежаваше уменията, знанията, егото и необходимата привързаност, за да направи тази стъпка. И тя щеше да знае — добави психиатърката, преди Ив да зададе въпроса. — Обичта му към нея щеше да изисква тя да е наясно. Щеше да бъде обучена, програмирана, ако щете, да приеме това, дори да се гордее с него.

— Ами ако програмирането не е сработило — попита Ив, — и тя вече не се примирява с това?

— Вероятно е била принудена да премахне онова, което я свързва с тази тайна, с обучението, с този живот. Ако вече не е била в състояние да приеме това, което е било направено с нея в детството ѝ, от човека, на когото е вярвала безгранично, да, би могла да убие.

Куинси вдигна ръка.

— Защо — ако приемем, че тази информация е вярна — в училището няма нейна двойничка?

— Ако тази информация е вярна — повтори Майра и Ив усети, че психиатърката се вкопчва в надеждата да е погрешна, — тя се е омъжила за сина му, подарила му е внуци. Синът му е бил в правото си да иска съпругата му повече да не бъде клонирана. Но не е изключено двамата — сина и бащата, или единият от тях да съхраняват някъде нейни клетки за бъдеща дейност. Нещо като застраховка. Един вид безсмъртие.

— Доктор Майра — Тибъл замислено потупваше с пръсти по долната си устна, — според вашето професионално мнение, теорията на лейтенант Далас има ли тежест?

— Въз основа на наличните данни, фактите, обстоятелствата, личната характеристика на участниците, аз бих стигнала до същите заключения като лейтенанта.

Началникът на полицията рязко се изправи на крака.

— Куинси, да отидем да вземем заповедта за лейтенант Далас! Лейтенант, организирайте транспортирането на екипа си и на заместник-прокурор Рио! Джак, ти ела с мен! Да видим какво можем да направим, за да попречим на тази бъркотия да избухне направо в лицата ни. — Въздъхна тежко. — Засега няма да уведомявам нито една федерална агенция. На този етап все още става дума за разследване на убийства. Докато не бъдем притиснати плътно до стената, всяка престъпна дейност, разкрита по време на следствието, е под юрисдикцията на Полицейското управление на Ню Йорк. Ако намерите онова, което търсите, Далас, ако се наложи училището да бъде затворено и непълнолетните да бъдат взети под полицейска закрила, ще се наложи да уведомим федералните.

— Разбрано, сър! Благодаря ви! — Тя изчака, докато Тибъл, Уитни и Куинси напуснат конферентната зала. — Той ни спечели

малко време, така че да го използваме! Пийбоди, работните комплекти! Фийни, необходима ни е преносима електроника: скенери, ключове, търсачки на данни, анализатори, всичко, с което разполагаш във вълшебната си чанта. Най-доброто, което имаш. Изгубихме много време тук, така че ще потърся моя човек. Ще се срещнем на главната хеликоптерна площадка след двадесет минути.

— Вече сме на път. Момче! — Фийни посочи с пръст вратата на Макнаб.

Макнаб тръгна, после спря и се обърна.

— Знам, че не е уместно, но съм длъжен да кажа: тази история е върха на сладоледа! — и се измъкна бързо, преди Ив да успее да го смъмри. Тя реши, че може да остави това на Фийни.

— Не съм член на екипа ти — започна Майра, — а само консултант, и ограниченията са ми известни. Но ще ти бъда много благодарна, ако ми позволиш да дойда. Вероятно бих могла да помогна. А ако не... все пак ще ти бъда много благодарна.

— Включена си. Двадесет минути.

Ив извади джобния си линк и се свърза с Рурк по частната линия.

— Тъкмо навреме — каза той. — Току-що напуснахме клиниката.

— Ще ми разкажеш всичко по-късно. Отивам в Ню Хемпшир. Имам нужда от бърз транспорт, достатъчно голям да побере шест човека и товар портативна електроника. Необходим ми е тук и сега!

— Ще имаш джет-хеликоптер в рамките на половин час.

— Главната хеликоптерна площадка на Централата. Благодаря ти.

Ив отвори със замах вратата, водеща към хеликоптерната площадка на покрива на Полицейското управление. Въртолети и аварийни въздушни превозни средства излитаха и кацаха по плоските покриви на небостъргачите наоколо. Небето бе притъмняло и от време на време се чуваше далечният тътен на гръмотевици. Помоли се на Бог да не ги разтърсва по пътя до Ню Хемпшир.

Вятърът разроши късата ѝ коса, а новата прическа на Пийбоди направи на буйни вълни.

— Дай ми каквото си изровила за клонирането!

— Намерих много — извика Пийбоди. — Подредих дисковете на история, дебати, медицинска теория и процедури...

— Дај ми само основните неща. Искам да знам какво търся.

— Лабораторното оборудване вероятно много прилича на онова, която може да се види в центровете за лекуване на безплодието и за изкуствено оплождане. Съоръжения за замразяване и съхраняване на клетъчния материал. Сканираща апаратура за тестване на жизнеспособността. Виж, просто когато се чукаш и се размножаваш, детето получава половината си гени от яйцеклетката, а другата половина — от сперматозоидите.

— Знам какво става при чукането и размножаването.

— Да. Да. Но при репродуктивното клониране всички гени идват от един човек. Имаш клетка от обекта, извличаш ядрото ѝ и го имплантираш в оплодена яйцеклетка, на която ядрото е отстранено.

— И кой е измислил тези неща?

— Чалнати учени. Е, с една дума, след това трябва само да стартираш процеса. Това може да стане с помощта на химически вещества или под влиянието на електричество. И тогава от яйцеклетката се развива ембрион. Ако оплождането е успешно и ембрионът е жизнеспособен, може да се имплантира в утробата на жена.

— Знаеш ли, това е просто отвратително!

— Като изключим трика с едната единствена клетка, процесът не е толкова различен от зачеването ин витро. Но работата е там, че ако ембрионът се развие успешно, резултатът е точно копие на субекта, дарил ядро на оплодената клетка.

— Къде държат жените?

— Лейтенант?

— Къде държат жените, в които имплантират яйцеклетката? Не може да използват само ученички. Би трябвало да са започнали отнякъде. А и не всички възпитанички са клонинги... Едва ли ще допуснат един куп жени с корем като на Мейвис да се разхождат на територията на училището. Така че са им необходими жилища, нали? Освен това трябва да бъдат наблюдавани по време на бременността. Трябва да разполагат и с помещения за раждане и както там го наричат, след като бебето излезе.

— Отделение за новородени. И педиатрия. Да, без тях не може.

— Необходимо е да се обезпечи и сигурността, за да се гарантира, че никой няма да промени мнението си или да се разбъбри.

Като например: „Хей, знаеш ли какво? Вчера родих себе си!“.

— Пфу, това наистина е отвратително!

— Нуждаят се и от цял екип хакери. Специалисти, умеещи да изфабрикуват документи за самоличност, които да преминат проверката на системите. И трябва незабелязано да изведат клонингите от съоръженията и да ги влеят в обществото. И откъде взимат проклетите пари? Рурк засече крупни дарения. Но къде са хонорарите им, къде е оборотният им капитал?

Ив се обърна, когато Фийни и Макнаб излязоха през вратата. И двамата носеха по една голяма чанта с емблемата на отдела по електроника.

— Всичко е тук — увери я Фийни. — Имам дори комплект за непредвидени случаи на място. Дойде ли заповедта?

— Все още не. — Тя погледна към мрачното небе. Предстоеше им тежък полет.

Фийни извади една торбичка с ядки от джоба си и почерпи всички.

— Чудя се, защо след като на света има толкова много шибани хора, някакъв задник ще решава да направи още, само защото може!

Ив захрупа един бадем и се усмихна.

— Целият кеф пропада — Макнаб предпочете дъвка пред ядките. — Пропускат най-хубавото. Няма: „О, Хари, погледни само нашето красиво, палаво бебе! Помниш ли нощта, когато бяхме толкова пияни, че пратихме кондома по дяволите!“. Хей, искам да кажа, че ако ти се налага няколко години да бършеш задника на някакво хлапе, то имаш право да получиш удоволствие, поне в началото!

— И никакви чувства — добави Пийбоди, докато хрускаше ядките. — Нещо като: „Скъпа, той има твоите очи и моята брадичка!“.

— „О, странно — допълни Ив, — и носа на твоята секретарка!“

Фийни избухна в смях и от устата му се разхвърчаха бадемиви трошички.

Всички веднага сериозни станаха, когато от вратата излязоха Рио и Майра.

„Има измъчен вид — забеляза Ив. — И сенки под очите. Изглежда ужасно уморена. Може би не трябваше да я взимам с нас. Беше грешка, че наврях наведнъж цялата истина в лицето ѝ.“

— Моят шеф, Куинси, и твоето началство обработват сега съдията — каза Рио на Ив. — Надявам се да подпише и подпечата заповедта, докато сме на път.

— Добре! — Ив кимна на изток. — Предполагам, че това е нашият транспорт — пристъпи към Майра и тихо ѝ каза: — Не е нужно да го правиш!

— Напротив! Мисля, че трябва. Истината невинаги е приятна, но се налага да живеем с нея. Искам да науча тази истина. Уилфред ми служеше за пример, когато бях по-млада, отколкото си ти сега — неговите умения и постижения, предаността му към изцеляването, за подобряване живота на пациентите. Той беше мой приятел и е по-добре да дойда с теб, отколкото да отида на погребението му. — Погледна Ив право в очите. — И се налага да живея с това!

— Добре! Но по всяко време може да решиш да се оттеглиш и никой няма да си помисли лошо за теб.

— Ние с теб не сме свикнали да се предаваме, нали, Ив? Това никога не е бил нашият избор. Вървим напред, защото сме обещали да го правим — потупа я по ръката. — Ще се оправя!

Хеликоптерът — огромен, черен и лъскав като пантера, раздвижи въздуха, в който Ив помириса дъжда, и се приземи плавно на площадката. Почти не се изненада, когато видя, че го управлява Рурк. Това малко я ядоса.

Усмивката му блесна, когато тя се качи.

— Здравей, лейтенант!

— Страхотна машинка! — възкликна Луиз, докато откопчаваше предпазния колан на седалката на втория пилот. — Макар и да не е уместно, ужасно се вълнувам от цялата тази работа!

— Тогава седни до Макнаб — нареди Ив. — Двамата ще можете да се кикотите по целия път. Защо ти и Луиз участвате в този полет?

— Защото хеликоптерът е мой! И защото — добави Рурк — по пътя можем да ти разкажем накратко за посещението ни в клиниката.

— Там нещо не е наред! — започна Луиз, докато Фийни и Макнаб товареха оборудването си.

— Ммм... Шик! — Рио потърка с ръце подлакътниците на седалката си. Когато Ив я изгледа заплашително, тя просто сви рамене.

— Щом тя може да се държи неприлично, значи мога и аз. Шер Рио, заместник на окръжния прокурор — протегна ръка на Луиз.

— Луиз Димато, лекар.

— Ив Далас, сритваща задници. Затегнете коланите! — нареди тя. — Време е да тръгваме!

— Дами и господа, има силни въздушни течения, затова останете по местата си, докато се стабилизираме!

Рурк натисна един от бутоните на панела, изчака разрешение да излети и вдигна машината вертикално, от което стомахът на Ив се преобърна, качи се в гърлото ѝ и едва не плъосна долу на Девето авеню.

„Мамка му, мамка му, мамка му“ — промърмори тя под носа си, след това си пое дълбоко дъх и се хвана здраво с две ръце за подлакътниците. Хеликоптерът се устреми напред и Ив се залепи за седалката. Първите капки дъжд заудряха по предното стъкло и тя започна да се моли с цялата си душа поничката, която изяде на закуска, да не излезе навън.

Чу ликуващия вик на Макнаб „Ихууу!“, когато машината се разтнесе и разлюля, докато перките загребваха въздуха в небето. За да се разсее, тя си представи как го души с голи ръце.

— Пийбоди, преди да преминем към деловата част, позволи ми да кажа, че прическата ти е очарователна!

— О! — тя почервения цялата и вдигна ръка към новите си къдрици. — Наистина ли?

— Абсолютно! — Рурк чу ниското ръмжене на съпругата си до себе си. — Аврил Айкоув ни посрещна в кабинета на своя свекър като действащ главен изпълнителен директор.

— Какво? — очите на Ив, до този момент стиснати здраво, се отвориха широко. — Какво?

Той знаеше, че така ще я отвлече от страха и гаденето.

— Изпълнява тази длъжност, докато съветът на директорите назначи нов приемник. Пожела да разговаря с нас насаме. Твърди, че не е бизнес дама и няма желание да се превърне в такава. Аз ѝ вярвам. Помоли да ѝ дам време, за да възстанови дейността след загубата на две ключови фигури, ако имам планове да купя контролния пакет акции от „Унилаб“ или клиниката.

— Стори ми се откровена. — Луиз се наведе напред, изпъвайки ремъка на предпазния колан. — Скръбта ѝ изглеждаше също толкова искрена. Много дипломатично намекна, че клиниката само ще спечели, ако начело застане някой с репутацията и уменията на Рурк.

— Мислиш ли, че тя наистина иска ти да поемеш щафетата?

— Да. — Той коригира курса заради турбуленцията. — Тя няма медицинско или бизнес образование. Но е малко вероятно съветът на директорите да погледне толкова благосклонно на нещата, затова пожела да се срещнем насаме. Подобри отношенията с генерала на вражеската армия преди да предадеш крепостта.

— Тя се нуждае от време, за да може да изнесе нещо или да прикрие, да унищожи. Какво по дяволите иска?

— Това не мога да ти кажа. Но изпълнителната директорка, възпитаничка на „Брукхолу“, много внимателно следеше да не видим нещо, което не трябва, докато обикаляхме.

— Ако приемеш всичко това за чиста монета, тогава манията им за тайнственост не е изненадваща — обясни Луиз. — Но ако търсиш подводни течения, възникват много въпроси.

— Особено скритите камери в кабинетите за преглед и операционните.

Ив изгледа съпруга си недоверчиво.

— Щом са скрити, откъде знаеш, че са там?

Погледът, който ѝ върна, бе изпълнен със самодоволство, примесено със снизхождение.

— Защото, лейтенант, случайно имах сензор у себе си.

— Как успя да го вмъкнеш през охраната?

— Е, може би, защото това малко хитро устройство изглежда и се разчита от скенерите като обикновен електронен бележник. Във всеки случай, имаше камери във всички помещения, които обиколихме. Бяха активни по време на посещението ни. Сигурен съм, че ще откриеш в клиниката тайна служба за сигурност и за събиране на данни.

— И накрая лабораториите — допълни Луиз. — Интересна архитектура, модерна, отлично оборудване. И изключително неефективна!

— Защо?

Луиз започна да обяснява как са организирани съоръженията, докато дъждът продължаваше да плиска върху предното стъкло.

— Може да има различни нива на сигурност — продължи тя. — Може да има отделни етажи или сектори за специфичните области на научните изследвания и тестове. Безусловно, може охраната да е усилена в местата, където се провеждат секретни изпитания, които изискват по-строг пропускателен режим. Но при това разпределение на лабораториите достъпът е напълно блокиран, което според мен не е логично.

— За всеки коридор — отделен пропуск — повтори замислено Ив.

— Точно така. И всеки сектор има различен ръководител, като зоните са напълно изолирани една от друга.

— Стандартни охранителни камери на видните места — добави Рурк. — И още толкова скрити по целия периметър. И най-интересното — всяка лаборатория непрекъснато изпраща данни към свой централен пулт. Не резултати, а всяка стъпка, всеки байт информация.

Ив си спомни полицейската лаборатория. Ръководителят можеше, ако е необходимо, да получи достъп до всеки един сектор и да наблюдава изпълнението на всеки един анализ. Мястото беше като кошер — лабиринт от стаи и стъклени прегради. Някои сектори изискваха висока степен на сигурност и бяха изолирани. Но повечето от помещенията бяха свързани едно с друго и трудолюбиви пчелички свободно бръмчаха между клетките.

— Значи всеки екип се съсредоточава върху собствената си работа. Ограничени са или изобщо не се допускат сприятеляването и обменът на информация. Забранен е достъпът за всички, освен за най-високото ниво. Това съвсем не е глупаво, ако искаш да запазиш рисковия материал под контрол. — Ив се замисли, прехвърляйки всички детайли през ума си, след това погледна навън към дъжда. — Там трябва да има сектор, напълно изолиран от останалите. Място за... как е медицинския термин за бременност и раждане на бебета?

— Акушерство — отговори Луиз.

— Единствената стая за пациенти, която видях, представляваше луксозен хотелски апартамент от най-висок клас. Така че най-вероятно инкубаторът им е някъде във вътрешността, обзаведен в подобен стил,

но напълно изолиран от всичко останало. Пийбоди, направи ми списък. Провери завършилите „Брукхолоу“, получили медицински степени и звания — наблегни на акушерството и педиатрията.

— Заповедта идва! — Рио имаше малък преносим компютър, който държеше на коленете си. Когато машинката забръмча, лицето ѝ светна. — Имаме зелена светлина!

— Необходимо е да се практикува все пак — промърмори Ив. — Практиката води до съвършенство. А в училище всичко е въпрос на практика! Там трябва да има нещо.

— Надявам се скоро сами да разберем. — Рурк натисна един бутон. — Снижаваме се.

Ив видя как от мъглата и плискащия дъжд изплуваха червени тухлени стени, куполи, стърчащи в небето, голи клони на дърветата, плувен басейн, покрит за през зимата, и тенис кортове в яркозелено и бяло. Из градините и по цялата територия се виеха алеи. „За скутери — помисли си тя, — за разходки, или велосипеди, или мини совалки.“ Съзря коне и беше шокирана, когато разпозна крави в откритите заграждения.

— Крави?! Защо има крави?

— Животновъдство, предполагам — обясни Рурк.

Думата извика в главата ѝ ужасяващата мисъл за това как кръстосват хора с говеда. Бързо я отблъсна от ума си.

— Ченгета! Виждам ченгета! Три единици и микробус на Съдебна медицина! Мамка му!

„Не е щатската — реши Ив, опитвайки се да разгледа автомобилите и униформите, докато Рурк правеше заход към хеликоптерната площадка. — Окръжна — определи тя. — Най-вероятно е окръжна.“ Извади джобния си компютър и направи бърза справка за местната полиция. Джеймс Хайър, шериф. Възраст — петдесет и три, роден и отраснал в този окръг. Четири години в армията, като постъпил направо от училище. Двадесет години в полицията, дванадесет от които на този пост. Женен от осемнадесет години, едно дете от мъжки пол — Джеймс-младши, петнадесетгодишен.

Внимателно изучи не само личните данни на шерифа, но и снимката от удостоверение му, за да добие някаква представа за него. Червено, месесто лице. Вероятно обича свежия въздух и местната

бира. Военна подстрижка, светлокафява коса. Светлосини очи с множество бръчици около тях. Очевидно не се е подлагал на процедури, тъй като изглеждаше на реалната си възраст, дори малко по-възрастен.

Вече се бе освободила от предпазния колан, когато Рурк кацна. Изскочи навън и закрачи към училището, докато двама униформени не застанаха пред нея и ѝ препречиха пътя.

— Това е обезопасена зона — започна единият от тях. — Ще трябва да...

— Лейтенант Далас — Ив показва значката си. — Полицейско управление на Ню Йорк. Трябва да говоря с шериф Хайър. Той наоколо ли е?

— Тук не е Ню Йорк — пристъпи напред вторият униформен. „Важничи — помисли раздражено Ив, — защото има топки.“ — Шерифът е зает!

— Колко странно, аз също! Заместник-прокурор Рио?

— Имаме заповед за обиск на целия имот — започна Рио и показва копие, което бе разпечатала, — както и за изземването на всички доказателства, отнасящи се до две убийства, извършени в щата Ню Йорк, район Манхатан.

— Това място е отцепено — заинати се вторият униформен.

— Име и чин? — изсъска Ив.

— Макс Гейтър, помощник, Окръжен шерифски отдел — каза презрително. Ив му позволи да запази кожата си, тъй като предположи, че мъжът е просто един противен глупак.

— Докладвайте на началника си, помощник Гейтър, или ще ви задържа по обвинение във възпрепятстване на правосъдието.

— Нямате пълномощия тук.

— Заповедта за обиск ми дава власт да изпълня условията и изискванията, договорени с щата Ню Хемпшир. Така че, Гейтър, или ще доложиш на шефа си в рамките на следващите десет секунди, или ще забия физиономията ти в калта, ще ти щракна белезниците и ще хвърля идиотския ти, надут задник в най-близката затворническа килия! — Прочете го в погледа му и видя потрепването на ръката му. — Само опитай да посегнеш към оръжието си, помощник, и няма да имаш възможност да използваш ръката си в продължение на седмица! Макар че и след това няма да ти е необходима, защото ще усуча

маломерната ти пишката на геврек, така че дори мисълта за чекия ще ти причинява неопикуема болка.

— Боже мили, Макс, отстъпи назад! — Първият униформен хвана колегата си за ръката и го дръпна. — Обадих се на шерифа, лейтенант. Веднага идва. А ние можем да продължим напред и да го пресрещнем.

— Благодаря.

— Обожавам да гледам как работи — каза Рурк на Фийни.

— Надявах се този задник да извади оръжието си. Ето тогава щеше да стане хубаво шоу.

— Е, може би следващия път.

Гейтър закрачи напред и се спря пред мъж, в чието лице Ив разпозна Хайър. Хайър го изслуша, после поклати глава. Свали си шапката и потърка с ръка челото си, преди да насочи с пръст своя подчинен към една от патрулните коли. Униформеният запристъпя натам със скована походка, а самият шериф се отпрати към Ив.

— Какво прави Ню Йорк на моя територия? Що за въздушен десант с този голям, черен кучи син?

— Имам заповед за обиск във връзка с две убийства под моя юрисдикция. Лейтенант Ив Далас — добави тя, като му протегна ръка. — Отдел „Убийства“, Централно управление на полицията Ню Йорк.

— Джим Хайър, шериф. А ти, както чувам, обичаш да удриш по топките? Заплашила си с малтретиране и арест моя помощник, Ню Йорк?

— Точно така.

— Обзалагам се, че си го е заслужил. Дяволски неща стават при нас. Директорката на училището е намерена мъртва като изкормена пъстърва в личните й покои.

— Евелин Самюълс?

— Да.

— И причината за смъртта ѝ е прободна рана? Един удар със скалпел право в сърцето?

Той замислено я погледна право в очите.

— Абсолютно вярно. Стопроцентово попадение. За награда днес след обяд ще получиш плюшена калинка. Хайде да си поговорим, само че „аз на теб, ти на мен“, Ню Йорк, ясно?

— Няма проблеми. Пийбоди? Партньорката ми, детектив Пийбоди. С мен са шефът на електронния ни отдел, детектив от същия отдел, двама лекари, заместник-окръжен прокурор и консултант-експерт, цивилен. На ваше разположение сме при разследването на новото убийство, шерифе, и ще споделим данните, които го свързват с нашите две.

— За повече и не моля. Предполагам, че искаш да видиш тялото?

— Непременно. Ако покажете на останалата част от екипа ми къде да ни почакаат, аз и моята партньорка ще разгледаме вашето местопрестъпление.

— Фреди, погрижи се за тези мили туристи! Дявол знае какво става тук — продължи той, докато вървяха към основното здание на училището. — Жертвата е имала среща с някаква богата жена от друг щат. Свидетелските показания — онези, които сме снели досега, и охранителните камери показват, че са направили една бърза обиколка на сградата, след което са влезли в апартамента на жертвата. Чаят е поръчан предварително и вече е бил сервиран. Единадесет минути по-късно жената излиза от помещението, напуска постройката и се качва в колата, с която е дошла. Шофьорът подкарва автомобила и изчезват, просто така! — и той щракна с пръсти. — От камерите имаме марката, модела и номерата на превозното средство. Регистрирано е надлежно на името на жената. И нея я имаме на дисковете. Нарича се Дезире Фрост.

— Името е фалшиво — каза му Ив.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Училищата винаги изнервяха Ив, но влезе с Хайър в Голямата зала. Беше тихо като в гроб.

— А къде са учениците, служителите?

— Изпратихме целия екип и ордата в театъра. Намира се в друга сграда. Държим ги под охрана.

Изкачиха се по широките стъпала и спряха пред вратата на стаята, която бе място на престъплението. Ив с известно облекчение видя, че тялото все още не бе преместено. Вътре се суетяха трима души — двамата бяха криминални експерти в защитни костюми, а третият изучаваше тялото.

— Тези тук са доктор Ричардс, местният патолог, Джо и Били — криминалисти.

Ив им кимна, докато двете с Пийбоди се запечатваха.

— Има ли проблем, ако заснемем всичко това?

— Не и за мен — отвърна Хайър.

— Пийбоди, запис! Хайде на работа!

16.

Когато приключи с огледа на местопрестъплението и тялото, Ив излезе от сградата.

— Бих искала моите специалисти да проверят цялата електроника. И цивилният консултант да огледа сцената на убийството.

— Може ли да ми обясниш защо?

— Имам две жертви от мъжки пол, които са убити по същия начин. И двамата са били свързани с тази институция.

— Говориш за лекарите Айкоув, нали?

Тя потръпна от нетърпение.

— Щом знаете, защо ми губите времето?

— Просто искам да чуя твоята версия. Гледката на жена, убита по същия начин като двамата видни доктори от Ню Йорк, ме навежда на някои мисли. Спомням си снимката на заподозряната, която показвах по телевизията. Красиво младо същество. Ето тук и аз имам също такава доста младо, прелестно създание. Е, не изглежда точно като твоята красавица, така че може би те са повече от една. Или ако пуснем тези две изображения през компютъра, вероятно ще съвпаднат. Защо тогава, питам аз, някаква жена — или жени, — умъртвила двама градски лекари, ще дойде чак дотук, за да убие директорката на девическото училище?

— Имаме причини да вярваме, че убийцата или убийците, са учили тук.

Хайър погледна назад към училищната сграда.

— Сигурно е била адски недоволна от оценките в дипломата си.

— Училището е нещо като отрова. Тук сте шериф от доста години. Колко пъти през това време са ви се обаждали от пансиона?

Той имаше тънки устни, но лицето му придоби значителен чар, когато те се извиха лениво.

— Това е първият път. Но през свободното си време съм идвал често. Театърът поставя пиеси — три-четири за година, отворени за

широката публика. Жена ми обича такива неща. А всяка пролет организират обиколки на градините. Обикновено ме влачи и на тях.

— Не ви ли се струва странно, че през цялото това време никой не ви се е обадил заради някое момиче, което е прескочило оградата, защото е тъгувало за дома си? Или за кражба, смърт при неизяснени обстоятелства, вандализъм?

— Е, да речем. Но не мога да се изправя и да се оплача от тях, за това че не ми създават проблеми!

— Да са достигали до вас слухове, че някое от момичетата се е свързало с местно момче или е отишло в града да си търси белята?

— Не. Те не излизат в града. И да, мислил съм си, че е странно. Достатъчно необичайно, че когато жената ме довлече последния път тук, аз понадникнах наоколо, зададох някой и друг въпрос. Но нищо не излезе — каза той и се огледа още веднъж. — Нищо, освен едно особено присвиване в стомаха, ако ме разбираш?

— Да, напълно.

— Но това е училище за сноби, а ние сме дребни риби, така че нищо не можах да направя с моите подозрения. Е, имахме няколко случая, когато наши момчета се опитваха да проникнат вътре — я през оградата, я през портата. Но това е съвсем естествено! Охраната ги хваща още преди да попаднат на територията им. Хей, Ню Йорк, аз давам и давам — добави той, — а насреща не получавам нищо!

— Съжалявам. Не мога да ви кажа много. Под код „Синьо“ съм. Сега очите му се разшириха.

— Работата е много по-гореща, отколкото очаквах.

— Мога само да спомена, че имаме сериозни основания да смятаме, че тук става въпрос за нещо повече от обикновено училище. Вашият стомах не ви е излъгал, шерифе. Моят екип трябва да провери всичко. Искам да видя записите от охранителните камери и личните дела на ученичките. Необходимо е да разпитам свидетелите.

— Дай ми нещо повече. Покажи, че ми имаш доверие.

— Уилфред Айкоув е бил убит от жена, която е учила в този пансион, но е изчезнала. Оттогава за нея няма никакви сведения, няма подадено заявление за изчезнали лица. Предполагаме, че официалните й данни са изфабрикувани от или със знанието на жертвата. Вярваме, че е убила или е била съучастница в убийството на Уилфред Айкоув-младши. Именно тя и нейният съучастник са стоварили това убийство

на главата ви сега. Всички причини произтичат от училището. Не мисля, че тя ще спре дотук. Предполагам, че във въпросното заведение има информация, която ще помогне и на двама ни. Мога да ви дам всичко, за което съм упълномощена. Когато съм в състояние да ви кажа повече, ще получите още.

— Мислиш ли, че в това място упражняват нещо като култ?

— Не е толкова просто. С мен са и две лекарки. Те биха могли да прегледат някои от възпитаничките. Едната от тях е лицензиран консултант. Тя може да им помогне да преживеят травмата от създалата се ситуация.

— В училищния персонал има лекари и консултанти.

— Предпочитам с това да се заемат моите хора.

— Добре.

— Благодаря. Пийбоди, инструктирай екипа! После помогни на шериф Хайър с удостоверенията за самоличност. Кажете на Рурк, че го чакам на местопрестъплението след десет минути.

Ив започна да изучава записа от охранителните камери. „Отлична маскировка — реши тя. — Смелият цвят на косата неволно привлича погледа. Лицето ѝ е по-кръгло, по-меко. Кожата изсветлена, различен цвят на очите. Формата на устата също. Сигурно използва специален уред за това.“

— Тя е — каза Ив. — Ако не очаквах да е тя, ако не търсех именно нея, никога нямаше да предположа. Много е добра. Ще искате да стартирате програмата, за да се уверите — сравняване на ръце, уши, но аз съм сигурна, че това е тя. — „Или вероятно една от нея — помисли си Ив. — Кой може да каже?“ — Жертвата не я е познала — продължи тя на глас. — Всичко това... — замълча, когато видя на екрана как Даяна Родригес слиза по стълбите. „Интересно — зачуди се, — какво ли е да видиш себе си насреща? Да се видиш като дете?“

Замисли се за себе си на тази възраст. Самотна, белязана от времето, с толкова много рани под маската, че бе цяло чудо как не е изтекла кръвта ѝ. Изобщо не приличаше на това красиво, младо момиче, което спря и заговори учтиво с двете възрастни жени. Никога не е била способна да се държи с такова изящество, не бе изпитвала такава увереност.

Едва не извика от удивление, когато видя как погледите на Дийна и Даяна се срещнаха. „Тя знае! Хлапето знае!“

Видя как и двете се обърнаха назад, докато вървяха в противоположни посоки, и си помисли: „Не само знае. Разбира. Одобрява“.

„Е, защо пък не? Те са едно и също лице.“

— Искаш ли да го пусна и по-нататък? — попита Хайър, когато Дийна и Самюълс влязоха в гостната.

— А? Да, моля ви!

— Никой не приближи до вратата през това време — продължи той. — Никакви обаждания и в двете посоки — превъртя записа малко напред и го пусна пак в реално време. — Ето я.

— Завидно самообладание. Също като при Айкоув. Не бърза, просто... Взела е нещо от стаята!

— Как разбра?

— Чантата ѝ! Сега чантата ѝ е по-тежка! Виж как се е променил ъгълът на тялото ѝ, за да балансира новата тежест. Върни записа обратно, от момента преди да влезе в стаята, отдели кадъра, раздели екрана и го сравни с излизането ѝ от стаята.

Шерифът изпълни всички указани операции и прехапа долната си устна, докато изучаваха двете изображения.

— Да, възможно е. Може би. Пропуснал съм го. Чантата ѝ не е голяма, така че не би могла да вземе нещо по-голямо от...

— Дискове. На какво да се обзаложим, че е взела дискове със записи? Тя не убива, за да краде, и не за печалба. Жертвата носи скъпи бижута. На нея ѝ е нужна информация, това пасва в картинката!

Срещна се с Рурк на местопрестъплението.

— Какво виждаш? — попита тя.

— Една приятно обзаведена дневна. Женствено, но не прекалено придиричиво. Много акуратно, много луксозно.

— Какво е това, което не виждаш?

— Няма охранителни камери като на другите места. Но — продължи той, вадейки от джоба си нещо, което приличаше на обикновен електронен бележник, — точно това го прави и лично. И е така. Тук няма очи.

— Добре. Значи имаме лична гостна. Без очи, шумоизолирана. Но тя трябва да има кабинет, вероятно дори повече от един. И

жилищни помещения. Ще стигнем и до тях. Но това е малкото й светилище в основната сграда. Може секретните данни, дневниците и записите да ги крие на друго място. Но защо й е тогава малкото светилище, ако не го използва? Дийна изнесе нещо от тук, нещо, което бе сложила в чантата си. Но... Какво виждаш?

Той огледа стаята още веднъж, този път по-внимателно.

— Всяко нещо си е на мястото. Много подредено и приветливо. Балансирано. Напомня, макар и в по-малък мащаб, за дома на Айкоув. Никакви следи от претърсване. Не личи да е вземано нещо. Колко време е била тук?

— Единадесет минути.

— Е, тогава, като се има предвид, че в този отрязък от време е трябвало и да убие, това, което е взела, е лежало на видно място или е знаела къде точно да го намери.

— Аз съм за втората версия. Защото тя не е дошла да прибере някоя тъпа ваза или някакъв глупав сувенир. Освен това нашата жертва не е от тези, които ще оставят служебни данни на видно място. Дийна не убива заради тръпката, а действа целенасочено. Познавала е разположението. — Ив бе убедена, че е знаела къде точно да търси. Всичко е било предварително отработено. — Тук Самюълс се е срещала с родителите и настойниците на потенциалните ученици. Не че са приемали много кандидати отвън, но достатъчно за допълване на доходите и за обезпечаване на добрата си репутация. Интервюирала е потенциалните служители в един от кабинетите си. Дийна е можела да мине и по този път, но е избрала другия. Искала е да попадне точно тук. Било й е нужно да вземе нещо, а не само да убие директорката. Хайде, да намерим скривалището! — Първо отиде до малкото бюро. То се набиваше на очи, но понякога хората пренебрегваха очевидното, именно защото бе прекалено просто. — Ще се наложи да убедя Хайър, да ми позволи да транспортирам тялото до Ню Йорк.

Рурк деликатно прокараваше пръсти по стената между картините.

— Защо?

— Защото имам нужда от Морис. Точно от Морис. Искам да знам дали се е подлагала на корекции — лице и тяло. Трябва да я пуснем през програмата за сравняване с изображенията на съпругата на Уилсън, Ева Самюълс.

Рурк спря и се обърна да я погледне.

— Мислиш, че е клонинг? Клонинг на Ева Самюълс?

— Да, така предполагам. — Ив клекна и погледна под масата. — И докато оглеждах тялото, научих нещо.

— Какво?

— Те кървят и умират като всички останали.

— Ако си права за Дийна, те и убиват, като естествено заченатите си събратя. Ааа... Ето ни и нас!

— Намери ли го?

— Така изглежда. — Рурк изтегли стенния екран, Ив се изправи и отиде при него. — Истинска красота! — прошепна той, докато пръстите му танцуваха по вратата на трезора. — Титаниево ядро в обвивка от дуропласт. Тройна комбинация, включително гласов код. Неправилната последователност автоматично настройва системата на нова комбинация, като в същото време включва безшумен сигнал за тревога, който се предава на пет различни места едновременно.

— И разбра всичко това, само като го погледна?!

— Това е все едно да разпознаеш оригинален Реноар, скъпа Ив! Все пак изкуството си е изкуство. Ще ми е нужно известно време.

— Имаш го. Обади ми се, след като си готов. Трябва да проверя какво прави останалата част от екипа и да получа първите показания.

Свърза се с Майра и двете се срещнаха пред театъра.

— Какво е мнението ти?

— Те са деца, Ив! Млади момичета. Уплашени, объркани, развълнувани.

— Доктор Майра...

— Те са деца — повтори тя с накъсан от вълнение глас. — И не е важно как са се появили на белия свят. Те се нуждаят от утеха, защита, подкрепа.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че ще направя?! Ще ги подложат на масово унищожение?!

— Много хора биха искали точно това. Те не са като нас, те са изкуствени. Гадост! Други ще поискат да ги превърнат в обекти на изследвания, като лабораторни мишки.

— А какво мислиш, че е правил той с тях? Съжалявам, че те боли, но какво е правил с тях през всичките тези години, освен да ги

изследва, проучва, тества, обучава?

— Мисля, че ги е обичал.

— О, майната му на всичко! — Ив се завъртя и направи няколко крачки в опит да охлади кръвта си.

— Бил ли е прав в морално отношение? — Майра протегна ръце, сякаш да я докосне. — Не, в никакъв случай! Но не мога да повярвам, че за него са били само експерименти, че са били само средство за постигане на целта. Те са много красиви момичета. Умни, здрави. Те...

— За това се е грижил със сигурност. — Ив се обърна обратно. — Мамка му, той е полагал грижи за тях, за да могат да отговорят на изискванията му. А къде са онези, които не са задоволявали изискванията му? А тези? — яростно посочи с пръст към вратите на театъра. — Какви са техните възможности за избор? Никакви! Всяка една от тях е негов избор, негов вкус, негов стандарт! Кое всъщност го прави по-различен от моя баща? Създава ме, заключва ме като плъх в клетка и започва да ме обработва. Айкоув е имал повече ум и да се надяваме, че неговите методи на обучение не са включвали побоища, глад и изнасилвания. И все пак той ги е създавал, държал ги е затворени и след това ги е продавал.

— Ив...

— Не! Чуй ме! Да допуснем, че Дийна е била съзнателна, пълнолетна жена, когато го е убила. Да допуснем дори, че не го е направила от страх за живота си. Но аз знам какво е изпитвала. Знам защо е забила скалпела в сърцето му. Докато е бил жив, тя се е чувствала все още в клетка. Това няма да ме спре, ще направя всичко по силите си, за да я намеря и да си свърша работата по възможно най-добрия начин. Но тя не е убила невинен. Не е убила светец. И ако ти не си в състояние да оставиш настрана представите си за него като за светец, то за мен си безполезна.

— А ти доколко си обективна, като го смяташ за чудовище?

— Доказателствата го описват като чудовище — отвърна рязко Ив. — Ще използвам тези доказателства, за да открия, задържа и изпратя в затвора убийцата или убийците. А сега имам на главата си почти осемдесет непълнолетни, да не говорим за двестате в колежа, за които все още не се знае дали имат законен настойник. Те трябва да бъдат разпитани и — да, проклетие! — да бъдат защитавани. Защото те не са виновни за нищо. Вината е негова. И докато се занимавам с

тях, искам да се върнеш обратно в хеликоптера и да чакаш там, докато имам възможност да уредя връщането ти обратно в Ню Йорк.

— Не смей да ми говориш по този начин! И не се отнасяй с мен, сякаш съм една от твоите провалили се подчинени, които ти така обичаш да шамаросваш!

— Ще говоря с теб, както намеря за добре, а ти ще трябва да се подчиниш на моите заповеди! Аз съм главният разследващ на убийствата на двамата Айкоув. Ти си тук под мое командване! И се провали! Или ще се върнеш доброволно в хеликоптера, или ще те изпратят там под конвой!

Въпреки измъчения си вид, Майра се впусна в директна конфронтация.

— Не може да разпитваш тези деца без мен! Аз съм лицензиран консултант! Без изричното разрешение на родителите или законните настойници, нямаш право да задаваш въпроси на непълнолетни в отсъствието на лицензиран консултант.

— Ще използвам Луиз.

— Тя няма лиценз за такава дейност от Централното управление на полицията на Ню Йорк. Така че ще използвам една от любимите ти фрази, лейтенант: „Ухапи ме отзад!“. — Майра се обърна и изчезна зад вратите на театъра.

Ив изрита вратата след нея. Когато линкът ѝ иззвъня, тя го издърпа от джоба си.

— Какво, мътните го взели!

— Върте съм — каза ѝ Рурк. — Ето, виж сама!

Намръщи се на екрана, когато той обърна своя линк така, че да може да види празния сейф.

— Чудесно! Страхотно! Сега иди да претърсиш кабинета ѝ и всичко, което намериш там, предай на Фийни!

— Радвам се да услужа. О, и, лейтенант, извадете този трън от задника си, защото разваля линията на костюм ви.

— Прекалено съм заета, за да ми е смешно. — Ив прекъсна връзката и с маршова стъпка влезе в театъра. — Искам Даяна Родригес! — каза тя на Майра. — В отделна стая!

— Едно ниво по-долу има малък салон.

— Добре. Доведи я! — като се отдалечи, Ив извади комуникатора. — Пийбоди? Докладвай!

— Компютърът показва съвпадение между Флавия и Фрост. Все още няма резултати от издирването ѝ и от това на автомобила. Проверявам всички транспортни станции в радиус от сто мили.

Ив се замисли за миг, като се мъчеше да прочисти ума си.

— Провери всички полети от местните летища до Ню Йорк и Хемптънс. Имаш ли списък на останалите имоти на името на Айкоув?

— Да, лейтенант.

— Допълни и тях. Каквото и да намериш, нужни са ни пасажерските листи. Трябват ни и всички частни транспорти за навсякъде или за някои от тези места.

— Действам!

Ив затвори и веднага се свърза с Фийни.

— Дай ми нещо.

— Работим по въпроса. Училищните компютри имат повече слоеве и защиты, отколкото на шибания Пентагон. Но ще ги разбием. Може да имам нещо за теб от външните камери. Например частично изображение на шофьора.

— Взимам го! Пращай!

— Нека първо да си поиграя малко с него. Ще се опитам да го изчистя и увелича.

— Ако може по-бързо тогава.

„Вече съм спокойна — реши Ив. — Така е по-добре.“ Сблъсъкът с Майра я бе изкарал от релси и събуди чувства и спомени, които с всички сили се стараяше да потиска по време на цялото разследване. „Не мога да си го позволя“, напомни си тя, докато търсеше малкия салон. Не можеше да си позволи да мисли за това коя е тя, къде е била, какво ѝ е било причинено.

Салонът изглеждаше светъл и гостоприеман, обзаведен с различни видове хранителни автомати, три автоготвача, дълги, чисти плотове, цветни маси и удобни столове. Имаше развлекателен център с, както Ив отбеляза, отличен избор на филми.

А нея я бяха държали в мръсни стаи, често пъти на тъмно. Без храна. Винаги сама.

„Но клетката си е клетка — помисли си тя, — дори да е от злато.“

Огледа един от автоматите за напитки. Имаше нужда от кофеин, но наоколо нямаше никой, който да стане посредник между нея и злата

машина. Започна да го изучава, подрънквайки с дребните кредити в джоба си.

Почти се беше осмелила да опита късмета си, когато чу стъпки. Седна до една от цветните маси и зачака.

Детето беше прелестно. Блестяща черна коса, дълбоки тъмни очи. „Лицето ѝ ще отслабне — помисли си Ив, — ще загуби част от детската си закръгленост. Не се е източила много на височина, но скоро и това ще стане.“

— Даяна, това е лейтенант Далас.

— Добър ден, лейтенант.

Ив извади кредитите от джоба си.

— Хей, хлапе, защо не ни вземеш нещо за пиене? За теб — каквото пожелаеш, на мен пепси. Докторе?

— Благодаря. И така съм добре.

„Интересно, още някой има трън в задника — помисли си Ив. — Е, в края на краищата, поне не съм само аз.“

— Имам кредит за академични и спортни постижения — заяви момичето и се приближи към автомата. — С радост ще ги използвам, за да ви почерпя. Даяна Родригес — каза тя на машината, — синьо ниво 505. Едно пепси и газирани портокалови сок, моля. Имам гости.

Добър ден, Даяна. Поръчката се изпълнява. Цената на напитките ще бъде приспадната от вашия кредит.

— Искате ли чаша и лед, лейтенант Далас?

— Не, само кутията, благодаря.

Момичето постави двете напитки на масата и седна. Движенията му бяха свършени и грациозни.

— Доктор Майра ми каза, че искате да разговаряте с мен за това, което се случи с госпожа Самюълс.

— Точно така. А ти знаеш ли какво се е случило с госпожа Самюълс.

— Била е убита — гласът ѝ остана учтив, без да потрепне от тревога или вълнение. — Личната ѝ асистентка, Абигейл, я намерила мъртва в нейните покои, около единадесет и тридесет тази сутрин. Абигейл беше много разстроена и пицеше. Бях на стълбите и видях как изскочи от там и изкрещя. За известно време всичко беше много объркано, след това дойде полицията.

— Какво правеше на стълбите?

— В часа по готварство днес правихме суфле. Имах въпроси и исках да попитам моята ръководителка.

— Ти си била наблизно и по-рано тази сутрин. Говори ли с госпожа Самюълс?

— Да, това беше след часа по кулинарно изкуство, докато отивах за следващия, по философия. Госпожа Самюълс имаше гост, показваше Голямата зала.

— Познаваш ли гостенката?

— Никога не съм я срещала преди. — Детето замълча, внимателно отпи малка глътка от чашата си. — Госпожа Самюълс я представи като госпожа Фрост и каза, че госпожа Фрост се интересува от „Брукхолоу“, защото иска да запише дъщеря си тук.

— А госпожа Фрост разговаря ли с теб?

— Да, лейтенант. Казах ѝ, че на нейната дъщеря ще ѝ хареса в училището. Тя отговори с „благодаря“.

— Това ли е?

— Да, госпожо.

— Гледах записите от охранителните камери и ми се стори, че имаше повече. И ти, и госпожа Фрост се обърнахте и погледнахте една към друга, след като се разминахте.

— Да, госпожо — съгласи се Даяна без колебание, а тъмните ѝ очи продължаваха да гледат прямо. — Стана ми малко неудобно, когато ме хвана, че я заглеждам. Не е учтиво. Но тя ми се стори много хубава, хареса ми косата ѝ.

— Ти позна ли я?

— Никога не съм я срещала до днес.

— Не за това те питах. Позна ли я, Даяна?

— Не познавам госпожа Фрост.

Ив се облегна назад.

— Умна си.

— Имам коефициент на интелигентност сто осемдесет и осем. Девет и шест десети по скалата на практическото прилагане. Десет по възприемане и усвояване. Решаване на проблеми — също десет.

— Не се съмнявам. Ако ти кажа, че в действителност това училище не е такова, за каквото се представя, как ще ми отговориш?

— А за какво се представя то?

— Невинно.

Нещо проблесна в лицето на Даяна.

— Когато едно човешко качество или емоция се прилага към неодушевен обект, възниква интересен въпрос. Качество или емоция се изразява чрез човешкия елемент или самият обект съдържа в себе си качеството и емоцията.

— Да, ти си умна. Някой тук да те е наранявал?

— Не, лейтенант.

— Да знаеш за някой друг в „Брукхолоу“, който да е бил нараняван?

В невъзмутимите тъмни очи проблесна едва забележима искрица.

— Госпожа Самюълс. Тя беше убита и предполагам, че я е боляло.

— Какво мислиш за това? Че госпожа Самюълс е била убита?

— Убийството е незаконно и неморално. Чудя се кой ще управлява „Брукхолоу“ сега.

— Къде са родителите ти?

— Те живеят в Аржентина.

— Искаш ли да им се обадиш?

— Не, госпожо. Ако е необходимо, някой от училището ще се свърже с тях.

— Искаш ли да напуснеш „Брукхолоу“?

За пръв път Даяна се поколеба.

— Мисля, че моята... майка ще реши дали да остана, или да си тръгна.

— А ти искаш ли да си отидеш?

— Бих искала да бъда с нея, когато реши, че е дошло времето.

Ив се наведе напред.

— Разбираш ли, че съм тук, за да ти помогна?

— Вярвам, че вие сте тук, за да изпълните служебния си дълг.

— Ще ти помогна да се измъкнеш.

— Ив! — прекъсна я Майра.

— Аз непременно ще ѝ помогна да се измъкне. Погледни ме, Даяна! Погледни ме! Ти си интелигентна и разбираш, че щом обещава нещо, ще намеря начин да го направя. Кажи ми истината и си тръгваш оттук с мен, още днес. И никой няма да те върне обратно.

В очите на момичето заблестяха сълзи, които така и не потекоха. И тогава изведнъж просто пресъхнаха.

— Моята майка ще ми каже кога е време да си тръгна.

— Познаваш ли Дийна Флавия?

— Не познавам никой с това име.

— Айкоув?

— Доктор Уилфред Б. Айкоув е един от основателите на училище „Брукхолу“. Семейство Айкоув са едни от нашите най-големи благодетели.

— Знаеш ли какво се е случило с тях?

— Да, лейтенант. Вчера отслужихме малка литургия в параклиса ни. Това е ужасна трагедия.

— Знаеш ли защо се е случило това с тях?

— Невъзможно е за мен да знам причината, поради която са били убити.

— Аз знам защо. И искам да сложа край на това. Човекът, който уби двамата Айкоув и госпожа Самюълс, също иска да го спре. Но пътят, който е избрал, не е правилният. Убийството не е хубаво нещо.

— По време на война убийството е необходимо и се насърчава. В някои случаи се счита за геройство.

— Не си играй с мен — каза Ив нетърпеливо. — Дори да смята, че това е война, тя не може да избие всички. Но аз мога да сложа край на всичко. Мога да ги заставя да спрат. Къде ви създават?

— Не знам. Ще ни унищожите ли?

— Не! О, Господи! — Ив се присегна и стисна ръцете на Даяна. — Не! Това ли ви внушават? Това ли е един от начините да ви държат тук? Така ли ви заставят да слушате?

— Никой няма да ви повярва. Никой няма да повярва и на мен. Аз съм само едно малко момиче — при тези думи тя се усмихна и изглеждаше сякаш без възраст.

— Аз ти вярвам. Доктор Майра ти вярва.

— А другите — онези по върховете на властта и тези с по-малко ум — те няма да повярват. Ако повярват, ще ни унищожат или ще ни заключат завинаги. Животът е много важен. Аз искам да запазя моя. Сега желая да се върна при другите момичета. Моля...

— Ще сложа край на тестовете и на обучението.

— Вярвам ви. Но с нищо не мога да помогна. Може ли да си тръгвам?

— Добре. Върви.

Даяна се изправи.

— Не знам къде съм създадена — каза тя. — Не си спомням нищо от времето, преди да навърша пет години.

— Може би тук?

— Не знам. Надявам се, тя да знае. Благодаря ви, лейтенант.

— Аз ще я придружа. — Майра се изправи. — Искаш ли да говориш с някоя от другите ученички?

— Не, предпочитам следващия по длъжност. Заместник-директора.

— Госпожа Сайслър — подсказа Даяна. — Или госпожа Монтега.

Ив кимна и посочи с жест на Майра да изведе детето, когато комуникаторът ѝ иззвъня.

— Далас. Какво имаш за мен?

— Сама ли си? — попита Фийни.

— Да, за момента.

— Получих частично, но достатъчно съвпадение на ухо, лява ръка и профил на водача, за да имаме основание да поискаме заповед за задържането на Аврил Айкоув.

— Мътните го взели! Сума ти народ, включително Рурк и Луиз, са видели Аврил Айкоув по едно и също време на различни места. Ще бъде интересен разпит. Приключвай и пращай в Централата! Ще организираме пълна проверка на училището с помощта на местните. Искам ти да я водиш. Ще получиш допълнително дроиди за обезпечаване пълната секретност на операцията. Ще ти оставя Макнаб, но имам нужда от Пийбоди. Свържи се с Рио, дай ѝ всичко, което имаш, нека издейства заповед! Отивам лично да арестувам нашата заподозряна.

17.

Процедурите отнеха много време, което изнерви Ив. Трябваше да заяви и изчака екипа от дроиди, които щяха да работят под командването на Фийни. Да поиграе на дипломация с местните власти. Да изчака, докато Рио се мъчи да убеди шефовете си да издадат новата заповед.

— Разпит на потенциален свидетел на престъплението — каза заместник-прокурорът. — Това е най-доброто, на което можеш да разчиташ, при положение, че Фийни е установил само частично съвпадение. Още повече, че в единадесет часа преди обяд Аврил Айкоув е давала интервю на Надин Фърст, на живо от клиниката — първото от планираните три. Тази Фърст получава всяко проклето интервю, което пожелае. Можеш да призовеш Аврил Айкоув за разпит, но заповед за арест няма да получиш.

— Благодарна съм и на това.

Пийбоди дотича с доклада.

— Няма резултати за заподозряното лице и за превозното средство. Без съвпадение на имената, които е ползвала досега, със списъците на пътниците, както на обществения транспорт, така и на частния. Частните полети бяха много, но интерес представляват само три. Нито един за Ню Йорк — града или щата, но има частни курсове до Буенос Айрес, Аржентина, до Чикаго и до Рим, Италия. На всяко от тези места Айкоув има или имот, или клиника.

— Аржентина. Мамка му! — Ив измъкна комуникатора си, бързо прегледа бележките си и се свърза с Уитни. — Сър, имам нужда от Интерпол. Вярвам, че Родригес, Хектор и Круз, Магдалена, посочени като родители на Даяна Родригес, са в непосредствена опасност. Голяма е вероятността Дийна да е там или на път. Нека местните власти им осигурят охрана.

— Ако се стигне до международно ниво, няма да можем да задържим за дълго контрола над случая.

— Мисля, че няма да ми е необходимо много време. Ще доведе Аврил Айкоув за разпит.

Беше след осем вечерта, когато Ив пристигна пред дома на Айкоув-младши. В сградата беше тъмно, проблясваха само светлинките на системата за сигурност.

— Може да е в къщата на плажа. Или е грабнала децата и е избягала.

— Едва ли. — Ив натисна копчето на звънеца, извади значката си и я постави пред окото на охранителната камера. Механичният глас на системата заповтаря едно и също съобщение „не безпокойте“, затова тя поиска да бъде извикан домашният дроид.

Вратата отвори позната им от предишния път икономка.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди. Госпожа Айкоув и децата си почиват и не желаят да бъдат притеснявани. Осмелявам се да попитам, не може ли работата ви да почака до сутринта?

— Не. Не може. Кажете на госпожа Айкоув да слезе.

— Както желаете. Ще влезете ли в гостната?

— Не и този път. Просто я доведете.

В мига, в който дроидът пое нагоре по стълбището, Аврил заслиза надолу. „Охранителните камери“, помисли си Ив. Беше видяла и чула всичко.

— Лейтенант, детектив. Носите някакви новини относно разследването ли?

— Имам заповед, която налага да ме придружите до Централата за разпит.

— Не разбирам.

— Имаме основание да вярваме, че тази сутрин сте били свидетел на убийство в училище „Брукхолоу“.

— През целия ден бях в Ню Йорк. Днес беше погребението на свекъра ми.

— Да, интересно как стават тези неща. Идентифицирахме Дийна Флавия. Лично разговарях с Даяна Родригес. Да, виждам, че това малко ви шокира — коментира Ив, когато забеляза как Аврил видимо се отдръпна. — Имам достатъчно доказателства, за да разпердушиня училището, клиниката и още няколко други съоръжения. И когато го

направя, ще намеря повече от достатъчно улики, за да арестувам вас и Флавия по множество обвинения за заговор с цел убийство и за убийства. Но засега, госпожо Айкоув, вие сте само свидетел. Отиваме в Централата за разпит.

— Децата ми. Сложих ги да спят. За тях днешният ден беше кошмарен.

— Обзалагам се, че е така. Ако не желаете да ги оставите на грижите на домашния дроид, мога да повикам представител на Службата за закрила на децата...

— Не! Не — повтори по-спокойно, — ще оставя инструкции на прислугата. Имам право да позвъня на някого, нали?

— Имате право да поискате и да получите адвокат или представител или да се свържете с представител по ваш избор. Това лице има право да провери достоверността на заповедта и да присъства по време на разпита.

— Необходимо ми е малко време, за да се обадя на някого да се погрижи за децата ми.

Тя отиде до най-близкия линк, включи го в защитен режим, обърна се с гръб и проведе целия разговор шепнешком. Когато приключи и отново се обърна, на лицето ѝ вече не беше изписан страх.

Аврил извика трите дроида във фоайето, даде им конкретни и много подробни инструкции какво да направят и кажат, ако някое от децата се събуди. Режимът „не ме безпокойте“ трябваше да остане включен, докато тя самата не го отмени.

— За мен е много важно да се срещнем с представителите ми тук, а след това да тръгнем всички заедно. Можете ли да ми дадете един час?

— Това пък за какво?

— Ще отговоря на въпросите ви. Имате думата ми — Аврил сплете пръсти, сякаш да се успокои. — На вас ви се струва, че знаете всичко, но всъщност не знаете нищо. Един час не е толкова много, а и те може да успеят да пристигнат по-рано. Във всеки случай, много бих искала да се преоблека и да погледна децата, преди да тръгнем.

— Добре. Пийбоди!

— Аз ще дойда с вас, госпожо Айкоув.

Останала сама, Ив реши да провери как се развиват нещата при Фийни.

— В лабораторията на училищната клиника съм. Те го наричат своя вътрешен лечебно-научен център. В него следят здравето на децата, благополучието, хранителния индекс и провеждат обучение по всякакви медицински глупости. Обработват повърхностни травми, имат симулатори за учениците. Шест човека медицински персонал — на две смени, и два дроида — на двадесет и четири часа. Мястото е с най-съвременното оборудване. Толкова модерно, че някои неща виждам за първи път. В момента работя върху центровете за данни и скенерите. Още е рано да се каже със сигурност, но изглежда ученичките са задължени веднъж седмично да минават на преглед.

— Малко крайно, но не и незаконно.

— Дай ми време — заяви Фийни.

След това се обади на Рурк, който бе успял да се върне у дома.

— Ще се прибера много късно.

— Така си и мислех. Имам абсолютното доверие в теб и се обзалагам, че до сутринта ще затвориш случая, а след това с пълно право и желание ще си вземеш поне няколко часа лично време.

— За какво?

— Бих предпочел да бъде за луд секс, но тъй като утре следобед ще пристигат моите роднини...

— Утре? Утре не е Деня на благодарността! Или е?

— Не. Но утре е сряда, навечерието на Деня на благодарността, а и ще останат няколко дни. Вече го обсъждахме.

— Да, но не сме говорили по-специално за срядата, нали?

— Ти дори не знаеше, че утре е сряда!

— Това няма значение. Ще опитам да се освободя, ако мога. Точно сега над главата ми е надвиснала огромна бъркотия, която очаквам всеки момент да се изсипе отгоре ми.

— Напоследък ти се събраха доста гадости. Може би моята новина ще те разведри малко. Открих още един канал за пари.

— Защо не започна веднага с това? Къде...

— Разбира се, скъпа, не е нужно да ми благодариш. Няма да споменавам факта, че едва не ми завря мозъка над този дребен проблем.

— О, Боже! Добре, благодаря. Целувка, целувка. Давай!

— Обожавам те! Има моменти, когато сам не разбирам защо, но те обожавам. Открих канал, който води от „Брукхолу“ и...

— От училището? Използвали са пансиона за разпределяне на паричния поток? Забрави за целувките! Ако това се потвърди, при първа възможност ще те чукам, докато ослепееш и оглушееш.

— Звучи прекрасно, веднага ще си проверя графика. Междувременно, да, използвали са училището за пране на пари, разпределяли са ги в отделни сметки към различни нетърговски организации, включително „Унилаб“. Създаден...

— Нетърговски? — Ив изигра малък танц на победата. — Ще нося костюм по твой избор.

— Е, сега вече става интересно. Винаги съм имал слабост към...

— Ще говорим за това по-късно. Документирай всичко, дай ми и най-малкия детайл, който откриеш. Ако докажа, че през пансиона са изпирали недеklarирани средства и са ги насочвали към нетърговски организации, ще мога да използвам незаконни финансови операции, данъчни измами и всякакви други неща, за да закрия това училище, дори да не намерим нищо подозрително в него.

— Ще ти се наложи да го предадеш на федералните.

— Не давам и пукната пара! Знаеш ли колко време ще отнеме да претърсват всяко съоръжение, където вероятно се развива тази дейност, всички аспекти, всички места, където са създавали момичетата? Но ако се спре финансирането, може да се сложи край на това. Трябва да тръгвам, някой идва към вратата. Може би са представителите на Аврил. Пак ще се свържа с теб.

Ив се запъти към входа с лека танцова стъпка. Вече знаеше как работи цялата схема почти до самия ѝ край.

Забеляза превключването на сигналната светлина на системата за сигурност в зелено. Извади оръжието си, тъй като входната врата се отвори.

Ръката ѝ не трепна, макар сърцето ѝ да прескочи няколко удара.

На прага стояха две жени. Те бяха напълно еднакви — лице, коса, тяло. Дори дрехите и бижутата им бяха идентични.

И двете я изгледаха бавно, с невъзмутими усмивки.

— Лейтенант Далас, ние сме Аврил Айкоув — представиха се те едновременно.

— Ръцете зад главата! Обърнете се към стената!

— Не сме въоръжени — казаха.

— Ръцете зад главата! — повтори невъзмутимо Ив. — Обърнете се с лице към стената! — Те се подчиниха, движейки се в синхрон. Ив извади комуникатора. — Пийбоди! Осигури свидетеля! Доведи я долу! — Слизаме!

Ив претърси и двете. „Странно — помисли си тя, — да чувстваш под дланите си едни и същи форми, една и съща фигура.“

— Дошли сме да отговорим на вашите въпроси — каза тази, която стоеше отдясно.

— Отказваме се от услугите на адвокат — и двете погледнаха през рамо. — Ние сме готови да ви окажем пълно съдействие.

— Направо страхотно!

Те се обърнаха към стълбището, всяка с усмивка.

— О, не може да бъде! — в гласа на Пийбоди се долавяше изненада и вълнение. — Като в сюрреалистичен филм!

Ив изчака, докато жената, дошла с партньорката ѝ, застана до останалите.

— Коя от вас е Аврил Айкоув, живуща на този адрес?

— Ние сме Аврил Айкоув. Ние сме една и съща жена.

— Да. — Ив наклони глава. — Е, това ще бъде забавно! Вътре! — и ги насочи към гостната. — Седнете! И мълчете!

Те се движеха едновременно, забеляза тя. Не можеше да открие дори най-малка разлика в ритъма или стъпките им.

— Какво ще правим сега? — шепнешком попита Пийбоди, без да сваля поглед от трите жени.

— Най-напред — промяна на мястото. Не можем да ги заведем в Централата, ако искаме да останем под код „Синьо“. Бързо и незабележимо ще ги откараме у дома. Ще се установим там. Свържи се с Уитни. Той ще иска да вземе участие в това. — Извади линка си и позвъни в къщи. — Преминаваме към план Б — съобщи тя на Рурк.

— Какъв е той?

— Работя по него. Нуждая се от изолирана зала за разпит и прилежащо помещение за наблюдение. Ще доведе... не, по-добре да ти покажа — обърна екрана на линка към трите жени, които седяха на дивана една до друга.

— Охо! Много интересно!

— Да, направо ти спира дъха! Идваме след малко. — Пусна линка в джоба си и прибра оръжието в кобура. — Ето какво ще

направим. Трите излизате и седате на задната седалка на моята кола. Ако дори една от вас окаже съпротива или се опита да избяга, всички ще прекарате нощта в килия. Ще бъдете отведени на безопасно място, където ще бъде проведен разпита. Засега не сте арестувани, но сте длъжни да присъствате на този разпит. И трите имате право да запазите мълчание. — Те слушаха безмълвно, докато им изреждаше правата. — Разбрахте ли вашите права и задължения?

— Да, разбрахме — гласовете им се сляха в един.

— Хайде, Пийбоди!

Нямаше съпротива. Всяка трите се плъзна грациозно на седалката в автомобила, после се уловиха за ръце и потънаха в мълчание.

„Дали не общуват чрез телепатия? — зачуди се Ив, докато седнаше зад волана. — Или няма нужда да си разменят съобщения? Нима и мислите им са едни и същи?“

Това не беше нейна работа, но бе изправена пред дяволски пъзел.

„Хитро са го измислили — да се облекат еднакво, реши тя.“ Така засилваха изненадата у наблюдателя, като го караха да ги приема за едно цяло. Не трябваше да забравя, че те бяха много умни жени.

Интелигентността бе един от критериите в работата на Айкоув. Може би, ако не бе настоявал творенията му да бъдат толкова способни, щеше да е още жив.

Даде сигнал на Пийбоди да запази тишина, докато чертаеше наум стратегията си.

— Имате забележителен дом — отбеляза една от тях, когато колата премина през портала.

— Винаги сме искали да го видим отвътре — усмихна се друга.

— Макар и — завърши третата — при толкова необичайни обстоятелства.

Вместо да отговори, Ив продължи по алеята и паркира пред къщата. Двете с Пийбоди застанаха от двете страни на триото и го придружиха до входа. Рурк сам отвори вратата.

— Дами — приветства ги той, невъзмутим както винаги.

— Осигурено ли е всичко?

Той стрелна с поглед съпругата си.

— Да. Моля, последвайте ме. — Заведе ги до асансьора, в който шестимата едва успяха да се напъхат. — Ниво три. Заседателната зала

— нареди Рурк.

Ив дори не знаеше, че на ниво три в дома им има заседателна зала, но запази тази информация за себе си. Асансьорът започна да се плъзга. Когато спря и вратите се отвориха, помещението ѝ се стори смътно познато. Съпругът ѝ го използваше за съвещания на живо и за холо-срещи, твърде големи за кабинета му.

В средата на стаята бе поставена дълга, лъскава маса със столове за сядане в двата ѝ края. Цяла една стена, облицована с блестящи огледала, представляваше бар. Срещуположната бе оборудвана като компютърен и комуникационен център.

— Седнете — нареди Ив — и чакайте! Пийбоди, постой тук за минутка! — Направи знак на Рурк и излезе след него в коридора.

— През огледалата ли се наблюдава?

— Да. Освен това залата е под пълен аудио- и видеоконтрол. Твоите наблюдатели могат да се настанят удобно в съседното помещение. Не си ли очарована?

— Да, възхитена съм, но трябва да мисля. Те са много умни. На някакво вътрешно ниво са чакали това през целия си живот. И са подготвени.

— Бих казал, че са единни.

— Да. Но в единението си вероятно не разполагат с възможност за избор. Не знам. Как можем да разберем? Те не трепват. Едната, тази, която ни отвори вратата, се сепна. Но веднага след като се обади на останалите, се успокои. Покажи ми зоната за наблюдение!

Рурк я заведе в просторна гостна с камина, декорирана в приглушени, успокояващи цветове. Стъклените врати извеждаха към голяма тераса, съседната на тях стена бе заета от развлекателен екран.

— Включи екрана! — нареди Рурк. — Режим наблюдение! Включи аудио!

Стената сякаш се разтопи и Ив видя цялата зала. Пийбоди стоеше до вратата, а на лицето ѝ бе изписано професионално, безстрастно изражение. Трите жени седяха в единия край на масата. Продължаваха да се държат за ръце.

Ив мушна длани в джобовете на мантото си, което бе забравила да свали.

— Те не казват „аз“, казват „ние“. Това умно ли е или е честно?

— Може би и едното, и другото. Но интелигентността е фактор, който не трябва да се пренебрегва. Еднакъв тоалет, прическа... Това е пресметнато.

— Да — кимна тя. Извади комуникатора и се обади на Пийбоди. — Личен режим! — нареди. — Остави ги засега там, излез, обърни се надясно и влез през първата врата.

— Да, лейтенант.

— Те знаят, че ги наблюдаваме — каза Рурк. — Свикнали са с това.

— Хей! — възкликна Пийбоди, когато влезе и видя прозрачната стена. — Интересно, само на мен ли ми се струва, че гледам филм на ужасите? И коефициентът на страха се увеличава с всеки нов епизод.

— А представи си какво им е на тях — отбеляза Ив. — Уитни?

— Идва заедно с шефа Тибъл. Той поиска да присъства и доктор Майра.

Ив почувства как гърбът ѝ се вдърви.

— Защо?

— Нямам навика да разпитвам командира — отвърна благочестиво партньорката ѝ. — Харесва ми да съм детектив.

Ив крачеше по дължината на екрана. От съседната стая не се чуваше нито звук. Трите жени седяха съвсем спокойни.

— Ще ги идентифицираме първо по отпечатъците, после ще ги помолим доброволно да дадат ДНК проба. Трябва да сме абсолютно сигурни с какво си имаме работа. Можем да започнем с това, докато групата за наблюдение пристигне. — Въвела ред в мислите си, тя съблече мантото. — Да ги разделим, докато работим по установяване на самоличността. Това няма да им хареса.

Както и очакваше, Ив видя първата пукнатина в самообладанието им, когато се върнаха обратно в залата и нареди на Пийбоди да изведе едната от тях.

— Ние искаме да останем заедно.

— Такъв е редът. На този етап ще установим самоличността ви и ще ви разпитаем поотделно. — Почука една от двете останали жени по рамото. — Бихте ли дошли с мен?

— Ние сме тук, за да ви сътрудничим. Но искаме да останем заедно.

— Това няма да отнеме много време. — Ив изведе своята Аврил от залата и я въведе в малка гостна, където предварително бе оставила комплекта за идентифициране. — Не мога да започна да ви задавам въпроси, докато не проверя вашата самоличност. Ще ви помоля да ми позволите да сканирам отпечатъците от палците ви и да дадете ДНК проба.

— Вие знаете кои сме ние. Знаете какви сме.

— За протокола. Съгласна ли сте?

— Да.

— Вие ли сте Аврил Айкоув, с която говорих след убийството на Уилфред Айкоув-младши?

— Ние сме една. Между нас няма разлика.

— Точно така. Но едната от вас беше там, другата бе на плажа, къде беше третата?

— Не можем да бъдем често физически заедно. Но винаги сме заедно.

— Това започва да звучи като някакви хипи глупости. Отпечатъците на палците са проверени и потвърдени — Аврил Айкоув. Косъм или слюнка? — попита Ив.

— Почакайте.

Аврил затвори очи и си пое дълбоко дъх. Когато ги отвори отново, в тях имаше сълзи. Тя взе тампона, намокри го в тях и го подаде на Ив.

— Хитър номер. — Ив постави тампона в преносимия скенер. — Всичките ви емоции ли са изкуствено създадени?

— Ние чувстваме. Обичаме и мразим, смеем се и плачем. Но сме добре обучени.

— Обзалагам се. Разбихме кода на личните дневници на Айкоув. Това ще отнеме няколко минути — оставила скенера да действа с тихо жужене, Ив внимателно изучаваше Аврил. — Какво ще кажете за вашите деца? И те ли са негово дело?

— Не. Те са просто деца — лицето ѝ омекна. — Създадени са в тялото ни. Те са невинни и трябва да бъдат защитени. Ако ни дадете дума, че ще предпазите нашите деца, ние ще ви повярваме.

— Ще направя всичко възможно да запазя децата ви — после прочете на скенера, — Аврил.

Бяха тествани и трите. Според скенерите те бяха едно и също лице.

Ив се присъедини към групата за наблюдение, в която се оказа включена и Рио. Както и по-рано, Пийбоди остана в залата с трите, събрали се отново, жени.

— Съвпадение на ДНК. Личността е установена без никакво съмнение. Това, което имаме там, биологично и пред закона, е Аврил Айкоув.

— Просто невероятно! — изкоментира Тибъл.

— От юридическа гледна точка това е минно поле — обади се Рио. — Как да се разпита свидетел или заподозрян, когато е трима души, и то един и същи човек?

— Като използваме факта, че те са дошли тук като едно лице — отговори Ив на Рио. — Такава е тяхната позиция и ние ще я използваме.

— Физиологично може да е вярно, но емоционално... — Майра поклати глава. — Те не живеят един и същи живот, имат различни преживявания. Между тях трябва да има различие.

— При ДНК пробите. Едната ми даде сълзи. Предизвика ги по команда. Другите две се съгласиха на слюнка. Но и трите изказаха идентични искания: децата да бъдат защитени.

— Връзката между майката и детето е едно от най-първичните чувства. Ако само едната е родила...

— Две деца — прекъсна я Ив. — Възможно е и две от тях да са родили. Ще разберем, само ако се съгласят да се подложат на преглед.

Нов ужасен спазъм изкриви лицето на Майра.

— Да, права си. Ако... във всеки случай, тези три жени са толкова интимно свързани, че първобитният им инстинкт по отношение на децата ги обединява в едно.

— Могат ли да общуват телепатично?

— Не мога да кажа. — Психиатърката безпомощно вдигна ръце. — Генетично те са идентични. Най-вероятно ранните им детски преживявания съвпадат. Но в един момент са ги разделили. Известно е, че еднояйчните близнаци имат уникална връзка и взаимно долавят мислите си. Оказва се, че дори тези, разделени от години или на разстояние един от друг, запазват тази връзка. Освен това е възможно да са екстрасенси. Може би това качество е било присъщо на клетката,

използвана за тяхното създаване, или се е развило благодарение на някакви необичайни обстоятелства в живота им.

— Трябва да започвам.

Когато Ив влезе в залата, те вдигнаха поглед като една. Макар да знаеше, че всичко се записва на видео и аудио, за протокола, Далас включи записващото устройство.

— Разпит на Аврил Айкоув във връзка с насилствената смърт на Уилфред Б. Айкоув-старши и Уилфред Б. Айкоув-младши. Госпожо Айкоув, запозната ли сте с вашите права и задължения?

— Да.

— Разбирате ли правата и задълженията си?

— Да.

— За целите на този разпит ще бъде по-лесно, ако отговаряте една по една.

Те се спогледаха.

— Трудно ни е да разберем това, което очаквате от нас.

— Хайде, да се придържаме към истината. Ти — Ив посочи жената, която седеше до ъгъла на масата, — засега ти ще отговаряш. Коя от вас е живяла в дома, където бе убит Уилфред Б. Айкоув-младши?

— Всички сме живели там в един или друг момент.

— По ваш избор или защото сте били поставени в тази ситуация от вашия съпруг или свекър?

— Този ред беше диктуван от нашия Татко. Винаги. Избор? Нямахме избор.

— Наричате го ваш Татко?

— Той е наш баща. Ние сме негови деца.

— Биологично?

— Не, той ни е създал.

— Както е направил с Дийна Флавия?

— Тя е наша сестра. Не биологично — поясни Аврил, — а емоционално. Тя е също като нас. Не е нас, но е също като нас.

— Той е създал вас и други като вас чрез незаконни процедури.

— Той го наричаше „Тихо раждане“. Трябва ли да обясним?

— Да. — Ив седна и се отпусна назад в стола си. — Защо пък не?

— По време на войните, Татко се сприятелил с Джона Уилсън — известният генетик, и неговата съпруга — Ева Самюълс.

— Каква е връзката ви с Ева Самюълс? Имате една и съща моминска фамилия.

— Нямаме връзка. Ние не сме произлезли от нея. Името е просто за удобство.

— Биологичните ви родители тези, които са посочени в официалните ви данни, ли са?

— Ние не знаем кои са били нашите родители. Но тези са съмнителни.

— Добре. Продължавайте. Айкоув, Уилсън и Самюълс се сприятелили.

— Заинтересували се от работата един на друг. Въпреки че първоначално Татко се отнесъл скептично и предпазливо към радикалните теории и експерименти на доктор Уилсън...

— Разбирате ли, дори и тогава — продължи втората Аврил — е имало експерименти. И макар че е бил настроен скептично, Татко не е могъл да отрече, че е бил очарован. Когато жена му е била убита, той не е успял да се справи с мъката. Тя е носела тяхната дъщеря и той е загубил и двете. Опитал се е да достигне до съпругата си, да вземе тялото ѝ, но закъснял. То вече не било жизнеспособно.

— Било е твърде късно, за да вземе и съхрани нейното ДНК и потенциално да я създаде отново.

— Да — усмихна се третата Аврил. — Вие разбирате. Той не е могъл да спаси жена си и бебето, което е носела. При всичките си умения и знания, той е бил безпомощен да ги запази, както и собствената си майка. Но е намерил изход за бъдещето. Осъзнал е колко много любими хора може да спаси.

— Чрез клониране.

— „Тихо раждане“ — поде първата отново. — Имало е толкова много мъртви, толкова много изчезнали. Прекалено много болка. Толкова много деца — ранени, сираци. Възнамерявал е да ги спаси. Обстоятелствата са го принудили.

— Чрез необичайни средства?

— Те — Татко и Уилсън — работили тайно. На много деца, в края на краищата, не било съдено да опитат от истинския живот. И решили да им дадат нещо по-добро. Бъдеще.

— Използвали са децата, които са намерили по време на войните?! — попита Пийбоди. — Взимали са децата?!

— Това ужасява ли ви?

— А не трябва ли?

— Ние бяхме едно такова дете. Умряхме по време на войната. Взеха от нас клетки. Нашата ДНК бе запазена. Нима трябваше да умрем?

— Да.

Те отново погледнаха към Ив. Всяка една от тях кимна.

— Да. Такъв е естественият ход на нещата. По-добре да ни бяха оставили да умрем, да престанем да бъдем. Но не ни позволиха. Имало е неуспехи. Резултатите от провалите са унищожавани или са били използвани за по-нататъшни проучвания. Отново и отново, ден след ден, година след година, докато не останали пет жизнеспособни.

— Има още две като вас? — попита Ив.

— Имаше. Ние сме родени през април.

— Задръжте за минутка! От къде е взел жените, в които сте били имплантирани?

— Няма такива. Ние не сме се развивали в човешка утроба. Дори от този дар сме били лишени. Утробите са изкуствени, това е велико постижение. — Гласът ѝ прозвуча ожесточено, дълго потискан гняв проблесна в очите ѝ. — Всеки момент от развитието може да бъде наблюдаван. Всяка развиваща се клетка може да бъде конструирана, коригирана, манипулирана. Ние нямаме майка.

— Къде? Къде се прави всичко това?

— Ние не знаем. Не си спомняме първите години. Били са изтрити. Психотропни медикаменти, процедури, хипноза.

— Тогава откъде знаете това, което ми разказахте?

— Уил. Той сподели някои неща. Той ни обичаше, гордееше се с това, което сме. Гордееше се с баща си и с постиженията му. Други узнахме от Дийна, а трети — когато започнахме да се съмняваме.

— Къде са другите две?

— Едната умря на шестмесечна възраст. Не бяхме устойчиви. Другата... — те замълчаха и пак се хванаха за ръце. — Научихме, че другата е живяла пет години. Ние живяхме пет години. Но не бяхме достатъчно силни и интелектът ни не беше достигнал необходимото ниво на развитие. Той ни уби. Инжектира ни, подобно на неизлечимо

болните домашни животни. Ние заспахме и повече не се събудихме. И така останахме само три.

— Има ли документация за това?

— Да. Дийна я взе. Той я е създал много умна и изобретателна. Но вероятно не е отчел правилно степента на нейното любопитство, размера... на човечността ѝ. Тя е научила, че са били две, но на едната не е било разрешено да се развива след тригодишна възраст. Когато ни разказа, ние не можахме да повярваме. Още не можем да повярваме. Тя избяга. Искаше да отидем с нея, но...

— Обичахме Уил. Обичахме Татко. Не знаем как ще живеем без тях.

— Тя свърза ли се отново с вас?

— Винаги сме били в контакт. Ние също я обичаме. Пазехме я в тайна. Омъжихме се за Уил. За нас беше много важно да го направим щастлив! И ние го постигнахме. Когато забременяхме, ние поискахме само едно нещо от него и Татко. Само едно! Нашето дете... Нашите деца. Децата, които ще имаме заедно, никога да не бъдат пресъздавани. Никога да не бъдат използвани по този начин. Те дадоха думата си.

— Една от нас има син.

— Друга роди дъщеря.

— А трета също чака дъщеря.

— Вие сте бременни?

— Детето бе заченато преди три седмици. Той не знаеше. Ние не искахме той да знае, защото се отметна от думата си. Наруши единственото свещено нещо за нас. Преди единадесет месеца той и Татко взеха клетки от децата. Това трябва да бъде спряно! Нашите деца трябва да бъдат защитени! Ние направихме и ще продължаваме да правим, според силите си, всичко възможно, за да сложим край на този ужас.

18.

Ив се изправи, отиде до бара и програмира кафе за себе си и Пийбоди. Сега заподозрените говореха една по една, но запазваха своето единство. Всяка продължаваше да разказва оттам, откъдето бе спряла другата.

— Искате ли нещо? — попита ги Ив.

— Бихме искали вода. Благодаря.

— Как разбрахте, че са нарушили обещанието си?

— Много добре познавахме нашия съпруг и веднага разбрахме, че нещо не е наред. Докато отсъстваше от къщи, проверихме дневниците в тайния му кабинет и открихме записите за децата. Искахме да ги вземем, да грабнем нашите деца и да избягаме.

— Но това нямаше да защити тези, които щяха да сътворят. Да създадат, а после да променят и усъвършенстват. Да тестват и оценят.

— Нашите деца се развиваха вътре в нас, в топлината на утробите ни, а те решиха да им отнемат това и да произведат копия в студената лаборатория. В своите бележки Уил е отбелязал, че това е предпазна мярка, само в случай че нещо стане с децата. Но те не са вещи, които можеш да замениш. За всичките ни години, това беше единственото нещо, което поискахме, и той не удържа своето обещание.

— Бяхме наясно, че на това трябва да се сложи край и казахме на Дийна. Те нямаше да спрат, докато са живи. Никога нямаше да научим нещата, които трябва да знаем, докато те са живи, не можехме да имаме достатъчно контрол върху онова, което се случва.

— Така че ги убихте и двамата. Вие и Дийна.

— Да. Ние скрихме оръжието за нея. Смятахме, че няма да бъде идентифицирана, но ако все пак станеше, мислехме, че ще успеем да се доберем първи до всички записи и ще спрем проекта. Отведохме децата на безопасно място и се върнахме за Уил.

Ив, привикнала вече към техния ритъм, реши, че по някакъв странен начин той е доста ефективен.

— Вие сте откарали Дийна до училището, за да убие Самюълс.

— Тя беше като нас. Сътворена от ДНК на Ева Самюълс, с цел да продължи работата. Тя беше възпроизведена от Ева, но вие знаете и това.

— Ева помогна да убият нас и Дийна, когато не се оказахме достатъчно добри за тях. Унищожавала е и други. Много други. Нали ни виждате? Ние нямаме право на недостатъци — физически или биологични. Такава е директивата на Татко. Нашите деца не са безупречни, също както всички останали хлапета. Те имат недостатъци, това е нормално. Знаехме, че все някога ще вземат това, което са, и ще го променят.

— На нас не ни беше даден никакъв избор, още от момента, в който ни е създал. Стотици са като нас, не са имали право на избор и са били обучавани в продължение на двадесет и две години. Нашите деца ще имат избор.

— Коя от вас уби Уилфред Б. Айкоув-младши?

— Ние сме една и съща. Ние убихме нашия съпруг.

— Една ръка е държала скалпела.

Вдигнаха се три съвършено еднакви десни ръце.

— Ние сме една.

— Глупости! Всяка от вас има бели дробове, сърце и бъбреци. — Ив сграбчи една от чашите с вода и напръска лявата ръка на тази, която седеше най-близо до нея. — Ръката на само една от вас е мокра. Само една от вас е влязла в кухнята и е приготвила подноса със здравословна закуска за човека, когото сте възнамерявали да убиете. Една от вас е седяла до него, докато е лежал на дивана, и след това е забила скалпела в сърцето му.

— За тях ние бяхме една. Една от нас живееше в дома, беше майка на децата ни, жена на нашия съпруг. Друга живееше в Италия, в провинция Тоскана. Вилата е голяма, прекрасен имот. Както и замъкът във Франция, където отсядаше третата. Всяка година, в деня на нашето появяване, ни разменяха. Даваха възможност на следващата да поживее с нашите деца. Мислехме, че нямаме избор. — Сълзи заблестяха в три чифта очи. — Правехме това, което ни наредяха. Винаги, винаги. Една година на всеки три, бяхме това, за което сме създадени. После две години чакане. Защото бяхме тези, които той искаше да има. И тези, които Татко реши да му даде. Той ни създаде да

обичаме и ние обичахме. Но щом умеем да обичаме, можем и да мразим.

— Къде е Дийна?

— Не знаем. Свързахме се с нея, когато решихме да ви сътрудничим. Казахме ѝ какво възнамеряваме да направим и че тя трябва да изчезне отново. Много е добра в това.

— В училището сега е второто поколение.

— От много други, но не и от нас. Така поиска Уил от Татко. Ние знаем, че има още наши клетки, запазени някъде. За всеки случай.

— Много от тях бяха продадени.

— Настаняване. Той го наричаше настаняване. Направените по поръчка носеха много пари. Продължаването на проекта изискваше огромни средства.

— А първите... основата на проекта... те от времето на войните ли бяха? — попита Ив.

— Деца, някои възрастни, които са били смъртоносно ранени. Други — лекари, учени, техници, учители, проститутки.

— И всички са били жени?

— Доколкото знаем.

— Някога молили сте да си тръгнете? От училището?

— Къде да отидем? Какво да правим? Обучаваха ни и ни тестваха всеки ден от нашия живот. Беше ни дадена цел. Всяка минута бе регламентирана, всяка секунда ни наблюдаваха. Дори и в нашето така наричано свободно време. Програмираха ни какво да правим, какво да знаем, как да действаме, как да мислим.

— Щом е така, тогава как успяхте да убиете човека, който ви е създал?

— Ние сме програмирани да обичаме нашите деца. Щяхме да живеем според техните изисквания, ако бяха оставили децата ни на мира. Необходима ли ви е жертва, лейтенант Далас? Изберете една от нас и тя ще признае всичко. — Отново се хванаха за ръце. — Една ще отиде в затвора до края на живота ни, ако останалите две имат възможността да вземат децата и да ги заведат далеч, където никой няма да ги докосне и няма да ги наблюдава. Където никой няма да се втренчва в тях и да ги сочи с пръст. Където няма да ги оглеждат с любопитство или страх. Не се ли боите от нас? От това, което сме?

— Не! — Ив се изправи на крака. — И не търся жертва! Прекъсваме разпита. Моля ви, останете тук. Пийбоди, с мен!

Тя излезе от залата, заключи вратата отвън, и след това влезе направо в стаята за наблюдение. Рио вече бе на линка, погълната от разговор, който водеше шепнешком.

— Те със сигурност знаят къде се намира Дийна Флавия — каза Уитни.

— Да, сър. Те знаят къде е тя и как да я намерим. Мога отново да ги разделя и да ги разпитам една по една. Признанието е направено и записано, сега лесно мога да получа заповед за тестване, за да разберем коя е бременна. Ако това е истина, тя ще бъде най-уязвимата. Пийбоди може да изиграе доброто ченге при самостоятелните разпити. Бива я в това. Тяхната следваща стъпка е да ударят по лабораториите, които се използват специално за проекта; където се съхранява клетъчния материал и където работи онзи, който е следващият за унищожаване в списъка на Дийна. Мисията им не е завършена. Все още не са постигнали всичко, което искат. А те са програмирани да печелят.

Тя погледна Майра за потвърждение.

— Съгласна съм. На този етап те ти дават онова, което считат за необходимо. Имат нужда от твоята помощ за приключване на случая и от съчувствието ти. Те искат да знаеш защо са направили това и защо са готови да се жертват за него. Няма да успееш да ги сломиш.

Ив вдигна вежди.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Това няма нищо общо с умението ти да водиш разпити. Те действително са едно и също лице. Разликата е само в жизнения им опит, а тя е толкова малка, че спокойно може да се пренебрегне. Сътворени са да бъдат еднакви, били са обучени така. Бил им е наложен начин на живот, който го е гарантирал. И те са станали една и съща.

— Една ръка е държала скалпела.

— Приемаш го буквално — нетърпеливо каза Майра. — В един съвсем реален смисъл на думата, тази една ръка принадлежи на всички тях.

— Можем да повдигнем обвинение на трите — посочи Тибъл. — Заговор с цел убийство, първа степен.

— Никога няма да стигнат до съдебен процес — Рио затвори линка си. — С моя шеф сме единодушни по този въпрос. Предвид това, което чухме току-що, и онова, което знаем, нищо няма да се получи. Защитата ще ни скрита задниците, много преди делото да попадне в съда. Честно казано, самата аз нямам нищо против да ги защитавам. Ще се прославя и ще изкарам пари. Ще стана богата и известна.

— Ще ги оставим да си отидат просто ей така? — възмути се Ив.

— Опитай се да ги обвиниш и медиите ще те изядат жива. Правозащитните организации ще се включат в играта, и преди да се усетиш, ще имаме „Организация за защита на правата на клонингите“. Ти по-добре ги накарай да те отведат до Дийна, Далас. Много бих искала да чуя нейната история. И може би, ако тя е една, само една, ще успеем да сключим някаква сделка. Но с тях... — Рио посочи през стъклото трите жени до масата. — Имаш насилствено лишаване от свобода, промиване на мозъци, ограничена правоспособност, застрашаване живота на деца. Ако аз се заема с това дело, ще прибавя и добрата стара самозащита. И това ще сработи, изобщо не се съмнявай. Няма начин да спечелиш в този случай.

— Трима души са мъртви.

— Трима души — припомни ѝ заместник-прокурорът, — които са организирали заговор за нарушаване на международните закони и не са спазвали тези закони в продължение на десетилетия. Които, ако онези там казват истината, са сътворявали животи, а след това са ги прекратявали, ако не са отговаряли на определени стандарти. Които са създали това, което ги е убило. Те наистина са умни. — Приблужи се до стъклото. — Ти чу ли какво казаха? „Нас ни програмираха да бъдем, да правим, да чувстваме...“ и така нататък. Това е една силна, непробиваема линия на защита. Защото те действително са били създадени, конструирани и програмирани. И те са действали така, както са били програмирани да реагират. Защищавали са децата си от нещо, което мнозина биха сметнали за кошмар.

— Измъкнете от тях всичко, което можете — нареди Тибъл. — Открийте къде се крие Дийна Флавия, разберете адреса на лабораториите. Научете подробностите.

— А след това? — попита Ив.

— Домашен арест. Ще ги държим в изолация, докато не закрием случая. Сложете им идентификационни гривни. Денонощна охрана от дроиди. Ще се наложи да съобщим по-нагоре, Джак.

— Да, сър, ще трябва.

— Научете подробностите — повтори Тибъл. — После ще ги проверим много старателно. Двадесет и четири часа максимум, след това прехвърляме топката, преди да е отскочила и да ни е ударила в лицата.

— Трябва да се връщам на работа. Ще започна да планирам стратегията ни, кога и какво да направим. — Рио вдигна куфарчето си. — Ако намериш нещо, което мога да ползвам, искам да знам. Обади ми се, независимо дали е ден или нощ.

— Ще ви покажа пътя. — Рурк пристъпи към вратата.

— Искам да говоря с лейтенанта — Майра не помръдна от мястото си. — Насаме, ако нямате нищо против.

— Пийбоди, иди при тях. Попитай ги дали имат нужда от тоалетна, предложи им храна и напитки. След това си избери една, изведи я и започни да я разпитваш. С финес.

Останала сама с Майра, Ив взе голяма кана с кафе, очевидно оставена на масата от Рурк и си наля една чаша.

— Няма да се извинявам за реакциите и думите си по-рано днес — започна Майра.

— Чудесно. Нито пък аз. Ако това е всичко...

— Понякога изглеждаш толкова жестока, че просто не мога да те позная. Сякаш всичко отскача от теб. Знам, че не е вярно, но все пак... Ако Уилфред и синът му са правили нещата, които те... тя твърди, това е осъдително.

— Погледни през стъклото! Виждаш ли ги? Мисля, че сами по себе си те се явяват нагледно доказателство за истинността на дадените показания.

— Не съм сляпа. — Гласът на Майра трепна, но след това зазвуча с нова сила. — Той е използвал деца! Не възрастни доброволци, които да се подложат съзнателно на това, добре информирани за последствията, а невинни деца — непълнолетни, ранени, умиращи. Каквито и да са били мотивите му, независимо от целите му, действията му са подсъдни. Трудно е, Ив, да заклея миш някого, когото счита за герой.

— Тази песен вече съм я слушала.

— Имай малко уважение по дяволите!

— Към кого? Към него? Забрави! Към теб? Добре, чудесно! И това е причината, поради която се вбесявам. Ако в теб е останала и капка уважение към него, тогава...

— Не! Това, което е направил, излиза извън всякакви граници. Може би, може би съм в състояние да простя това, което е започнал от мъка. Но той не е спрял, продължил е да властва. Взел се е за Бог и си е играл с живота. Не само ги е създавал, но и ги е манипулирал. Нея и всички останали. Връчил я е на сина си, сякаш е награда.

— Точно така, добре казано!

— И внуците му... — Майра стисна устни. — Бил е готов да използва собствените си внуци!

— И себе си!

Майра изпусна дълга, накъсана въздишка.

— Да. Знаех, че рано или късно ще го осъзнаеш.

— Човек, който има властта да създава животи, защо трябва да се прекланя пред смъртта? Някъде има съхранени негови клетки и заповед да бъдат активирани след смъртта му. Или вече има по-млада негова версия, която се труди някъде.

— Ако е така, трябва да го намериш! Да го спреш!

— Тя вече е мислила за това. — Ив кимна към стъклото. — Тя и Дийна. Те имат голяма преднина пред мен. Затова иска да излезе пред съда — приближила до прозрачната стена, Ив внимателно огледа двете останали в залата жени. — Да, ако децата са далеч, защитени, тя с огромно удоволствие ще застане пред съда и с радост ще разкаже всичко. Ще прекара живота си в затвора, без да й мигне окото, само и само всичко случило се да излезе на бял свят. Прекрасно знае, че няма да прекара нито ден в килията, но би го направила, ако е необходимо.

— Ти ѝ се възхищаваш.

— Давам ѝ десет точки за смелост. Обичам смелите. Айкоув я е сложил в калъп, промил е мозъка ѝ, и въпреки това тя чупи калъпа и се измъква. — Ив знаеше какво е да убиеш своя тъмничар. Своя баща. — Трябва да се прибираш вкъщи. Утре ще прекараш много време с тях, за да изясним всички детайли така, както иска Тибъл. Днес вече е късно да започваме.

— Добре. — Майра тръгна към вратата, но на половината път спря. — До известна степен имам право да съм разстроена — каза тя. — Имам право на ирационални изблици, като този тази сутрин, на гняв и на наранени чувства.

— А аз имам право да очаквам от теб да си перфектна, защото именно такава те виждам. Затова, когато се държиш като човек със слабости и недостатъци, като нас, обикновените простосмъртни, това направо ме разбива.

— Всичко, което казваш, е напълно несправедливо! И толкова трогателно! Знаеш ли, на този свят само Денис и децата ми са в състояние да ме доведат до такава ярост като теб.

Ив мушна ръце в джобовете си.

— Предполагам, че това също трябваше да бъде прочувствено, но ми прозвуча като шамар.

Лека усмивка трепна на измъченото лице на Майра.

— Това е майчински трик и един от любимите ми. Лека нощ, Ив.

Ив стоеше до стъклото и наблюдаваше двете жени. Те „кълвяха“ без особен апетит печеното на грил пиле със салата и отпиваха вода. Говореха малко и то само за невинни неща. Храната, времето, вкъщи.

Ив продължаваше да ги изучава, когато вратата се отвори и в стаята влезе Рурк.

— Дали разговорът със собствения ти клонинг представлява разговор със самия себе си?

— Един от многобройните въпроси и иронични забележки, които ще бъдат направени, ако и когато това стане публично достояние. — Той приближи, застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. И безпогрешно откри мястото, където бе съсредоточен най-болезненият възел от нервното напрежение. — Отпусни се малко, лейтенант.

— Няма да лягам да спя. Ще им дам още десет минути, след което ще им разменим отново местата.

— Предполагам, че с Майра сте се помирили.

— Не съм сигурна. По-скоро преминахме от състояние на изключителна ярост към обикновено раздражение.

— Това е напредък. Обсъдихте ли казаното от Рио? Тя ти даде точно онова, което се надяваше да чуеш.

Ив въздъхна.

— Не. Струва ми се, че Майра бе толкова ядосана, че изобщо не обърна внимание на думите ѝ. — Тя хвърли поглед през рамо и срещна неговия. — Но ти все пак не си пропуснал нищо.

— Аз не ти се сърдя, което си е направо рекорд. Ти не искаш те да бъдат наказани — обвинени, съдени и осъдени.

— Не. Не искам да бъдат наказани. Но решенията не ги взимам аз. Да ги тикнем в затвора ще бъде несправедливо. Били са затворени през целия си живот. На това трябва да се сложи край. На убийствата, които извършват тези жени, и на проекта. — Той се наведе и я целуна по върха на главата. — Те имат място, където да отидат. Подготвили са си вече скривалище. Дийна се е погрижила за тези неща. Вероятно мога да го намеря, рано или късно.

— Да, ако имаш достатъчно време — погали я по косата. — Това ли искаш?

— Не — тя се пресегна назад и взе ръката му. — След като ги пуснем, не искам да знам къде са. И тогава няма да ми се наложи да лъжа. Трябва да се връщам на работа.

Той я обърна с лице към себе си и я целуна.

— Кажи ми, ако имаш нужда от мен.

Ив продължи да ги разпитва. Заедно, поотделно, сама и с Пийбоди. Оставяше ги да седят сами, после ги нападаше отново. Действаше по правилата, съблюдаваше установения ред. Който и да изучава после записа на разпита, нямаше да може да твърди, че не е цялостен или проведен неправилно.

Те така и не поискаха адвокат, дори когато им надяна идентификационните гривни. Когато ги върна обратно в дома на Айкоув, някъде в ранните часове на деня, те показаха значителна умора, но не изгубиха невъзмутимото си спокойствие.

— Пийбоди, ще изчакаш дроидите, нали? После ги изпрати насам. — Тя остави партньорката си във фойетото и вкара триото във всекидневната. — Нямате право да напускате жилището. Ако се опитате да го направите, гривните ви ще изпратят сигнал, ще ви задържат заради нарушение и ще ви затворят в изолатора на

Централното полицейско управление. Повярвайте ми, тук ще ви бъде по-удобно.

— Колко дълго трябва да останем?

— До момента, в който Нюйоркската полиция или друг компетентен орган не ви освободи от това ограничение. — Ив се огледа, за да се увери, че Пийбоди няма да чуе, и въпреки това понижи глас: — Записващото ми устройство е изключено. Кажете ми къде е Дийна. Ако тя убие отново, това няма да помогне на никого. Вие искате експериментите да престанат и аз мога да ги спра. Вие искате проектът да стане публичен и аз знам как да го организирам.

— Вашите началници и някои правителствени чиновници няма да искат да бъде дадена гласност на проекта.

— Казах ви, имам начин да го уредя. Но вие не ми давате възможност да ви помогна. Те ще блокират всичко. Мен, моя екип, нашия отдел. Ще ви съберат като хамстери, вас и другите, до които се докопат, ще ви поставят в някакъв шибан научен модул и ще започнат да ви изследват под микроскоп. Ще се върнете там, откъдето сте започнали.

— Нима ви е грижа какво ще се случи с нас? Ние убихме.

„Е, аз също убих — помисли си Ив, — за да спася себе си, да избегна живота, който някой друг бе планирал за мен. За да живея моя собствен живот.“

— Могли сте да се измъкнете без да отнемате нечий живот. Просто да вземете децата и да изчезнете. Но вие сте избрали този начин.

— Това не е отмъщение — тази, която заговори, затвори своите удивителни, прекрасни лавандулови очи, — това е свобода. За нас, за децата ни, за всички останали.

— Те никога не биха спрели. Щяха да ни създадат отново, щяха да възпроизведат децата ни.

— Знаем. Не е моя работа да решавам оправдани ли са действията ви или не, аз и така вече нарушавам устава. Ако не искате да ми предадете Дийна, намерете начин и се свържете с нея. Кажете ѝ да спре. Кажете ѝ, че трябва да се скрие. Ще получите повече от това, което търсите. Имате думата ми.

— А какво ще стане с всички останали? С момичетата в училище? С бебетата?

Очите на Ив станаха студени и безстрастни.

— Не мога да спася всички. Вие също не сте в състояние. Но можете да спасите повечето, ако ми кажете къде е тя. Ако ми кажете къде е базата, в която Айкоув развива дейността си.

— Ние не знаем. Но... — тази, която говореше, погледна към другите две и изчака тяхното кимване. — Ще намерим начин да се свържем с нея и ще направим каквото можем.

— Нямате много време — предупреди Ив и ги остави на мира.

Щом излезе на улицата, веднага я обгърна студ. Лицето и ръцете ѝ замръзнаха. Това я накара да се замисли за предстоящата зима, за дългите, мрачни месеци.

— Ще те закарам у вас.

Умореното лице на Пийбоди светна.

— Наистина? До самата сграда?

— Така или иначе трябва да мисля.

— Мисли си колкото искаш. — Пийбоди се качи в колата. — Днес сутринта ще се обадя на родителите ми. Налага се да им обясня, че ще закъснеем, ако изобщо успеем да отидем.

— Кога щяхте да тръгнете?

— Утре следобед. — Партньорката ѝ се прозя широко. — Искаме да успеем преди лудницата на празничния трафик.

— Заминавай!

— Къде?

— Заминавай, както си го планирала.

Пийбоди спря да трие преуморените си очи и примигна.

— Далас, на този етап от разследването не мога просто така да отлети, за да похапна пай с тиква.

— А пък аз ти казвам, че можеш. — Движението, слава богу, бе оредяло. Като избегна Бродуей с неговите безкрайни партита, Ив подарка по почти пустите улици през каньоните на своя град, като луноход по обратната страна на Луната. — Имаш планове и правото да ги изпълниш. Аз така или иначе ще изчакам, ще протакам — каза тя, когато Пийбоди отново отвори уста.

Младата жена спря да се прозява и се усмихна самодоволно.

— Да, знам. Просто исках да го чуя от твоята уста. И колко време според теб можем да спечелим?

— Не толкова много. Но моята партньорка е при семейството си, за да лапа тиквен пай. Утре на главата ми ще се изсипят роднините на Рурк. Всички хора са разсеяни, в умовете им са само пуйки. Не можеш да намериш никого. Как да започнеш операция при тези условия?

— Повечето федерални служби са затворени до понеделник. Тибъл го знаеше.

— Да. Може би това ще забави нещата с още няколко часа или ако Бог е добър — с някой и друг ден. И шефът иска същото, ще вдигне шум, но ще се опита да спечели време.

— А какво ще стане с училището, децата, персонала?

— Все още мисля.

— Попитях Аврил — е, едната от тях — какво ще правят с децата. Как ще им обяснят, че имат три майки. Тя ми отговори, че щели да има кажат, че са три сестри, които са се намерили след дълга раздяла. Не искат децата им да знаят истината за тях и за дейността на баща им. Те ще се покрият, Далас, при първа възможност.

— Без съмнение.

— И ние ще им дадем този шанс.

Ив упорито гледаше право пред себе си.

— Като полицейски служители ние по никакъв начин няма да улесним бягството на важни свидетели.

— Точно така. Искам да говоря с родителите си. Странно, всеки път, когато нещо ти пречи да видиш нещата в истинската им светлина, се обръщаш към мама и татко.

— Няма как да го знам.

Пийбоди трепна.

— Съжалявам. Да му се не види, винаги дрънкам глупости, когато съм уморена!

— Няма проблем. Казах, че не знам, защото не съм имала нормални родители. Нито пък те. Ако именно това ги прави изкуствени, тогава аз не съм по-различна от тях.

— Искам да говоря с родителите си — повтори Пийбоди след дълго мълчание. — Знам, че съм късметлийка. Имам майка и баща, братя, сестри и всякакви други роднини. Те ще ме изслушат, когато имам проблеми, и точно в това е работата. Ти не си имала подобно

удоволствие, наложило ти се е да се изграждаш сама, благодарение на всичко, което ти се е стоварвало на главата, и да строиш върху него собствения си живот... но това не означава, че си изкуствена. Напротив, станала си по-истинска от повечето хора.

Улиците и небето бяха почти празни. От време на време висините разцъфваха в цвят и светлина от някой анимационен борд. Мечти за удоволствие, красота и щастие. На изгодни цени.

— Знаеш ли защо дойдох в Ню Йорк? — попита Ив.

— Не, не съвсем.

— Защото тук е мястото, където можеш да бъдеш сам. Да излезеш на улицата с хиляди други хора и да си сам. Освен че исках да бъда ченге, това бе другото ми най-съкровено желание.

— Така ли?

— За известно време, да. За доста дълъг период исках точно това. Първите осем години от живота си бях безименна. После попаднах в социалната система и държавните училища, където ме наблюдаваха непрекъснато. Исках отново да съм анонимна, но при моите условия. Да бъда само номера на значката и толкова. Не знам, ако този случай беше попаднал в ръцете ми преди десет години, не, дори преди пет, едва ли щях да се справя с него така, както го правя в момента. Може би просто щях да ги арестувам и край. Черно и бяло. Това не е лесна работа, отне ми години да се науча да различавам нюансите. Това са хора — мъртви и живи. В крайна сметка се обвързваш с връзки, които обагрят света ти в най-различни цветове.

— Съгласна съм с последната част. Но независимо кога във времето щеше да поемеш този случай, винаги би постъпила по същия начин. Защото така е правилно. И това е, което има значение; важното е онова, което правиш. Аврил Айкоув е жертва. Някой трябва да бъде на нейна страна.

Ив леко се усмихна.

— Тя се има една друга.

— Хубава шегичка. Малко безвкусна, но все пак хубава.

— Иди да поспиш. — Ив спря пред сградата на Пийбоди. — Ще ти се обадя, ако ми потрѣбваш, но засега си свободна. Почини си, стегни куфарите и заминавай.

— Благодаря, че ме докара! — Партньорката ѝ слезе от колата, докато отново се прозяваше. — Честит Ден на благодарността, ако не

се видим по-рано.

Ив потегли плавно и погледна в огледалото за обратно виждане. Забеляза, че Макнаб бе оставил да свети лампа в апартамента. За Пийбоди.

И за нея щеше да има оставена светлинка, когато се върне у дома, помисли си тя. И някой, който да я изслуша.

Но не още.

Включи машината на автопилот и извади личния си линк.

— Ммм — сънено каза Надин и Ив видя на екрана неясния ѝ силует.

— Да се срещнем в „Даун енд Дърти“.

— А? Какво? Сега?

— Сега. Вземи си бележник — хартиен, не електронен. Никакви записи, Надин, и никакви камери. Само ти, старомодната хартия и молива. Ще те чакам.

— Но...

Ив прекъсна връзката и се съсредоточи върху шофирането.

Биячът пред вратата на секс клуба бе огромен като секвоя и черен като оникс. Беше облечен в златно. Прилепнала тениска се опъваше по масивната му гръд, а меки ботуши и тънки кожени панталони обвиваха дългите му крака като ръкавица. Трите дебели вериги около врата му можеха да бъдат използвани като оръжие. По лявата му буза се плъзгаше татуирана змия.

Докато Ив приближаваше към клуба, той измъкна отвътре двама посетители. Един бял, може би сто и тридесет килограма само мазнина, другият от смесена раса, по-скоро азиатец, който приличаше на кандидат за сумо арена.

Държеше и двамата за яките на дрехите им и ги засили към тротоара.

— Следващия път, когато се опитате да нападнете някои от моите служители, ще ви откъсна чеповете, преди да сте успели да ги използвате!

Той удари главите им една в друга — технически погледнато, незаконно действие — и ги пусна да паднат в канавката.

Обърна се и забеляза Ив.

— Здравей, бяло момиче!

— Хей, Крак, как върви?

— Не се оплаквам. — Той плесна два пъти длани, сякаш да изтърси мръсотията. — Какво правиш тук? Да не е умрял някой, за когото не знам?

— Необходима ми е уединена стая. Имам среща — поясни тя, когато веждите му се вдигнаха до широкото му чело. — Надин е на път. И никога не сме били тук!

— Доколкото разбирам двете не искате една от моите стаи, за да се потъркаляте голи заедно — е, много жалко! — значи е служебно. Нищо не съм видял, нито съм чул. Влизай!

Тя влезе. Посрещна я оглушителен шум и изобилие от миризми — на прокиснала бира „Зонър“ и различни нелегални вещества за пушене или поглъщане; здрав секс, пот и други телесни течности, за които предпочиташе да не мисли.

На сцената, под акомпанимента на жива музика, се извиваха група голи танцьорки, само по неоновы препаски. Други, покрити само с пера или с пайети, или без нищо, се гърчеха или поклащаха своите прелести между масите за очевидна наслада на платежоспособните клиенти.

Голяма част от посетителите в бара бяха обвити в дим, пияни или дрогирани.

Идеални условия.

— Бизнесът върви добре — отбеляза тя викайки, за да я чуе Крак, който ѝ проправяше път сред тълпата.

— Празници. Ще сме претъпкани така до януари. А след това пак ще е пълно, защото навън ще бъде кучи студ. Животът е хубав. А ти как си, кльошаво бяло ченге?

— Можеше да е и по-лошо.

Той тръгна нагоре, където се намираха стаите.

— Твоят човек добре ли се отнася с теб?

— Да. Да, справя се.

Наложи се да отстъпят назад, когато от стаите изскочи полуоблечена, диво кикотеща се двойка, от която се носеше мириса на горещ секс.

— Не искам тяхната стая.

Крак се ухили и отвори друга врата.

— Това тук е нашата луксозна квартира. Много клиенти предпочитат икономичната класа. Вътре е чисто. Чувствай се като у дома си, сладкишче, ще доведе твоята секси Надин, веднага щом се появи. Да не си си и помислила да ми плащаш! — предупреди я той, когато видя, че Ив бърка в джоба си. — Тази сутрин ходих в парка. Поговорих си с моето бебче до дървото, което ти и твоят човек сте засадили за нея. Да не ти е хрумнало да ми плащаш за услуга. Никога.

— Добре. — Тя си спомни как Крак бе плакал на рамото ѝ в моргата над мъртвото тяло на сестра си. — Хей, имаш ли някакви планове за четвъртък?

Ив беше неговото семейство. Единственото му семейство.

— Денят на голямото плюскане! Обзавел съм се с шикозна мадама. Предполагам, че ще успеем да вместим пуйката между другите развлечения.

— Е, ако искаш пълно меню — без другите развлечения, разбира се — ела на вечеря у нас. Вземи и шикозната мадама.

Погледът в очите му се смекчи и грубият уличен акцент изчезна от гласа му.

— Оценявам го. Ще дойда с радост, ще доведе и приятелката си. — Той сложи върху рамото на Ив ръка, която приличаше на плоча. — Отивам да се оглеждам за Надин, макар че не съм ви виждал и двете.

— Благодаря.

Далас влезе в стаята и бързо се огледа. Очевидно „луксозна“ означаваше, че има истинско легло, а не койка или матрак на пода. Целият таван бе покрит с огледала, което бе малко плашещо. Обстановката се допълваше от екран с меню и слот за поръчките, наред с малка маса и два стола.

Като погледна към леглото, Ив усети остър пристъп на копнеж. Бе готова да се откаже от храна през следващите четиридесет и осем часа заради двадесет минути в хоризонтално положение. Вместо да рискува, отиде до автомата и поръча кана кафе и две чаши.

Кафето, разбира се, щеше да бъде ужасно. Соевите продукти, смесени с химикали, необяснимо защо напомняха вкуса на гранясал катран. Но въпреки това вътре щеше да има достатъчно кофеин, за да не заспи.

Седна и докато чакаше се помъчи да се съсредоточи върху случая. Очите ѝ се затвориха и главата ѝ клюмна. Почувства как сънят

се спусна върху нея, като чудовище с остри нокти, които дращеха мозъка ѝ.

Ослепително бяло помещение. Десетки стъклени ковчези, подредени в безкрайна редица. И във всеки от тях беше тя — детето, което някога бе била, окървавено и насинено от последния побой, плачещо и умоляващо, докато се бореше да се измъкне.

И там стоеше той — човекът, който я беше създал. Усмиваше се.

„Направена по поръчка — каза той и се засмя. Засмя се. — Не функционира правилно, просто я изхвърлете, да пробваме следващата. Никога няма да се отървеш от мен, малко момиченце. За теб никога няма да има край.“

Ив се стресна и посегна за оръжието си. Видя каната с кафе и чашите на масата и затварящия се зад тях слот на автомата.

Обхвана главата си с ръце и се помъчи да си поеме дълбоко дъх. Всичко беше наред, бе се избавила от него. Бе се отървала от този кошмар.

„Интересно, какви ли сънища преследват Аврил, когато е прекалено изморена, за да ги прогони?“

Когато вратата се отвори, Ив наливаше кафе.

— Благодаря ти, Крак.

— На твоите услуги, сладки цици — той ѝ намигна и затвори след нея.

— Заклучи! — нареди Ив. — Включи режим „не ме безпокойте“!

— Дано да си струва. — Надин изпълни нареждането и се тръшна на втория стол. — Три часа посред нощ е!

— И въпреки това изглеждаш страхотно, а както чувам и циците ти са сладки.

— Дай ми малко от тази отрова!

— Изпразни чантата си на леглото! — каза Ив, докато пълнеше втората чаша.

— Майната ти, Далас!

— Не се шегувам. Изсипи всичко от чантата, след това ще те сканирам за електроника. Нещата са много сериозни, Надин.

— Можеш да ми се довериш.

— Нямах да съм тук, ако не ти вярвах. Въпреки това трябва да играя на сигурно.

Без да крие недоволството си, Надин отвори огромната си чанта, пристъпи до леглото и изгърси съдържанието ѝ.

Ив стана, подаде ѝ чашата с кафе и започна да рови из нещата на репортерката. Портфейл, лична карта, кредити, две билкови цигари в защитна кутия, два хартиени бележника, шест подострени молива. Един електронен бележник — изключен, два линка, портативен компютър, също изключен. Две малки огледала, три опаковки освежител за уста, малка сребърна кутийка с таблетки против главоболие, четири тубички гланц за устни, четки — за коса и за нанасяне на грим и единадесет други предмета за разкрасяване на лицето: флакончета, кутийки, патрончета, тубички, пудриери.

— Господи! И ти носиш непрекъснато всичките тези глупости, за да си плескаш лицето! Заслужава ли си?

— Само ще спомена, че сега е три часа сутринта, а аз изглеждам прекрасно. От друга страна, ти имаш такива торбички под очите, че в тях могат да се скрият цяла банда психопати убийци.

— Полицейско управление на Ню Йорк! Ние никога не спим!

— Нито пък, очевидно, защитниците на Четвъртата власт. Успя ли да видиш интервюто ми с Аврил Айкоув днес?

— Не. Но ми разказаха.

— Ексклузивно!

— Какво е мнението ти за нея?

— Тиха, сдържана, елегантна. Скърбяща вдовица и предана майка. Хареса ми. Не ми се удаде да изтръгна нищо лично, защото настоя интервюто да бъде само за свекъра и съпруга ѝ. От уважение. Но аз ще разровя на по-дълбоко. Договорът ни е за три части.

„Последните две от които никога няма да получиш — помисли си Ив. — Но ще те компенсирам за това. Няма да съжаляваш.“

Тя прокара скенера около Надин.

— Вярваш или не, правя всичко това повече за твоя сигурност, отколкото заради себе си. На път съм да наруша код „Синьо“.

— Айкоув?

— По-добре седни, докато изложа условията си. Те не подлежат на обсъждане! Първо: този разговор никога не се е състоял. Като се

прибереш у дома, унищожи линка, по който ти звънях. Никога не съм ти се обаждала, никога не сме говорили.

— Знам как да защитавам себе си и източниците си.

— Мълчи и слушай! Ти вече направи задълбочено разследване на двамата Айкоув и сама успя да откриеш връзката им с Джона Уилсън и Ема Самюълс, а оттам и с училище „Брукхолоу“. Твоите полицейски източници не потвърждават, но и не отричат резултатите от проучванията ти. Ще ти се наложи да направиш посещение в „Брукхолоу“. Това трябва да бъде регистрирано официално. По този начин ще свържеш убийството на Евелин Самюълс с двамата Айкоув.

Надин започна да си записва.

— Това е училищната директорка. Кога са я убили?

— Открий сама. Ти си достатъчно умна и любопитна, за да направиш проверка на самоличността на настоящите ученици и да пуснеш изображенията им през архива на бившите възпитанички. Всъщност вече си го направила. — Ив извади от джоба си запечатан диск. — Зареди го в твоята база данни, и гледай по него да останат само твоите отпечатъци. Само твоите, ясно ли ти е?

— Какво има на него?

— Повече от петдесет снимки от документите за самоличност на ученички, които напълно съвпадат с фотографиите на бивши възпитанички. Личните данни са фалшифицирани. Копирай го на друг диск и го сложи там, където криеш материалите си, за да ги предпазиш от конфискация.

— Какво са правили двамата Айкоув с ученичките, та се е наложило да подправят личните им данни?

— Клонирали са ги.

Надин счупи върха на молива, когато рязко вдигна глава.

— Ти сериозно ли?!

— Още от Градските войни.

— Боже мили! Каж ми, че имаш доказателства!

— Не само доказателства, но и три клонинга, известни като Аврил Айкоув, в момента под домашен арест.

Очите на Надин се разшириха от изненада.

— Ебаваш ли се с мен?

— Имах дълъг ден и съм твърде уморена за сексуални игрички. Пиши, Надин! Когато се прибереш вкъщи, създай електронна следа, че

сама си го открила. Изгори тези бележки и направи нови, на електронен носител. Отиди в „Брукхолоу“ и започни да ровиш. Можеш да ми позвъниш. Не, не така! Непременно ми се обади. Поискай потвърждение или опровержение. Аз няма да ти дам нито едното, нито другото, но работата не е в това. Важното е да има запис, за да мога с чиста съвест да отида при моите началници и да заявя, че сама си открила всичко. Нямам друг избор, така че души бързо!

— Повечето подготвителна работа съм я свършила, съпоставих едно-друго, но не стигнах толкова далеч. Мислех си за генни манипулации, конструиране на бебета, черен пазар...

— Това също го има, но не е всичко. До изсвирването на съдийската свирка имаме ден, а може и по-малко. После ще се намеси правителството, ще замразят делото и ще покрият нещата. А което не могат, ще извъртят така, че да изглежда невинно. Затова ти се налага да действаш бързо. Ще ти дам всичко, което мога, след това изчезвам. Повече от мен няма да получиш. И недей си въобразява, че ти правя услуга — добави Ив. — Излезеш ли с това в ефир, ще те изпържат.

— Знам как да се справям с горещината — докато продължаваше да пише, погледът на Надин стана остър като бръснач. — Когато ме пържат, не изгарям, а хващам тен. Щом взривя тази бомба, ще получа бронзов загар.

Всичко останало отне още час, втора кана отрова и двата бележника, донесени от Надин.

Когато пое към дома, Ив нямаше доверие на рефлексите си, затова отново включи машината на автопилот. Но не заспа, не затвори очи.

Пристигнала пред стълбите на входа, излезе от колата и се запъти към къщата като сомнамбул.

Съмърсет я чакаше.

— Боже! Дори вампирите спят понякога.

— Не е имало поръчка, одобрена или не, за убийството на двамата Айкоув.

— Да. Добре.

— Но това вече ви е известно. А знаете ли, че има предположения за незаконна търговия с млади жени, обучени в „Брукхолоу“, щата Ню Хемпшир, на клиенти с цел брак, работа, удовлетворяване на сексуални потребности?

Ив се помъчи да напрегне изтощения си мозък.

— Откъде го научи?

— Все още си имам източници, които не са достъпни за вас, и стават все по-малко достъпни за Рурк, поради връзката му с вас.

— А твоите източници имат ли доказателства за тези предполагаеми дейности?

— Не, но смятам, че са напълно надеждни. Айкоув е свързан с „Брукхолоу“. Един от джет-хеликоптерите на „Рурк Ентърпрайс“ днес е осъществил полет до училището, където е била убита директорката. По същия начин, както са били убити бащата и сина Айкоув.

— Ти си истински извор на информация!

— Знам как да си върша работата. Предполагам и вие разбирате от вашата. Хората не са стока. Ако ги превръщаш в такава, маскирано под формата на образование, това е отвратително. Да преследвате жената, която по всяка вероятност е нанесла ответния удар, е неправилно от ваша страна.

— Благодаря за съвета.

— Вие по-добре от всички хора трябва да знаете това. — Тя се обърна към стълбите, но думите му я спряха. — Вие знаете какво е да си дете, затворено в клетка и заставено да изпълнява всичко, което му наредят. Знаете какво е да бъдеш принуден да отвърнеш на удара.

Ръката ѝ стисна перилото на парапета. Отново погледна към него.

— Ти мислиш, че това е всичко? Колкото и да е ужасно и грозно, а то е такава, това все още е само върха на айсберга. Да, аз знам как да си върша работата. И знам, че убийствата не могат да спрат ужасното и грозното. Злото просто продължава да се прегрупира и се връща под нова форма при нас.

— Тогава какво го спира? Значката?

— Полицейската значка го забавя. Но нищо не може да го спре. Абсолютно нищо!

Ив се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Чувстваше се нереална, като призрак.

Светлината в спалнята бе приглушена. Знаеше, че ще бъде така, и това толкова просто нещо разби и последните ѝ останали сили, от уморените ѝ очи закапаха сълзи и започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Свали кобура с оръжието, извади значката и ги постави на нощното шкафче. Веднъж Рурк ги бе нарекъл нейните символи. Той беше прав, да, беше прав, но тези символи ѝ бяха помогнали да се спаси. Помогнаха ѝ да се почувства жива, придадоха смисъл на живота ѝ.

„Те могат да забавят появата на злото — помисли си тя отново. — И това е всичко. Но никога не е напълно достатъчно.“

Съблече се, качи се на подиума и се плъзна в легото до съпруга си. Уви се около тялото му, и защото можеше да си позволи да плаче единствено пред него, остави сълзите да капят на рамото му.

— Много си уморена — промърмори той. — Миличка, толкова си изтощена!

— Страх ме е да заспя. Кошмарите са някъде там.

— Аз съм тук. До теб съм.

— Не е достатъчно близо. — Тя вдигна глава и устните ѝ намериха неговите. — Имам нужда от теб по-близо. Необходимо ми е да почувствам коя съм.

— Ив — тихо прошепна името ѝ, повтаряше го отново и отново, докато я докосваше в тъмното.

„Нежно — помисли си той, — много нежно“. Защото беше толкова крехка и се нуждаеше от него, за да ѝ напомни за всичко, което тя представлява. За да ѝ покаже, че я обича такава, каквата е.

„Топло. Трябва да я сгрея.“ Защото знаеше колко студ е проникнал в нея.

В очите ѝ все още блестяха сълзи, бузите ѝ бяха мокри от тях.

Рурк знаеше, че тя страда и всеки път нейната болка, обвита плътно от бронята на смелостта ѝ, разкъсваше сърцето му.

— Обичам те — каза ѝ. — Обичам всичко, което си.

Ив въздъхна под него. Да, това е, което ѝ бе необходимо. Неговата тежест върху нея, дъхът му, плътта му. Познаваше я много добре, познаваше ума ѝ, тялото ѝ, сърцето ѝ.

Никой не я разбираше така, както той. Никой не я обичаше като него. През целия ѝ живот, до срещата ѝ с Рурк, никой не бе съумял да стигне до самата ѝ същност, до измъченото, изплашено дете, което все още живееше в душата ѝ.

Той се плъзна в нея. Всички сенки изчезнаха и тя видя светлина в тъмнината. Зората бе започнала да разцъфва в нощното небе, когато

най-после успя да затвори очи и остави съзнанието си да почива. Ръцете му я обгърнаха и тя знаеше, че тук, при него, си е у дома.

Когато Ив се събуди, светлината все още бе слаба. Това я обърка, тъй като се чувстваше сравнително отпочинала. Все още усещаше леко замайване от преумората, но беше много по-добре, отколкото би трябвало да бъде след толкова кратък сън.

Очевидно бе подценила лечебната сила на секса.

Почувства прилив на сантименталност и благодарност. Плъзна ръка по чаршафа, за да докосне Рурк, но се оказа, че него го няма между завивките. Нацупи се, а след това се сети да попита за времето.

Часът е девет и тридесет и шест сутринта.

Тази новина я изстреля от леглото. Той беше затъмнил стъклата!

— Изключи режим „заспиване“ на всички прозорци! Мамка му!
— Закри с ръце очите си, тъй като внезапният взрив на слънчевата светлина я заслепи.

Изруга, присви очи и се отправи към душа.

Пет минути по-късно едва сподави писъка си, когато изтри водата от лицето си и видя Рурк. Беше облечен във всекидневна бяла риза и тъмни дънки. В ръката си държеше голяма чаша.

— Обзалагам се, че сега би искала това.

Тя жадно погледна кафето.

— Не можеш да настройваш спалнята на режим „заспиване“, без да ми кажеш!

— Но ние спяхме!

— Никога преди не сме включвали този режим!

— А на мен ми се стори, че това е идеална възможност да променим навиците си.

Ив отметна назад мократа си коса, излезе изпод душа и влезе в тръбата за изсушаване, като остави след себе си капчици вода. Загледа се мрачно в съпруга си, докато топлата струя обгръщаше тялото ѝ.

— Имам работа за вършене, хората ме чакат.

— Това е само предложение, но може би ще искаш първо да се облечеш?

— Ами ти?

— Аз не съм ли?

— Защо не си облякъл един от шестте си милиона костюма?

— Сигурен съм, че са не повече от пет милиона и триста хиляди. Не нося някой от тях, защото ще изглеждам прекалено официално за гостите, които ще пристигнат днес.

— Няма да работиш?! — тя излезе от тръбата и грабна кафето.
— Нима през нощта фондовата борса е прекратила своето съществуване?

— Напротив, цената на акциите расте. Мога да си позволя да си купя още един костюм. Заповядай — подаде ѝ една роба. — Спокойно можеш да закусиш, облечена така. И аз нямам нищо против втора чашка кафе.

— Трябва да се свържа с Фийни, да звънна на командира и да проверя дроидите при Аврил. Имам да пиша доклад и да изискам лабораторните резултати за Самюълс.

— Затрупана с работа... — Той излезе от банята и се запъти към автоготвача. „Завърна се — помисли си с известно облекчение. — Изтощената жена отново се превърна в ченге.“ — Това, от което имаш нужда точно сега, е една купичка хубава овесена каша.

— Кой нормален човек яде овесена каша?

— За подсилване.

О, не, нямаше да се засмее.

— Нека се върнем в началото. Не може да включваш режим „заспиване“ без да ми кажеш!

— Когато съпругата ми се прибира у дома, обляна в сълзи от изтощение и стрес, аз съм длъжен да се погрижа тя да получи малко почивка. — Рурк се извърна и я погледна. Ив видя стоманата в сините му очи. Онази стомана, която я предупреждаваше, че спорът ще завърши с кавга. — И тя има късмет, че не съм направил нещо повече от затъмняването на стаята, за да ѝ осигуря така необходимото спокойствие. — Излезе от кухнята, приближи къта за сядане и постави на масата една купа. — А сега по-добре седни и хапни това, за да не започнем деня с грандиозен скандал.

— Така си и мислех — изропта тя.

— И без това графикът ти е толкова пълен!

Докато изучаваше кашата, Ив за първи път в живота си бе готова да се нацупи.

— В нея има отвратителни бучки.

— Няма никакви бучки. Прекрасна каша с ябълки и боровинки.

— Боровинки?

— Бъди добро момиче, сядай и яж!

— Щом ми се отвори малко място в графика, обезателно ще те ударя заради това! — Седна и отново се загледа в купата. Изглеждаше ѝ така, сякаш добрите плодове бяха погребани в кашата. — Формално погледнато, аз съм на смяна от осем. Но според устава, между отделните дежурства трябва да са минали най-малко осем часа, освен ако шефът не нареди друго. Когато излязох от дома на Айкоув, вече минаваше два.

— Решила си да спазваш точно работното си време?

— Пийбоди и Макнаб подадоха молба за отпускат от днес. Казах ѝ да отива.

— Значи двама от екипа ти отпадат. — Той кимна и седна. — Всичко по устав, всичко напълно законно. Темпото ще се забави. Като добавиш и празника, случаят ще се проточи още повече. Какво смяташ да правиш с допълнителното време?

— Вече започнах. Наруших код „Синьо“. Срегнах се с Надин и ѝ дадох всичко. — Ив пхна лъжицата в овесената каша, загреба, вдигна я и я изсипа обратно в купата. — Наруших пряка заповед от първостепенна важност, и ако се наложи, нагло ще отричам всичко. Протакам във времето, за да дам на Аврил Айкоув възможност да съобрази как да отключат гривните, да грабнат децата и да се изпарят. И ми остава да се надявам, че ще ми каже къде е Дийна или поне мястото, или местата, където се осъществява проектът.

— Ако продължаваш да се тормозиш по този повод, в края на краищата ще започнем деня със скандал.

— Нямам право да вземам решения, основани на емоции, да нарушавам заповеди и да се отклонявам от изпълнението на дълга си.

— Грещиш, Ив! За много неща не си права. Първо, твоето решение не е основано на емоции, или поне не само на тях. То се базира на инстинкта ти, на опита ти и на вроденото ти дълбоко чувство за справедливост.

— Ченгетата нямат право да установяват правила.

— Глупости! Ти не можеш да ги напишеш, но всеки ден ги редактираш, за да могат да отговарят на конкретната ситуация. Дължна

си, защото ако духът на закона не отчита дадените обстоятелства и не се приспособява към тях, той ще умре.

Беше си повтаряла абсолютно същите неща повече от дузина пъти.

— Не казах на Пийбоди всичко, само основното. Заявих й, че ако това се бе случило преди пет години, едва ли щях да постъпя така. Тя отговори, че бих направила същото.

— Нашата Пийбоди е умница. Помниш ли деня, в който те срещнах? — Бръкна в джоба си и извади сивото копче, откъснало се от единствения костюм, който Ив притежаваше, преди той да нахлуе в живота й. Без да сваля поглед от нея, той го потърка между пръстите си. — Тогава ти се наложи да се бориш със строгостта на процедурата. Но ти имаше и мисля, че винаги си имала, ясно изразено чувство за справедливост. Винаги ще се бориш с процедурата заради справедливостта. Това е твоята същност. Това е твоят принцип. Никога през живота си не съм срещал човек, който да изпитва такава инстинктивна неприязън към хората и едновременно с това, такава безрезервно и безгранично състрадание към тях. Хапни си от овесената каша!

Ив лапна пълна лъжица.

— Можеше да бъде и по-лошо.

— След малко имам конферентна връзка. На бюрото ти съм оставил цял списък със съобщения.

— Съобщения?

— Три от Надин, с нарастващо нетърпение. Иска да й се обадиш и да потвърдиш откритата от нея информация за двамата Айкоув, връзката им с „Брукхолоу“, както и за убийството на Евелин Самюълс в Ню Хемпшир.

— Работи точно по график.

— Има едно от Фийни. Той се е върнал от Ню Хемпшир и ти е подготвил отчет. Беше съобразителен така, както го изисква вашият код „Синьо“.

— Добре.

— Командир Уитни чака доклада ти — устен и писмен, до обяд.

— Искаш ли да се кандидатираш за секретарка при мен?

Той се усмихна и стана.

— Първите гости от Ирландия ще пристигнат в два. Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че това ме изнервя. Ако закъснееш, ще им обясня.

Ив се нахрани, облече се, взе значката си и отиде на работа.

Първо се срещна с Фийни — в кабинета си, при затворена врата. Информира го за всичко, с изключение за срещата си с Надин. Ако се наложеше да я отстранят от работа, по-добре да е само тя.

— Цели три! Знаеш ли, вече дори престава да ми изглежда странно. — Фийни хрупаше захаросани ядки. — Съответства на онова, което намерихме в училището. Взехме всички записи — почука по дисковете, които вече лежах на бюрото на Ив. — Водели са двоен архив. Един, кристалночист за одит и всякакви проверки. И втори, в който на всяка ученичка се дава кодов номер и специален код за обозначаване при тестване, корекции...

— Корекции? Като например?

— Хирургически операции. Включително и пластични. Причинявали са някои от тези глупости на осемгодишни момичета. Копелета! Корекция на зрението, слухови проверки, имунизации — това е нормално, но то е на повърхността. Под кодовите номера се крие съвсем друго. Някои са били подлагани на „разширено интелектуално обучение“, както те го наричат. Подготовка на базата на подсъзнателното внушение — визуално и слухово. Възпитаничките, предназначени за кариерата на проститутки, или както те са го наричали „партньорство“, са получавали подробно сексуално образование. А сега идва най-интересният момент — Фийни направи пауза, за да си сръбне от кафето. — Дийна не е единствената, която е успяла да избяга.

— Има и други, които са избягали? Изчезнали от екрана на радара?

— Да. Те имат досиета на блудните дъщери. Повече от дузина са се изпарили след дипломирането и „настаняването“. Тя е единствената, която е избягала директно от училището, но не е единствената, на която се губят следите. Дийна е била прецедент. След нейното бягство са започнали да имплантират чипове на новородените. Всички настоящи ученички го имат, независимо от възрастта им. Идеята е била на Самюълс, и съдейки по нейните записи и бележки, тя не е споделила за тези допълнения с двамата Айкоув.

— Защо?

— Решила, че те са се сближили много с клонингите. Дори са въвели една от тях в семейството си, дали й твърде голяма свобода. Според нея те загубили своята обективност и забравили за мисията на проекта, която е създаване на, както те я наричат, Висша раса. Искали са да направят сериозен еволюционен скок чрез технологиите — премахване на несъвършенствата и генетичните недостатъци, а в крайна сметка и на смъртността. Естественото зачеване, с присъщите му рискове и съмнителни резултати, може и трябвало да бъде заменено с „Тихо раждане“.

— Просто ще премахнат посредника — мъжа и жената — така да се каже. След това бебетата ще се правят по поръчка в лабораториите. Но за да бъде осъществено това, е необходимо нещо повече от технологии, необходимо е политическо влияние. Налагат се промени на законите, премахване на забраните. Да се вкарат свои в законодателното събрание, в правителството.

— Те работят върху това. Имат вече представители на ключови държавни постове. В областта на медицината, научните изследвания, медиите.

— Тая руса кучка от „Сензации“? Обзалагам се, просто си залагам задника, че тя е една от тях! Тя има едни такива зъби... разбираш ли ме какво ти казвам? Едни такива големи, здрави, наистина бели зъби — съзряла недоумяващия поглед на Фийни, тя млъкна. — Както и да е, забрави!

— Дали са си срок, максимум още петнадесет години, за да премахнат всички забрани в международен план. И сто години, за да приемат нови закони, които да забранят естественото зачеване.

— Искат да забранят секса?

— Не. Само зачатията извън „контролираната среда“. Естественото зачеване означава вродени недостатъци. „Тихо раждане“ — те изобщо не го наричат изкуствено или клониране...

— Защото им е нужна добра търговска марка.

— Точно казано. — Той отпи отново от кафето си. — „Тихо раждане“ гарантира човешкото съвършенство, премахва дефектите. То също така гарантира за тези, които се считат за приемливи родители...

— Да, приемливи. Знаех си, че ще се стигне и до това.

— Правилно. На приемливите родители се дава гаранция, че детето ще отговаря на техните специфични изисквания.

Ив сви устни.

— Колко дълго действа тази гаранция? Какъв е начинът на връщане?

Фийни неволно се усмихна.

— Това е най-интересното, нали? Жените повече няма да бъдат подлагани на унижението да износват и раждат деца.

— Не звучи никак лошо.

— В плановете им е включено до още седемдесет и пет години да бъдат въведени закони за стерилизация.

Принудителна стерилизация, „Тихо раждане“, човечество, създавано и обработвано в лаборатории... Всичко това напомняше на научнофантастичните филми, по които се увеличише Рурк.

— Те мислят доста напред — отбеляза Ив.

— Да, но нали знаеш, че времето не е никакъв проблем за тях?

— Мога да си представя каква истерия ще настане. — Ив си взе няколко ядки. — Искате ли дете без усложнения? Вземете си от нашата дизайнерска селекция. Страхувате се от внезапна и трагична смърт? Регистрирайте се още сега за нашата програма „Втори шанс“. Ще съхраним вашите клетки и ще ви пресъздадем отново. Мечтаете за приятелка, която да изпълнява всяка ваша фантазия? Имаме момиче, точно за вас — ограничение, само за възрастни.

— Защо да оставате сам, когато може да бъдете трима? — включи се в играта Фийни. — Наблюдавай как растеш. В три екземпляра. Между другото, това дава ново значение на израза: „Ти си точно като майка си“.

Ив реагира с половинчата усмивка.

— Но не откри никакви данни за лабораторията?

— Пълно е с препратки към „детски градини“, но не е посочено място или места. Имам все още много материал за прехвърляне.

— Трябва да се срещна с Уитни, да го запозная с това, което имаме. Училището под охрана ли е?

— Оставихме дроиди. Роботи охраняват клонинги! Побъркан свят! Някои от законните настойници започват да оказват натиск. Няма да можем дълго да задържим този случай в тайна.

— О, да, ще успеем — тя взе дисковете. — Всичко ще потъне покрай празничната суета. А след празниците ще се намесят федералните. За тези „законни настойници“ ще настъпят много, много трудни времена.

— Имаш право. Работата е там, че в училището в момента учат около двеста непълнолетни. Досега само шестима настойника са се обадили. Повечето ще се окажат „призраци“.

Ив кимна и прибра диска с доклада при останалите в чантата си.

— Как ще съумеят да се вляят в обществото, Фийни? Кой ще ги вземе?

— Този проблем е за мозък, по-голям от моя.

— Имаш ли планове за утре? — попита го тя, когато той се изправи.

— Цялото семейство отиваме в новата къща на сина ми. Казах ли ти, че той се премести в Ню Джърси? — Фийни поклати глава. — Какво да се прави? Всеки иска да живее собствения си живот.

Ив влезе в кабинета на Уитни точно на обяд. Връчи му внимателно съставения писмен доклад; устният рапорт направи, както винаги, права.

— Информацията за училището, както и всички актуализации, свързани с него, ми бяха дадени току-що от капитан Фийни и не са включени в днешния ми писмен доклад. Неговият отчет е у мен, сър, заедно с данните, които е извлякъл от архива на „Брукхолу“. — Тя сложи дисковете на бюрото му.

— Има ли напредък в търсенето на Дийна?

— Никакъв, сър.

— Архивните записи, намерени от капитан Фийни, ще ни помогнат да открием всички завършили, с изключение на онези, които са напуснали училището.

— А така наречените „детски градини“, доколкото ни е известно, не се намират на територията на „Брукхолу“?

— На място не открихме помещения, пригодени за изкуствено размножаване, съхраняване на клетъчен материал или необходимото оборудване. Сър, по закон имплантите в организмите на непълнолетните трябва да бъдат отстранени.

Той се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Не избързвате ли много, лейтенант?

— Не мисля така, сър. — Ив се бе подготвила старателно за този разговор. — Вътрешните импланти са в пряко нарушение на закона за личната неприкосновеност. Освен това законът изисква, предвид доказателствата, които държим в ръцете си, всички законни настойници на тези ученички да бъдат разследвани и проверени. Не можем да предадем непълнолетни в ръцете на хора, които са участвали в подправянето на документи за самоличност с цел получаване на настойничество над тези малолетни.

— Виждам, че всичко сте премислили.

— Те имат право на защита. Училище „Брукхолоу“ трябва да бъде затворено. Доказателствата за укриване на данъци и фалшифициране на документи предоставят това право на местните власти, докато делото не бъде разгледано от федералните. Сър, в скоро време много от тези, които са замесени, ще избягат, други ще преминат в отбрана. А момичетата ще попаднат под кръстосан огън, особено когато се намеси правителството.

— Правителството няма интерес да се вдига шум. Учениците ще бъдат разпитани и...

„И — помисли си Ив — какво ще се случи по-нататък?“ Точно това беше проблемът, който я притесняваше.

— Боя се, че няма да се размине без шум, сър. Имах доста контакти с Надин Фърст. Тя ме помоли да потвърдя или отрека някои аспекти на разследването, които включват връзката на двамата Айкоув с училището и убийството на Евелин Самюълс. Досега премълчавах, давах ѝ стандартните извинения за неразгласяване на материалите по следствието, но тя се е разровила надълбоко.

Уитни съсредоточено погледна Ив.

— Какво знае?

— Сър, научила е много за училището, доколкото мога да преценя. Получила е достъп до личните дела на възпитаничките. Съпоставила ги е. Преди това е провела обширно проучване на Уилфред Б. Айкоув-старши като част от предаването ѝ за неговата смърт и за възпоменанието. Тогава е направила и връзката с Джона Уилсън и Ева Самюълс. Всъщност, сър, тя я откри преди мен. Разполага с ресурси и е забила зъби дълбоко в този случай.

Той допря длани и започна да почуква пръстите си един в друг.

— Ние знаем, че умното изтичане на информация в медиите помага при разследването, укрепва връзките с обществеността и има своите предимства.

— Да, сър. Но код „Синьо“ изрично забранява подобни изтичания.

— Да, забранява. И ако някой от членовете на този отдел по някаква причина е нарушил код „Синьо“, мога само да се надявам, че е бил достатъчно умен, за да покрие задника си.

— Нямам представа, сър.

— Така е най-добре. Забелязах, лейтенант, че сте решили да не отменяте отпуската на детектив Пийбоди.

— Не, сър, не съм. Нито пък капитан Фийни отмени отпуската на Макнаб. Аврил Айкоув е под домашен арест. Засега не сме открили следите на Дийна Флавия. „Брукхолоу“ е под охрана и разследването скоро ще бъде прехвърлено под федерална юрисдикция. Но на практика това не може да стане по-рано от понеделник. С всичко, което може да се появи в този интервал от време, сър, съм способна да се справя сама. Стори ми се ненужно и несправедливо да отменям отпуската на Пийбоди. — Ив изчака малко, но шефът ѝ не каза нищо. — Искате ли да върна нея и Макнаб обратно, сър?

— Не. Както правилно отбелязахте, правителствените служби са затворени за празниците и до понеделник няма да предприемат нищо. Следобед в Централата минаваме на минимално количество дежурен персонал. Вие установихте извършителите на убийствата в рамките на вашето разследване, както методите и мотивите. Прокурорът реши да не повдига обвинение срещу един от тези извършители. По всяка вероятност аналогично ще бъде решението му и спряно Дийна Флавия, в случай че я задържим. По същество, лейтенант, вашият случай е приключен.

— Да, сър.

— Предлагам ви да се приберете вкъщи и да се насладите на празника.

— Благодаря, сър.

— Далас — повика я той, когато бе стигнала почти до вратата. — Ако трябва да направя предположение, извън протокола, просто едно предположение, кога според теб Надин Фърст ще взриви бомбата?

— Ако трябва да гадая, сър, извън протокола бих казала, че за Деня на благодарността Канал 75 ще предложи на своите зрители нещо по-горещо от парада на Мейси.

— Така си и мислех. Свободна сте.

19.

Уличният трафик в тези часове вилнееше и ревеше като лъв със запек. Излезли по-рано от работа нюйоркчани с бой си проправяха път към дома, за да се подготвят за празника, на който да благодарят, че не им се налага да се бият отново на път за работните си места. Туристите, достатъчно глупави да дойдат в града, за да видят парада, се тълпяха по улиците, тротоарите и във въздуха. „Когато — мислеше си Ив — би трябвало да останат, по дяволите, в домовете си и да го гледат от екрана.“ Уличните джебчии се радваха на лесна плячка.

Туристическите дирижабли, работещи с допълнително натоварване, се движеха тромаво във въздуха и оглушително бълваха през високоговорителите си реклами за забележителностите, покрай които минават. Те създаваха хаос в небето и затрудняваха движението на въздушните пътнически трамваи. „И по този начин, помисли си Ив, блокират и пречат на хората, които действително живеят тук и искат да се приберат по домовете си, за да се подготвят за празника.“

Светлинни билбордове блестяха ярко и примадваха подлежащите на освидетелстване безумци към разпродажбите в адските лабиринти на градските магазини и отдалечените търговски центрове в първия ден след празника, още преди да са успели да смелят пуйката от тържествената вечеря.

Максибусовете, тротоарите и плъзгащите пешеходни пътеки бяха толкова претъпкани с хора, че Ив неволно се запита дали извън пределите на града е останала поне една жива душа.

Броят на децата на въздушни кьнки, джет-бордове, велосипеди, мотопеди и скутери й напомни, че и училищата също бяха затворени.

Трябва да има закони за тези неща.

Процъфтяваше и бизнесът на уличните амбулантни търговци, продаващи евтини копия на дизайнерски дрехи, „сива“ маркова електроника и ръчни часовници, които показваха времето достатъчно дълго, за да позволят на продавача да приключи сделката и да се стопи в градската тълпа.

„Нека купувачите сами се грижат за себе си, гневно си помисли тя.“

Когато спря на червен светофар, едно такси в съседната лента опита да маневрира и удари взетият под наем седана зад нея.

Ив въздъхна тежко и извади комуникатора, за да доложи за пътното произшествие. Но намерението ѝ с това нейното участие в инцидента да приключи пропадна, когато водачката на седана изскочи с писъци от колата и заблъска по капака на таксито. Това принуди таксиметровия шофьор, който за зла участ се оказа също жена, да излезе от автомобила. Словесната престрелка мигновено прерасна в ръкопашен бой.

Засвириха клаксони, разнесоха се викове и голяма част от зяпачите по тротоарите започнаха да аплодират биещите се и да вземат страната ту на едната, ту на другата.

Пред очите на Ив, един продавач на подвижна сергия организира залагания за изхода на боя.

Що за град!

— Спрете! Спрете! Почакайте! — При вика на Ив двете жени се обърнаха. Шофьорката на седана сграбчи нещо, висящо на декоративна верижка около врата ѝ, в което Ив разпозна паникбутон. — Чакай! — изкрещя Ив, но гласът ѝ потъна в оглушителен вой.

— Знам какво става тук, знам какво сте замислили! — Жената натисна отново бутона и очите на Ив се насълзиха от пронизителното пищене. — Наясно съм с измамите, които устройвате в този забравен от Бога град! Мислите, че след като съм от Минесота, не разбирам нищо! Полиция! Полиция!

— Аз съм...

Дамата носеше чанта с размерите на родния ѝ щат. Бързо замахна с нея като с прашка и уцели Ив право в лицето. В главата ѝ избухна фойерверк от звезди. Ако се съдеше по силата на удара, чантата би трябвало да е пълна с камъни от същия щат, помисли си тя.

— Господи!

Увлечена от инерцията, жената направи пълен кръг и атакува таксиметровата шофьорка, но тя бе подготвена за нападението и отскочи далече назад.

— Полиция! Полиция! Ограбват ме направо на улицата, посред бял ден! Къде е тази проклета полиция?

— Сега ще те просна в безсъзнание направо на улицата, посред бял ден! — предупреди я Ив, като се наведе, за да избегне следващия удар и извади значката си. — Аз съм проклетата полиция в този забравен от Бога град! И какво, по дяволите, правиш в моя свят?

— Тя е фалшива! Мислиш си, че не мога да разпозная фалшивата значка, само защото съм от Минесота ли?

Когато туристката вдигна чантата си за поредния удар, Ив измъкна оръжието си.

— Може би и това е фалшиво? Искаш ли да се обзаложим, идиотко от Минесота?

Жената, чието тегло бе някъде около осемдесет килограма, се взря в оръжието, гледа го няколко секунди, след това подбели очи и се свлече. В движението си надолу тя повлече шофьорката на таксито, която тежеше не повече от петдесет и пет килограма с дрехите, и падна върху нея.

Докато Ив наблюдаваше плетеницата от ръце и крака, страничният прозорец на седана до нея се отвори.

— Мама! Тя уби мама!

Погледна вътре в колата — автомобилът бе пълен с деца. Дори не си направи труда да ги преброи. Всички крещяха или плачеха, като врявата, която вдигаха, заглушаваше воя на паникбутона.

— О, по дяволите, шибана работа! — това бе един от любимите изрази на Рурк, а и изглеждаше най-подходящ за случая. — Не съм убила никого! Тя припадна. Аз съм ченге. Вижте! — протегна значката си до прозореца.

Въпреки това плачът и виковете вътре не стихнаха. На земята, шофьорката на таксито, явно замаяна, се опитваше да се измъкне изпод съперничката си.

— Аз едва я докоснах! — Думите ѝ прозвучаха с толкова наситен нюйоркски акцент, че Ив незабавно се изпълни със симпатия към нея. — И ти видя, всички видяха как започна да удря по колата ми. Тя първа ме бутна. Ти нали видя?

— Да, да.

— Ама и теб здраво те цапардоса! Страхотна синина ще ти излезе. Проклети туристи! Ей, деца, я млъкнете! Милата ви майчица е добре. Затворете си устите ви казах! Веднага!

Письците спаднаха до тихо подсмърчане.

— Добра работа! — отбеляза Ив.

— Самата аз имам две. — Жената леко разтри натъртения си задник и сви рамене. — Просто трябва да знаеш как да се справиш с тях.

Постояха за миг, загледани в стенещата жена, докато около тях истерично пищяха клаксони и крещяха ядосани шофьори.

Две униформени патрулиращи ченгета си пробиха път през тълпата и превозните средства. Ив вдигна значката си.

— Чукнаха си броните. Таксито и колата под наем. Видими щети няма.

— Какво е станало с нея? — попита единият от униформените и кимна към жената, която се опитваше да седне.

— Развилня се, удари ме и припадна.

— Искате ли да я арестуваме за нападение над полицай?

— Не, мътните я взели! Просто я вдигнете, натоварете я в колата и да изчезва от тук. Ако вдигне шум за удара или поиска да повдигне обвинение, кажете ѝ да си затваря устата, иначе ще прекара Деня на благодарността в килия за нападение с проклетата си чанта — приклепна и отново бутна значката си пред лицето на жената. — Чу ли? Разбра ли това, което казах? Направи услуга на всички ни, сядай в таратайката, която си наела, и си продължавай по пътя! — Ив се изправи. — Добре дошла в забравения от Бога Ню Йорк! — след това погледна към шофьорката на таксито. — Наранихте ли се при падането?

— Мамка му! Не ми е за първи път да се приземявам по задник на улицата. Ако тя не вдига шум и аз ще си замълча. Имам по-важни неща за вършене.

— Добре. Полицаи, сега купонът е ваш.

Ив се качи в своята машина и докато все още светеше червената светлина на светофара, провери лицето си в огледалото за обратно виждане. Синината бе цъфнала по цялата ѝ скула — от върха на носа до ъгълчето на окото.

Хората бяха заплаха за проклетата човешка раса.

Въпреки че лицето ѝ пулсираше от болка, тя се отправи към жилището на Айкоув-младши. Имаше нови въпроси към Аврил.

Вратата отвори един от полицейските дроиди, едва след като провери номера на значката ѝ.

— Къде са?

— Две са на второ ниво с малолетните и моя колега. Една е в кухнята. Не са правили опит да напуснат къщата и не са осъществили външен контакт.

— Остани тук — нареди Ив и тръгна през къщата към кухнята.

Аврил тъкмо вадеше тава с бисквити от фурната. Беше облечена небрежно в син пуловер и черни панталони. Разкошната ѝ коса бе завързана на опашка.

— Госпожо Айкоув.

— О, стреснахте ни! — тя постави тавата върху печката. — Обичаме да печем сладки, а децата обожават, когато има пресни бисквити.

— В момента сте сама тук, така че защо не престанете да говорите от името и на трите? Защо не ми казахте за хирургичните операции и програмите за контрол на подсъзнанието, които са се прилагали ежедневно върху непълнолетните в „Брукхолоу“?

— Те са част от процеса на обучение. Предполагахме, че вече знаете. — Започна да прехвърля бисквитите от тавата за печене върху дървена скара. — Това официален разпит ли е? Записвате ли го?

— Не, не записвам. В момента не съм на служба.

Аврил се обърна с лице към нея. В очите ѝ се появи безпокойство.

— Лицето ви е насинено.

Ив прокара език по вътрешната страна на бузата си и се зарадва, когато не усети вкус на кръв.

— Навън е истинска джунгла.

— Ще донеса аптекката.

— Не се тревожете. Кога Дийна трябва да се свърже с вас, Аврил?

— Отдавна трябваше да се е обадила. Започваме да се притесняваме. Лейтенант, тя е наша сестра. Тези отношения са толкова истински за нас, колкото ако имахме кръвна връзка. Не искаме да пострада заради това, че ние сме направили нещо нередно.

— Какво ще кажете за това, което не сте направили? Като например, че не сте ми споделили къде да я намеря?

— Не можем. Само с нейно разрешение.

— Тя работи ли с другите? Онези, които също са избягали?

Аврил внимателно свали престилката си.

— Някои от тях се покриха и живеят нелегално. Други просто изчезнаха, за да водят нормален живот. Дийна се радваше на подкрепа, но това, което направи, което направихме — поправи се тя, — предполагам вие бихте нарекли „неразрешени действия“. Дийна смяташе, че е необходимо да се предприеме нещо незабавно. Нещо крайно и ефективно. Почувствахме, че е права, заради онова, което узнахме за нашите деца.

— Утре по това време за „Тихо раждане“ ще тръбят всички медии. Нали искате да сложите край на проекта? Общественото мнение няма да се успокои, докато не го направи за вас. Помогнете ми да си довърша работата. Къде са детските градини, Аврил?

— Какво ще стане с децата, с бебетата, с тези, които още не са родени?

— Не знам. Но подозирам, че ще се надигнат много силни гласове, призоваващи за техните права и за защитата им. Това е част от човешката природа, нали така? Да защитава невинните и безпомощните.

— Не всички ще ги приемат по този начин.

— Не всички, но достатъчно. Давам ви думата си, знам как тази история ще бъде показана на екрана, тонът, с който ще бъде предадена. Шансът Дийна да попадне в затвора за престъпленията, извършени към днешна дата, на практика е равен на нула. Но ще започне да се увеличава, ако тя продължи своята мисия сега, когато сме предприели мерки за спиране на проекта и закриване на училището.

— Ще ѝ кажем, веднага щом можем.

— Къде са данните, изнесени от тайния кабинет на горния етаж?

— У Дийна. Ние ѝ ги дадохме.

— А къде са данните, взети от кабинета на Самюълс?

Аврил трепна изненадана.

— Вие сте много добра в работата си.

— Точно така. Какво имаше на записите, които е прибрала?

— Не знаем. Нямаше време да го сподели с нас.

— Предайте ѝ, че ако ми даде тези данни и адресите, аз ще сложа край на историята. Тя не трябва да убива повече.

— Ще ѝ кажем, когато можем. Ние сме ви благодарни. — Тя вдигна подноса, в който вече бе подредила сладките. — Искате ли

бисквитка?

— Защо не? — каза Ив и си взе една за из път.

В двора имаше деца. Ив бе неприятно изненадана, когато едно от тях скочи от близкото дърво като маймуна. Приличаше на момче. То нададе боен вик и хукна след колата ѝ. Преследва я чак до къщата.

— Здравсти! — поздрави я малкият с акцент, много по-наситен и някак си много по-зелен от този на Рурк. — Ние сме в Ню Йорк!

— Добре. — Изглежда за него това не бе забравен от Бога град.

— Никога не сме били тук преди, но сега ще празнуваме един американски празник. Аз съм Шон. Дойдохме да посетим нашия братовчед Рурк. Това е неговата грандиозна къща! Моят татко каза, че е достатъчно голяма, за да си има собствен пощенски код. Ако си дошла да видиш Рурк, той е вътре. Мога да ти покажа пътя.

— Знам пътя. Аз съм Далас. И също живея тук.

Момчето килна глава на една страна. Ив не умееше да определя възрастта на малолетните, но реши, че е някъде около осем. То имаше буйна коса с цвят на кленовия сироп, в който тя толкова много обичаше да дави палачинките, и огромни зелени очи. Лицето му щеше да експлодира от лунички.

— Мислех, че дамата, която живее в голямата къща с братовчедата Рурк, се казва Ив. Тя е от полицията и носи оръжие.

— Лейтенант Ив Далас — тя разтвори мантото си, така че малкият да може да види оръжието.

— О, супер! А може ли...

— Не! — Загърна отново дрехата си, преди малките пръсти да докоснат кобура.

— Е, добре. Много хора ли си убила с него?

— Колкото трябва.

Момчето тръгна редом с нея.

— Да не си се била с някой?

— Не. Не, съвсем.

— Изглежда добре те е подредил. Ще дойдеш ли с нас на обиколка из града?

Това хлапе смяташе ли да прави нещо друго, освен да задава въпроси?

— Не знам. — „Беше ли длъжна?“ — Вероятно не. Имам... работа.

— После ще ходим да се пързалияме с кънки на онова място... е, дето всичко е отвън. Ти ходила ли си там да се пързалияш?

— Не. — Тя погледна надолу и с надеждата да обезкуражи необяснимата му привързаност към нея, го възнагради с хладния поглед на ченге. — Миналата година там имаше убийство.

Вместо страх и ужас, на лицето му се изписа пълен възторг.

— Убийство? Кого са убили? Кой? Тялото в леда ли беше замръзнало, трябваше ли да го изстъргват? Имаше ли много кръв? Обзалагам се, че ледът е бил червен.

Въпросите му свистяха в ушите ѝ като комари. Тя ускори крачка с надеждата да се скрие от него в къщата.

Отвори вратата и чу гласове. Много гласове.

А някакво малко човешко същество с неопределен пол лазеше по плочките във фойето. То се движеше като светкавица и явно се беше насочило към нея.

— О, Боже мой!

— Това е братовчедка ми Кейси. Бърза е като змия. По-добре веднага затвори вратата.

Ив не само затвори вратата, но и притисна гръб към нея. Пълзящото създание издаде серия неразбираеми звуци и ускори темпото, като пресече пътя ѝ за отстъпление.

— Какво иска?

— О, просто иска да ти каже „здраси“. Може да я вземеш на ръце. Много е общителна. Нали, Кейси, скъпа?

Детето се ухили, показвайки няколко малки бели зъбчета, а след това, за ужас на Ив, се хвана за полите на мантото ѝ, издърпа се и се изправи на пухкавите си крачета. И после каза:

— Дей! Дей!

— Какво означава това?

— Почти всичко.

От гостната изскочи мъж. Висок, тънък като върлина, с разрошена гъста, кафява коса. Той ѝ се усмихна. При други обстоятелства Ив би го намерила за очарователен.

— А, ето къде си била! Аз се грижа за нея и само да я изпусна от поглед за част от секундата, тя се втурва нанякъде като майmunка.

Няма нужда да споменаваме за това на леля ти Риини — обърна се мъжът към Шон. Тогава, за огромно облекчение на Ив, грабна бебето и небрежно го подпря на бедрото си. — Ти сигурно си Ив? Аз съм братовчед ти Еймън, син на Шиниъд. Прекрасно е най-последно да се запознаем.

Преди да успее да каже нещо, той обвини свободната си ръка около нея и я привлече към себе си в прегръдка, при което Ив се оказа в опасна близост със съществото, което висеше на бедрото му.

Малки пръстчета се стрелнаха и сграбчиха косата ѝ.

Еймън се разсмя.

— Очарована е от косата ти, защото почти няма своя — и с изненадваща ловкост отдели пръстите от косата ѝ.

— Хмм — бе всичко, което ѝ хрумна да каже, но Еймън я дари отново с усмивка.

— Ето те тук, още не си влязла в собствения си дом и ние те обкръжихме. Вече сме се разпръснали навсякъде из имението и трябва да ти кажа, че по-красиво място в живота си не съм виждал. Рурк и някои от нас са ей там, в гостната. Мога ли да ти помогна за мантото?

— Мантото? Не. Благодаря.

Тя успя да се освободи от него, съблече дрехата и небрежно я хвърли върху колоната на парапета.

— Бабо! — Шон се хвърли напред и част от напрежението у Ив изчезна, когато видя пристъпващата във фойето Шиниъд. Все пак имаше някого, с когото вече се бе срещала.

— Можеш ли да си представиш — Шон затанцува в кръг около нея, преливащ от възбуденост, — братовчедката Ив каза, че на пързалката е имало убийство. Труп.

— Убийството обикновено включва труп — внезапно на Ив ѝ хрумна, че това едва ли е най-подходящата тема за разговор. — Но беше миналата година. Сега всичко е наред.

— Радвам се да го чуя, защото тук има цяла орда, която очаква с нетърпение да се пързали по леда. — Възрастната жена се усмихна и пристъпи напред.

Тя беше стройна и красива. Нежна бяла кожа и фини черти, златисточервена коса и зелени като морето очи.

„Същото лице — помисли си Ив — би имала и нейната сестра близначка, майката на Рурк, ако бе останала жива.“

Шиниъд целуна Ив по бузата.

— Благодаря ти, че ни прие в дома си.

— О, разбира се, но това е къщата на Рурк...

— Дори той да я е построил, това е домът, който сте създали заедно. Как успяваш да поддържаш това място? — тя хвана Ив подръка и я поведе към гостната. — Аз бих се губила през половината време.

— Честно казано, не съм аз. За реда, де. Съмърсет е.

— Изглежда си знае работата. Малко се страхувам от него.

— И аз.

Но би предпочела да се изправи пред иконома, а не пред тези, които я очакваха в салона. А те бяха толкова много! Беше ли споменал съпругът ѝ, че ще бъдат безброй? Всички хапваха и бърбореха. И деца... вече бе видяла няколко в двора. „Може би са влезли през задната врата — помисли си Ив — или просто са преминали през стените. Вероятно са невидими.“

Рурк точно подаваше на една по-възрастна жена чашка, пълна с нещо. Тя седеше на един от столовете с висока облегалка, главата ѝ бе увенчана с бяла коса, а сините ѝ очи гледаха властно.

Двама мъже беседваха прави до камината. Биха могли да бъдат близнаци, ако не беше разликата във възрастта им от двадесет и няколко години. Изглежда за тях не бе проблем да игнорират двете деца, които седяха в краката им и си разменяха груби удари.

Още една жена, в началото на двадесетте, седеше до прозореца и замечтано гледеше градината, докато бебето в ръцете ѝ лакомо бозаеше от гърдата ѝ.

Боже мили!

— Ето, и нашата Ив се върна — обяви Шиниъд и разговорите затихнаха. — Сега трябва да те запозная със семейството ми, нали така? — стисна ръката ѝ в здрава хватка и я поведе напред. — Брат ми Нед и най-големия му син — Конър.

— А, приятно ми е да се запознаем. — Ив протегна десница, но по-възрастният я заключи в мечешка прегръдка, а след това я предаде на по-младия за аналогична процедура.

— Благодаря, че ни приехте.

— А това е Маги, съпругата на Конър, която кърми малкия Девин.

— Много ми е приятно. — Маги се усмихна срамежливо на Ив.

— Тези двамата долу на пода са Селиа и Том.

— Тя има бластер! — Коментарът бе направен шепнешком от момиченцето. Ив предположи, че тя е Селиа.

— Полицейски комбиниран модел. — Далас инстинктивно сложи ръка върху оръжието си. — Настроен е на електрошок. На най-ниската степен. Аз... аз ще отида да го прибера.

— Някой я е цапардосал по лицето. — Том не си направи труда да снижи гласа си до шепот.

— Не е точно така. Трябва да се кача горе и... да го скрия.

— Моята майка — Шиниъд я дръпна още крачка напред. — Елиза Броуди.

— Госпожо, аз само набързо...

Но жената се изправи на крака.

— Я ела тук хубавичко да те огледам! Ти какво, не я ли храниш, бе момче? — попита тя Рурк.

— Опитвам се.

— Хубаво лице, силна челюст. Не е зле, ако трябва да понася удари тук и там. Така значи, ти си ченге? Бягаш след убийци и други подобни. И как е, добре ли се справяш?

— Да. Добра съм в работата си.

— Няма смисъл да се занимаваш с нещо, ако не го правиш добре. А твоето семейство? Роднините?

— Нямам семейство.

Възрастната жена се разсмя от сърце.

— Мили Боже, дете, независимо дали ти харесва или не, сега вече имаш едно. Е, целуни ме тук — тя потупа по бузата си. — Можеш да ми викаш „бабо“.

Ив не си падаше много по целуването на бузи, но изглежда нямаше друг избор.

— Наистина, трябва само да... — посочи с неопределен жест към вратата.

— Рурк ни каза, че си в средата на едно разследване. — Шиниъд я потупа леко по рамото. — Не ни обръщай внимание, ако трябва да се занимаваш с нещо.

— Да. Имам... няколко неща. Аз само за минутка.

Тръгна да излиза от гостната и вече можеше да си поеме свободно дъх. Рурк я настигна по стълбите.

— Как се сдоби със синината този път?

— Подарък от Минесота. Трябваше да направя нещо по въпроса, преди да дойда тук. Редно бе да заключа оръжието си в колата. — Фактът, че Рурк изглеждаше толкова абсурдно щастлив, я смути още повече. — И не биваше да се опитвам да запуша устата на детето, на този... Шон, за да престане да ме бомбардира с въпросите си, като му кажа, че миналата година в Рокфелер център е имало убийство.

— Последното със сигурност е било грешка. Като си споменала на малкия за убийството, си раздразнила още повече любопитството му — той плъзна ръка около кръста ѝ и раздвижи длан нагоре-надолу по тялото ѝ. — Не е нужно да се опитваш да бъдеш с тях това, което не си. Поне това успях да науча. Благодаря ти, че имаш търпение, Ив. Знам, че ти е много неловко, а и времето се оказа лошо подбрано.

— Всичко е наред. Бях объркана от броя им, още повече, че много от тях са деца.

Той се наведе и прокара устни по косата ѝ.

— Едва ли сега е най-удачният момент да ти кажа, че още няколко плуват в басейна.

Ив замръзна.

— Още?

— Няколко. Един от чичовците ми си е останал у дома с цял взвод братовчеди и моя дядо. Те трябва да се грижат за семейната ферма. Но останалите братовчеди и техните деца са тук.

Деца. Много деца. Нямаше да се паникьосва, какъв е смисълът?

— Ще ни е необходима пуйка с размерите на Плутон.

Рурк я обърна към себе си, привлече я в прегръдките си и погали с устни шията ѝ.

— Как се справяш? — попита го тя.

— Толкова много чувства бушуват вътре в мен — още веднъж прокара длани по тялото ѝ и отстъпи назад. Докосваше я, осъзна тя, за да поддържа контакта между тях, защото и двамата се нуждаеха от тази близост. — Много съм доволен, че са тук. Никога не съм предполагал, че ще приемам роднини под покрива си — засмя се смутено. — Дори не съм си мислил, че имам толкова близки, които ще

приветствам с удоволствие. Но Бог ми е свидетел, че не знам как да се отнасям към тях, как да ги разбера.

— О, Боже, те са толкова много, че ще ти трябват няколко години, докато запомниш кой кой е, имената и лицата им.

— Не — той отново се засмя, но този път леко и безгрижно. — Не това имах предвид. Щастлив съм, че са дошли, но в същото време, не мога да свикна с тях. Те... не мога да намеря точната дума. Объркан е като че ли най-близо. Те ме объркват, Ив, с тяхното дружелюбие, с тяхната обич. А в мен все още живее част от онзи уличен плъх от Дъблин и чака някой от тях да каже: „Рурк, скъпи, какво ще кажеш за малко налични? Ти имаш толкова много, можеш да отделиш“. Това е отвратително и несправедливо.

— Естествено е. Може би щеше да ти бъде по-лесно, ако някой от тях беше поискал пари. Ти би разбрал това. Аз също — тя наклони глава встрани. — Наистина ли трябва да й казвам „баба“? Не мисля, че ще мога да си изкривя устата да го произнеса.

Целуна я по челото.

— Ще ти бъда много признателен, ако опиташ. Просто си представи, че е псевдоним. Аз правя така. А сега, ако ти се налага да работиш, ще те извиня.

— Нищо друго не ми остава, освен да чакам. Най-вече медиите да нанесат своя удар и федералните да се засуетят. По същество, Полицията на Ню Йорк счита случая за приключен. Искам да те помоля само за едно, да ми намериш схемите и чертежите на нюйоркската клиника на Айкоув. Щом базата им не е в училището, се обзалагам, че е някъде там. Вероятно помощните обекти са разпръснати, но все пак трябва да имат операционен център.

— Мога да го направя. Ще започна търсенето, а по време на обиколката ще проверявам резултатите дистанционно.

— Страхотно. Бихме могли да пуснем търсене и за Дийна, като вземем изображението ѝ от дисковете на охранителните камери на „Брукхолоу“. Вероятно има друго удостоверение за самоличност с тази външност? Може пък да извадим късмет.

— Но случаят е закрит — напомни съпругът ѝ сухо.

— Така смята Централното управление на полицията. Да бъда проклета, ако оставя делото да ми се изплъзне от ръцете, преди да съм опитала всички възможности.

Роднините наистина бяха много повече. Ив механично пропускаше през мозъка си всички имена и лица. Имаше по няколко представители от всяка възраст, от седемдесет и пет годишни старци до бебета на няколко дни. И всеки един от тях бе склонен да говори.

И понеже Шон изглеждаше решен да я преследва навсякъде като сянка, тя стигна до заключението, че малките момчета приличат на котките. Те преследват със своето внимание именно тези, които се боят от тях, и които най-малко им се доверяват.

Що се отнася до котарака им, Галахад се появи царствено, пренебрегвайки всички по-ниски от метър и двадесет, докато не съобрази, че точно тази разновидност на човешкия род е най-склонна да ръси ядене по пода или да го храни скришом под масата.

Ив избегна да участва в това, което Шон бе нарекъл обиколка на града, и остави на Рурк да ги придружи. С бръмчаща от безконечните разговори глава тя отново се скри нагоре, в своя кабинет.

„Случаят не е затворен — помисли си тя, — докато не е открито всичко.“

Седна зад бюрото си, зареди данните от устройството на Рурк и заизучава официалните чертежи на клиниката.

Навярно имаше и други планове, за това Рурк бе съгласен с нея. Неговият компютър щеше да продължава да търси за нерегистрирани скици. Засега тя щеше да работи с тези.

Бог бе свидетел, че и те й бяха достатъчни.

— Компютър, изтрий всички зони, отворени за посетители.

Започна да кръстосва напред-назад пред стенния екран, взирайки се във входовете, изходите и етажните площи.

Защото лабораторията бе там. Вече беше сигурна в това. Тук ставаше дума за егото, както и за удобството. Айкоув би основал най-личния си проект в огромна клиника, която носи неговото име.

Това беше мястото, където бе прекарвал свободното си време. Дните и вечерите, свободни от ангажименти. И близо до дома му — кратка разходка или бързо пътуване с кола.

— Компютър, изтрий зоните за пациенти. По дяволите, все още остават много места — лаборатории, сектори за персонала, за администрацията.

„Губя си времето, вероятно си губя времето напразно — промърмори си тя. — След ден, най-много два, федералните ще плъзнат като мравки навсякъде.“

Полицията на Ню Йорк не можеше да закрие клиниката. Необходимо бе да се съобразява с цивилните, с пациентите, да се пребори със законите за неприкосновеността на личния живот, а и самите размери на мястото правеха добросъвестното претърсване почти невъзможно.

Федералните имаха служителите, възможностите и нужното специализирано оборудване. Вероятно бе по-добре да го остави на тях. Нека те да го приключат.

— Майната им! Компютър, изнеси на екран лабораторните зони една по една като започнеш от най-високото ниво на секретност. Има лаборатории на „Унилаб“, някакви елементи на мобилни структури. Всичко това е част от проекта — каза тихо тя, когато на екрана се зареди ново изображение. — Но как да намеря кои от тях, без да ударя ключалките на всички? — Което означаваше юридически разпри във всяка страна, където имаше построени негови съоръжения. И без съмнение, граждански дела, заведени от персонала и пациентите. — Притежават мобилни медицински единици. Чудесен способ за изграждане на мрежа и придвижване на възпитаниците от училището до мястото на „настаняване“. Може би. Нобелов лауреат — друг път! Ще бъдат затворени, преди още това да свърши.

Обърна се, когато чу стъпки пред вратата си, и видя Шиниъд.

— Извинявай. Малко се обърках и като те чух да говориш, последвах гласа ти. Видях, че работиш и се опитах да се измъкна незабелязано.

— Просто размишлявах на глас.

— Е, и аз го правя през цялото време.

— Не отиде ли заедно с другите?

— Не, не съм. Останах да помогна на дъщерята и снахата за бебетата им. Сега, докато спят дълбоко, реших да намеря прекрасната библиотека, която Рурк ни показа по-рано, да взема книга и да полегна малко, но се изгубих като Гретел в гората.

— Коя Гретел?

— Сестрата на Хензел. Това е една приказка.

— Точно така. Чувала съм я. Мога да ти покажа библиотеката.

— Не, не се тревожи. И сама ще я намеря. Ти си имаш работа.

— Така или иначе, тъпча на едно място.

— А може ли да видя? Само за минутка.

— Да видиш какво?

— Полицейската работа. Е, аз не съм толкова кръвожадна като Шон, но все пак ми е интересно. Тук по-скоро ми прилича на малък апартамент, отколкото на полицейски кабинет.

На Ив ѝ трябваше момент, докато разбере.

— Всъщност Рурк възпроизведе старото ми жилище. Това беше един от начините му да ме подлъже и да ме накара да се преместя.

Шиниъд топло се усмихна.

— Умно и много сладко. Намирам го за интелигентен и мил, въпреки че може да се усети яростта в него, властността му. Искаш ли да се върнем всички обратно в Клер, Ив? Кажи, аз няма да се обидя.

— Не. Честно. Той... — не беше сигурна как да го каже. — Много е щастлив, че сте дошли. Рядко е несигурен, но когато става въпрос за вас, той е неуверен. Това се отнася за всички вас, и по-специално за теб. Предполагам, че все още скърби за Шивон и дълбоко в сърцето си се обвинява за случилото се с нея.

— Скръбта е нещо естествено, а може би е добре за него. Но вината е безполезна и е насочена погрешно. Бил е още бебе.

— Тя е умряла заради него. Така го вижда той и така ще бъде винаги. Тъй че вашето идване... Особено това, че ти си тук, означава много за него. Бих искала да зная, как да се справя с всичко това.

— Аз толкова много исках да дойда! Никога няма да забравя деня, когато се появи у дома за първи път. Как седеше в моята кухня. Синът на Шивон! Исках... О, виж ме колко съм глупава!

— Какво има? — стомахът на Ив се стегна на възел, когато съзря проблясването на сълзите в очите на Шиниъд. — Какво става?

— Аз съм тук, а дълбоко в душата си не преставам да мисля колко много Шивон би се радвала да бъде тук. Как би се гордяла с всичко, което е постигнал синът ѝ, което притежава и това, в което се е превърнал. Искан ми се да имаше как да ѝ дам малка част от живота си,

за да може сега тя да стои тук и да разговаря със съпругата му в прекрасния им дом. Искам, но не мога.

— Ами... не знам, но предполагам, че тя би била радостна, че ти си тук. Мисля, че би била благодарна, че ти... ами... че го приемаш като свой.

— Ти каза всичко правилно. Благодаря. Щастлива съм да заменя майка му и ми е тъжно, че моята сестра имаше толкова малко време със сина си. Той има нашите очи. Не цвета, а формата. Толкова е успокояващо да погледна в тях и да видя, че ги е наследил от нас. От нея. Надявам се, че за него е утеха да види нея в мен. Е, ще те оставя да се върнеш към работата си.

— Почакай! Почакай! — Ив вдигна ръка, в главата ѝ се завъртяха неспокойни мисли. — Брат ти е този, който е тук?

— Нед.

— Той е ходил в Дъблин да търси сестра ви и детето ѝ.

— Да. Ходи — сви устни Шиниъд. — И беше пребит почти до смърт от него. Патрик Рурк — почти изплю името. — Полицията не ни помогна. Знаехме, че нея вече я няма, нашата Шивон. Знаехме, но нямахме доказателства. Опитахме се да го намерим, заради нея, и едва не изгубихме Нед.

— Да предположим, че сте знаели къде да намерите Рурк, когато е бил дете, че сте знаели как да стигнете до него след това, което му се е случило в детството. Какво бихте направили?

Прекрасните очи на Шиниъд пламнаха, погледът ѝ стана суров.

— Ако знаех къде онова копеле държи сина на сестра ми, моята плът и кръв, моето сърце, което той разкъса на части? Че се отнася с детето много по-зле, отколкото към бездомно куче, в опитите си да го научи да бъде такъв, какъвто бе самият той? Кълна се в Бога, щях да обърна небето и земята, за да стигна до това момче, да го измъкна и да го заведа у дома в безопасност. Той е мой, нали? Част е от мен!

— Мътните го взели! Съжалявам — каза Ив, когато веждите на възрастната жена скочиха нагоре. — Мътните го взели! — грабна линка от бюрото си. — Лейтенант Далас. Свържи ме с дежурния офицер — изкрещя в устройството. — Живо!

— Дежурен полицаи Отс, лейтенант.

— Определете местонахождението на ученичката Даяна Родригес, дванайсетгодишна. Веднага! Проверете охраната по целия

периметър. Оставам на линия, докато не ми докладват и за двете. Размърдай си задника!

Шиниъд наблюдаваше Ив с широко отворени очи и за миг заприлича на внука си Шон.

— Ей, можела си да бъдеш и страшна!

— Тъпо! Тъпо! Тъпо! — започна да рита бюрото пред очите на гостенката. — Нейната майка! Тя чакаше своята майка! Е, коя по дяволите е майка й? Във всеки случай не онази, която фигурира във фалшивите данни. Това поне е сигурно. Дийна. Тя е имала предвид Дийна!

— Уверена съм, че е така — тихо отвърна Шиниъд.

— Лейтенант, не можем да намерим Даяна Родригес. Наредил съм пълна проверка на всички съоръжения и на цялата територия. Имало е нерегистриран пробив в югозападната стена. Лично ще отида там да проверя.

— Ще отидеш да провериш?

Шиниъд изумено наблюдаваше Ив, която разкъсваше на парчета дежурния полицаи Отс по линка.

20.

— Бях длъжна да помисля за това! Трябваше да се сетя! — „Нужно е да се успокоя — каза си Ив. — Фийни е на път. Ще използват имплантирания чип. Ще проследят хлапето.“

— Но ти се сети за това — припомни ѝ Рурк.

— Прекалено късно. Необходимо бе да помисля по-рано. Трябваше да го използвам. В училището има първокласна система за охрана, опитни ченгета и все пак тя влиза, взима детето и излиза.

— Проучила е системата, Ив. Веднъж вече е минавала през нея. А и мотивацията ѝ е била много силна.

— Което ме прави повече от пълна глупачка; да не осъзная, че момичето е ключа. Дийна иска да сложи край на проекта. Готова е да убива, за да го спре. Фокусирах се само върху това. Но хлапето е не просто нейно копие. То е част от нея.

— Нейна дъщеря — съгласи се Рурк. — Очевидно да знае, че Даяна съществува е едно, но да се сблъска с нея лице в лице, е нещо съвсем друго. Приоритетите ѝ са се променили.

— Не е била обучавана като Аврил — отбеляза Ив. — Погледни данните ѝ. Езици, електроника, компютърни науки, бойни изкуства, международно право и глобални проучвания, оръжия, взривни вещества. Никакви уроци по водене на домакинство.

— Обучавали са я да бъде войник.

— Не, шпионин. — От ярост задърпа косата си. — Обзалагам се, че е за шпионин. Подготвена е за внедряване в тайните служби, да израства нагоре в йерархията. Но тя е използвала знанията, които е получила, за да избяга и да се покрие. Убийствата изглеждаха извършени професионално, защото тя е професионалист. Приличаха и на лично отмъщение, защото е точно такава.

— Те са я... кодирани — каза Рурк, поради липса на по-подходяща дума, — да прави именно онова, което е извършила.

— Това е смисълът. Адвокатът ще използва точно това, ако и когато тя отиде на съд. Виж тук. Даяна е обучавана по малко по-

различна програма. Опитват да се предпазят от повтарянето на един и същи модел. Добавили са уроци по водене на домакинство, усилен курс по живопис, театър, музика. Дрън, дрън. Кой знае, може би е щяло да проработи. Но тук идва неочакваното — тя вижда жената, която смята за своя майка.

Рурк работеше над чертежите на клиниката. Премина на ръчен режим, запретна ръкави и завърза косата си на опашка.

— Ако има нещо тук, то значи са го прикрили брилянтно. Всяка зона отговаря напълно на предназначението си.

— Добре. Забрави за това. — Ив притисна пръсти към слепоочията си, сякаш за да си проясни мозъка. — Ако мястото е твое, базата е твоя, къде ще я сложиш?

Той се облегна назад и се замисли.

— Е, бих отишъл на дъното. Това не е от нещата, които можеш компетентно да вършиш пред очите на всички. Разбира се, така би било по-забавно, но не бива да се смесва с ежедневната дейност или поне не всичко. Някои от лабораторните дейности — да, може би. Да се нанасят корекции, да се правят процедури, да се влияе на подсъзнанието — каквото ти харесва — има достатъчно места. Но за създаването на да я наречем изкуствена бременност, поради липса на по-удачна дума, им е необходимо максимално прикритие.

— Подземно ниво! И после? — Тя се наведе над рамото му и се вгледа в монитора. — Как да се доберем до него?

— Дали да не влезем с взлом, скъпа? Знаеш как ме възбужда това.

— Престани. Не съм в състояние да мисля за нищо възбуждащо. Забрави ли, че къщата е пълна с роднини? Много е разсейващо.

— Мога ли да отбележа, че в този час всички спят кротко в леглата си? Но идеята за взлом в клиниката отвлича вниманието ми. Първо трябва да влезем вътре.

— През една от зоните за свободен достъп. Отделението за спешна помощ например. То е най-уязвимо откъм сигурността, нали?

— Много вероятно. Но по принцип е без значение през кой от входовете ще минем. Нека да погледнем.

— Ти гледай, аз трябва да помисля. Дали ще я вземе със себе си? Ще вземе ли хлапето? — Понеже чувстваше някакво вътрешно сходство с Дийна, се запита какво би направила самата тя. — Не, не

вярвам да я извади от една ситуация, която счита за опасна, само за да я вкара в друга? Но ще иска да я държи по-близо до себе си. Ще я остави там, където чувства, че е безопасно. С Аврил или на място, където Аврил може да стигне до нея. Ако е така, тя би трябвало да се свърже с Аврил. Вече се е свързала — каза тя и кимна на себе си. — Няма да убие законните настойници на Даяна в Аржентина. Обзалагам се, че Аврил вече ѝ се е обадила и Дийна е хванала обратния полет или се е отказала още на летището.

— Или изобщо не е възнамерявала да лети — предположи Рурк. — Вероятно е искала да ти подхвърли фалшива следа.

— Може да се окаже всичко. Ако е имала контакт с Аврил, тя знае, че всичко това е на път да стане публично достояние. Или скоро ще научи. Какво ще направи? — Ив закрачи из кабинета. — Тя има мисия. Почти всичко, което иска, сега ще се осъществи. Но...

„Случаят практически е приключен — помни си тя. — Кой ще ме спре? Необходимо е да го доведе докрай, да затвора нелегалната база. Трябва да направя всичко възможно.“

— Тя ще се опита да доведе делото си докрай. По дяволите, самите те са я обучили за тази работа. Програмирали са я да постига успехи. Сега е неконтролируема, излязла е от нелегалност. Веднъж вече е била в клиниката, за да убие Айкоув, сигурни сме в това. Но не се е опитала да направи нищо друго там.

— Действа целенасочено.

— Досега — съгласи се Ив. — Първо бащата Айкоув, после сина, накрая Самюълс. Защото дори и да бе успяла да се добере до съоръженията, да разруши базата данни, оборудването... По дяволите, дори да бе взривила всичко, ключовите членове на екипа са в състояние да започнат проекта от начало. Така че най-първо отстранява човешкия фактор, а след това и системата — продължи да крачи напред-назад. — Не се доверява на правителството, не иска да рискува проектът да попадне в ръцете му и програмата да бъде продължена тайно. Давайки историята на Надин, аз я поставих натясно. Тя няма време, затова ще действа още тази вечер. — Замълча, когато влезе Фийни, който изглеждаше още по-смачан от обикновено. — Нуждая се от проследяване на импланта.

— Имам данни от записите на Самюълс относно чипа. — Той погледна въпросително към Рурк. — Разполагаш ли тук с нещо, с

което да проследим присадката?

— Намират ми се няколко неща, които можем да комплектуваме в компютърната лаборатория. Мисля, че...

— Идете и го направете! — прекъсна го Ив, усетила, че започва разговор между компютърни маниаци. — Имам да планирам операция.

— Каква операция? — настръхна Фийни.

— Ще ти обясня — увери го Рурк. — Работил ли си с Алфа 5? Версия XDX?

— Само в мечтите ми.

— Те са на път да се сбъднат.

Ив им даде двадесет минути. Това бе цялото време, което можеше да им отпусне.

— Намерихте ли я?

— Открих нещо — отвърна Фийни, — но сигналът е слаб, освен това се и заглушава. Но отговаря на кодовете на импланта, регистрирани на името на Даяна Родригес. Мога да ти кажа, че нямаше да получим нищо, ако не беше Алфа 5, страхотен висококачествен заглушител. Но и с Алфа-та не бихме попаднали на нещо, ако чипът не се намираще на около миля от тук.

— Къде?

— Движи се на север, западно от нас. Картата готова ли е? — обърна се той към Рурк.

— Само секунда. На екрана.

Картата на града светна след размитото премигване на екрана.

— Клиниката! — Ив стисна зъби. — Тя е на по-малко от една пресечка до клиниката. Взела е детето и иска да се промъкне вътре. Фийни, не я губи! Свържи се с Уитни. Убеди го да анулира код „Синьо“. След това го придумай да получи заповед и екип. Използвай момичето — непълнолетен цивилен, предполагаемо отвличане, непосредствена опасност. Със или без заповед, отивам там. Поставям комуникатора си на честота „Делта“. Свържи се с мен само при положителен отговор — завъртя се към Рурк. — Хайде, да действаме. Бързо!

Ив сложи кобура с оръжието си, а резервното пристегна на глезена. Реши да се откаже от бронезилетката, тъй като бе прекалено

обемиста и досадна. Но закачи на колана си боен нож.

Рурк се присъедини към нея, облечен в дълго до коленете кожено палто. Тя нямаше представа какви оръжия и незаконна електроника има скрити под него.

„Той знае по-добре“.

— Някои двойки — отбеляза съпругът ѝ — прекарват вечерите си, като ходят в клуб.

Усмивката ѝ бе тънка и иронична.

— Тогава хайде да потанцуваме!

Даяна се шмугна в спешното отделение. Знаеше как да изглежда невинна, дори повече от това — умееше да се движи така, че оставаше незабележима за болшинството възрастни. Държеше главата си наведена надолу и не поглеждаше в лицата, докато минаваше покрай тези, които чакаха реда си в приемната, и онези, които щяха да се погрижат за тях.

В този късен час всички наоколо се чувстваха уморени, раздразнени, болни, никой не искаше да се занимава с младото момиче, което изглежда знаеше къде отива.

Знаеше, защото бе чула Дийна да говори на Аврил за това.

Знаеше, че Дийна ще дойде за нея. И се бе приготвила отрано. Бе взела само това, което със сигурност щеше да ѝ потрябва, и го бе сложила в раницата си. Храна, която бе кътала за спешни случаи, дневника си и лазерен скалпел, откраднат от медицинската лаборатория.

Те вярваха, че знаят всичко, но не подозираха за храната, дневника и всички вещи, които бе откраднала през годините.

Беше много добър крадец.

Дийна не биваше да ѝ обяснява нищо, когато влезе през прозореца. Не бе необходимо да ѝ напомня да бъде тиха и да побърза. Даяна просто взе раницата си от тайника и излезе след нея обратно през прозореца.

Когато се прехвърлиха през стената, почувства нещо в аромата на въздуха. Нещо, което не бе помирисвала никога преди. Свободата.

Говориха си по целия път до Ню Йорк. И това ѝ беше за пръв път. Да разговаря с някого, без изобщо да се преструва.

Разбраха се, че най-напред ще отидат при Аврил. Аврил щеше да изключи сигнализацията на вратата, а Дийна да влезе и да деактивира двата полицейски дроида. Бе обещала, че ще стане бързо. После щеше да заведе нея, Аврил и децата ѝ на безопасно място, където да я изчакат да свърши онова, за което бе тръгнала.

С „Тихо раждане“ ще бъде приключено. Никой нямаше да бъде отново пресъздаван.

Бе проследила как Дийна влиза в красива къща и излиза отново, само няколко минути по-късно. Така, както бе обещала.

Тайното убежище се намираше много наблизко, буквално на няколко крачки. И това беше много умно, да се скриеш толкова близо до дома. Можеха да останат там незабелязани, докато не стане безопасно да отидат някъде другаде.

Престори се, че си ляга.

Чу Дийна и Аврил да спорят шепнешком. Всичко щяло бъде направено, казваше Аврил. Всичко, което очакваха, щяло да бъде сторено след ден.

Но това не беше достатъчно. Дийна спомена, че не е достатъчно, докато не унищожи корена. Те не нямаше да бъдат свободни, докато съществува *той*. Никога нямаше да бъдат в безопасност. И това изобщо нямаше да спре.

Тази вечер щяла да приключи с проекта. Разказа на Аврил какво смята да направи.

Ето защо изчака Дийна да превключи системата на „жълто“ и излезе през задната врата в същата секунда, в която Дийна преминаваше през входната.

Доколкото си спомняше, никога преди не бе идвала в града. Никога досега не ѝ се бе налагало да остава съвсем сама. Беше много вълнуващо. Ни най-малко не се страхуваше. Наслаждаваше се на звука от стъпките си по тротоара, от усещането на прохладния въздух върху лицето си.

Разработи маршрута си, планира всичките си движения, като си представи задачата във вид на логически пъзел, който трябва да бъде решен. Ако Дийна отиваше в клиниката, значи и тя отиваше там.

Не беше далеч. Налагаше ѝ се да повърви пеша, но тя се справяше прекрасно с тичането на дълги разстояния. Дийна трябваше да паркира на известно разстояние от целта и да измине последните

две пресечки пеш. Ако бе разчела времето правилно, двете щяха да стигнат там едновременно, и след това щеше да последва Дийна през входа на спешното отделение на уличното ниво. Когато най-после я открие, ще бъде твърде късно, а и нелогично, да я върне обратно.

Най-лесният начин често пъти е и най-успешния.

И понеже знаеше къде да я търси, бързо забеляза Дийна. Тя изглеждаше съвсем обикновена — светлокестенява коса, дънки и яке с качулка. Носеше лека платнена торба през рамо — чанта, каквато всеки може да има.

Колкото по-просто, толкова по-добре.

Спря да издебне подходящ момент. Не ѝ се наложи да чака дълго. При пристигането на поредния автомобил на „Бърза помощ“, Дийна използва нечие нещастие и в суматохата се вмъкна вътре.

Даяна преброи до десет и се затича след нея. Влязла вътре, забави ход, наведе поглед и с решителни стъпки тръгна бавно напред.

Никой не я спря. Никой не я попита какво прави тук и тя отново усети вкуса на свободата. Стигна до амбулаторията, притаи се зад ъгъла и видя как Дийна хвърли нещо в рециклиращото устройство. После продължи напред, дори спря някакъв млад стажант да попита за посоката. Просто и умно.

Когато стигна до мястото, където коридорът се раздвояваше, алармите започнаха да вият. Дийна ускори темпото, но не побягна. Свърна наляво.

Даяна се осмели да хвърли бърз поглед назад — кълба дим запълваха коридора. За първи път си позволи да се усмихне.

Дийна стигна до двойна врата с табелка „само за персонала“. Плъзна код-картата в слота и крилата се разделиха. Даяна си наложи да изчака, докато не започнат да се затварят, тогава хукна напред и се промуши вътре.

Медицински консумативи, отбеляза тя. Много медицински консумативи. Преносимо диагностично оборудване, бронирани шкафове с медикаменти. „Защо тук?“, почуди се тя, а после чу слаб шум на отварящия се цип на чантата. Направи няколко крачки напред и се оказа притисната до стената с опрян в гърлото бластер.

— Даяна! — изсъска Дийна и отдръпна оръжието. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Идвам с теб.

— Не може. За бога! Аврил сигурно вече е полудяла.

— Тогава по-добре да побързаме. Да свършим работата и да се връщаме.

— Трябва да те измъкна от тук.

— Стигна твърде далеч, за да се връщаш назад. Може би вече те търсят?

— Не! Не и там, където отивам. Място не е за теб. Не можеш да вземеш участие в това. Послушай ме! — хвана Даяна за раменете. — Няма нищо по-важно от твоята безопасност, от свободата ти!

— Да, има. — Детето я погледна с ясните си тъмни очи. — Да се сложи край на всичко това!

Когато Ив влезе в отделението за спешна помощ, алармите пищяха пронизително. Същото правеха и много от хората в помещението, отбеляза тя, но това не беше изненада. За някои паниката бе толкова естествена, колкото и дишането.

Медицинският персонал и охраната се опитваха да възстановят реда.

— Това е нейно дело. — Ив показва значката си на една медицинска сестра, но тя не ѝ обърна никакво внимание. — Спешното отделение е най-слабата точка. Добави малко смут към обичайната суматоха и можеш спокойно да си свършиш работата — погледна към Рурк. — Хайде да ги последваме!

Той погледна към миниатюрния скенер в ръката си.

— Сигналът идва от стотина метра, северозапад. Няма данни за движение.

Тръгнаха по следите им и откриха източника на дима.

— Серен куб — констатира Рурк, когато Ив се закашля и изруга непоносимата смрад. — Хлапетата ги обожават. И аз съм ги правил. Мръсно, вонящо и безвредно.

Ив си пое дълбоко дъх и хукна през зловонния облак. Работник по поддръжката с предпазна маска на лицето размаха ръце, за да я върне назад. Тя бутна значката си във визьора му и продължи нататък.

— Безвредно, а? — каза, когато премина от другата страна. — Какво ще кажеш за единия час, който ще трябва да прекараме в дезинфекционната камера?

— Фактът, че смърди до небесата и обратно, е част от забавлението! — Той се закашля и потръпна. — Е, поне, когато си на дванайсет. Четиридесет и шест метра, изток. — Намести слушалката. — Все още я държим на фокус — каза на Фийни, който бе от другата страна. — Разбрах. Той каза, че командирът ни е организиран подкрепление. Фийни ще ги води по сигнала, стига да успее да го задържи.

— Да се надяваме, че ще е достатъчно дълго. Тя не може да направи това сама, независимо колко е умна. Трябва да е заедно с Дийна. Избрали са времето много добре. Не само проникването през най-слабото място, но и в най-подходящия час — късно вечерта, в навечерието на празника. Много от секторите ще бъдат затворени, а персоналът — сведен до минимум. Умовете на хората са ангажирани с планове за почивните дни или са раздразнени, че се налага да работят, докато другите ядат пуйка и гледат мача.

— Оттук. — Рурк кимна към двойната врата. — Почакай! Тя се спуска надолу.

Ив опита да отвори с универсалната си код-карта, но тя беше отхвърлена.

— Направи нещо!

Той извади от джоба си някакво устройство, прикрепил го към слота на ключалката и натисна няколко бутона.

— Опитай сега!

При втория опит вратите се разтвориха.

— Просто друг вид клониране — обясни Рурк. — Очевидно е направила нещо подобно. Блокирала е всички кодове, освен своя собствен. Обектът все още се спуска.

— Откъде? — нетърпеливо попита Ив.

Рурк наклони скенера и посочи високия от пода до тавана шкаф за лекарства — Точката е тук. Трябва да има асансьор.

— Мътните го взели! Как ще го отворим?

— Съмнявам се да стане със „Сезам, отвори се!“. — Той прокара пръсти по едната страна, докато Ив изследваше другата. — Не може да е ръчно. Рискът от случайно задействане е твърде голям.

Ив яростно изрита шкафа и си спечели състрадателния поглед на съпруга си.

— Заварен е към стената.

— Не и от тази страна — замислено каза той. — Хайде да се разменим!

Заопипва противоположната страна, докато Ив легна по корем на пода, за да огледа основата на шкафа.

— Има колелца. Със сигурност се плъзга.

— Още малко и съм готов — промърмори той. — Още секунда...
— Намери малък панел и с интерес заразглежда бутоните. — Падна ли ми в ръчичките!

— Къде е тя? Къде е хлапето?

Вместо да отговори, Рурк ѝ подаде скенера и се залови отново за работа.

— Тук някъде трябва да има кодова ключалка със слот, но вместо да я търся за по-бързо ще опитам така.

— Спускането свърши. Тя се движи на запад, струва ми се. Губим сигнала. Действай по-живо!

— Изисква се определено количество финес...

— Майната му на финеса! — Ив свали мантията си и го захвърли настрани.

— Не можеш ли да млъкнеш за две проклетни секунди? — тросна се той. Почовърка още малко и шкафаът, заедно със стената, се плъзна наляво. — Добре дошла, скъпа! Удоволствието е мое!

— Сарказмът по-късно, сега да се спускаме в бърлогата на лудите учени.

Изисква се разрешение — съобщи панелът за сигурност, когато влязоха в асансьора. — *Само червен сектор.*

— Опитай с универсалната си карта — предложи Рурк.

Грешен код. Моля, въведете правилния код. Пригответе се за сканиране на ретината в течение на тридесет секунди...

Ив замахна с юмрук, но Рурк успя да хване ръката ѝ навреме.

— Не бързай, скъпа. — За пореден път постави причудливото си устройство до панела, поигра си с клавиатурата и каза: — Сега!

Грешен код. Имате двадесет секунди, за да спазите...

— Или какво? — изръмжа Ив, докато Рурк пренастройваше блока.

— Опитай отново.

Кодът е приет. Моля, застанете в задната част на устройството за сканиране на ретината.

— И как, по дяволите, ще минем проверката? — попита Ив.

— Тя го е направила. Обзалагам се, че е свършила работата вместо нас.

Сканирацията лъч се стрелна от задния панел, но трепна, след това примига два пъти.

Добре дошли, доктори Айкоув. На кое ниво желаете?

— Много добре! — В гласа на Рурк прозвуча искрено възхищение. — Дяволски добре! Интересно дали Дийна ще иска да работи за мен?

— Връщане към предишното ниво — нареди Ив.

Поискано е първо ниво.

Вратите се затвориха.

— Бързо е препрограмираше скенера — коментира Рурк. — Много по-умно от елиминирането му. Вероятно и в този случай има аларма за тревога. По този начин е прескочила няколко етапа и се е присмяла на поражения противник. Мога да намеря напълно подходящата длъжност за Дийна.

— Мамка му! Мамка му! Сигналът се изгуби. Питай Фийни за последните координати.

Когато компютърът обяви пристигането на първо ниво, тя извади оръжието си. Излязоха в широк бял коридор, като Ив държеше под прицел долното равнище, а Рурк — горното. Стените бяха облицовани в лъскави плочки, подовете блестяха. Единствените цветни петна бяха черните очи на охранителните камери и една голяма, червена единица, изписана точно срещу асансьора.

— Малко прилича на морга — забеляза Рурк, но тя поклати глава.

Тук не миришеше на смърт. Нямаше и миризма на хора. Само мръсният въздух се изпомпваше и рециклираше.

Насочиха се на запад.

Отляво и отдясно се заредиха сводести проходи, номерирани с червени кодове.

— Изгубих Фийни, очевидно сме твърде надълбоко. — Рурк вдигна поглед. Таванът също беше бял и сводест като на тунел. — Вероятно има и екранизиращи пластини, които да блокират неразрешените съобщения.

— Те вече знаят, че сме тук. — Тя посочи с брадичка към друга камера. — Може би охраната е автоматизирана.

Напрегна се да чуе нещо. Гласове, стъпки. Но не долови нищо, освен тихото бръмчене на въздушната система. Тунелът правеше завой, зад който видяха останките на дроид, пръснати по белия под.

— Бих казал, че сме на прав път. — Рурк приклепна да огледа парчетата. — Модел „Паяк“, оборудван с електрошок и сигнализация.

Те наистина приличаха на мутирала паяци и на подсъзнателно ниво предизвикваха у Ив отвращение. Тя знаеше, че там, където има един, трябва да има и други. И се оказа права.

Зад нея се чу шумолене. Тя се обърна и стреля в дроида, показал се иззад ъгъла. След него изскочиха още три. Ив се хвърли на пода, за да избегне лъча, покоси единия, претърколи се, с нов изстрел свали втория и скочи на крака в същия момент, в който Рурк унищожи третия. Един от пострадалите дроиди издаде пронизителен звук, преди тя да го ритне с всичка сила и да го разбие в стената.

— Проклети насекоми!

— Така е. Но на място като това, бих казал, че те са първата вълна. — В очакване на нова атака Рурк извади втори бластер. — Можем да очакваме и по-лошо.

Не успяха да направят и десет крачки, когато нещата наистина се влошиха. Те се появиха със стремителна маршова стъпка в стройни редици, отпред и отзад. Ив преброи повече от дузина, преди гърбът ѝ да се удари в този на съпруга ѝ. Дроиди, надяваше се да са дроиди. Те бяха съвършено еднакви — с каменни лица, твърди погледи и с мускули, напирани под военни униформи стар модел. Но бяха млади. О, Боже, на не повече от шестнайсет! Деца. Просто деца.

— Полиция! — извика Ив. — Това е официална операция на Полицейското управление на Ню Йорк! Спрете на място! — Те продължиха да настъпват и извадиха оръжията си като един. — Хвърлете оръжията на земята!

Едва изрече думите, когато експлозията я разтърси. Ив превключи бластера на пълна мощност, произведе един помитащ откос, след това започна да стреля с кратки, насочени изстрели.

Нещо парна лявата ѝ ръка и тя усети остра болка. Когато стреля в едно от идващите насреща лица, стоящият зад него дроид се хвърли върху нея. Когато тежестта му я повали на пода, едва не изпусна

оръжието си. В ноздрите ѝ нахлу острият, свеж мирис на кръв и съзря в очите му човека. Без угризения допря оръжието си до шията му и стреля с пълна мощност. Тялото потръпна, сгърчи се и той бе мъртъв, преди да го е отхвърлила настрана.

Едва успя да избегне военния ботуш, насочен към лицето ѝ, бързо извади ножа си, замахна нагоре и го заби в твърдия корем.

Късчета от разбити плочки се разлетяха и нарязаха голата ѝ кожа, когато се превъртя. Последва нов удар и болка, този път в бедрото ѝ. Забеляза Рурк, който водеше ръкопашен бой с двама. А идваха още.

Ив захапа ножа между зъбите си, извади резервния бластер от кобура и го настрои на пълна мощност. Направи задно салто, повали единия от противниците на Рурк, изруга, когато не можа да вземе на точен прицел другия, и започна да стреля като луда по всичко, което все още стоеше право.

Тогава Рурк се оказа коленичил до нея.

— Залегни! — изкомандва с ледено спокойствие и метна минибомбата. После сграбчи съпругата си, дръпна я назад и я покри с тялото си.

Взривът я оглуши. Смътно долови плющящия над нея порой от парчетата от разбитите плочки. И тогава чу собственото си тежко дишане.

— Махни се! Махни се! — Ив изпадна в паника заради него, отблъсна го от себе си, изтърколи се изпод тялото му и го сграбчи отново. Сега той също дишаше тежко и кървеше.

Имаше рана на челото, а ръкавът на коженото му палто бе скъсан точно над лакътя.

— Зле ли си? Тежко ли си ранен?

— Не знам. — Той разтърси глава, за да я проясни. — А ти? О, майната им! — възкликна яростно, когато видя кръвта, стичаща се по ръката ѝ, и кървавото петно, избило през панталона на бедрото ѝ.

— Това са само драскотини. Няколко порязвания, нищо повече. Подкреплението ще дойде скоро. Помощта идва.

Рурк я погледна право в очите и се усмихна.

— И ние просто ще седим тук и ще чакаме пристигането на кавалерията, така ли?

Усмивката му разхлаби жестокия юмрук, стиснал сърцето ѝ.

— Как ли пък не, мътните го взели!

Надигна се и му подаде ръка. Това, което видя около тях, предизвика гадене в стомаха ѝ и ново стягане на сърцето ѝ. Те бяха от плът и кръв, и кости. Момчета. Сега бяха само парчета месо.

С усилие на волята потисна емоциите си, наведе се и започна да събира оръжията.

— Не знаем пред какво друго ще се изправим. Вземи всичко, което можеш да носиш.

— Те са били създадени само за война. Такова е било тяхното предназначение — каза тихо Рурк. — Не са имали избор. Не дадоха възможност и на нас.

— Знам. — Тя метна през рамо две бойни пушки. — И ние ще унищожим, мястото, където са били създадени.

Рурк вдигна едно от оръжията.

— Модел от епохата на Градските войни. Ако бяха въоръжени по-добре и по-опитни, щяхме да сме мъртви.

— Ти имаш мини бомби. Това са забранени взривни вещества.

— Мисля, че трябва да сме готови за всичко. — Насочи пушката към една от охранителните камери и я пръсна. — Ти си стреляла с такава само няколко пъти при симулация на стрелбището.

— Мога да се справя. — Тя се прицели и унищожихи втора камера.

— Изобщо не се съмнявам.

Даяна погледна назад.

— Това звучи като война.

— Каквото ѝ да е, по-важното е, че отвлича вниманието от нас — „Засега“ — помисли си Дийна.

Идвайки тук, тя бе оценила своите шансове да се измъкне жива като петдесет на петдесет, но сега бе длъжна да оцелее. Трябваше да направи това, за което бе дошла, и после да заведе Даяна на безопасно място.

Дланите ѝ обаче бяха потни, а това намаляваше шансовете им. Аврил бе единственият човек, когото някога бе обичала. Сега дори това силно чувство бе пометено от любовта, която изпитваше към Даяна. Даяна беше нейна. Никакво зло нямаше да се докосне до детето ѝ. Затова се молеше кодовете, които бяха измъкнали двете с Аврил, да са все още валидни. Молеше се онова, което ставаше зад гърба им, да

не се стовари върху тях, докато преминат през вратите с надпис „Бременност“. Молеше се смелостта ѝ да не я изостави.

Най-после светлинната сигнализация на системата светна в зелена. Чу свистенето на въздуха и вратите на въздушния шлюз се отвориха. Това, което видя през него и през стъклото, което го отделяше, изцеди всичките ѝ сили.

Насили се да влезе и с мъка си наложи да погледне.

Докато младата жена се бореше със сълзите си, чудовището, мъртво от десет години, пристъпи в белия сноп светлина. Джона Делакорт Уилсън. Строен, във форма, красив, на не повече от трийсет. Носеше на ръце спящо бебе. В едната си длан стискаше бластер, който бе допрял до гушката на пеленачето.

В краката на мъжа лежеше тялото на младия Уилфред Айкоув.

— Добре дошла у дома, Дийна. Това, че си се добрала дотук, може да се смята като комплимент към двама ни.

Дийна инстинктивно избута Даяна зад гърба си.

— Спасяваш себе си? — Той се засмя и обърна бебето с лице към светлината. — И коя от себе си ще жертваш? Бебето, детето, жената? Очарователна главоблъсканица, нали? Сега трябва да дойдеш с мен. Нямаме много време.

— Убил си партньора си?

— Въпреки цялата свършена работа, корекциите и подобренията, той се оказа, по съществуто си, дефектен. Възрази срещу някои от най-новите ни достижения.

— Пусни ги да си вървят. Дай бебето на Даяна и ги пусни. Аз ще дойда с теб.

— Дийна, ти май не разбираш какво ти казвам. Аз току-що убих моя най-близък съратник, човека — е, добре де, мъжете, тъй като има още двама от него, които също са мъртви, — споделял моята мечта в продължение на десетилетия. Мислиш ли, че ще се поколебая да убия някоя от вас?

— Не, но е разточителство да убиваш децата. Да ме унищожиш също е разсипничество, тъй като можеш да ме вземеш със себе си и да ме използваш. Да ме изучаваш.

— Не виждаш ли, че и ти си дефектна, също като Уилфред, уви. И ми струвахте много скъпо. Всичко това трябва да бъде унищожено. Две поколения труд! За щастие имам безброй генерации напред, за да

го възстановя, да го подобря и след това да го видя да процъфтява. Всички вие ще дойдете с нас и ще бъдете част от проекта. Или ще умрете тук.

Още един Уилсън излезе от отсрещната врата. Той водеше за ръка сънливо, едва проходило детенце.

— Вдигни ръцете си горе! — нареди ѝ той и пристъпи напред.

— Транспортът чака избраните — каза първия.

— Ами останалите?

— След като се измъкнем? Отказ на системата. Тежка жертва. Но ние с теб знаем какво е труден избор, нали? Имаме нужните записи, необходимите средства и цялото време на света, за да възстановим проекта. Хайде, тръгвайте!

Когато Дийна пристъпи напред, Даяна извади лазерния скалпел от джоба си и го насочи към очите на този, който държеше детето за ръка.

Малкото момиченце изпищя и започна да плаче, щом мъжът, стискащ ръчичката ѝ, се сгърчи и падна. Щом Даяна описа дъга с лъча, оборудването избухна. Другият Уилсън отвърна на огъня, но Дийна успя да изблъска Даяна на пода, а после се хвърли към по-малкото дете. Взела момиченцето на ръце, тя се завъртя и видя, че Уилсън е изчезнал с бебето.

— Вземи я — тя пхна пищящото дете — своята дъщеря — в ръцете на Даяна. — Трябва да я вземеш. Аз ще тръгна след него. Не спори! Просто слушай. Някой се опитва да се добере до нас. Чухме престрелката.

— Ранена си.

— Няма ми нищо. — Стараеше се да не забелязва болката в изгореното си рамо. — Заведи я на безопасно място. Знам, че можеш. Сигурна съм, че ще го направиш. — Тя прегърна и целуна Даяна, целуна и малкото момиченце. — Длъжна съм да го спра. А сега върви! — Тя скочи и от кошмара попадна направо в ада.

Даяна се изправи с мъка под тежестта на детето. Лазерният скалпел все още беше у нея, сети се тя. Щеше да го използва отново, в случай на необходимост. Без да се поколебае.

21.

Трябваше да се разделят. Така щяха да спестят време и сили, обаче рисковете бяха прекалено много. Бедрото ѝ бе изтръпнало, раздирано от непрекъснатата болка, но Ив продължаваше да се движи.

На всяко разклонение, при всеки завой, до всеки вход, тя бе готова да посрещне следващото нападение.

— Малко вероятно е да има друга пряка атака. При нивото на сигурност горе и с подобна мощна защита на входа долу, са предполагали, че никой няма да успее да се промъкне дотук. — Вместо да прибегва до помощта на хитро измислените си машинки, Рурк просто взриви ключалките на вратите с надпис „Експериментални изследвания“. — О, пресвета дево! — прошепна той, когато влязоха в помещението.

Медицински табли, контейнери за консервация, резервоари, пълни с бистра течност, в които плуваха зародиши в различни етапи на развитие, всички — с някакви деформации.

— Дефектните — едва проговори Ив, кръвта ѝ се бе смръзнала. — Резултати от неуспешните опити, прекратени на етапа, в който са забелязани — огледа електронните карти. Нещо по-ужасно от гадене се надигна и заседна в гърлото ѝ. — Или ги оставят да се развиват в това състояние, или ги създават по този начин, за да могат да бъдат проучвани. Експериментирали са с тях — каза тя и преглътна горчилката. — Поддържали са ги жизнеспособни, докато са им били полезни.

Но там сега нямаше нищо жизнеспособно. В помещението биеха само две живи сърца — нейното и на Рурк.

— Някой е изключил всички животоподдържащи системи.

— Трябва да има още.

— Ив! — Рурк обърна гръб на това, което не бе възможно да се промени, и не би могло да се спаси и започна да изучава оборудването. — Системите не само са изключени. Задействано е „Жълто“ ниво на тревога.

— Какво имаш предвид?

— Може да е ниво, което се включва автоматично при нарушаване на сигурността, както ти предположи. Или пък е режим на изчакване, преди активиране на „Червено ниво“ и пълно самоунищожение.

Тя се завъртя към него.

— Дийна едва ли е много по-напред от нас. Дори тя не е толкова дяволски добра. Ами ако... го е включил някой друг?

— Да го погребем — съгласи се Рурк. — Да погребем цялото съоръжение и всичко в него, за да не попадне в чужди ръце.

— Можеш ли да го прекратиш?

Той вече работеше с клавиатурата на своя скенер. И поклати глава.

— Във всеки случай не и от тук. Това не е източникът.

— Тогава дай да го намерим. И да открием онзи, който е организирал шоуто, преди да е преминало в „червено“! — обърна се и блъсна вратата.

В белия тунел отвън тя видя Даяна, хванала за ръка по-млада версия на самата себе си. В другата си ръка държеше лазерен скалпел.

— Знам как да го използвам — каза момичето.

— Обзалагам се. — Ив добре знаеше какво е чувството, когато лъчът разрязва плътта. — Но това ще бъде дяволски глупаво, след като сме дошли да те измъкнем оттук. Къде е Дийна? Тя ли въведе командата за самоунищожение?

— Той го направи. Тя тръгна да го преследва. Бебето е у него — погледна към подсмърчащото дете. — Нашата малка сестричка.

— След кого тръгна Дийна?

— Уилсън. У него е нашата най-малка. — Даяна повдигна ръчичката на детето. — Казва се Дарби. Убих го — единия от тях — с това. Включих го на пълна мощност и го насочих към очите му. Убих го.

— Браво на теб! Покажи ми накъде отидоха.

— Тя е уморена — момичето погледна надолу към Дарби. — Предполагам, че са й дали нещо, което я кара да спи. Не може да тича.

— Дай! — Рурк пристъпи напред. — Аз ще я взема. Няма да я нараня.

Даяна внимателно се взря в лицето му.

— Само се опитай и ще те убия!

— Договорихме се. След нас идва подкрепление. — Той вдигна детето.

— Дано дойдат по-скоро. Оттук. Бързо! — и тя хукна напред.

Ив се затича след нея, изпревари я и я принуди да се движи зад гърба ѝ. При всяко разклонение, завой или вход, тя първо проверяваше и след това даваше знак да продължат нататък.

Вратата с надпис „Бременност“ стоеше отворена. Тя се втурна вътре, Даяна я последва. За втори път тази вечер шокът закова Ив на място.

Помещението беше пълно с камери, свързани и подредени подобно на вътрешността на кошер. Във всяка една от тях, в гъста, бистра течност плуваше зародиш. Тръбичка, заместваща пъпната връв — както предположи Ив — съединяваше всеки плод с някаква материя, очевидно изкуствена плацента. До всяка утроба имаше електронни карти и монитор, отчитащи дишането, пулса и мозъчните вълни. Освен това бяха посочени датата на зачеването, донора, както и датата за насроченото „Тихо раждане“.

Ив отскочи стреснато назад, когато един от зародишите се преобърна в течността, подобно на риба — мутант в мътни води.

На мониторите бяха изведени и стимулите за всеки ембрион — музика, гласове, други гласове, говорещи на чужди езици и постоянното биене на сърце — имитация на сърдечния ритъм на майката, който чува бебето в утробата.

Бяха десетки.

— Той уби Айкоув — Даяна посочи тялото на пода. — Във всеки случай този Айкоув. Исква да унищожи клиниката.

— Какво?

— Той ще вземе това, което му е нужно, тези, които е избрал лично, а останалото ще унищожи. Дийна искаше да разруши всичко, но не успя. — Момичето се огледа. — Влязохме тук и разбрахме, че не е в състояние да го направи. Тя тръгна натам, след него. След единия от тях. Той може да е повече от двама.

— Изкарай ги от тук! — обърна се Ив към Рурк. — Качи ги горе и ги изведи от сградата.

— Ив!

— Не мога да свърша и двете неща. Ти трябва да го направиш. Искам да ги отведеш на безопасно място. И то бързо.

— Не искам от мен да те оставя сама тук.

— Ти си единственият, от когото мога да го поискам — отпрати му продължителен последен поглед, след което се втурна в посоката, в която бе изчезнала Дийна.

Ив влезе в лаборатория, която представляваше, както правилно предположи, зона за зачеване. Животът се създаваше в стъклени контейнери, много по-малки отколкото в отделението за бременност. Различни електроди издаваха механично жужене.

По-навътре бе банката за клетъчен материал. Охлаждащи устройства, маркирани с етикети. Имена, дати, кодове. Следваха операционни зали, стаи за прегледи.

Приблужи се до поредната врата и видя друг коридор, преминаващ в тунел. Пристъпи в него, обходи с оръжието си всички посоки и мигновено отскочи назад в помещението, след като лазерен лъч взриви стената.

Ив свали пушката от рамото си и я хвана така, че да може да стреля с една ръка, а в другата стисна бластера. Изпрати поток от огън надясно, наляво, пак надясно и се подаде от вратата, като продължи да стреля.

Видя как един мъж се свлече, а полите на бялата му престилка се развяха като крила. Тя се претърколи, с периферното си зрение долови движение отляво и стреля на сляпо в тази посока.

Раздаде се вой, по-скоро от ярост, отколкото от болка. Разбра, че го е улучила. Мъжът падна и запълзя, влачейки безполезния си крак.

Ив освободи гнева, който бе натрупала в себе си, спусна се след ранения и със силен ритник го обърна по гръб.

— Шибаният доктор Уилсън, предполагам?

— Не можеш да го спреш, то е неизбежно. Хиперреволюцията. Правото на човека на безсмъртие.

— Спести ми глупостите си, защото вече е спряно. Край на безсмъртието ти, навсякъде е осеяно с твои трупове. Къде е Дийна?

Той се ухили. „Млад, красив и напълно луд“, помисли си Ив.

— Коя от нея?

Тя чу писък — отчаян и ужасен.

— Нее!

Без да губи време, Ив удари мъжа по главата с дръжката на бластера и той изпадна в безсъзнание. После дръпна код-картата, която висеше на шията му.

Хукна по посока на вика и едва успя да съзре Дийна, изчезваща зад една врата.

На вратата имаше табела с надпис „Детска градина стадий I“ и през стъклото Ив видя прозрачни контейнери с бебета. След това забеляза Уилсън, който държеше оръжие, опряно под нежната брадичка на новородено. Ив замря. Ако се втурне вътре, той щеше да убие някого — може би Дийна, но бебето със сигурност.

Огледа коридора в търсене на друга възможност. Прилоша ѝ, когато видя врата с табелка „Детска градина стадий II“, а до нея — „Детска градина стадий III“.

„Хлапето е неуморно“, помисли си Рурк. Даяна пробяга почти миля по безкрайните коридори, без да спре. Той тичаше в крак с нея, единствено благодарение на силната си воля. В очите му капеше кръв от раната на челото, кървеше и ръката му. Когато стигнаха до асансьора, малкото момиченце, което носеше, вече тежеше като олово.

Така тежеше и страхът, свил стомаха му.

— Знам как да се измъкнем от тук. Ще изгубиш твърде много време да ни заведеш до горе и после да се върнеш обратно. Никой няма да се опита да ни спре. Никой няма да се занимава сега с нас.

Той бързо взе решение.

— Право нагоре и навън. На паркинга на спешното отделение имам кола. Черен ZX-5000.

За миг се появи истинската ѝ същност — момиче, почти тийнейджър.

— Супер!

— Вземи я. Ето ти ключа. — Извади код-картата от джоба си. — Закълни се в живота на майка си, Даяна, че ще отидеш до колата, ще се качиш в нея, ще се заключиш и двете ще останете вътре, докато дойдем.

— Тече ти много кръв. Кървиш, защото се опита да го спреш и да ни помогнеш. И тя те изпрати с нас, както Дийна ме изпрати с Дарби — протегна ръце и взе детето. — Така че, кълна се в живота на

Дийна, в живота на моята майка, че ще заключа и двете ни в колата и ще те чакам.

— Вземи това — Рурк ѝ подаде слушалките. — Когато се добереш на безопасно място в колата, сложи ги и кажи на човека от другата страна къде сме и как да стигне до нас. — Поколеба се малко, след това ѝ подаде бластера. — Използвай го само в краен случай.

— Никой не ми се е доверявал преди. — Тя пусна оръжието в джоба си. — Благодаря.

Когато вратата на асансьора се затвори, Рурк се втурна обратно назад.

Ив допълзя по корем до „Стадий II“ и използва картата, която бе взела от Уилсън, за да отвори вратите.

Вътре имаше пет детски креватчета. В тях спяха деца, които навярно бяха на по няколко месеца, откъде по дяволите би могла да знае?! Дори сънят им беше под наблюдение.

Същото бе и при тези, които видя в следващата секция. В „Стадий III“ децата спяха в тесни легла, подредени като в сиропиталище. Петнадесет, преброи Ив.

Свързващите врати между отделенията не изискваха код. Поне не и от страна на „Стадий II“. В зоната на „Стадий I“ Ив видя Дийна с вдигнати нагоре ръце. Устните ѝ се движеха. Нямаше нужда да чува думите, за да разбере, че се моли. Всичко бе изписано на лицето ѝ.

„Накарай го да остави бебето долу — мислеше си Ив. — Принуди го да отпусне бластера, поне само с един проклет сантиметър, макар и за един проклет миг. Това е всичко, което ми трябва.“

Беше готова да поеме риска, но видя комуникационната система до вратата. Включи я и се заслуша.

— Няма смисъл. Няма никакъв смисъл. Моля те, дай ми я.

— Има смисъл във всяко едно отношение. Повече от четиридесет години работа, прогрес и стотици създадени и обучени. Ти беше голямата ни надежда, Дийна. Едно от най-добрите ни постижения. А ти захвърли всичко. За какво?

— В името на собствения избор, заради живота и смъртта. Не съм единствената. Не съм първата. Колко от нас се самоубиха, защото не можеха да съществуват, съзнавайки в какво си ни превърнал?

— А знаеш ли какво беше ти преди? Уличен боклук, нищо повече от едно нищожество. Беше на парчета, когато те донесоха при нас. Дори Уилфред не успя да те събере отново. Ние те спасихме. Отново и отново, и отново. Усъвършенствахме те. Направихме те перфектна. Ти съществуващ, защото аз го позволявам. Но това може да приключи сега.

— Не! — Тя се хвърли напред, когато той притисна силно бластера под челюстта на бебето. — Това няма да ти спечели нищо. Всичко свърши, знаеш, че това е краят. Все още може да ти се размине. Да живееш.

— Свършило? — Лицето му гореше от трескаво вълнение. — То едва сега започва. В следващия век това, което съм създал, ще стане начин на съществуване на човешката раса. И аз ще бъда там, за да го видя с очите си. Смъртта вече не е пречка за мен. Но за теб...

Мъжът повдигна бластера нагоре и Ив се хвърли през вратата. Преди да успее да стреля, той постави пеленачето като щит пред себе си и побягна с него. Тя падна на пода и се претърколи, за да избегне лъча, който взриви вратите зад нея. Въздухът се изпълни с рев на кърмачета и вой на сирени.

— Полиция! — изкрещя тя, опитвайки се да надвика врявата и се плъзна по корем в близкото прикритие. — Това съоръжение е затворено. Хвърли оръжието! Сложи детето на пода!

При следващия взрив компютърно устройство, намиращо се над самата ѝ глава се разлетя на парчета.

— Е, това не помогна — промърмори си тя.

Не можеше да отвърне на огъня, докато момиченцето беше в ръцете му. Но реши, че би могла да се опита да отвлече вниманието му и измери на око разстоянието до вратата, която водеше към коридора.

Долови движение зад стъклото и не знаеше дали да проклина или да се радва, когато видя Рурк, заемащ позиция за стрелба.

— Обкръжен си, Уилсън. Ти си мъртвец. Лично унищожих двама от теб. Искаш ли да бъдеш третия? Зависи само от теб.

Той нададе вик, изпълнен с яростен гняв. Ив бе готова да се хвърли към далечната врата, когато видя бебето да полита във въздуха. Имаше само миг, за да завърти тялото си на другата страна, но Дийна вече изскачаше от укритието си.

Изстрелът на Уилсън застигна и удари Дийна във въздуха, точно в момента, в който ръцете ѝ сграбчиха детето.

— Ще умреш! Всички ще умрете! Ще се разболявате, ще страдате, ще влачите жалкото си съществуване. Аз щях да направя хората богове! Запомнете кой спря това, кой ви обрече на смъртност! Започни унищожение!

Той се изправи, а лицето му потръпваше от безумна възбуда. Ив стреля в мига, в който той се прицели в нея, а Рурк нахлу през вратите. Уилсън рухна под техните изстрели.

Отново завиха сирени, а безстрастен компютърен глас монотонно занарежда:

Внимание, внимание, започва самоунищожаване на системата. Имате десет минути за безопасна евакуация. Внимание, внимание, това съоръжение ще се самоунищожи след десет минути.

— Страхотно! Можеш ли да го спреш? — попита тя Рурк. Той вдигна малкото устройство от пода.

— Това е само пусковия механизъм. Действието му е едностранно. За да отменя командата, трябва да намеря източника.

— Не можете.

Ив се втурна към мястото, където лежеше Дийна, все още стиснала в ръце пищящото бебе.

— Ние ще те измъкнем.

— Вземете я. Изведете децата. Не можете да отмените командата. Източниците са много, нивата — също. Няма достатъчно време. Моля ви, спасете ги. С мен е свършено вече.

— Полицията и медицинската помощ са на път. — Ив погледна към Рурк. — Вече ги чувам. Децата в съседните стаи! Изкарай ги!

— Вземете я, моля ви, вземете я! — Дийна се мъчеше да подаде момиченцето на Ив.

Тя непохватно взе бебето под мишница и разбра, че Дийна беше права. Тя си отиваше. На местата, където дрехите ѝ бяха изгорели от зарядите и се откриваше голото ѝ тяло, се виждаха рани, някои достигащи до костите. От устата и ушите ѝ течеше кръв. Нямаше да може да стигне и до вратата.

— Даяна и малката?

— В безопасност. — Ив погледна към Рурк за потвърждение. — Те са навън.

— Заведете ги при Аврил. — Дийна стисна ръката на Ив. — Моля ви. За бога, умолявам ви, заведете ги при Аврил. Пуснете ги. Ще направя предсмъртно признание.

— Няма време. Рурк — набута бебето в ръцете му, — изкарай всички деца навън. Веднага!

Внимание, внимание, целият персонал трябва да се евакуира незабавно. Това съоръжение ще се самоунищожи след осем минути.

— Аз ги убих, всичките. Аврил не знае нищо. Аз убих Уилфред Айкоув-старши, Уилфред Айкоув-младши, Евелин Самюълс. Възнамерявах... О, Боже!

— Спести си го. Права си, умираш. Не мога да ти помогна. — Чу детски викове и плач, тропот на крака, но не откъсна поглед от лицето на младата жена. — Ще изведем всички навън.

— Онези от „Бременност“ — Дийна стисна зъби, зашепна от болка, — ако ги извадите от инкубаторите и нарушите херметизацията... те ще загинат. Не могат... — От очите ѝ потече кръв, подобно на сълзи. — Те не могат да бъдат спасени. Знаех го, но исках да направя това, което направи Уилсън. Не можах. Оставете ги, спасете останалите. Моля ви да ги пуснете. Аврил... ще се погрижи за тях. Тя...

— Има ли други в това съоръжение?

— Не. Надявам се, че няма. Само нощният персонал от дроиди. Уилсън... Уилсън сигурно ги е изключил. Уби клонингите на Айкоув. Кучи син! Ще умра тук, където съм се родила. Предполагам, че така е най-добре. Кажете на Даяна... Тя сама ще разбере. А малката...

— Дарби. Казва се Дарби.

— Дарби — тя се усмихна, очите ѝ се замъглиха, дланта ѝ се отпусна и се плъзна по ръката на Ив.

Внимание, внимание, това съоръжение ще се самоунищожи след седем минути. Целият персонал трябва да се евакуира незабавно.

— Ив, детската градина е опразнена. От спасителната служба ги вдигат нагоре. Трябва да тръгваме. Веднага.

Ив се изправи на крака, обърна се и видя, че Рурк все още държи пеленачето.

— Зоната за „Бременност“. Тя каза, че не трябва да нарушаваме херметизацията, иначе ще умрат. Докажи, че греши!

— Не мога. — Улови я за ръка и я изведе в коридора. — Животът се поддържа в изкуствени утроби. Те са неразделна част от системата. Ако тя се изключи, прекъсва и подаването на кислород.

— Как може да...

— Погледнах. Вече проверих. Ако имахме достатъчно време, може би щях да намеря начин да заобиколя програмата. Но няма. Дори и да заобиколя командата, няма да успеем да ги измъкнем, Ив, защото не можем да вдигнем горе всички камери навреме. Не можем да ги спасим.

Тя видя ужаса в очите му, същия леден ужас, който свиваше сърцето ѝ.

— Значи просто ще ги оставим тук?

— Ще спасим нея. — Намести непохватно бебето в свивката на лакътя си, стисна Ив за ръката и я задърпа след себе си. — Да бягаме! Ако не тръгнем сега, ще бъдем погребани тук!

Ив тичаше покрай трупове на онези, които бе убила, покрай телата на момчетата, които бяха създадени да убиват. Преследваше я мириса на смърт, на кръв — нейната собствена и на Рурк.

Бяха пролели много кръв, но това се оказа недостатъчно.

„Нищо не може да спре гадното и отвратителното“ — напомни си Ив. Самата тя го повтаряше многократно.

Внимание, внимание, достигната е червената линия за безопасна евакуация. Останалият персонал трябва да се евакуира незабавно. Това съоръжение ще се самоунищожжи след четири минути.

— Искане ми се това нещо най-после да затвори проклетата си уста!

Тя куцаше, но упорито продължаваше напред. Бедрото ѝ гореше от болка. Един поглед към Рурк ѝ показва, че под петната засъхнала кръв лицето му е бяло като кост и блести от пот.

Тя видя вратите на асансьора да се затварят пред тях.

— Не могат да останат отворени — проговори съпругът ѝ с тежка въздишка и бутна бебето в ръцете ѝ. Това я ужаси почти толкова, колкото механичният глас, който отмерваше обратното броене. — Нямахме време да подсигурия безопасността му така, че да ги държи отворени. — Той пхна една код-карта в слота, веднъж, два пъти. — Шибана работа! Не ще да я чете! Цялата е омазана с пот и кръв! —

Извади носна кърпичка и започна да почиства пластмасовата ѝ повърхност, докато ругаеше под нос на келтски.

Бебето в ръцете на Ив пищеше така, сякаш го бяха ударили с чук.

Червена линия плюс две минути. Това съоръжение ще се самоунищожи след три минути.

Рурк мушна картата за трети път и двамата се втурнаха в асансьора.

— Ниво улица! — извика той, след това изруга отново, когато Ив набута детето в ръцете му. — Какво? Ти я дръж!

— Не, ти ще я вземеш! Аз командвам тази операция!

— Забрави! Аз съм само един проклет цивилен!

Ив потупа с ръка оръжието си.

— Само опитай да ми я върнеш обратно и ще те зашеметя! При самоотбрана.

Червена линия плюс деветдесет секунди. Целият персонал трябва да бъде на максимално безопасна дистанция.

— Едва ще успеем — промърмори Ив. Потта се стичаше по гърба ѝ.

— Знаеш ли друг начин?

— Това нещо може да се движи и по-бързо. Казвам ти, шибаният асансьор може да се движи и по-бързо! — Тя скръцна със зъби, когато механичният глас обяви червена линия плюс шестдесет секунди. — Ако все още сме в това чудо, когато всичко там се взриви, то така или иначе ще ни изхвърли на повърхността, нали?

— Вероятно.

Тя се втренчи в контролния панел, сякаш гневът ѝ можеше да ускори движението.

— Нямаше да можем да ги измъкнем. Каквото и да направим.

— Не, нямаше да успеем. — Той положи свободната си ръка върху рамото ѝ.

— Ти донесе малката обратно, за да мога да оставя другите. За да ме накараш да се почувствам задължена да я спася. За да имам нещо осезаемо, което да ме принуди да размърдам задника си.

— Също така се надявах ти да бъдеш тази, която ще я държи докато пици по пътя нагоре. Спука ми тъпанчетата.

Самоунищожаване след тридесет секунди.

— Ако не се измъкнем от тук, знай, че те обичам и дрън-дрън-дрън.

Рурк се засмя и намести бебето така, че да може да прегърне съпругата си през раменете.

— Аз ще кажа същото. Животът с теб беше опасен и вълнуващ.

Когато започна обратното броене, тя протегна длан и го стисна за ръката.

Самоунищожаване след десет секунди, девет, осем, седем...

Вратите се отвориха... И те полетяха заедно през тях. Когато вратите се затвориха плътно зад тях, Ив чу, че обратното броене е стигнало до *три*.

Грабна мантията си от мястото, където го беше захвърлила, и се измъкна от складовото помещение заедно с Рурк.

Усети под краката си тътена, после и вълната от вибрации. Помисли си за онова, което остана под нея в инкубаторите, в кошера. После решително прогони тази мисъл, изтласка я в най-далечния ъгъл на съзнанието си. Нямаше да мисли за това сега, така или иначе кошмарите скоро щяха да се върнат.

Облече мантията си. Ръцете ѝ трепереха, но за това знаеше само съпругът ѝ.

— Работата ще ми отнеме известно време.

Той хвърли поглед към полицейските заграждения.

— Не бързай. Ще бъда отвън.

— Предай я на някой от униформените. Скоро ще дойде Детската служба. Те ще се заемат с малолетните и непълнолетните.

— Ще бъда отвън — повтори той.

— Иди да те прегледат — извика тя след него.

— В тази клиника? Не, благодаря.

— Да, имаш право — отвърна и отиде да си свърши работата.

Оказал се вън на улицата, Рурк се отправи към автомобила си. Заля го вълна на облекчение, когато видя Даяна, която лежеше на задната седалка, и сгушеното до нея малко момиченце.

Той отвори вратата и приклепна, когато Даяна отвори очи.

— Ти удържа на думата си — каза ѝ.

— Дийна е мъртва. Знам.

— Много съжалявам. Тя умря, спасявайки... спасявайки сестра ти. — Даяна протегна ръце и той ѝ подаде бебето. — Помогна да

спасим децата.

— Уилсън мъртъв ли е?

— Да.

— Всички от него?

— Да, всички, които открихме. Съоръжението вече не съществува. Унищожени са оборудването, записите, технологиите.

Красивите ѝ очи го наблюдаваха решително и спокойно.

— Какво ще правиш с нас?

— Ще ви заведа при Аврил.

— Не, не става. Така ще знаеш къде сме. Тя няма да остане на това място, ако ти го знаеш, а ние имаме нужда от време, преди да се преместим отново.

„Тя е все още дете — помисли си той, — с други две деца на ръце.“ Но в някои отношения беше по-възрастна от него. Всяка една от тях беше по-възрастна от него.

— Ще можеш ли да стигнеш до нея сама, с тях двете?

— Да. А ти ще ни пуснеш ли?

— Това е всичко, за което помоли вашата майка. Такова беше последното ѝ и единствено желание. Мислеше, че така ще бъде най-добре за вас. За всички вас.

„Точно като собствената ми майка“ — помисли си той. Майка му бе умряла, смятайки, че постъпва така, както бе най-добре за него. Нима можеше да не уважи постъпката ѝ?

Даяна излезе от колата, стиснала малкото момиченце за ръка, а с другата притискаше бебето към себе си.

— Ние няма да те забравим.

— И аз вас. Пазете се. — Рурк гледа след тях, докато не се скриха от погледа му. — Е, Бог да ви закриля! — прошепна той, след това извади линка си и позвъни на Луиз.

Когато Ив се присъедини към него, бяха изминали почти два часа. Хвърли един поглед на мобилната клиника до колата му и прошепна:

— Виж, уморена съм. Искам да се прибера вкъщи.

— Веднага, след като ти направя малък преглед, си свободна. — Луиз посочи фургона. — За съжаление не разполагам с

дезинфекционна камера на борда. И двамата воните.

Зората настъпваше. Ив реши да не губи време и влезе в мобилната клиника след Луиз.

— Никакви успокоителни, никакви обезболяващи. И така ми е достатъчно лошо, не искам да оглупея съвсем! — Погледна строго Рурк, но той само ѝ се усмихна.

— Лично аз нямам нищо против транквилантите. За изглаждане на гадните ръбове.

— Той да не е упоен? — попита тя лекарката и изсъска, когато спринцовката се заби в рамото ѝ.

— Малко. Но преди всичко е изчерпан. Загубил е също и значително количество кръв. При тези дълбоки рани на ръката и челото не знам как е успял да се задържи изправен толкова дълго време. Същото се отнася и за теб. Предпочитам да ви взема и двамата в болницата.

— Аз пък предпочитам да съм в Париж и да пия шампанско.

— Утре летим. — Рурк събра цялата сила, която му бе останала, и седна до нея.

— Имаш къща, пълна с ирландски роднини.

— Много си права. Е, тогава ще си останем у дома и ще се напием. Моите ирландски роднини би трябвало да оценят добрия запой. Ако не, значи не са ми истински роднини, нали така?

— Чудя се какво ще си помислят, когато се приберем вкъщи вонящи, окървавени и пребити до смърт. Мамка му, Луиз!

— Щеше да ти е по-лесно с обезболяващите, но ти пожела да е по този начин.

Ив възмутено изсумтя, след това отново си пое въздух, приготвяйки се за следващата медицинска атака.

— Аз ще ти кажа какво ще си помислят. Че водим пълноценен и интересен живот.

— Обичам те, скъпа Ив — Рурк се сгуши в нея и я целуна по шията. — И дрън-дрън-дрън...

— Той е много повече от упоен — беше мнението на Ив.

— Отивайте си у дома и поспете малко — каза Луиз, привършила с манипулациите. — Двамата с Чарлз ще дойдем по-рано. Тогава ще ви прегледам и обработя още веднъж.

— Забавлението няма край. — Ив скочи от фургона и се намръщи от болката в раненото си бедро.

— Благодаря ти, Луиз — Рурк ѝ целуна ръка.

— Това е нещо обичайно за мен. И аз водя пълноценен и интересен живот.

Ив изчака, докато мобилната клиника си тръгна.

— Къде са Даяна и другите две?

Рурк погледна към просветляващото небе.

— Нямам представа.

— Пусна ги да си отидат?

Очите му бяха уморени, но напълно ясни, когато срещнаха нейните.

— Нима смяташе да постъпиш по друг начин?

За един дълъг миг тя запази мълчание.

— Свързах се с Фийни и го помолих да прекрати следенето на импланта. Вече не е необходимо. Когато съоръжението се взриви, сигналът от чипа изчезна. Официално, Даяна Родригес е мъртва. Загинала е при експлозията в клиниката „Тихо раждане“. За другите две непълнолетни няма никакъв запис. Няма и да има.

— А без документи човек официално не съществува.

— Ето ти ползата от технологиите. Аврил Айкоув изчезна. Имам предсмъртно признание, което сваля от нея цялата отговорност за убийствата, станали в рамките на моята юрисдикция, но дори и без него, прокурорът не възнамерява да повдига обвинение срещу нея. В дадения момент използването на ведомствени време и средства в опити да я открием би било неефективно. Федералните власти може да мислят различно.

— Но те няма да я открият.

— Едва ли.

— Ще имаш ли много неприятности заради това?

— Минимални. След няколко часа Надин ще взриви обществеността. Каквото имаше там, под земята — тя се обърна и хвърли поглед към клиниката, — всичко вече е изчезнало. Федералните вероятно ще са в състояние да идентифицират и проследят някои от клонингите, но повечето от тях ще се слезат с общия поток. В края на краищата те са много умни. Доколкото разбирам, всичко свършва тук.

— Тогава да се прибираме у дома — той обхвана лицето ѝ в длани, целуна я по челото, по носа, по устните. — Ти и аз, и двамата имаме много, за което да благодарим.

— Да. Да, това и ще направим. — Стисна ръката му силно, както тогава, когато смъртта бе само на секунди зад тях. После го пусна, заобиколи автомобила и се плъзна на седалката до него.

Светът не е идеалното място и никога нямаше да бъде. Но точно сега, когато зората изгряваше над нейния забравен от Бога град, Ив реши, че това е дяволски хубаво кътче от него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.